

SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

SHERRYL WOODS

Iubirea de ordinioară

ECRANIZARE
DE SUCCES
**CHESAPEAKE
SHORES**

Serial difuzat pe
NETFLIX

SHERRYL WOODS

Iubirea de ordinioară

Flowers on Main

Sherryl Woods

Copyright © 2009 Sherryl Woods

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Iubirea de odinioară
Sherryl Woods

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOODS, SHERRYL

Iubirea de odinioară / Sherryl Woods;
trad.: Cristina Radu - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4336-0

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SHERRYL WOODS
Iubirea de ordinioară

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

capitolul 1

Bree O'Brien își afundă degetele în pământul negru și fertil și ridică atât cât putu cuprinde în pumn, pentru a-i putea inhala mirosul. Era real, nu ca lumea superficială în care se luptase să-și facă un nume în ultimii șase ani. Grădinăritul era ceva la care se pricepea. Cu apă și îngrășămintă și atenție deosebită, plantele puteau fi convinse în feluri în care o producție teatrală nu putea. Un vas cu flori aranjat artistic trebuia să-i placă doar celui care îl primea, nu unui întreg public în care toți erau critici, într-un fel sau altul.

Se simțise ușurată atunci când sora ei, Abby, îi spusese despre deschiderea hanului din Eagle Point acum aflat în proprietatea surorii ei, Jess. Îi oferise motivul perfect să plece din Chicago, unde ultima ei piesă de teatru fusese desființată de critici și oprită la doar o săptămână după premieră. În șase ani avusese un singur triumf teatral pe plan regional și două dezastre, atât ca succes de casă, cât și din punctul de vedere al criticilor.

Unii scriitori poate că ar fi fost încântați să aibă doar un singur succes major, chiar și departe, chiar foarte departe de Broadway, dar Bree își dorise întotdeauna mai mult. Se așteptase să fie în înaltele sfere alături de Neil Simon¹, Noel Coward...² la naiba, chiar și Arthur

¹ Cunoscut dramaturg și scenarist american, comediile acestuia jucându-se atât pe Broadway, cât și în întreaga lume. (n.tr.)

² Actor, cântăreț, romancier, poet, dramaturg, compozitor, regizor și pictor englez care a dominat în mare măsură secolul XX. A devenit celebru ca dramaturg la 25 de ani, în anii de aur ai epocii interbelice, continuând și după război cu același succes. (n.tr.)

Miller¹. Bineînțeles că fusese așa după primul ei succes, atunci când i se urcase la cap. Se crezuse capabilă de sincronizarea comică a lui Simon, de spiritul lui Coward și de talentul dramatic complex al lui Miller. Erau chiar câțiva critici care îi împărtășeau această părere.

Asta făcuse ca umiliința să fie și mai mare atunci când a doua piesă fusese primită fără un mare entuziasm și se jucase doar o lună. A treia fusese desființată de chiar aceiași critici care îi ridicaseră osanale mai înainte. Prima ei piesă era dintr-odată etichetată drept o întâmplare norocoasă. Mai mulți sugeraseră că la douăzeci și șapte de ani era deja terminată.

Fusese ușurată că nimeni din familie nu venise în Chicago la premieră pentru a fi martor la eșecul ei sau pentru a vedea cronicile care urmaseră. N-ar fi fost în stare să suporte văzându-i cum se străduiesc să o sprijine. Fusese suficient de oribil că toată lumea de la teatru luase parte la cel mai umilitor moment din cariera ei. Nici unul dintre actori nu putuse s-o privească drept în ochi atunci când regizorul – *iubitul* ei, pentru numele lui Dumnezeu! – citise la petrecerea de după premieră cronici după cronici, care mai de care mai nimicitoare, până când în cele din urmă mototolise ziarele și le aruncase la coș.

Bănuia că într-una din zile trebuia să-și adune suficient curaj încât să se așeze în fața computerului și să încerce din nou, dar deocamdată era fericită că se întorsese în Chesapeake Shores într-un mediu cunoscut, cu familia ce se agita în jurul ei doar pentru că toți o iubeau și nu pentru că știau că viața ei era un haos. Avea nevoie de momente ca între fete cu surorile ei, de un meci de rugby neo-zeelandez și de tachinare permanentă cu frațele ei Connor și cu prietenii lui, precum și de ocazia de a-și îmbrățișa nepoatele – fetele gemene ale lui Abby.

¹ Dramaturg și eseist american, laureat al Premiului Pulitzer pentru dramaturgie (n.tr.)

Trebuise să se întoarcă acasă chiar mai mult decât își dăduse seama, înapoi în vechea ei cameră unde scrisese doar un jurnal sau povestiri și piese, scrise pentru propria mulțumire sufletească și nu pentru a mai fi citite de altcineva.

Ce mai avea nevoie – dar nu recunoscuse asta în fața nimănui – era să se îndepărteze de lăudatul dramaturg și regizor Martin Demming, mentor pentru o vreme și iubit multă vreme. Însă în ultimul timp, relația nu mai mergea. Poate că ea era deja rănită și excesiv de sensibilă după acele cronici brutale, dar i se părea că el afișase o satisfacție aproape malițioasă la vederea eșecului ei. Nu fusese pregătită pentru asta.

Așadar, iat-o la trei săptămâni după deschiderea hanului lui Jess, în grădina bunicii, plivind buruieni și lăsând căldura soarelui să-i mângâie umerii goi și dați cu cremă de protecție solară. Pentru prima dată în ultimele luni, încordarea care se făcuse ghem acolo se relaxase în sfârșit. Se simțea... își căută cuvântul corect, apoi își dădu seama că acesta era: *mulțumită*. Se simțea mulțumită cu ea însăși, chiar cu viața ei, în ciuda schimbării actuale. Nu-și putea aminti de ultima dată când se simțise astfel.

Nedând atenție pentru moment tuturor avertizărilor despre relele cauzate de soare și dojenilor permanente și enervante ale lui Marty că-și strică tenul alb-precum-smântâna-irlandeză, își întoarse fața către soare și simți cum îi potolește durerea de cap ce o apuca de fiecare dată când se gândea la viața pe care o lăsase în urmă.

Chiar atunci când îi apăru gândul ăsta, mâinile îi rămaseră nemișcate și icni ușor. O lăsase cu adevărat în urmă? Pe toată? Chicago? Teatrul? Scrisul? Marty? Îi părăsise pe toți cu adevărat și pentru totdeauna? Ar putea să se desprindă de lumea care însemnase totul doar cu câteva luni în urmă? Asta era ce făcea acum aici, în genunchi, la zile întregi după ce se presupunea că se va întoarce la viața la care visase întotdeauna? Renunțase?

Se ascundea? Sau doar își lungea rănille înainte de a se întoarce din nou în zona de război?

Și asta era, își dădu seama Bree, o zonă de război cu mult prea mulți potențiali dușmani – producătorul, regizorul, actorii, criticii și publicul, toți având propriile păreri despre ceea ce era sau ce trebuia să fie munca ei. În unele zile totul se reunea într-o uimitoare colaborare. Alte dăți, era un război extrem de încărcat emoțional cu toate cuvintele ei atent alese, cu scene și motivări demontate de cei care credeau că știu mai bine.

Se dădu în spate și scoase un oftat. Ah, cum mai voia să aibă răspuns la oricare din întrebările acelea.

– Ai scos trei din brumărelele mele de vară, spuse buni cu o notă de dezaprobare în glas, întrerupând gândurile negre ale lui Bree. Vrei să-mi spui ce ai pe inimă înainte de a strica grădina perenă pe care mi-am petrecut ani întregi îngrijind-o?

Bree se uită pe rând la bunica ei – cu mâinile în șolduri, micuță și energică, cu teniși și pantaloni pescărești de culoare roz intens, bluza asortată și cu o pălărie de grădinărit de pai – și la brumărelele înalte și mov aflate deja între buruienile pe care le aruncase în stânga ei. La vederea florilor, mormăi:

– Am rădăcinile. O să le pun înapoi în pământ cu niște apă în plus și îngrășământ. O să fie în regulă, buni.

Bunica îi aruncă o privire pătrunzătoare ce sugera că știa exact ce se petrecea cu Bree, dar aștepta ca ea să aducă vorba despre subiect.

– Poți spune același lucru și despre tine? întrebă bunica. Tu o să fi în regulă?

Bree își feri intenționat privirea și își concentrează atenția la replantarea brumăreleii.

– Am multe pe cap, murmură ea, temându-se că îi va confirma bănuielele bunicii dacă spunea mai mult.

Dintre toți membrii familiei, doar bunica părea că o înțelege cu adevărat, vedea până în inima ei chiar

și atunci când Bree tăcea. Pentru tatăl și pentru surorile și frații ei sociabili, ea era în mare parte o enigmă.

- E evident că ești complet neatență, fu de acord buni. Ai nevoie să mai dai din neatenția asta a ta, să îți ușurezi un pic povara. Dacă nu vrei să-mi spui ce te frământă, du-te la han și mănâncă de prânz cu Jess sau cheam-o pe Abby. Ar fi bucuroasă să te ia cu ea la prânz în Baltimore, sunt sigură. Se poate fâli cu noul ei birou. Poți să ai o discuție sinceră.

- Jess e superocupată. N-are timp să asculte cum mormăi și mă văicăresc. La fel și Abby. Acum că ea și Trace sunt logodiți și ea face efectiv în fiecare zi naveta la Baltimore, are puțin timp pentru ea și pentru gemene, fără a-l mai pierde și cu mine.

- Prostii! Fiecare din ele și-ar face timp pentru că sunt surorile tale, spuse buni, ușor agasată. La O'Brieni, familia e pe primul loc. Suntem uniți, orice s-ar întâmpla. Nu te-am învățat asta cu ani în urmă?

Cu siguranță că încercase, își aminti Bree. Fusese o lecție greu de învățat după ce mama lor îi părăsise, plecând la New York, sătulă de călătoriile de afaceri fără sfârșit ale tatălui lor și de neglijarea familiei. Bunica fusese liantul ce ținuse restul familiei împreună. Ea fusese cea care încercase să-i convingă să se împace cu Megan atunci când venea în vizită, îi încuraja să nu aibă prejudecăți față de mama lor. Nu că vreunui din ei îi lipsea așa ceva. Erau tineri și neiertători și nu înțelegeau complicațiile relației dintre părinții lor.

În ultimul timp, Bree observase că tatăl ei se străduia mai mult să țină legătura cu ei toți. Mick abandonase un întreg proiect în California pentru a fi acasă pentru deschiderea hanului, deși urma să plece din nou imediat după aceea. Până și mama lor se întorsese pentru ziua cea mare a lui Jess, ceea ce iscase propriile probleme, dar Bree trebuia să admită că fusese bine să îi aibă în preajmă pe toți pentru câteva zile - toți în afară de fratele ei,

Kevin. Misiunea lui Kevin în Afghanistan îl împiedicase să fie acasă pentru sărbătorire.

Acele câteva zile îi amintiseră lui Bree de armonia de familie pe care o avuseseră cu ani în urmă, înainte de recunoașterea publică a lui Mick drept arhitect urbanist și antreprenor, ceea ce dusesese peste tot în lume. Era exact genul acela de camaraderie de care Bree avusesese cel mai mult nevoie atunci când părăsise Chicago.

Ar fi putut spune oricărui membru al familiei despre ce se întâmplase și ei ar fi făcut tot ce era nevoie pentru a încerca să-i ridice moralul. Știa asta. Mai știa și că nu era destul de pregătită pentru mila pe care nici unul din ei n-ar fi putut s-o ascundă sau pentru sugestiile sănătoase, pragmatice pe care Mick sau Abby le-ar fi oferit.

Ar fi mai bine, își spuse ea, să îndure, să ia propriile hotărâri și să-și continue viața, nu să se complacă în văicăreală sau să-și arunce toate problemele pe umerii surorilor ei, ai bunicii sau ai altei persoane. Ce avea ea nevoie, ca întotdeauna, era pacea și liniștea pentru a-și găsi drumul.

- Poate că o să le caut pe Jess sau pe Abby mai târziu, spuse în cele din urmă Bree evaziv. Ia hai să merg eu înăuntru să fac ceva de mâncare de prânz. Putem mânca afară aici sau chiar pe plajă. Brusc, o cuprinse un val de nostalgie. Îți aduci aminte cum obișnuiai să ne pregătești picnicuri când eram mici? Întindeam o pătură pe nisip și petreceam toată după-amiaza lângă mal.

Buni o privi amuzată.

- Trebuie să-ți aduc aminte că tu erai prima care te plângeai că îți intră nisip în mâncare și că soarele e prea puternic?

Bree râse.

- Am impresia că am uitat partea asta. În regulă, putem mânca pe verandă. Nu e nisip pe verandă și adie un vânt plăcut.

- De fapt, azi nu pot, spuse buni cu o voce în care i se putea auzi un ton de scuză. Am o întâlnire la biserică.

Se uită îngrijorată la Bree, apoi adăugă: Dar pot anula dacă ți-ar plăcea mai tare să rămân să mai vorbim.

Bree nu era pregătită să-și descarce sufletul.

- Nu, mergi. O să fiu bine. Poate că o să mă duc în oraș, să fac niște cumpărături și apoi să mănânc de prânz la cafenea.

Buni dădu din cap.

- Dacă te hotărăști să faci așa, transmite-i toate cele bune lui Sally din partea mea și adu acasă unul din cornurile alea ale ei cu zmeură. O să-l mănânc mâine la micul dejun.

Bree se prefăcu șocată.

- Chiar ai de gând să mănânci ceva copt de altcineva? Sau încerci să-i ghicești rețeta ca s-o faci tu însăși?

- Când o persoană are talent la ceva, sunt pe deplin mulțumită să las asta în seama ei. Cornurile lui Sally ți se topesc în gură. De ce să încerc să îmbunătățesc așa ceva?

- Cred că o să-i spun că ai zis asta, o tachină Bree. O să-i facă plăcere să știe că cel mai mare patiser din Chesapeake Shores îi admiră cornurile.

Buni se sculă indignată.

- Nu-i nici o noutate pentru ea, fetițo. Nu mă dau în lături să recunosc niște merite dacă trebuie. Hai, acum ia-o din loc. Încearcă să revii cu un zâmbet pe față. Mă îngrijorează să te văd așa de pierdută.

Bree știa că bunica îi cunoștea stările sufletești, dar nu se așteptase să nimerească o descriere atât de precisă. Era pierdută. Să aibă pe cineva care s-o poată citi și care era întotdeauna gata s-o asculte, să-i dea sfaturi sau orice altceva avea nevoie îi umplu pe neașteptate ochii de lacrimi. Dacă nu era atentă, începea să bocească chiar aici și acum, și bunica ar fi rămas și ar fi stors întreaga poveste din ea.

În schimb, se forță să zâmbească.

- Doar îmi pun în ordine niște chestii. Nu trebuie să-ți faci griji.

Cuvintele erau atât pentru ea, cât și pentru bunica ei. Ar fi fost prea simplu să se cufunde în acel sentiment de dragoste și acceptare, să se înfășoare în el și să uite de toate visurile ei. Chesapeake Shores ar fi refugiul sigur și perfect.

Dar pe de altă parte, era momentul să își examineze cu mare atenție acele visuri și să vadă dacă încă se potrivesc, la urma urmei. Bree avea din belșug încăpățânarea familiei O'Brien, dar poate că nu era o rușine să renunțe măcar o dată. Să meargă mai departe. Să-și facă visuri noi.

Măcar dacă ar avea cea mai vagă idee care ar fi acele visuri.

Mick O'Brien stătea la colțul unei străzi din New York, cu mobilul în mână, încercând să-și găsească curajul de a suna o femeie pe care o cunoștea încă din anii tinereții. Megan era fosta sa soție, pentru numele lui Dumnezeu! S-o sune n-ar trebui să fie mai greu decât să înfrunte o întreagă comisie de planificare și urbanism, chitită să-i respingă unul din proiecte. Cu toate astea, o făcuse de multe ori fără măcar a clipi, în vreme ce însăși ideea de a da acest telefon îl făcu să-i transpire palmele.

Pierzându-și curajul, Mick închise telefonul pentru a treia oară și făcu stânga împrejur. Sfârși prin a ajunge într-o cafenea, undeva în Upper East Side, la doar câteva străzi de apartamentul lui Megan, blestemându-și lașitatea sau poate decizia ce-l adusese la New York de la bun început, după toți acești ani.

S-o vadă din nou pe Megan la inaugurarea hanului lui Jess declanșase ceva în el. Își amintise dintr-odată ce simțea când o iubise, cum se simțea cu câțiva metri mai înalt când ea îl privea. Toți anii de furie arzătoare și resentimente legate de despărțirea lor dispăruseră cât ai clipi, atunci când o văzuse venind spre el pe plajă, cu silueta suplă ca a unei fetișcane și părul castaniu fluturând în vânt.

Împărtășiseră chiar câteva momente rare de adevărată armonie când el o inclusese și pe ea în cadoul pe care îl dăduse lui Jess pentru a sărbători deschiderea hanului. Când îi spusese mezinei lor că cuptorul scandalos de scump pe care îl voia era un cadou din partea lui și a mamei ei, încordarea glacială dintre ei se mai topise puțin. Apropiind-o pe mamă de fiică îi adusese genul acela de satisfacție pe care nu-l mai simțise de ani întregi. Cel puțin până când primise prin poștă un cec de la Megan pentru jumătatea ei de cadou. Asta îl scosese pur și simplu din pepeni.

Deși el și Megan se mai văzuseră doar de câteva ori în Chesapeake Shores, fusese suficient pentru a-l convinge cât îl costa să se agațe de propria lui mândrie prostească. Cu ani în urmă, acea mândrie prostească își făcuse apariția și îl împiedicase s-o roage pe Megan să rămână. Acum, simțind că ei doi ar mai putea avea o șansă, nu avea de gând să lase ceva să-l împiedice a o căuta.

Poate doar cu excepția fricii, se gândi el cu amărăciune, sorbind din cafea și uitându-se la mobilul ce stătea pe masa de melamină zgâriată, în acest local de cartier, zgomotos și aglomerat.

Poate că ar fi mai ușor dacă ar apărea ca din senin la ușa ei. Megan era prea doamnă să-i trântască ușa în nas, în timp ce poate i-ar fi mult mai simplu să-i închidă telefonul.

Era atât de ocupat studiindu-și strategia, încă sări ca ars când sună telefonul.

- Da, alo, mormăi el stânjenit, chiar dacă persoana de la celălalt capăt al firului nu putea ști deloc cât de prost se simțea.

- Ai văzut-o deja? îl întreabă mama lui.

Mick se încruntă. Cum se făcea că Nell O'Brien știa întotdeauna ce avea el de gând să întreprindă, chiar dacă fusese extrem de atent să nu divulge nimic despre călătoria lui la New York nimănui din familie? După el, n-avea

nici un sens să dea naștere speculațiilor – sau unei furtuni de obiecții, la drept vorbind – când el habar n-avea cum vor decurge lucrurile între el și Megan.

Făcuse un ocol spre New York la întoarcerea de la întâlnirile de afaceri avute în Seattle și Minneapolis, gândindu-se că dacă se făcea de râs, nu trebuia să știe cineva de asta. Și iat-o pe mama lui cu acel al șaselea simț al ei, ghicind exact ce avea de gând să facă.

– Nu știi despre ce vorbești, spuse el apărându-se, sperând că Nell ghicise din simplu noroc.

– Ești în New York s-o vezi pe Megan, nu-i așa? afirmă ea cu convingere.

– De unde ți-a venit ideea asta?

Chiar pe când vorbea, își putea imagina cum ea își dădea ochii peste cap auzindu-i răspunsul. Nu-i plăcuse niciodată să-și piardă timpul spunând ceea ce era evident.

– Biroul tău mi-a spus că ai zburat azi-dimineață la New York, după ce ți-ai terminat întâlnirile în Minnesota. De vreme ce n-ai mai călcat în orașul ăla de când Megan s-a mutat acolo și de vreme ce te-ai perpelit pe aici chiar de când ea a plecat după deschiderea hanului, am pus lucrurile cap la cap.

– Păi, talentul tău la ghicit nu face doi bani, pretinse el. N-am văzut-o.

La asta, ea râse.

– Asta nu poate însemna decât că ai dat bir cu fugiții, acum că ești acolo. Probabil că stai într-un bar oarecare încercând să-ți aduni curajul s-o vezi.

– Nu sunt în nici un afurisit de bar, mormăi el. Să-l apere sfinții de o mamă care fusese întotdeauna în stare să-i pătrundă toate gândurile. Și n-am dat bir cu fugiții. M-ai urmărit până aici doar ca să mă necăjești sau mai ai ceva de zis?

– Mai aveam ceva în minte, dar acum mă gândesc să discutăm dacă ai vreo idee despre ce faci. Tu și Megan ați divorțat de ani buni. Ea a plecat pentru că tu ai neglijat-o

pe ea și familia asta și nu te-ai schimbat când ea te-a rugat. Știi că te iubesc, dar nu vād să se fi schimbat ceva. Încă petreci mai mult timp departe de casă decât cu familia ta.

- În caz când n-ai observat, familia mea s-a cam împrăștiat.

- Și în caz că tu n-ai observat, se pare că se întorc unul câte unul, ripostă ea. Cu toate astea, tu alergi încă de la o afacere la alta.

- Poate că sunt gata s-o iau mai încet, spuse el, încercând să se convingă pe sine în aceeași măsură ca pe ea.

- Să te retragi? Tu? întrebă ea pe un ton neîncrezător. Nu cred asta nici măcar pentru o clipă.

- N-am spus nimic de retragere, ripostă el nervos. Am spus că aș putea fi gata s-o iau mai încet.

- Poate? Ai putea? Mi se pare că ar trebui să fii sigur de un astfel de lucru înainte ca femeia să-și facă speranțe pentru ca mai apoi să faci stânga-mprejur și să i le spulberi din nou.

Spre marele său regret, admise față de el însuși că ea avea dreptate. Nu că ar recunoaște asta cu glas tare.

- Uite ce e, am treabă. Spune-mi doar de ce ai sunat.

Se pare că ea își dădu seama că el ajunsese la capătul răbdării, pentru că de fapt îi răspunse la întrebare, mai degrabă decât să se lanseze într-o predică de zile mari sau să-i mai pună întrebări.

- Te-am sunat pentru că sunt îngrijorată de Bree, îi spuse ea.

- Bree? întrebă el uimit. Ce s-a întâmplat cu ea?

- Bărbații ăștia! mormăi Nell, pe un ton critic. Mick, e fata ta. N-ai observat cât de tăcută e de când s-a întors? De fapt, nu te-ai întrebat ce mai caută aici?

- Bree a fost întotdeauna tăcută, spuse el, sincer încurcat de observația mamei lui.

Întotdeauna fusese cea mai fericită stând încuiată în camera ei cu o foaie de hârtie sau cu o carte. Dintre toți copiii lui, ea fusese cea pe care o înțelegea cel mai puțin.

Nu fusese niciodată așa de extrovertită ca frații și surorile ei. Nici nu suferise de oscilațiile obișnuite de dispoziție ale adolescenților – sau dacă o făcuse, și le canalizase în scrierile pe care le ascundea de toți din familie.

– Acum e altfel, insistă mama lui. Și n-a scos nici un cuvânt dacă intenționează să se întoarcă la Chicago. Ceva s-a întâmplat, Mick, știu asta. Am încercat să vorbesc cu ea mai devreme, dar mi-a spus că e bine.

– Păi, atunci poate că așa este.

– Nu e bine. Trebuie să încetezi să-ți faci griji de trecut și să te întorci acasă ca să te ocupi de fata ta. Are nevoie de tine.

– Nu, spuse el deodată. Dacă Bree are nevoie de cineva, tu ești aceea. Tu ai înțeles-o întotdeauna mai bine decât mine. Haide, mamă, știi că am dreptate. Dacă tu nu reușești s-o faci să ți se confeseze, în nici un caz n-o s-o pot face eu.

– Mă rog, cred că în cazul ăsta are nevoie de noi toți. El se încruntă, auzind tonul sumbru al lui Nell.

– Mamă, mai exact ce crezi că s-a întâmplat cu ea? Dacă ticălosul ăla a făcut ceva...

Vocea i se stinse. Niciodată nu-l plăcuse pe Martin Demming. În primul rând că era prea bătrân pentru Bree și în al doilea rând era un ticălos arogant. Mick auzise de prea multe ori cum o luase de sus pe Bree. Îi trebuise toată reținerea posibilă să nu-i administreze o săpuneală ultima dată când fusese la Chicago. Doar o privire rugătoare din partea lui Bree îl făcuse să tacă. Îl duruse inima să vadă cum fata lui cea sensibilă asculta toate prostiile acelea umilitoare fără a riposta.

Nell îi întrerupse șirul gândurilor:

– Nu știu dacă toate astea au ceva de-a face cu Martin Demming sau dacă e despre munca ei. Asta vreau să zic. Trebuie să aflăm ce a supărat-o așa de tare. Când te întorci acasă?

– Depinde, spuse el, încă gândindu-se la scopul lui de o vedea din nou pe Megan.

- Ah, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea iritată. Ori o suni pe Megan în clipa când ai închis cu mine, ori te urci în avion și vii acasă. E nevoie de tine aici.

- O să ajung la prima oră mâine-dimineață, promise el.

Drace, dacă treaba mergea bine, poate chiar că o va convinge pe Megan să se întoarcă în Chesapeake Shores pentru o nouă vizită. Dacă într-adevăr Bree avea niște necazuri, nu strica s-o aibă în preajmă pe mama ei. De fapt, poate că era chiar ce avea nevoie.

Oftă chiar pe când gândul acesta manipulator îi trece prin minte. Pe cine încerca să păcălească? El era cel care avea nevoie de Megan acasă. Întotdeauna avusese nevoie. Dacă o criză cu fata cea mijlocie îi oferea pretextul perfect s-o aducă acolo, nu era într-atât de orgolios încât să nu profite. Mai târziu, vor exista multe momente în care să regrete strategia asta... însă doar dacă nu funcționa.

Separeul din spate de la Sally's mai că avea un cartonaș cu Rezervat așezat acolo. În fiecare zi exact la amiază, Jake Collins, Mack Franklin și Will Lincoln stăteau în separeul acela și comandau meniul special al zilei. Azi era șuncă și brânză pe un corn, cu salată de cartofi, observă Jake, uitându-se la tabla din spatele tejghelei, în drumul său spre separeu. Când ajunsese acolo se opri brusc. Nu era sigur ce-l șocase mai tare - că era deja ocupat sau că persoana a cărei față era îngropată în meniu era Bree O'Brien.

Îi luă mai puțin de o clipă să vadă că umerii ei dezgoliți erau roz de la soare, că purta rochia de vară de culoare turcoaz ce fusese întotdeauna preferata lui și că arăta istovită. Înainte de a putea asimila toate astea, se întoarse în loc și se izbi de Mack, apoi trecu de el fără a se opri.

- Unde te duci? întrebă Mack.

- Hai să mergem la Brady's să mâncăm, spuse Jack pe un ton șoptit și sacadat, oprindu-se exact doar cât să-i arunce lui Mack o privire grea ce îl implora să înceteze de a pune întrebări.

Mack se uită la el cu o privire absentă, evident neînțelegând semnele lui Jack.

- De ce?

- Pentru că mi-e poftă de un sendviș cu chiftele de crab și de o bere, spuse Jack iritat, ocolind trei femei care blocau intervalul.

Nu așteptă să vadă dacă Mack îl urmează, ci se duse glonț afară în stradă unde se opri și trase adânc aer în piept. La naiba, femeia aia n-avea dreptul să-l afecteze în asemenea hal, nu după șase ani. Și o făcuse fără chiar a i se uita drept în ochi și fără a-și fi deschis gura. Era jalnic. El era jalnic. De ce să conteze pentru el că ea arăta de parcă n-ar fi dormit de o săptămână?

- Ați vrea să-mi spuneți de ce sunteți amândoi aici, afară? întrebă Will când dădu de ei stând pe trotuar în soarele arzător al sfârșitului de iulie.

Cămașa lui sport proaspăt călcată se mototolise și își scosese cravata. Era evident nerăbdător să ajungă înăuntru unde era aer condiționat.

- Habar n-am, răspunse Mack, ridicând din umeri. Se pare că pe Jack l-a apucat brusc pofta de chiftele de crab.

Când Jake întâlni privirea lui Will, văzu veselia cu înțeles din ochii prietenului său. Asta era problema când își petrecea timpul cu aceeași gașcă de tipi încă din școala elementară. Nici unul din ei n-avea nici măcar un afurisit de secret față de ceilalți. Will, cu diploma lui de doctor în psihologie, era în stare să ghicească originea stării de spirit brusc nervoasă a lui Jake.

Will oftă.

- Mă întrebam când o să afle că Bree e în oraș.

Mack arătă pentru moment mirat, apoi dădu din cap.

- Chiar acum, se pare.

- A durat mai mult decât mă așteptam, spuse Will.

Jake se uită la ei.

- Știai că Bree e aici și nu m-ai atenționat?

- Am auzit, recunoscui Will.

- Și eu, spuse Mack, arătând mâhnit.

- Ne-am închipuit că va fi deja plecată înainte ca voi să dați unul peste altul.

- Cum arată? întrebă Will cu privirea ațintită asupra lui Mack în loc de Jake.

Mack ridică din umeri.

- N-am văzut nimic, din cauza lui Jake.

- Păi, probabil că e mai bine că Jake a reușit în fine să zărească, spuse Will gânditor. Era menit să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

- Absolut. Familia ei e aici, adăugă Mack. Nu e ca și cum ar rămâne pe veci aici.

- Ia nu mai vorbiți voi ca și cum n-aș fi de față, mormăi Jake. Nu e vorba despre Bree O'Brien. Tocmai m-am hotărât că mi-e poftă de sandwich cu chiftele de crab. Asta-i tot.

- Din câte știu eu, Sally făcea un sandwich destul de bun cu chiftele de crab, observă Will, arătându-i că știe de minciuna lui sfruntată.

- Nu prea există pe aici vreo cârciumă să nu îl facă, încuviință Mack.

Jake obosi de veselie lor pe seama lui.

- Haide, lăsați-o baltă, mormăi el. Dacă vreți să mâncați aici, o să mâncăm aici. Doar că m-am gândit că ar fi bine să mai încercăm și în alte locuri. E deja o rutină.

- Și ți-ai dat seama de asta cu mai puțin de cinci minute în urmă? întrebă Will sceptic. O ținem în rutina asta de mai bine de cinci ani.

- Șase, murmură Jake. Sunt șase ani.

Ei trei începuseră să mănânce de prânz împreună în fiecare zi, chiar după ce Bree plecase din Chesapeake Shores. Fusesse încercarea șovăielnică a lui Will și Mack să-i ridice moralul lui Jake, chiar dacă nu erau sută la sută siguri de ceea ce se întâmplase între Jake și Bree. Perechea se despărțise, atât știau prietenii lui Jake și mai știau că Jake suferea. Asta era tot ce conta.

Amicii lui se adunaseră în jurul lui, încurajându-l în singurul fel în care știa băieții, ieșind cu el și încercând să-l țină ocupat și nevorbind despre sursa nemulțumirii lui decât în cazul în care el aducea primul vorba. Ceea ce el nu făcuse. Azi era una din puținele ocazii în toți acești ani când numele lui Bree fusese rostit de gura lui.

Ca buni prieteni ce erau și burlaci fericiți pe deasupra, Will și Mack îl scosese în oraș regulat pe Jake pentru ora de după-amiază cu reduceri la băuturi și încercaseră să-i trezească interesul pentru alte femei. De cele mai multe ori, ei erau cei care întâlneau o fată atractivă și plecau cu ea, în vreme ce Jake pleca singur acasă la patul lui pustiu și gândurile negre. Se obișnuise cu schema asta și cu singurătatea. Era jalnic, în regulă, dar asta era viața pe care o avea.

Și învinsese durerea simțită când Bree plecase. Nu mai avea de gând să treacă vreodată prin ceva asemănător, chiar și dacă sfârșea prin a trăi ca un pustnic pentru tot restul vieții, ceea ce sora lui, Connie, îi spunea mereu că era în mare pericol să se îndeplinească.

- Poate că-i un semn bun, speculă Will cu o expresie gânditoare. Că vrea în sfârșit să schimbe ceva.

- S-ar putea, încuviință Mack.

Cei doi bărbați schimbă o privire, apoi se întoarseră spre mașina de teren a lui Mack parcată mai aproape decât sofisticata mașină sport străină a lui Will sau de camioneta verde aprins a lui Jake cu înscrisul „Peisagistică și Grădinărit în Shores“.

- O să mergem la Brady's, spuse Mack, aruncându-și un braț compătimitor pe umerii lui. Și după aia o să-ți băgăm mințile în cap.

capitolul 2

Bree auzi ceea ce suna ca un oftat colectiv și își ridică privirea, găsindu-se în mijlocul unei încăperi pline

de clienți care se holbau la ea și văzând-o pe Sally care o privea cu o expresie ciudat de dezaprobatore.

- Ce se întâmplă? întrebă Bree.

- Nu l-ai văzut? întrebă Sally.

- Pe cine?

- Pe Jake.

Bree se simți de parcă cineva o pocnise drept în stomac.

- Jake a fost aici?

- Pentru cam două secunde. S-a uitat la tine și s-a năpustit spre ușă. A luat cu el și pe doi dintre cei mai buni clienți ai mei.

- Ah, Doamne, habar n-am avut. Credeam...

Vocea i se stinse. Habar n-avea ce crezuse. Timp de șase ani încercase să nu permită nici unui singur gând despre Jake să i se furișeze în minte. Când apărea, de obicei atunci când era cu garda jos și se simțea cel mai vulnerabilă, lăsa în urmă durere și vinovăție, chiar dacă nu greșise cu nimic. De îndată ce acest gând îi apăru în minte, se strâmbă pentru că era o minciună. Dacă era să fie complet sinceră, greșise berechet.

Ridicându-și privirea spre Sally și încercând să-și revină, Bree spuse:

- Eu... eu... Părea că nu poate gândi logic. Comanda planificată îi zburase din minte odată cu spusele lui Sally despre Jake. Mă mai poți lăsa un minut, te rog? Orice aş comanda o să iau la pachet, așa că n-o să blochez separe-ul. Trebuie doar să mai stau aici câteva clipe, da?

Sally dădu din cap, cu o expresie înțelegătoare.

- Mă întorc.

De îndată ce Sally plecă, în loc să se uite la meniu așa cum promisese, gândurile lui Bree se întoarseră la Jake și la felul trist în care relația lor se sfârșise în cele din urmă.

Bineînțeles, ceea ce se întâmplase era doar unul din lucruri. Pierderea unui copil – despre care nu spusese nimănui în afară de Jake – ar fi trebuit să-i apropie mai

mult. Mare parte din cupluri rămâneau unite după o tragedie ca asta.

În schimb, Bree o luase drept un semn că nu erau me- niți a fi împreună. Folosise avortul drept pretext să fugă la Chicago în urmărirea viitorului care doar cu câteva zile în urmă păruse atât de greu de atins.

Reacția lui Jake fusese exact la polul opus. În al nouă- lea cer datorită sarcinii neașteptate, vorbise despre nun- tă, familie și viitor cu speranțe atât de mari și cu atâta entuziasm. Oricât de mult îl iubea și spera în același viitor până la urmă, în loc să-i împărtășească bucuria, se simțise îngrozitor și, mult mai grav, prinsă în capcană.

Și apoi, aproape înainte de a avea timp de a accepta ideea că e însărcinată, pierduse copilul, și Dumnezeu s-o ierte, se simțise liberă. Plecase la Chicago și la slujba ce o aștepta acolo fără a mai privi în urmă, lăsându-l pe Jake singur să jelească nu numai pierderea copilului lor, dar și a ei și a tuturor visurilor pe care le făurise.

Ah, la început trecuseră prin faza amăgirii că vor rămâne în legătură, ocazional chiar discutând despre viitor, dar Bree înțelesese repede că relația se termi- nase. Se chinuise săptămâni întregi, încercând să con- ceapă cel mai blând mod cu putință în care să-i spună asta lui Jake.

În cele din urmă, el înțelesese singur, surprinzându-o în Chicago într-un weekend și descoperind-o retrasă cu Marty în micul ei apartament. Nu se întâmplase nimic, dar evident, Jake simțise chimia dintre ea și faimosul dramaturg. Ironia făcea că el știuse înainte ca ea să recu- noască față de ea însăși că se îndrăgostise de fermecăto- rul și charismaticul tip mai vârstnic.

Acesta era subiectul pentru care se certaseră, pretext- ul folosit de el pentru a se despărți. Și din nou, în ciuda rapidului și durerosului ghimpe al vinovăției pe care îl încercase, tot ce simțise Bree era ușurare că nu ea fusese cea care pusese punct relației. Chiar se convinsese pe ea însăși că permițându-i lui Jake să fie cel care pune punct

relației era darul cel din urmă pentru el. Pentru o femeie care se mândrea că înțelegea profund natura umană, cumva își făcuse iluzii în legătură cu asta. Fusesse pur și simplu o lașă.

Se purtase groaznic cu el. Acum putea recunoaște asta. Jake fusese un tip minunat, atrăgător, uimitor și poate că lucrurile ar fi mers între ei, dar ea se simțise ușurată că nu trebuise să afle asta. În adâncul sufletului, știuse că ar fi ajuns să-l urască dacă n-ar fi avut șansa să afle cum era să fii dramaturg. Avea nevoie de acea șansă de a lucra cu un teatru regional respectat, de a fi îndrumată de cineva precum Martin Demming. Asta era tot ceea ce visase încă de prima dată când văzuse o piesă la teatru și își așternuse pe hârtie propriile cuvinte și personaje.

Sally se întoarse, întrerupându-i șirul gândurilor:

– Te-ai hotărât?

– Meniul special e în regulă, spuse Bree deși n-avea nici o idee ce era.

Pofta ei de mâncare dispăruse oricum, așa încât nu prea mai conta.

Sally își notă ceva, apoi ezită:

– Uite ce e, poate că n-ar trebui să zic nimic, pentru că habar n-am ce s-a întâmplat între tine și Jake, dar ar trebui să știi că el, Will și cu Mack vin aici în fiecare zi la prânz și stau în separeul ăsta. Sunt clienți obișnuiți.

Cuvintele erau inofensive, dar tonul era încărcat de semnificații. Era de fapt o avertizare de la Sally cea diplomatică de felul ei.

– Și tu nu vrei ca eu să-i alung, continuă Bree. Înțeleg. O să fac tot ce pot să mă feresc din calea lor. Curând, probabil că o să plec oricum din oraș.

Dar chiar pe când rostea aceste cuvinte, încordarea îi apărui din nou în umeri. Asta ar trebui să-i spună ceva, se gândi ea. Se strecură afară din separeu, conștientă că ceilalți clienți o priveau, fără îndoială prieteni de-ai lui Jake, oameni care probabil că o urau la fel de mult ca

el. Merse să-și aștepte comanda lângă casa de marcat, îi plăti lui Sally și ieși repede.

Își duse mâncarea la o masă de picnic în parc, lângă malul lacului. În vreme ce deasupra ei pluteau în înalt egrete și chiar câte un vultur rătăcit, ciuguli din sendviș, apoi împrăstie firimituri pentru pescărușii care așteptau.

„Și acum, ce-i de făcut?” se întrebă ea. Disputa dacă să rămână sau să plece se dezlănțuise în ea, provocându-i greață de la stomac.

Să rămână, ceea ce abia de curând începuse să ia în considerare, ridica numeroase probleme. Nu era ca și cum aici era Chicago, unde ea și cu Jake nu s-ar fi întâlnit niciodată. Aici în Chesapeake Shores era de așteptat să se întâlnească. Cum să se întoarcă ea și să-i tulbure viața după ceea ce îi făcuse? Evident, el încă o ura dacă fugise din cafenea fără măcar s-o salute. Și mai rău, de fapt nici nu putea măcar să-i reproșeze ceva. Ce făcuse ea fusese crud.

Când se gândea la toate astea, vina era coplesitoare. Cum să fie posibil să rămână aici, în special când era clar că Jake nu era singurul care o judeca? Se simțise prost cu toți ochii aceia acuzatori ațintiți asupra ei în cafenea, simțise și înțepătura dezaprobării lui Sally. Foarte probabil că nici unul din ei nu știa nici măcar jumătate din ceea ce se întâmplase, dar oricum, aleseseră de partea cui erau. De partea lui Jake. La urma urmei, el fusese cel părăsit. Poate că ea era o O'Brien, cu tot ce implica asta în oraș, dar ea plecase. Nu mai era una de-a lor.

Pe de altă parte, cum să poată lăsa un lucru care se întâmplase cu atâta vreme în urmă să o împiedice să-și găsească liniștea interioară? De-a lungul ultimelor trei săptămâni, începuse să creadă tot mai tare că locul ei era aici. Nu-și dăduse seama ce voia să facă cu viața ei, cu atât mai puțin vreun detaliu, dar când se gândea să rămână, simțea un fel de pace interioară ce o ocolise de-o vreme încoace.

- Vreau să mă întorc acasă definitiv. Vreau să locuiesc în Chesapeake Shores, spuse ea cu glas tare, în vreme ce pescărușii ce așteptau o priveau solemn, sperând la mai multe firimituri. Cuvintele sunau bine, convingător. Surprinzător.

La fel ca sora ei, Abby, și ca frații ei, Bree abia așteptase să lase în urmă orașul care acaparase atât de mult din timpul tatălui ei, apoi îi lansaseră cariera de arhitect, antreprenor și urbanist într-o manieră ce îl răpise de lângă ei. Acum, se părea că era gata să se întoarcă acasă. Decizia, abia luată, părea corectă.

În afară de efectul asupra lui Jake. Dacă se hotăra să rămână, trebuia în primul rând să găsească un mod de a coexista cu bărbatul căruia îi frânsese inima. Din nefericire, având în vedere primirea de azi, părea a fi puțin probabil că el va ușura lucrurile pentru ea.

- Poate că n-ar trebui să fie ușor, murmură ea, în timp ce pescărușii o priveau întrebător și un cuplu de turiști de weekend se uita curios la ea.

Zâmbi pieziș. Probabil că oferea o priveliște grozavă fără machiaj, cu briza mării ce îi smulsese șuvițe de păr din agrafa ce trebuia să-l țină pe vârful capului și vorbind de una singură. Dacă ar fi fost unul din personajele pieselor ei, ar fi existat o poveste pe cinste în spatele acestei scene.

De fapt, chiar exista o poveste pe cinste în umbră. Ceea ce nu putea prezice pentru versiunea din viața reală era dacă se va termina cu happy-end sau se va sfârși într-o tragedie.

Sendvișul cu chiftele de crab îi căzuse greu la stomac lui Jake. O bere se transformase în două înainte de a se opri și a se duce înapoi la treabă. Plănuia să se închidă în birou și să-și petreacă după-amiaza aducând la zi hârțogăria. Oricât de tare ura partea asta din afacerea de peisagistică, cel puțin cerea concentrare, ceea ce însemna că mintea nu-i va rătăci spre gânduri despre Bree

în felul în care o făcuse pe toată durata prânzului, în ciuda faptului că atât Will, cât și Mack se străduiseră foarte tare să vorbească despre orice altceva.

Epuizaseră temele jocului de baseball al echipei Orioles, sezonul de fotbal cu echipa Ravens care se apropia, politica și chiar și obișnuitul expozeu al faptelor amoroase ale lui Mack. Ultima chestiune se apropiase cam prea tare de subiectul Bree, cel de nerostit, așa încât Jake pretextase un program aglomerat de după-amiază și o tăiașe din scurt cu masa.

În drum spre masa de lucru, dădu un șut coșului de gunoi expediindu-l prin încăpere, apoi aruncă pe jos un vraf de cataloage de semințe. Atunci când un scaun se izbi de perete, sora lui intră valvârtej în cameră.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă Connie, ascunzându-se după ușă când o cutie goală de suc se îndreptă zburând spre ea.

– Dacă ai un dram de minte, ai face bine să pleci naibii de aici, mârâi Jake, întorcându-se cu spatele la ea să se uite pe fereastră la șirurile de tufișuri și copaci ce erau examinate acum de un cuplu de bătrâni la îndemnul unuia dintre cei mai buni vânzători ai săi.

Îi recunosc pe cei doi Whitcomb. Lucrase pentru ei încă din zilele în care, adolescent fiind, le tundeia iarba. Mai recent întrebaseră de liliac indian pentru completarea grădinii. Copacii ce înfloreau vara târziu se găseau într-o varietate mai mare de culori. Molly Whitcomb se hotărâse la unul de culoare mov-închis, în vreme ce lui Walter îi plăcea rozul mai tradițional. Jake se întrebă absent cine va câștiga disputa.

Auzi cum ușa biroului se închise și se întoarse așteptându-se să fie singur, dar sora lui stătea calmă pe scaunul din fața biroului cu o expresie răbdătoare.

– Deci, n-ai nici un dram de minte? întrebă el amuzat, în ciuda dispoziției proaste.

– Am auzit și eu asta, spuse ea. Sigur e că nu fug de probleme, așa cum se pare că faci tu.

Lui Jake îi sări muștarul.

- Ce naiba înseamnă asta?

- Tu și Bree - aproape să dați nas în nas la Sally's și tu faci stânga-mprejur și o ștergi. Sună cunoscut?

El se încruntă la ea.

- Cum de ai auzit de asta?

Connie își dădu ochii peste cap.

- Mă lași, chiar ai crezut sincer că vestea n-o să se răspândească în tot orașul în cinci minute? Asta-i bucuria cu mobilele, frățioare. Bârfa locală acționează cu viteza luminii în zilele astea.

- Din păcate.

- Deci, vrei să vorbești de asta?

- Nu.

Ea ridică din umeri.

- Ce e nou în asta? N-ai vrut să vorbești despre Bree timp de șase ani. Acum, eu personal cred că ți-ai scoate-o din minte mult mai repede dacă ai tuna și ai fulgera, și ai spune universului exact ce crezi despre ea.

- Bree mi-a ieșit din minte, insistă el. Și ce credea despre ea nu putea fi spus cu glas tare. M-am despărțit de ea, îți amintești?

Connie îi aruncă o privire compătimitoare, genul acela cel făcea să vrea să spargă ceva.

- Poate că ai rostit cuvintele, Jake, dar ea ți-a frânt inima cu mult timp înainte. Să nici nu încerci să negi. Eram aici. Am văzut ce ți-a făcut când a plecat la Chicago. Și ceva îmi spune că a existat mult mai mult în povestea asta decât ai recunoscut tu vreodată.

- Nu vreau să discut despre asta, îi aminti el îndârjit. Vorbesc serios, Connie. Subiectul Bree e interzis. Dacă mai aduci în discuție numele ei, o să te concediez.

- Nu, n-o s-o faci, spuse ea liniștită. Dar, pentru moment, o las baltă. Sau cel puțin o s-o fac după ce o să-mi răspunzi la o întrebare. Ce ai de gând să faci dacă se stabilește aici?

- Bree este dramaturg de succes în Chicago. N-o să rămână, așa că nu va fi o problemă. „Te rog, Doamne, lasă-mă să am dreptate cu asta.”

- Doar întreb, ce-ar fi...

Jake îi tăie vorba.

- Las-o baltă, Connie. Vorbesc serios.

Ea oftă.

- S-a făcut, pentru moment oricum. Vii la cină în seara asta?

Încă de la divorțul ei cu cinci ani în urmă, el lua cina împreună cu Connie și nepoata lui de șaptesprezece ani de două sau de trei ori pe săptămână. O treabă bună pentru el, recunoscu Jake pentru că mâncarea gătită de Connie era cu mult mai bună decât a lui. La fel era și compania lor în mare parte din timp. Totuși părea cel mai bine să stea deoparte în seara asta, cu toată discuția despre Bree încă puțin prea recentă. Dacă Connie putea să-i scoată sufletul, cu nepoata lui era și mai rău. Jenny Louise era de părere că viața lui amoroasă e „nasală” și credea că misiunea ei personală era să-i sublinieze asta cu fiecare ocazie. Dacă prindea de veste despre incidentul de la Sally's, n-o să mai sfârșească în veci.

- Nu, îi spusese hotărât lui Connie.

- Fac mâncarea ta preferată - ruladă de carne cu piure de cartofi și fasole verde proaspătă.

Jake aproape că își regretă refuzul. Nu numai că mâncarea era absolut preferata lui, dar nimeni n-o făcea mai bună ca sora lui. Folosea vechea rețetă a mamei lor, completată cu sos de ciuperci. Din nefericire, știa în clipa asta că venea însoțită de o lingură din sfaturile de soră și o garnitură de amestec din partea lui Jenny Louise.

- Nu, mulțam, spuse el.

Connie îl studie pentru ceea ce părea a fi o veșnicie, apoi dădu din cap.

- În regulă, atunci, o să-ți păstrez ceva și îți aduc mâine, spuse ea în cele din urmă. O să ai pentru cina de mâine-seară.

- Asta n-o să refuz. Înconjură biroul și o sărută pe frunte. Mulțam, surioară.

- Aș putea aduce destul pentru două persoane, spuse ea cu o expresie nevinovată. Știi, în caz că vrei să inviți pe cineva.

Jake se încruntă.

- Nu vorbesc *despre* Bree, nu vorbesc *cu* Bree, așa că sunt al naibii de sigur că n-o s-o invit la cină.

Un zâmbet satisfăcut se răspândi pe fața lui Connie.

- Am zis eu ceva despre Bree? întrebă ea, apoi își răspunse singură: N-am zis. Faptul că tu ai ajuns imediat la concluzia asta spune multe, nu numai despre obsesia ta pentru ea, ci și despre absența oricărei alte femei în viața ta.

Acestea fiind spuse, se îndreptă degajată spre ușă părând foarte mulțumită de ea însăși. Jake ar fi aruncat cu ceva după ea, dar se gândi că ea ar fi luat asta drept o nouă dovadă că avea dreptate.

Și avea, la naiba, cu tot.

La câteva străzi de apartamentul lui Megan, pe un colț, era un local mare și gălăgios. Își propusese ca în drum spre casă de la muncă să se oprească acolo ori de câte ori perspectiva liniștii din apartamentul ei n-o atrăgea. Cu Abby și gemenele care acum locuiau în Chesapeake Shores în loc de casa aflată la doar câteva zeci de străzi de aici, în New York, se simțea mai des abandonată decât îi plăcea.

Ajunsesese aproape de ușa localului când se uită prin fereastră și îl zări pe Mick stând la o masă și bând cafea. Șocată, rămase pe loc. Inima îi tresări în piept, exact cum făcuse atunci când îl întâlnise prima dată în urmă cu mai bine de treizeci și cinci de ani. Cum de era posibil să simtă acel tumult al emoțiilor după toți acești ani, mai ales cu un divorț amar și cincisprezece ani în care stătuseră despărțiți?

Când simțise un fior de afecțiune – ei bine, mai mult decât un fior și mai mult decât afecțiune – cu câteva săptămâni în urmă, o pusese pe seama faptului că se întorsese în Chesapeake Shores înconjurată de familie, chiar dacă doar pentru câteva zile. Firește că se simțise puțin sentimentală. Azi, chiar în New York unde își făurise o viață nouă, năvala emoțiilor o luase complet pe nepregătite. Era și cu mult mai îngrijorător. Nu încercase niciodată să nege că încă îl iubea pe Mick. Dar mai știa și că era o nebunie să se gândească să se întoarcă la el. Indiferent ce credea Abby, Megan știa că el nu se schimbase, oricum nu îndeajuns.

Pe când stătea în cumpănă dacă să plece sau să rămână, el își ridică privirea și o zări. Pe față îi apărură un zâmbet și în acea clipă, ea fu pierdută. Nimeni nu se uitase vreodată la ea așa cum o făcea Mick, ca și cum era cea mai importantă ființă de pe pământ.

Îi făcu un mic semn cu mâna, apoi intră. Inspirând adânc să se liniștească, se pregăti să dea ochii cu el fără a pierde controlul emoțiilor sau al situației. Era o femeie inteligentă și realizată. Ar trebui să fie destul de simplu.

Gentleman ca de obicei, Mick se ridică atunci când ea se apropie. O sărută ușor pe obraz dar apoi se retrase, arătând la fel de jenat că un școlar surprins furând un sărut în vestiar.

– Scuze, murmură el strecurându-se pe bancheta din fața ei.

Ea îl privi amuzată.

– E în regulă, Mick. Nu-i nimic deplasat să-ți săruți fosta nevastă pe obraz. Acum, spune-mi, din toate localurile din New York, ce te aduce la asta din cartierul meu?

El făcu semn spre mobilul din mijlocul mesei.

– Aveam de gând să te sun. Mă gândeam că poate am putea cina împreună, dacă n-ai alte planuri.

Așadar, venise s-o vadă, își spuse ea, nefiind sigură dacă să fie mulțumită sau mai înspăimântată ca niciodată.

Când ea încă nu răspunse după câteva minute de tăcere, el o privi cu o expresie nerăbdătoare.

- Ai planuri?

Ea scutură din cap, hotărâtă să nu-i facă viața prea ușoară sau poate să se decidă dacă era înțelept să petreacă mai mult timp cu el.

Era evident că el avea o idee despre ce avea ea de gând pentru că se încruntă.

- În cazul ăsta, iei cina cu mine? întrebă el cu o răbdare exagerată.

De vreme ce ea deja plănuiise să mănânce chiar aici, în cele din urmă dădu din cap.

- Sigur, putem mânca ceva aici.

El se uită în jur prin local cu valul de clienți și tacâmurile zornăitoare, cu cohorta de ospătărițe și ospătari grosolani.

- Aici? Eu mă gândeam la un loc, știi, ceva mai elegant decât ăsta.

- Eu mănânc de multe ori aici, spuse ea. Mâncarea e bună. În afară de asta, deja suntem aici.

Ultimul loc în care voia să fie cu fostul soț era într-un restaurant intim, romantic, cu vin scump, un meniu și mai scump și lumânări pe masă. Acolo un bărbat o ducea pe femeia căreia îi făcea curte. Stilul neprotocolar era bun, mai sigur. Putea pretinde că nu era nimic mai mult decât o scurtă întâlnire a două cunoștințe vechi.

Cunoștințe care, întâmplarea făcea, să aibă împreună cinci copii, rectifică ea cu o ironie amară.

În cele din urmă, Mick ridică din umeri.

- Cum vrei tu.

Făcu semn unui ospătar, un tip mai în vârstă care îi zâmbi lui Megan.

- Ce luați de obicei luna, doamnă O'Brien? întrebă el cu familiaritatea la care ea se aștepta de la personal. Ceai rece, garf de vită și cartofi cu pătrunjel?

- Sună perfect, Joe. Ce mai face soția ta?

- Și-a revenit, spuse el. Mulțumesc de întrebare.

- Și Mary? A luat notă la examen?

Zâmbetul bărbatului se lărgi.

- A luat zece, îi spuse el mândru.

Megan se întoarse spre Mick, care asculta schimbul de replici cu o evidentă mirare.

- Nepoata lui Joe studiază Medicina la Universitatea Columbia.

- Felicitări! spuse Mick. E o mare realizare.

- Ea e cea mai deșteaptă din familie, spuse Joe. Acum, spuneți-mi ce să vă aduc?

Mick nu se obosi cu meniul.

- O să iau ce ia și ea și încă o cafea.

Joe dădu din cap și plecă.

- Omul ăla nu mi-a adresat două vorbe mai devreme când mi-a luat comanda, spuse Mick. Tu l-ai făcut să pălăvrăgească precum o coțofană.

Ea râse.

- Eu vin des aici. Joe mă tratează ca pe un membru de familie.

- Așadar, chiar într-un oraș așa de mare cum e New York, ți-ai creat o atmosferă de mic oraș, spuse el.

- A trebuit să mă străduiesc, recunosc eu. La început, eram prea intimidată pentru a vorbi cu cineva cu excepția celor cu care lucram și apoi cu Abby, atunci când s-a mutat aici. După aceea, am descoperit că dacă pui câteva întrebări, te arăți interesat de oameni, ei se comportă exact la fel cum s-ar comporta dacă ar fi în Chesapeake Shores.

Joe se întoarse și mai puse o ceașcă de cafea în fața lui Mick, iar ei îi dădu un pahar înalt de ceai rece, apoi dispăru discret făcând cu ochiul, sugerând că o să aibă o mulțime de întrebări pentru a doua zi despre bărbatul

care stătea acum în fața ei. Timp de ani întregi se agita-se ca un tată protector pe seama faptului că ei îi lipsea viața socială.

Pentru că voise niște răspunsuri pentru ea însăși și nu doar pentru a fi pregătită pentru interogatoriul lui Joe, se uită drept în ochii lui Mick.

- Nu mi-ai spus deloc ce faci în New York. Ai afaceri aici?

El scutură din cap, arătând surprinzător de stânjenit pentru un bărbat realizat și plin de încredere, așa cum era el.

- Am avut treabă în Seattle săptămâna trecută și apoi în Minneapolis. M-am hotărât să fac un mic ocol în drumul spre casă.

- Nu ți-a plăcut niciodată New Yorkul, spuse ea.

Fusese unul din motivele pentru care îl alesese după divorț. Voise să fie undeva unde să nu existe amintiri comune și unde era puțin probabil ca Mick să apară prea des.

- Nici acum nu-mi place, admise el. Dar tu ești aici.

Ea înghiți cu greu, văzând lucirea din ochii lui. Simplul comentariu ascundea un univers de înțeleșuri.

- Mick, nu.

El o privi drept în ochi.

- Nu, ce? Să nu fiu sincer cu tine?

- Nu spune lucruri ca astea. Tu și cu mine am avut o șansă. E cel mai bine s-o lăsăm așa.

Expresia lui rămase serioasă.

- Nu cred că pot face asta.

- Bineînțeles că poți. Nu ne-am văzut de ani întregi, nici chiar când am venit acasă să-i văd pe copii atunci când erau mai mici. Nu există nici un motiv să schimbăm asta.

Din nou, se uită drept în ochii ei, cu privirea îndrăzneată, derutantă.

- Cred că există. Scânteile există încă, Meggie. Doar pentru că am fost un tâmpit nu înseamnă că au dispărut.

Ea își întinse mâna după un pliculeț de îndulcitor, nu pentru că avea nevoie de el, ci pentru că trebuia să facă ceva cu mâinile. Când se apucă să-l deschidă, îi zbură din mână împrăștiind pudra dulce peste tot. Ar fi curățat-o, dar Mick îi acoperi mâna.

- Nu, spuse el. Las-o așa.

Din nou, îi făcu semn lui Joe care fu acolo imediat cu un șervet umed și o privire întrebătoare.

Ea se sili să zâmbescă.

- Mulțumesc. Sunt așa de neîndemânatică în seara asta.

- Nu-ți face probleme, spuse Joe. Se uită înspre un alt ospătar care se îndrepta spre ei. Uite că vine mâncarea. Să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ceva.

- Mulțumesc, îi spuse Mick.

Când Joe și celălalt ospătar plecară, Mick împinse farfuria deoparte și se întoarse spre ea.

- Chiar te deranjează că sunt aici?

Ea se gândi la întrebare, *efectiv* se gândi la asta.

- Nu e chiar așa. Vreau să spun, ești pe terenul meu, așa că ar trebui să fie ușor, dar continui să spui lucruri care mă derutează. Nu știi ce vrei.

- O altă șansă, răspunse Mick simplu. Înainte ca ea să-și poată închide gura ce rămăsese căscată, darămite să mai și răspundă, el adăugă: Nu chiar în clipa asta, dar curând. Puțin câte puțin, știi? Poate o cină aici, așa ca asta. Apoi o altă vizită în Chesapeake Shores. Sau poate ai vrea să vii cu mine la Seattle. Putem să improvizăm, să facem ce simțim că e bine.

- Nu știi, Mick, spuse ea, luptându-se cu ispita. M-am obișnuit să trăiesc singură. Am o viață aici. A ta este... ezită apoi ridică din umeri. A ta este oriunde se întâmplă să lucrezi pe moment. N-a funcționat pentru noi înainte. De ce să riscăm să ne facem din nou rău?

El îi susținu privirea, cu o expresie serioasă.

- Mi-au trebuit cincisprezece ani lungi, Meggie, să înțeleg tot ce am greșit când ne-am căsătorit. Nu lăsa tot acest examen de conștiință să se irosească.

Ea zâmbi la ideea ca Mick să-și facă un examen de conștiință. El era genul de bărbat care trăia clipa, care trecea prin viață făcând pe grozavul și bazându-se pe intuiție.

- Examen de conștiință, zici?

Atunci, el rânji.

- Mă jur.

Atracția acelui zâmbet îi aminti de cum fusese între ei atunci când se văzuseră pentru prima oară, cu Mick convingându-o să facă o mie de lucruri despre care nu era deloc convinsă că era bine. Slavă Domnului că cea mai mare parte a riscurilor asumate erau legate de sentimente, pentru că probabil el ar fi putut s-o convingă să se arunce cu parașuta cu acel fel fermecător al lui și ea ar fi ajuns să-și frângă toate oasele. Dar pe de altă parte, o inimă frântă se vindecă după prea multă vreme.

Ea gustă din carne, dar îi pierise pofta de mâncare. La fel ca Mick, dădu farfuria deoparte, știind că mai târziu, o să primească observații de la Joe. Singurul lucru care îl făcea să se agite mai mult decât viața ei socială era obiceiul ei de a ciuguli din mâncare.

- Ce zici de asta? spuse ea în cele din urmă. Poate că ne putem vedea din când în când, așa cum ai zis tu, dar hai să nu-i spunem o a doua șansă sau s-o luăm de la cap sau orice asemănător. Vom fi doar doi vechi prieteni care se întâlnesc și se bucură de moment.

El se lăsă pe spate cu un aer puțin încrezut, evident socotind răspunsul ei drept o victorie.

- Poți să-i spui cum vrei, acceptă el. Acum, ce-ai zice să vii mâine cu mine acasă? Mama zice că e o problemă cu Bree. Este de părere că s-ar putea să fie nevoie să strângem rândurile.

Megan îl citi imediat. Dacă îi dădeai lui Mick un deget, el îți lua nu numai toată mâna, ci și întregul corp.

- Nu merg cu tine acasă, spuse ea direct.

- Nici chiar dacă fiica noastră are nevoie de tine? Întrebă el fără măcar a încerca să-și ascundă dezamăgirea.

- Hai să spunem că voi avea nevoie de o confirmare din partea altcuiva în afară de tine, ripostă ea.

- N-ai încredere în mine?

Ea râse auzindu-i indignarea.

- Nici măcar cât negru sub unghie.

Mick ridică din umeri, arătând rușinat.

- Merita să încerc, spuse el. Și mama e într-adevăr îngrijorată de Bree.

- În cazul ăsta, ea sau Bree să mă sune și să mă pună la curent, spuse ea, fără a se lăsa înduplecată. Deși Bree n-a avut niciodată obiceiul de a mi se destăinui.

- Cred că asta-i o parte din problemă, spuse Mick cu o expresie gânditoare. Bree n-are obiceiul de a se destăinui nimănui.

Ea se încruntă auzindu-i tonul vocii și surprinzătoarea perspicacitate.

- Ești într-adevăr îngrijorat, nu-i așa?

El încuviință din cap.

- Am învățat să o ascult pe mama. Dacă spune că ceva nu-i în regulă, de obicei așa e.

- Atunci sună-mă și spune-mi despre ce-i vorba, de îndată ce ai o idee mai clară care-i problema. Dacă Bree are cu adevărat nevoie de mine, atunci bineînțeles că o să vin.

- O să-i spun că ai zis asta, promise el. Acum, mai bine aș pleca spre aeroport să văd dacă mai pot obține un bilet pentru zborul din seara asta.

Ghimpele ascuțit al dezamăgirii pe care o simți că întâlnirea se curma așa de brusc era o avertizare. Poate credea că e stăpână pe situație, dar asta era departe, tare departe de adevăr. Odată ce Mick O'Brien își băga ceva în cap, era pur și simplu imposibil să fie ignorat sau

descurajat. În special pentru o femeie care încă avea o slăbiciune în suflet pentru el.

capitolul 3

Jake era foarte bucuros că treaba cu care se ocupa cerea muncă fizică grea. Nu pusese geană pe geană cu o noapte în urmă din cauza întâlnirii aproape ratate cu Bree. Se temuse că sora lui ar putea avea dreptate, că Bree s-ar putea să rămână în Chesapeake Shores. Atunci și-ar face și mai multe griji că s-ar putea să plece din nou. Nimeni n-ar putea zice vreodată că viața lui era condusă de logică, se gândi el laconic.

Rearanjă un tufiș ornamental dintr-un gard viu stricat, așa încât echipamentul lui să-l poată prinde mai bine pentru a-l ridica de la pământ. Umerii lui lați și arși de soare erau uzi de transpirație și bandana legată în jurul frunții erau umedă. Purta o pereche de jeanși scurți și ghete de lucru. Ochelari de soare acoperiți de cei de protecție îi umbreau ochii pe când mânuia drujba, tăind câteva ramuri. Zgomotul era asurzitor. Când ultima ramură se rupse, opri drujba. Dar chiar și când se așternu liniștea, părea că aerul încă vibrează. Își scoase ochelarii de protecție și întorcându-se, o văzu pe Bree stând la câțiva metri distanță, cu o expresie nesigură pe chip. Arăta cât se poate de calmă, în altă rochie de vară preferată, de data asta una verde-deschis.

El era obosit. Era murdar. Și nu era de loc dispus la așa ceva, orice ar fi adus-o aici. Dacă lucrurile ar fi stat altfel între ei, i-ar fi putut admira îndrăzneala de a-i fi dat de urmă.

- Bună, Jake.

- Am treabă, spuse el punându-și înapoi ochelarii de protecție și întorcându-se spre drujbă.

O să aștepte până pleacă. O să taie fiecare afurisită de ramură, fiecare crăcuță, dacă era nevoie. N-o să vorbească cu ea. N-o să mai vorbească niciodată cu ea.

Luase această hotărâre când, cu ani în urmă, o surprinsese împreună cu Martin Demming într-o poziție intimă și prietenoasă. Asta fusese picătura care umpluse paharul, lovitura mortală aplicată speranței lui că relația lor încă mai putea fi salvată. Simplul fapt că ea venise acasă și că stătea aici, aparent cu intenția de a se amesteca în viața lui, nu schimba deloc toate astea.

Continuă să taie, ignorând-o, până când ajunsese să lase baza ultimului tufiș abia ieșind din pământ. Când isprăvi, mulțumit de el însuși pentru că nu cedase dorinței de a o sorbi din priviri, își ridică privirea și o văzu stând tot acolo. Răbdarea ei fusese întotdeauna în contrast cu graba cu care el alerga prin viață, dar azi era mult mai enervantă ca oricând.

– Pleacă, Bree.

– Nu, până când nu stăm de vorbă, spuse ea, ridicându-și bărbia cu încăpățănare.

El se întoarse în loc și se încruntă spre ea.

– Acum? Vrei să vorbim chiar acum? Unde dracu' era graba asta de a avea o discuție acum șase ani? Atunci nu păraai dispusă să-mi spui nici măcar două vorbe. Doar ai luat-o din loc. Mare parte din timp nici măcar nu mi-ai răspuns la telefon, așa că a trebuit să vin la Chicago. Și ce-am găsit când am ajuns acolo? Tu și cu Demming bând vin împreună.

– Să bei un pahar de vin cu un prieten nu e nici pe departe o crimă, spuse ea blând.

El bătu în retragere cu acuzația și încercă să explice mai clar.

– Nu vinul era problema, și amândoi știm asta. Era felul în care el se uita la tine. Scutură capul. Asta era adevărata problemă. Oricine avea ochi de văzut putea spune că erai îndrăgostită de el. Pe atunci, cât timp stătuserăm despărțiți? Trei luni, după cât îmi amintesc eu.

În ochii ei apăru un licăr de vinovăție ce îl făcu se priceapă că nu greșise nimic în acea seară. Înțelesese perfect ce se petrecea între ei. Și chiar acum, la naiba, conta

încă. Continua să doară că fusese capabilă să-l uite, să uite de copilul pe care îl pierduseră și de planurile pe care le făcuseră. Mai grav, o făcuse atât de repede, atât de ușor, ca și cum nimic din ceea ce fusese între ei nu contase vreodată.

- Îmi pare rău, Jake.

- Mda, și mie. Va trebui să mă scuzi dacă nu vreau să dezgrop lucrurile astea cu atâta întârziere.

Încercă s-o ținuiască cu privirea. La un moment dat, ar fi reușit, dar azi ea îi susținu privirea. El oftă. Dacă intenționa să spună tot ce gândea despre ceva, ar fi fost mai ușor până la urmă s-o lase să-și facă numărul. La urma urmei, nu trebuia să asculte. Putea să n-o bage în seamă, să se gândească la... Imaginația nu-l ajuta de loc. Nu se putea gândi la nimic ce ar putea fi atât de captivant încât să-i abată atenția de la cuvintele ce îi ieșeau lui Bree din gură.

- În regulă, ai două minute, izbucni el. Ce vrei?

- Mă gândesc să rămân în Chesapeake Shores, încep eu ea.

El încercă să nu permită spuselor ei să-l pătrundă, dar o făcură. Încă o decizie ce venise prea târziu pentru a conta, încă un mod de a-i sfâșia inima zi de zi.

- Păi, bravo ție, spuse el pentru că era clar, ea aștepta un răspuns.

Atunci, ea tresări, dar nu dădu înapoi.

- Voiam să știu dacă n-ai nimic împotriva, dacă cel puțin am încerca să ne suportăm.

- Putem să ne ferim, naibii, unul din calea celuilalt, spuse el. Asta-i tot ce-ți pot promite. Accepți sau nu. Pleacă sau rămâi. Pentru mine-i același lucru.

Minciuna îi ieși din gură convingător, credea el. Cel puțin spera. N-o să-i permită să vadă că încă îi păsa. Era una ca Mack, Will și sora lui să-l ghicească, dar nu Bree. Asta ar fi prea jalnic.

În ochii ei apăru un scurt licăr de durere, dar apoi dădu încet din cap.

- În regulă atunci, zise ea încet cu un tremur în voce ce îi spunea că era pe cale să izbucnească în plâns.

Își împietri inima. Și ce dacă o rănea? Nu era nimic în comparație cu durerea pe care ea i-o pricinuisese.

Ea se întoarse în loc și plecă, oferindu-i o vedere perfectă a minunatului ei spate. Doar uitându-se după ea îl tulbură în feluri nepermise. Ce naiba era cu el? Era complet nesimțit? O căuta cu lumânarea? Pentru că știa cu fiecare fibră a ființei lui că dacă ar avea ocazia, s-ar culca cu ea. Nu și-ar mai dăruia inima. Niciodată. Dar sex? Asta, da.

După confruntarea incomodă - ei bine, *îngrozitoare* - cu Jake, Bree stătea așezată pe un scaun de grădină în fața verandei, cu picioarele proptite pe un stâlp și un blocnotes în poală. Făcea o listă, ceva mai caracteristic lui Abby decât ei. Trebuia să aibă o idee despre ce ar putea face dacă rămânea aici, pentru că dacă n-avea un plan solid în minte, ar fi prea ușor să alunece în stilul de viață pe care îl avusese în Chicago, chiar așa jalnic cum fusese. Până acum, nu scrisese nici măcar un singur rând, poate pentru că nu-și putea lua gândul de la Jake și de la felul în care se uitase la ea.

Îl rănise din nou fără nici un motiv? Dacă nu putea încropi un plan, atunci nu putea rămâne și toată scenă neplăcută fusese degeaba. La auzul furiei și al disprețului din voce, ieșise la iveală felul în care se simțise în noaptea când plecase din apartamentul și din viața ei. Știuse atunci, ca și acum, că merita fiecare cuvânt amar. De ce se așteptase la ceva diferit era peste puterea ei de înțelegere. Chiar se așteptase, cinstit vorbind, să-i ureze bun venit acasă cu acel familiar zâmbet pieziș și o îmbrățișare zdravănă și liniștitoare? Ideea era ridicolă. Bărbații pur și simplu nu iertau și nu uitau. Majoritatea lor voiau să-și ia revanșa. Dacă acesta era scopul lui, s-o rănească așa cum o făcuse ea cu el, atunci era pe drumul cel bun.

Ar fi fost frumos un semn de iertare, recunosc eu cu un oftat. Jake fusese mai mult decât bărbatul pe care îl iubise cu șase ani în urmă. Fusese cel mai bun prieten al ei. Fusese cel cu care ar fi discutat despre răscrucile din viața ei. Acum nu puteau schimba nici măcar o vorbă politicoasă.

Când îi sună mobilul, răspunse repede. Orice diversiune era mai bună decât această dezrădăcinare pe care o simțea.

– Bree, slavă Domnului, spuse Jess pe o voce disperată. Poți veni la han chiar acum?

– Sigur. Ce s-a întâmplat?

– Am o nuntă aici peste trei ore. Florărilor care trebuia să facă aranjamentele e la spital. N-are un asistent, așa încât angrosistul mi-a lăsat la ușă cutii peste cutii cu flori. Habar n-am ce să fac cu ele.

– Dă-mi zece minute, spuse dintr-odată Bree. Ai vase, sârmă, panglici, ceva cu care se fac aranjamentele?

– Am vase. Asta-i tot.

– Măcar buchetele sunt deja făcute?

– După cum văd eu, nu.

– În regulă, atunci lasă-mi o jumătate de oră. Pe drum o să iau niște materiale. Poți într-un fel s-o suni pe mama miresei sau o domnișoară de onoare și să afli ce aveau în minte, fără a stârni panică?

– O să încerc. Doamna de onoare e de fapt sus. Lauren e cu mult mai calmă și mai practică decât doamna Hilliard. O s-o rog să ne întâlnim toate peste o jumătate de oră.

– Perfect.

Decât să riște un drum pierdut la magazinul lui Ethel pentru materiale pe care poate că nu le avea, Bree se duse în sera buncii și în camera de cusut. Sosi la han cu panglici în multe culori, câteva bucăți de dantelă și tot ce credea ea că-i va trebui.

Le găsi pe Jess și pe Lauren Jackson, care fusese la școală în aceeași clasă cu Abby, așteptând-o, înconjurată

de cutii deschise cu trandafiri albi cu coadă lungă, gura-leului, orhidee și liliac, toate albe. O cutie era plină cu iederă agățătoare.

- Bună, Lauren, spuse ea, uitându-se la materialele cu care trebuiau să lucreze. Ai idee ce avea în gând mireasa?

- Simplu. Buchetul ei trebuia să fie din orhidee și liliac alb. Sunt trei însoțitoare și trebuie să avem un singur trandafir alb cu niște panglici lungi, albe. Se uită la Jess. Cred că ar trebui să fie niște cadre cu vase cu trandafiri și gura-leului lângă preot și apoi niște mici aranjamente pe mese. Nu e o nuntă mare, doar familia și câțiva prieteni, așa încât poate sunt doar patru mese. Așa e?

Jess dădu din cap.

- A spus ceva despre iedera ce să traverseze masa plecând de la ornamentele centrale.

- Atunci, în regulă. Cred că asta îmi dă destul de lucru. Mirele, cavalerul de onoare și însoțitorii trebuie să aibă flori la rever?

Jess și Lauren o priviră inexpressiv.

- Habar n-am, recunosc Lauren. O să-l sun pe Tom, ăsta fiind mirele, și o să-l întreb. Își scoase mobilul și tastă. Când el răspunse, ea explică situația și întrebă despre flori, apoi scutură din cap să vadă Bree. Își coborî vocea: Nu-i motiv de panică, Tom. Cineva e aici chiar acum și stăpânim situația. Orice faci, să nu spui nimic Dianei despre chestia asta. O s-o ia razna. Pa.

Își băgă telefonul înapoi în buzunar.

- Totul e aranjat aici? o întrebă ea pe Bree. Vrei să stau și eu să ajut?

- Nu. De aici mă descurc singură. Prima dată o să fac buchetele, dacă vrei să trimiți pe cineva peste o oră să le ia. Dacă nu au ieșit bine, o să avem timp pentru modificări.

- Ai salvat situația, Bree. O să mă asigur ca Diana să știe despre asta. Zâmbi larg. După ceremonie, în orice caz.

Când Lauren și Jess plecară, Bree făcu inventarul florilor și se puse pe treabă. Buchetele erau destul de ușor de făcut, mulțumită dorinței de simplitate a miresei. Le ridică pentru ca Jess să-și dea cu părerea când aceasta se întoarse de la verificarea treburilor în bucătărie, asigurându-se că mâncarea pentru petrecere era conform planului.

- Ce crezi? o întrebă ea pe sora ei.

- Stilat și elegant, spuse Jess pe loc. Sunt cu totul extaziată.

- O să vedem ce simți când o să termin cu partea cea grea.

Când termină toate piesele centrale, le duse pe toate în sufragerie, unde patru mese erau aranjate cu fețe de masă albe, cristal sclipitor, lumânări albe, tacâmuri de argint și veselă de porțelan cu margini argintate. Puse aranjamentul de flori în mijlocul mesei, apoi trase cren-guțe de iederă între câteva din tacâmuri. Studie toată treaba, decise că nu prea arată așa de bine și se duse înapoi să mai ia câteva petale de trandafir pentru a le împrăștia pe masă împreună cu iedera. Se dădu din nou înapoi și trase concluzia că nu arată deloc rău.

Jess intră pe când ea punea ultimul aranjament.

- Ah, Doamne, spuse ea cu vocea plină de încântare. Bree, sunt minunate! Un profesionist n-ar fi putut să le facă mai bine. Pe cuvânt, dacă nu ai fi pornită să-ți faci un nume ca scriitoare, aș insista să începi o afacere cu asta.

Bree o privi surprinsă.

- Serios?

- Întotdeauna te-ai priceput la flori, dar ce ai făcut azi aici, în special în condiții de stres, e uluitor. Cu mult mai bine decât ce am văzut la florarul folosit de obicei de localnici. Familia Hilliard o să fie în extaz. Efectiv, tu ai salvat situația. O să mă îngrijesc să te plătescă așa cum meriți.

- N-am nevoie să fiu plătită, spuse Bree. A fost o urgență. Ți-am făcut o favoare. În afară de asta, a fost distractiv. Mi-a plăcut întotdeauna să fac chestii din astea.

- Dacă faci o treabă ca asta, vei fi plătită, insistă Jess. Și o să fac și poze cu aranjamentele astea.

Bree o privi indiferent.

- De ce?

- Cine știe, poate într-una din zile o să te sature de Chicago și te hotărăști că vrei să te apuci de design floral, spuse ea glumind. Astea vor fi primele poze pentru portofoliul tău. Încep unul pentru han ca să le pot arăta clienților ce alte evenimente am găzduit aici.

Bree o strânse cu putere în brațe.

- Ești o femeie tare isteată, sora mea. Adu fotografiile acasă mai târziu, să le putem arăta bunicii. O să fie încântată să vadă că unele din lecțiile de aranjamente florale pe care mi le-a dat au meritat efortul.

Pe drumul spre casă, Bree se gândi la sentimentul de satisfacție căpătat din ceea ce ar fi trebuit să fie câteva ore incredibil de stresante. Aproape că ajunsese acasă, când o idee începu să i se înfiripe în minte. Se întoarse din drum și se îndreptă spre oraș.

Conduse încet pe strada principală, apoi trase pe dreapta în spațiul din fața singurei vitrine goale din centru. Era la două uși de Sally's, ceea ce putea fi un dezavantaj în sensul că exista posibilitatea de a da de Jake, dar mai însemna și că toată lumea din oraș va ști de noul magazin în câteva zile de la deschidere. Mare parte din locuitori luau micul dejun sau prânzul la Sally's cel puțin odată pe săptămână, chiar dacă doar duminica după biserică. Pe când stătea acolo, ideea vagă din minte se transformă într-un adevărat plan.

Fusese aici de multe ori de-a lungul anilor când acolo funcționase o croitorie. Putea să-și imagineze posibilitățile pentru ce intenționa ea. Văzu vitrina plină cu coșuri de flori, poate și suporturi cu buchete colorate, gata de vânzare în față, pe trotuar, când nu era prea cald

pentru a se ofili. Putea chiar să-și închipuie firma pictată din vitrină cu înscris ornamental auriu îngemănat cu câteva flori decorative: „Florăria de pe Corso“ și sub asta cu caractere mult mai mici, *Proprietar Bree O'Brien*. Putea să vadă totul atât de clar, ca și cum se aflase în sinea ei timp de ani întregi, așteptând doar o întâmplare ca cea de azi pentru a o conduce aici.

În unele privințe, era la fel de înceată și de calculată ca Abby, dar în altele era la fel de impulsivă ca Jess. Cel mai adesea, se luase după instinct și asta simțea ea că e bine. Poate că dacă nu și-ar fi revizuit opțiunile timp de zile întregi, dacă decizia de a rămâne aici n-ar fi fost deja luată, nu s-ar fi grăbit, s-ar mai fi gândit să examineze asta din toate unghiurile. Cu toate acestea, se simțea sigură că era ceva ce ar putea funcționa, ceva la care se pricepea, ceva ce i-ar face plăcere.

Înainte de a se putea răzgândi, își luă mobilul și sună la numărul societății de administrare trecut pe afișul discret din colțul de jos al vitrinei. Era un număr pe care ar fi trebuit să-l știe pe de rost, de vreme ce unchiul ei înființase firma și una din verișoarele ei o conducea în prezent.

Când Susie răspunse, Bree aproape că șovăi. Ar trebui ca verișoara ei să știe de asta înainte de oricine din familie? Răspunsul era complicat, deoarece încă existau resentimente între diferitele ramuri ale familiei O'Brien ce datau încă de pe vremea întemeierii orașului Chesapeake Shores. Nu luă în seamă îndoielile.

– Susie, eu sunt, verișoara ta, Bree.

– Ce surpriză, salut. Am auzit că ești în oraș când Jess a deschis hanul, dar abia dacă te-am zărit la petrecere.

Bree râse.

– Sindrofii din astea mari îmi produc alergii. Am făcut față în spiritul solidarității de familie și așa mai departe, apoi m-am ascuns în bucătărie, ajutând bucătarul.

– Am crezut că ești deja înapoi în Chicago până acum.

- M-am decis să stau pe aici. De fapt, de asta te-am sunat. Mă interesează să închiriez spațiul care e disponibil pe Main Street.

- Serios? spuse Susie fără ca măcar să încerce să-și ascundă șocul. Credeam că te descurci așa de bine cu piesele tale.

- M-am descurcat destul de bine, răspunse echivoc Bree. Dar vreau să fac ceva diferit. Ce-ai zice să trec acum pe la tine și să semnez hârtiile?

- Se închiriază pe doi ani, îi reaminti Susie. Nu ne place instabilitate în centrul orașului.

- Nici mie nu-mi place instabilitatea, spuse Bree. Doi ani e în regulă.

- Te deranjează dacă te întreb ce fel de magazin ai de gând să deschizi?

- O florărie, spuse Bree cu vocea plină de entuziasm. „Florăria de pe Corso“.

- Ai până și un nume?

Bree râse.

- Și asta-i cam tot ce am până acum. Și un contract de închiriere, dacă mă aștepti până ajung la birou.

- Te aștept, promise Susie. Vreau să aud tot despre motivul pentru care te-ai hotărât să vii acasă.

În mare parte doar pentru a putea relata restului familiei, de asta era sigură Bree. Cu toate astea, vorba se va duce cât de curând. Trebuia doar să se asigure că bunica, Mick, Abby și Jess vor auzi despre toate astea de la ea, înainte ca oricine altcineva să alerge la ei cu veștile.

Și pe când va discuta cu familia, o să aibă mult mai mult decât un contract și o idee vagă că trebuia să se reinventeze ca floristă. Altfel, vor începe să-și facă griji pentru ea la fel cum se agitaseră pentru Jess, convinși că se bagă orbește în ceva fără a sta să se gândească mai bine.

Ceea ce, firește, era exact ce făcea ea. Dar pentru prima dată în ultimele luni, simțea efectiv în sinea ei un entuziasm înviorător, o renaștere a încrederii de sine.

Poate că destinul ei fusese să lucreze cu flori încă de la bun început. Sau poate asta era doar o treabă provizorie până când se puneă înapoi pe picioare. Oricum ar fi fost, pentru moment simțea că era bine.

- O să faci ce? întrebă Marty cu un ton neîncrezător când Bree își găsi curajul să-l sune și să-i spună că nu se întoarce în Chicago. Cu siguranță că nu vorbești serios. Ce naiba te-a apucat măcar să iei în calcul să renunți la teatru pentru a deschide o florărie? Ai cumva o cădere nervoasă?

Tonul lui usturător îi întări hotărârea. Faptul că un bărbat care pretindea că o iubește putea pune o astfel de întrebare pe tonul acela era dovada că luase hotărârea corectă. Chicago nu era locul potrivit pentru ea, și el categoric nu era bărbatul potrivit.

- Mulțumesc, spuse ea sec.

- Pentru ce? întrebă el evident încurcat.

- Pentru că m-ai făcut să înțeleg limpede că fac ceea ce trebuie.

- Ce tot spui tu acolo? Firește că n-am spus așa ceva.

- Nu, ai spus că trebuie că am o cădere nervoasă.

- Păi, și n-ai? Nimeni în toate mințile n-ar abandona ocazia pe care o ai tu, pentru a rămâne în orașelul ăla de provincie ca să se joace cu floricele.

- Cred că sunt mai potrivită să „mă joc cu floricele” așa cum spui tu, decât să fiu umilită de tine cu fiecare ocazie.

- Când te-am umilit? întrebă el părând sincer șocat de acuzație. Tot ce am făcut mereu a fost să-ți sprijini munca și să ofer o critică constructivă.

- Cartof, cartoafă, spuse ea.

- Ce dracu' înseamnă asta?

- Versiunea ta de critică constructivă e să mă dobori la pământ până când nu mai sunt de loc convinsă că pot concepe un rând coerent sau un personaj bine conturat. Ah, recunosc, la început te admiram atât de mult, încât

îți consideram fiecare cuvânt o perlă de înțelepciune, dar acum văd că punând la suflet critica ta, modelându-mi poveștile pentru a-ți câștiga aprobarea, m-am pierdut pe mine însămi. Vocea pe care am adus-o la prima mea piesă a devenit ezitantă la a doua și a dispărut cu totul la al treia.

- Dai vina pe mine pentru că a treia ta piesă a fost un dezastru? Întrebă el neîncrezător.

- Nu, absolut deloc, spuse ea repede. Vina e toată numai a mea, pentru că am ascultat de tine. Nu mă înțelege greșit, Marty. La început, m-ai învățat multe lucruri. Ești un dramaturg uimitor. Dar nu pot să fiu o copie a ta. Trebuia să fiu eu însămi și undeva pe drum am uitat asta.

El rămăsese tăcut pentru atâta vreme, încât ea crezu că poate era prea furios pe ea pentru a vorbi. Dar apoi, el zise:

- Poate că e adevărat.

Ea fu atât de uimită că el recunoscuse, încât rămase fără grai.

El continuă pe același ton gânditor:

- Acum că înțelegi asta, e exact momentul nepotrivit să dai bir cu fugiții. Trebuie să vii înapoi și să te pui pe treabă. O să te mai ajut, dacă vrei, sau o să te las singură. Își puse în funcțiune farmecul cunoscut. Ești bună, Bree. Lăsând deoparte acele ultime cronici, nu poți pierde asta din vedere. În afară de asta, mi-e dor de tine. Am nevoie de tine aici, cu mine.

Asta aproape că o convinse. Marty nu recunoscuse niciodată că are nevoie de cineva. Apoi își aduse aminte cât de imprevizibile puteau fi stările lui de spirit. Poate că azi avea nevoie de ea, dar mâine intervenea orgoliul său și nu mai avea nevoie de nimeni, cel mai puțin de ea. În afară de asta, dacă pleca din Chicago cel puțin parțial din cauză că relația lor devenise toxică, atunci nu putea deloc să se întoarcă din cauza unei vagi speranțe

într-o schimbare. Nu-i putea permite s-o farmece, astfel încât să uite cum se deterioraseră lucrurile dintre ei.

Nu, hotărî ea ferm. Trebuia să rămână exact aici, în Chesapeake Shores, cel puțin pentru moment. Trebuia să abordeze ceva nou, s-o ia de la capăt. Treaba cu scrisul era că putea fi făcut oricând, oriunde. Dacă îi venea brusc inspirația, avea computerul și contactele din teatru. Rămânând aici nu însemna că nu va mai scrie niciodată o altă piesă, doar că dacă o făcea, va fi a ei de la prima scenă din actul întâi până la căderea cortinei.

– E prea târziu, Marty. Nu mă întorc, cel puțin nu în viitorul apropiat.

– O să vin acolo. O să te fac să te răzgândești.

– Te rog nici măcar să nu încerci.

Poate că-i va satisface puțin orgoliul să-l vadă venind aici, dar mai îngrijorătoare era posibilitatea că va cădea pradă puterii lui de convingere. Știa prea bine cât de iscusit era când voia ceva.

Dacă ții la mine, măcar puțin, o să mă lași să fac schimbarea asta. Accept-o și urează-mi toate cele bune.

– Câteva luni, spuse el cu o evidentă reticență. O s-o iei razna și o să mă cauți rugându-mă să vii înapoi.

– Poate că da, fu ea de acord.

– Nu-ți pot promite că nu va fi prea târziu, o avertiză el.

– Pot accepta asta.

– Bree, iubita mea, faci o greșală îngrozitoare, spuse el.

– E a mea.

– Și nu există nimic... Se întrerupse cu un oftat din rărunchi. Nu, mi-e cunoscută trăsătura ta de irlandeză încăpățânată. Nu te pot face să te răzgândești, nu-i așa?

– Nu.

– O să vii dacă îți trimit un bilet când are loc următoarea premieră?

– E piesa ta, nu-i așa? spuse ea amintindu-și cât de entuziasmat fusese teatrul să aibă piesa pentru a fi jucată înainte de Broadway. Repetițiile începuseră chiar când ea plecase din oraș.

- Prima în cinci ani. Te vreau aici. La urma urmei, tu ai fost inspirația mea, muza mea, când am scris-o.

Complimentul era deliberat, ea știa asta. Mai știa și că probabil spusese ceva asemănător și altor femei. Marty era așa, împrăștiindu-și peste tot micile lui aluzii despre recunoștință, așa încât toată lumea să creadă că deține o parte din succesul lui.

- O să mă gândesc la asta, promise ea.

În câteva săptămâni, poate că va putea să se întoarcă pentru o vizită, fără a se simți ca o ratată. Își făcuse prieteni acolo, oameni, alții în afară de Marty, cărora le va duce dorul. Ar fi o ocazie să se mai pună la curent.

Până atunci, o să aibă afacerea pusă pe roate. O s-o ia din nou de la capăt, o să aibă parte de un nou început. Farmecul seducător al lui Marty nu se va putea compara cu asta.

- Atunci, păstrăm legătura, îi spuse el.

Doar după ce convorbirea se termină, ea își dădu seama că în tot timpul discuției nu simțise nici cea mai mică urmă de surprindere din partea lui Marty că ea era cea care închidea ușa relației lor. Spre deosebire de Jake, a cărui pasiune era încă arzătoare după despărțirea lor din urmă cu șase luni ani, Marty o lăsase să plece cu doar un oftat de regret. Cu toată văicăreala lui că îi ducea dorul și că avea nevoie de ea, nu se îndoia nici măcar pentru o clipă că până la sfârșitul săptămânii va începe altă relație, dacă nu cumva o făcuse deja. Era genul de bărbat care nu putea supraviețui prea mult timp fără adulația unei femei.

Pentru prima dată de când fusese atrasă în orbita lui, simțea cumva că-i pare rău pentru el. Nu-i scăpase ironia că numai văzându-l din nou pe Jake, auzindu-i mânia din voce și văzând ardoarea din ochii lui, i se arătase cât de profundă trebuia să fie dragostea adevărată.

Și în ciuda multor amintiri plăcute, cât de superficială fusese într-adevăr relația ei cu Marty.

capitolul 4

Bree se uită înspre masa din bucătărie unde stăteau tatăl ei, bunica, Jess și chiar Abby. În ultima vreme, era ceva atât de rar să fie toți aici în același timp – în special Mick – încât o făcu să-i privească bănuitor.

– Asta-i o surpriză, spus ea prudent. Jess, de ce nu ești la han?

– Bunica a vrut să avem o cină în familie, răspunse Jess relaxată, deși nu se uită direct la Bree, ceea ce în mare parte contrazicea încercarea ei de a face pe nevinovată.

Bree se întoarse spre sora mai mare.

– Dacă-i așa, unde sunt gemenele, Abby? Unde-i Trace? Acum face parte practic din familie.

– E ocupat, spuse Abby scurt.

Obrajii ei căpătară nuanța de roz a vinovăției, ceea ce îi spuse imediat lui Bree că avea dreptate să fie bănuitoare. Familia ei puna ceva la cale, și asta avea de-a face cu ea.

– În afară de asta, fetele sunt întotdeauna obosite după o zi la plajă, adăugă Abby puțin prea repede. Avea un obicei de a o tot lungi când era nervoasă, exact ce făcea acum. Și tu știi ce greu e pentru adulți să aibă o discuție serioasă când Carrie și Caitlyn pălăvrăgesc fără oprire.

– Și ia spune, de ce ar trebui adulții să vorbească despre ceva serios? întrebă Bree întorcându-și atenția spre buni.

Buni ignoră intenționat întrebarea și dădu mai departe un vas plin-ochi cu piure de cartofi.

– Mick, taie puiul, porunci ea. O să vorbim după ce mâncăm.

– Despre ce? insistă Bree. Toată lumea de la masă știe despre ce-i vorba, în afară de mine?

Mick întinse mâna și i-o strânse pe a ei.

- N-ai nici un motiv să te agiți, fetițo. Suntem în familie. Toți ținem la tine.

Bree se uită destul de mult la el să prindă sensul celor spuse, apoi își împinse scaunul în spate pentru a se ridica. Tremura atât de tare că se clătină din picioare, așa că se ținu de marginea vechii mese de stejar. Chiar dacă n-ar fi fost o persoană rezervată care nu-și împărtășea problemele, ar fi fost adânc jignită de ceea ce se petrecea.

- Atunci, asta nu e deloc o cină plăcută în sânul familiei, așa-i? spuse ea încruntându-se la toți. E un fel de intervenție ciudată, marca O'Brien. Ei bine, nu vreau nimic din toate astea. N-am nevoie de întrebările și nici de mila voastră.

Ieși în fugă din încăpere și tot fugi până ajunse la ușa din față, înainte de a da drumul lacrimilor ce-i împăienjeniseră ochii, să-i curgă pe obraji. Le șterse neruasă ca să vadă pe unde merge, coborî scările și o luă pe peluză. Ajunsese la marginea gazonului și în capul scărilor ce duceau la plajă înainte ca Abby s-o prindă din urmă.

- Bree, așteaptă! o rugă sora ei mai mare. Îmi pare așa de rău că te-am prins la înghesuială. Cred că toți am fost de acord la fel de mult pentru buni, cât și pentru tine. Și-a făcut griji pentru tine.

- Sunt destul de mare să-mi rezolv singură problemele, spuse Bree cu un suspin, acceptând un șervețel pe care i-l dădu Abby.

Poate pentru că Abby era mamă de gemene, părea că are în permanență câteva prin buzunare, în vreme ce Bree n-avea niciodată.

- Firește că ești, spuse Abby, coborând cu ea spre plajă.

Mai era destulă lumină pentru a vedea clar, deși începuseră să se ivească umbre. Cam într-o oră, soarele va coborî sub linia orizontului din spatele lor, dând apei culoarea focului, înainte de a dispărea. Deocamdată

totuși, cerul era plin de nori pufoși și albi și de petice mov pe albastrul cenușiu al amurgului.

Bree își înfipse picioarele în nisipul rece de la malul apei, lăsând valurile blânde să i le acopere. Trase adânc aerul marin în piept și așteptă să-și facă efectul, calmând-o. Nu era vina lui Abby. Nici a bunicii. Nici chiar a lui Mick sau Jess. Dacă era să fie vina cuiva, era a ei pentru că se așteptase să-și țină frământările numai pentru ea, să-și găsească propriul drum fără ajutorul sau amestecul cuiva. Trebuia să fi știut că mai de vreme sau mai târziu se va ajunge la asta.

– Vrei să auzi cea mai mare ironie din toate? o întrebă pe Abby.

– Care anume?

– Am rezolvat totul azi, am luat o hotărâre despre ce o să fac în viitor. Acum o oră, de-abia așteptam să spun veștile tuturor. Eram așa de emoționată. Oftă. Și după aia, am intrat în bucătărie și iată-vă pe toți acolo, gata să săriți pe mine.

Abby îi dădu un ghiont în coaste.

– Nu mai fi așa de dramatică, domnișoară dramaturg. Nimeni nu sărea pe tine.

– Ha! pufni Bree. Ezită, apoi adăugă: Și restul e greșit. Nu mai scriu piese de teatru.

Abby se clătină din mers, dar își menținu expresia feței neutră. Bree trebui s-o admire pentru asta. Ar fi fost o bună actriță dacă se decidea vreodată să-și schimbe ocupația. Dar pe de altă parte, poate că asta o făcea să fie un remarcabil broker, talentul de a menține o aparență de calm când piața se prăbușea în jurul ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Abby în cele din urmă.

– Nu mai mergea nimic, spuse simplu Bree. Nici munca, nici Chicago, nici relația mea cu Marty. Cred că atunci când am venit acasă pentru inaugurarea hanului, știam deja că nu mă mai întorc. Mi-au trebuit doar câteva săptămâni să-mi aranjez treburile și să mă gândesc

la ce mă așteaptă în viitor. Știam că singurul mod de a nu vă îngrijora ar fi să am un plan concret.

Abby o țintui cu privirea, cu o expresie îndurerată.

- Dar Bree, să scrii piese de teatru e tot ce-ai vrut întotdeauna să faci, protestă ea. Nu poți să renunți doar pentru că ai avut o perioadă grea sau pentru că relația ta cu Marty nu merge. Fă o pauză, recapătă-ți echilibrul, dacă de asta ai nevoie, dar nu renunța la carieră în felul ăsta. Ai bani în bancă, mulțumită fondului pe care l-a constituit tata pentru fiecare din noi. Ai tot timpul din lume să scrii viitoarea ta piesă. Nu trebuie s-o faci în Chicago și nici să te întorci la Marty. Fă-o aici, dacă vrei.

- Nu pot. Acum, nu mai am deloc încredere în mine. Poate că o să mi-o recapăt în câteva săptămâni sau în câteva luni. Dacă va fi așa, atunci cu siguranță că o să încep să scriu din nou. Dar între timp, trebuie să mă concentrez pe ceva complet nou. Am nevoie de o provocare ca să fie și distracție în același timp.

- Cum ar fi? întrebă Abby, cu un scepticism clar declarat că o astfel de opțiune există sau că Bree ar fi fericită să facă orice altceva decât să scrie.

- A pomenit Jess ceva că am fost pe la han mai devreme? întrebă Bree.

Abby scutură din cap, arătând încurcată de aparenta schimbare a subiectului.

- Am ajuns chiar înainte să vii tu. Abia mă așezasem la masă când ai apărut.

- Mă rog, am fost acolo. M-a chemat pentru că florarul a trimis flori pentru o nuntă, dar pe nimeni să le aranjeze. Era clar în găleată.

Abby arată și mai derutată.

- Și te-a chemat pe tine? De ce?

Bree se încruntă la aluzia că a lucra cu flori e cumva sub nivelul ei.

- Cine crezi tu că a lucrat cot la cot cu buni în toți aniiăștia să facă aranjamentele pentru casă? Ea m-a învățat tot ce știa. Obișnuia să spună că am un talent înnăscut.

- Tot ce-mi amintesc e că tu smulgeai flori și buruieni de-a valma din grădina ei și ea țipa o grămadă la tine, spuse Abby ușor.

- Și de asta s-a hotărât să mă învețe diferența dintre ele și să apreciez tot ce se află în grădină, explică răbdătoare Bree. În orice caz, se pare că am salvat situația pentru importanta ceremonie a miresei și mirelui, precum recepția, spuse ea și apoi se uită la sora ei. Și știi ceva? Mi-a plăcut fiecare clipă. În ciuda stresului și a faptului că eram contracronometru, de mult nu m-am distrat așa de tare.

- În regulă, spuse Abby cu un ton încă prudent. Și acum, care-i treaba?

- Am închiriat un spațiu în centru și deschid o florărie, Florăria de pe Corso, anunță Bree, apoi râse. Îți poți imagina? O să am propria afacere și o să lucrez tot timpul cu flori.

- Nu, nu-mi pot imagina, spuse Abby într-un fel care îi spunea lui Bree că nu era de acord. De ce să iei o astfel de hotărâre fără să discuți cu nici unul din noi? Doamne sfinte, Bree, nu se poate să te fi gândit la asta mai mult de o oră sau două.

Bree se încruntă la ea.

- M-am gândit destul de mult, spuse ea categoric. Și a fost decizia mea. Tu însăși ai spus acum cinci minute că am banii pentru a începe.

- Bree, scumpo, începu Abby cu o răbdare exagerată. Știu că iubești florile și e evident că acum cauți să faci o schimbare importantă în viața ta, dar asta e un magazin. Nu te poți ascunde în camera din spate toată ziua. Va trebui să stai în față, să fii prietenoasă cu toată lumea care intră, indiferent cât de prostească ar fi întrebarea. Ești sigură că poți face asta?

Era evident că Abby credea că talentele ei de a socializa lăsau de dorit – de fapt, asta era de-a dreptul jignitor –, dar Bree nu prea putea nega.

– Va fi bine pentru mine să învăț să fiu mai sociabilă, insistă ea.

– Și cum rămâne cu afacerea? Știi ceva despre felul în care se administrează o afacere de orice fel, darămite o florărie?

Bree începea să se enerveze de toate întrebările astea pline de neîncredere.

– Știu la fel de mult ca Jess atunci când a cumpărat hanul, spuse ea aprins. Și ce nu știu pot învăța. O să cîtesc cărți, o să vizitez alte magazine și o să pun întrebări. Nu sunt chiar o idioată.

– Bineînțeles că nu ești, spuse Abby, dând imediat înapoi. Spun doar că o să fie o schimbare uriașă pentru tine. Tu ți-ai prețuit întotdeauna intimitatea.

– După ce s-a întâmplat în seara asta, nu-i de înțeles? izbucni Bree. Dacă tu, buni, Mick și Jess stați împreună într-o cameră, sunteți ca o forță a naturii. N-am nici o șansă. Sunt aproape bucuroasă că n-am spus nimănui. Dacă toți vor reacționa ca tine, nici nu vreau să aud. N-o să vă permit nici unuia din voi să mă doborâți. Am avut destul să-mi ajungă pentru încă zece vieți de aici încolo.

Astea fiind zise, o luă la fugă pe malul apei. De data asta însă, Abby n-o urmă.

Mick își ridică privirea de la plăcintă când Abby intră singură în bucătărie.

– Unde-i sora ta?

– Pe plajă, spuse Abby. E supărată pe mine, pe noi toți, de altfel.

– Ah, Doamne, este vina mea, zise buni, arătând afectată. E exact ceea ce speram să evit. N-ar fi trebuit niciodată să vă invit să veniți aici în seara asta.

Ar fi trebuit să fiu eu mai insistentă, să dau de capăt problemei ăsteia.

- Tu doar ai încercat să fii de ajutor, zise Jess întinzându-se după mâna fragilă a bunicii.

- Așa e, mamă, îi spuse Mick. Nu te învinovăți pentru că îți pasă. Se întoarse spre Abby. Ai vreo idee ce se întâmplă cu Bree?

- Da, dar cred că ar fi cel mai bine dacă ați convinge-o să vă spună ea. Dacă eu mă apuc să trângănesc, ar fi încă un lucru pentru care să-mi poarte pică.

Mick nu avea genul acela de răbdare necesar pentru a obține prin lingușire informația de la Bree, dar știa că Abby avea dreptate. Nu i-ar conveni dacă sora mai mare i-ar fi informat pe toți. Își dădu farfuria deoparte, se ridică, apoi se aplecă și o sărută pe Nell pe frunte.

- Nu-ți mai face griji, mamă. O să dau eu de cap poveștii ăsteia. Îți promit. Se uită spre fetele lui. Terminați-vă cina. O să stau afară până când se întoarce Bree.

Se așeză pe verandă să aștepte, aprinzându-și pipa pe care arareori o mai folosea în ultimul timp. Mirosul tutunului îl mai purta încă înspre zilele când tatăl lui îl lua la o cârciumă în una din călătoriile lor în Irlanda pentru o vizită a rudelor lor îndepărtate. În acele cârciumi de cartier, înghesuite și gălăgioase, înainte ca legile din Irlanda să se schimbe, fumul des umplea aerul, ceea ce de obicei îl făcea să tușească, dar putea întotdeauna să simtă mirosul ușor dulce al pipei tatălui său. În seara asta descoperi aroma ciudat de liniștitoare.

- Tati, știi foarte bine că n-ar trebui să fumezi, nici măcar pipă, spuse Bree urcând treptele și așezându-se într-un balansoar lângă al lui. Faci asta doar când ești supărat sau când încerci să-ți regăsești vechi amintiri. Cum e în seara asta?

El îi aruncă o privire piezișă.

- Chiar trebuie să întrebi?

- Dacă aștepti ca eu să-mi cer scuze pentru că am plecat în fugă, n-o s-o fac, zise ea.

- Nici nu mă aștept la asta. Însă mi-ar plăcea dacă mi-ai spune ce se întâmplă. Sunt tatăl tău. Mi-ar plăcea să rezolv lucrurile, dacă pot.

Auzind asta, ea râse.

- Când ai mai fost prin preajmă pentru a rezolva lucrurile? întrebă ea, apoi îl privi parcă vrând să-și ceară scuze. Îmi pare rău, nu-i corect. Ai fost aici când noi eram mici, dar asta nu-i ca un genunchi zgâriat care are nevoie de un plasture și un sărut.

Mick simți un junghi ascuțit de vină auzind cât de exactă era afirmația ei. Se simți stânjenit și nu în elementul lui, dar nu cu multă vreme în urmă, luase hotărârea să încerce să rezolve lucruri nu doar cu Megan, ci și cu toată familia lui. Făcuse progrese cu Abby și cu Jess, deși mai avea încă un drum lung în față. Acum era momentul potrivit să înceapă cu Bree.

Pufăi din pipă, apoi o privi în ochi.

- Corect, îi spuse el. Dar aș vrea să mă revanșez pentru toate clipele în care n-am fost aici, să ne situăm amândoi pe o nouă poziție. Cel puțin pot asculta. Aș putea să-ți dau un sfat dacă ai vrea să-l auzi. Poți oricând să-l refuzi dacă nu-ți place. Asta s-ar potrivi cu modelul familiei. Familia O'Brien pare a fi predispusă genetic să-și croiască propriul drum în lume, fără a ține seama de înțelepciunea strămoșilor ei. Respect asta.

Așteptă un răspuns. Ea părea să cântărească oferta lui, poate încercând să decidă dacă ar putea avea încredere în promisiunea lui de a-i respecta hotărârea.

Poate pentru că nu fusese niciodată un om răbdător sau poate pentru că avea nevoie ca ea să vadă că are o oarecare perspicacitate de care nu l-ar fi crezut în stare, în cele din urmă rupse tăcerea:

- L-ai părăsit pe Demming, nu-i așa?

Ea făcu ochii mari.

- Cum de-ai știut asta? Ți-a spus Abby?

- Abby a refuzat să scoată vreo vorbă după ce s-a întors de pe plajă. Și nu era chiar așa, ca și cum știam ceva. Bănuiesc că speram doar că așa stăteau lucrurile.

Auzind acestea, ea se încruntă.

- Nu-l simpatizai?

- Dacă vrei să știi, îl uram.

Ea arată surprinsă.

- Dar n-ai spus niciodată nimic.

- Ești o femeie în toată firea. Și tu trebuie să faci greșeli.

- Și ai crezut că Marty era o greșeală, spuse ea, părând încă puțin uimită. De ce?

- Te trata de sus, spuse el simplu. Nici un bărbat n-are dreptul să vorbească cu cineva cum vorbea el cu tine. Singurul lucru pe care l-am găsit a fi mai jignitor a fost faptul că tu ai suportat atât timp.

Lui Bree i se tăie respirația auzind dojana blândă.

- L-am admirat, recunosc eu, pe o voce mică și umilă, ce-l făcu pe Mick să vrea s-o ia în brațe și să-i spună că era mai valoroasă decât o mie de inși ca Martin Demming. Și n-a fost mereu așa. M-a învățat atât de multe, tată. Serios. Și când voia să fie fermecător, nu-i putea rezista nimeni, cu atât mai puțin eu. Bănuiesc că am tânjit după genul acela de atenție cu care mă copleșea la început.

- Și acum i-ai văzut adevărata față, îi spuse el. Bravo ție.

Atunci, ea zâmbi și era din nou fetița tatei, bucurându-se de lauda lui. Văzând cum i se luminaseră ochii, el trebui să se întrebe ce naiba fusese în capul lui să stea departe de casă atât timp încât copiii să-și piardă încrederea în ei înșiși. Nu era unul - chiar și Jess cu deficitul ei de atenție - care să nu fie isteț și puternic și talentat, fiecare în felul său unic.

Din nefericire, Megan plecase, și el se pierduse în muncă. Lăsase în seama mamei lui să-i învețe pe copii să se prețuiască. Știa fără nici o îndoială că Nell O'Brien

făcuse asta în toate felurile în care știa, dar evident nu fusese de ajuns pentru Bree ca să contracareze faptul că fusese aproape abandonată de ambii părinți în timpul acelor ani critici ai adolescenței. Fusese o pradă ușoară pentru un bărbat ca Demming.

- Deci doar despărțirea de Demming te-a adus în halul ăsta de nefericire? întrebă el.

- Nu sunt nefericită, spuse ea pe loc, cu o scânteie de înflăcărare iute ca fulgerul.

- În regulă, tu ești expertul când vine vorba de cuvinte. Spune-mi-l tu pe cel potrivit pentru a-ți descrie starea de spirit.

Ea analiză întrebarea cu o expresie gânditoare.

- Pierdută, spuse ea în cele din urmă. Buni a spus asta acum câteva zile și a înțeles foarte corect.

- De ce o femeie care-și construiește o reputație în cariera pe care a ales-o să se simtă pierdută? întrebă el încercând să înțeleagă.

- Pentru că reputația pe care mi-o fac nu mai e așa de valoroasă, recunosc eu.

- Ai avut cronici entuziaste la prima din piesele tale, îi reaminti Mick. Se vorbea chiar să fie luată la New York.

- Și a doua n-a mai mers așa de bine, iar a treia a fost un dezastru, spuse ea pe o voce goală de orice emoție.

- Atunci o să scrii o a patra piesă, spuse el cu încredere. Mai bună decât prima.

Bree scutură din cap.

- Nu acum. N-am nici o tragere de inimă pentru asta. Trebuie s-o iau de la capăt, să încerc ceva nou. Se uită drept la el. Iată de ce am închiriat un spațiu în centru și am de gând să deschid acolo o florărie.

Mick nu putea fi mai uluit sau consternat decât dacă ea ar fi declarat că vrea să se apuce de dans la bară. Nu că ar fi ceva în neregulă cu a fi proprietara unei florării - sau chiar a unei bare de dans, dacă tot veni vorba, dacă

asta prefera –, dar talentul lui Bree era altundeva. La fel și inima, indiferent cât de rănită se simțea acum.

Totuși, el știa că trebuia să fie cu băgare de seamă. La urma urmei, promisese să-și limiteze sfaturile și să-i accepte hotărârile.

– Ești sigură că vrei să faci o schimbare așa de drastică?

Ea încuviință din cap, cu o expresie pasionată.

– Chiar vreau. Trebuie că văzuse expresia sceptică pe care el nu putuse s-o ascundă, pentru că adăugă: Știu ce crezi, dar îmi pot ține laptopul în camera din spate și pot scrie ori de câte ori am ceva timp liber.

– Bree, scumpo, știu că acele contracte de închiriere din centru sunt pe doi ani. E cam mult timp să fii legată de această obligație.

– Prefer să mă gândesc la asta ca la un mod de a avea o oarecare stabilitate în viața mea, ripostă ea.

– Flori, spuse el și scutură din cap. Ești sigură că o să fii fericită să-ți omori timpul cu buchețele de flori?

– Marty a întrebat exact același lucru, spuse ea, aruncându-i o privire ascutită ce-l făcu să se rușineze. Și răspunsul e că eu cred că da. Există un sigur mod de a afla cu siguranță.

– În regulă, atunci, spuse el, trăgând concluzia că acum, ea avea nevoie de sprijin și de o gândire practică, nu de critică. Câți bani din fondul tău ai pus la bătaie? Nu vreau să văd că îți pierzi banii puși deoparte.

Ea se încruntă auzind asta.

– Mulțumesc pentru votul tău de încredere, tată.

– N-am vrut să iasă așa.

– Ba da, ai vrut, spuse ea. Și e în regulă. Mă face să vreau să muncesc și mai tare pentru a-ți dovedi că greșești. În afară de asta, credeam că ai spus tot timpul că ai pus banii în fondurile alea pentru ca noi să putem cumpăra o casă sau să începem o afacere atunci când va veni momentul. Asta-i tot ce fac.

- În cazul ăsta, nu mai am nici un argument, așa-i? spuse el cedând. O să-mi spui cu ce te pot ajuta. O să vin în centru cu tine mâine, dacă vrei. Te pot ajuta să prefigurezi orice fel de modificare ai dori, dulapuri pe comandă pentru materiale, o recepție în față, un spațiu de lucru tip insulă în spate. Orice vrei, va fi cadoul meu pentru tine.

- Fondul a fost mai mult decât suficient, obiectă ea.

- Pentru Jess am cumpărat cuptorul ăla modern. Câteva dulapuri și spații de depozitare, măcar atât pot face și eu pentru tine. Sau poate vrei să-ți cumpăr unul din frigiderele alea mari unde se țin florile?

Ea ezită, apoi întreabă:

- Ai face dulapurile tu însuși?

El își dădu seama ce întreba ea de fapt. Dacă va fi prezent, petrecând timp cu ea, implicându-se în acest proiect nou și nebunesc al ei?

- Am echipe care sunt mai bune la asta decât aș fi eu, îi spuse el. Expresia ei instantanee de dezamăgire îi spuse că avusese dreptate în ceea ce privea adevăratele ei dorințe, așa încât adăugă repede: Dar dacă nu te deranjează că ar putea fi ceva mai puțin decât perfect, cred că aș putea încă să mă descurc cu câteva unelte și niște lemn.

Ea sări în sus și se aruncă de gâtul lui în felul în care o făcea când era mică, și el de-abia venise dintr-o călătorie de afaceri.

- Vreau s-o faci tu, spuse ea sărutându-l exuberantă pe obraz. Atunci o să pot spune tuturor celor care intră că interiorul a fost construit manual de celebrul arhitect Mick O'Brien. Dacă te implici, o să fie uluitor. Uite așa știu eu. La naiba, odată și-odată, magazinul meu s-ar putea califica pentru a apărea în Registrul Național al Locurilor Istorice.

- Mai degrabă peste câteva sute de ani, replică el. Și asta, presupunând că după ce noi doi vom fi murit, n-o să vină cineva să dărâme totul pentru a putea vinde crenvurști.

La asta, ea râse, întreaga ei atitudine fiind brusc relaxată. Mick nu se amăgea că va fi atât de ușor să șteargă cu buretele toate loviturile pe care ea le încasase în Chicago, dar dacă deschiderea unei florării îi putea aprinde acel fel de scânteie în ochi chiar și pentru puțin timp, nu el va fi cel care va pune asta la îndoială.

Jake, Will și cu Mack luau prânzul la Sally's când el observă că prietenii lui schimbau priviri semnificative, ceea ce putea însemna doar că aveau ceva de zis despre Bree și nu erau siguri cum o să reacționeze el.

Puse jos sendvișul cu șuncă și roșii și se încruntă la ei.

- Haide, spuneți, porunci el. Ce ați auzit despre Bree și credeți că eu n-am auzit?

- Rămâne în oraș, spuse Will cu o expresie compătimitoare. Îmi pare rău amice, știu că o să-ți fie greu.

Jack ridică din umeri ca și cum n-avea nici o importanță.

- Mda, a spus ceva despre asta când am vorbit cu ea.

- Ai vorbit cu ea? rosti Mack neîncrezător. Ai purtat o discuție adevărată cu Bree O'Brien, femeia visurilor tale, femeia pe care nu ți-ai scos-o niciodată din minte?

- Și nu ne-ai spus o vorbă? adăugă Will, plin de indignare. N-ai crezut că merită cel puțin măcar să pomeniți de asta?

- Nu neapărat.

- Când s-a întâmplat? întrebă Mack.

- Ce a spus? voi să știe Will.

- Și tu ce i-ai spus? întrebă Mack.

Jack scutură din cap.

- Voi doi parcă sunteți niște reporteri amatori pentru ziarul local. N-a fost nici o mare scofală.

Ceea ce firește era minciuna cea mai gogonată pe care o spusese în toată viața lui de adult.

- Îl crezi? îl întrebă Will pe Mack.

- Nici măcar pentru o clipă. Ori halucinează, ori dă un show special pentru noi.

- Credeam că Will e psihiatrul, îi spuse Jake nervos lui Mack. Acum și tu ești?

- Am la fel de multă intuiție ca oricine, răspunse Mack.

- Ceea ce înseamnă deloc, ripostă Jake. Putem s-o lăsam baltă?

- Pentru că tu și Bree sunteți din nou prieteni la cataramă, așa brusc, știi ce are de gând să facă? îl întreabă Will pe Jake.

- A spus ceva că s-ar putea să rămână aici. Asta e cam tot ce a spus. Credeți-mă, n-am avut nici o chemare să am o discuție intimă cu ea.

Să se culce cu ea, da, era ceva ce-l interesa, dar era foarte sigur că acum era practic cel mai nepotrivit moment să menționeze asta.

- Aș putea ști câte ceva, admise Mack. Am fost cu Susie aseară.

Șocați, atât Jake, cât și Will se holbară la el.

- Tu și Susie O'Brien? De când? întreabă Will.

- N-a fost mare lucru, spuse Mack, deși ușoara îmbujorare a urechilor spunea altceva. Am dat de ea. Am băut ceva împreună.

- Măi, măi, să fie, începu Jake amuzat. Și voi doi care credeți că eu ascund ceva. Din câte știu, Susie O'Brien spusese că mai degrabă o zbură porcul decât să accepte o întâlnire cu unul de teapa ta.

- Și de aia, n-a fost o întâlnire, explică Mack răbdător. Doar câteva pahare. Nu o întâlnire.

- Cine a plătit? întreabă Will.

- Eu, spuse Mack. Ce fel de bărbat crezi că sunt?

Jake ridică o sprânceană auzind asta, dar Will rânji.

- Mie mi se pare că a fost o întâlnire, spuse Will. Se uită spre Jake. Tu ce crezi?

- Și eu i-aș spune întâlnire, fu de acord Jake, atât de bucuros că discuția se mutase spre o altă O'Brien, încât

i-ar fi spus oricum ar fi vrut oricine, doar să prelungească discuția.

Mack se uită la amândoi.

- Vreți să auziți ce am aflat despre Bree sau nu?

- Nu, zise pe loc Jake.

- Nu asculta la el, porunci Will. Spune. Trebuie să știe ce se petrece, chiar dacă vrea sau nu să recunoască.

- Bree a închiriat spațiul liber aflat la două uși de aici. Pentru doi ani.

Jake înghiți greu și încercă să nu-și arate sentimentul de panică. Doi ani? Chirie? Nu putea fi de bine. Se împăcase cu ideea că va mai da peste ea pentru încă vreo câteva săptămâni, poate chiar vreo două luni, dar se convinsese pe el însuși că mai devreme sau mai târziu, ea va da fuga înapoi la Chicago și la prietenul ei de acolo. Miza pe mai devreme. Mai târziu era de rău. Foarte, foarte de rău. Doi ani era o eternitate, și el trebuia să-și țină garda sus.

Leși grăbit din separeu.

- Trebuie să mă întorc la lucru, afirmă el, aruncând un pumn de bancnote pe masă. Vorbim mai târziu.

- Mda, a suportat bine veștile, spuse Will cu glas tare pe când Jake o luase la fugă.

Vocea lui Mack se auzi încă și mai clar.

- Nu-i mare scofală, nu asta a spus? Râse. Ți-am spus eu că omul ăsta halucinează.

Jake oftă. Nu halucina. Era într-o mare belea, mai mare decât cea în care fusese timp de șase ani lungi și singurul mod care îi venea în minte pentru a scăpa de asta era să alunge din oraș o vulpoaică roșcată înainte ca ea să-l scoată din mințile pe care le mai avea.

capitolul 5

Megan se trezi că-și face griji pentru Bree timp de câteva zile după ce Mick plecase. Era tipic pentru el ca, după ce nu obținuse ce voia, ispitind-o să se întoarcă

în Chesapeake Shores, să uite cu totul faptul că folosisese problemele fiicei lor drept momeală. Bănuia că o să sune din nou sau o să apară în New York oricând îi convenea, nebăgând în seamă lipsa lui de respect, necăutând-o pentru a o liniști în legătură cu Bree. Sau poate că presupunea că ea îl va suna, dacă îi păsa. Acesta îi era felul, să aștepte răbdător ca un soi de test pervers.

Iritată, indiferent ce tactică folosea el, luă telefonul și formă numărul odinioară familiar al casei din Maryland. Nell răspunse la primul apel. Megan și-o putea imagina în bucătărie, cu prima ei ceașcă de ceai și o brișă proaspăt coaptă în față.

Ah, cât de mult îi lipseau brișele acelea și discuțiile lor de dimineață, atunci când plecase la New York. Înainte de asta, când Nell locuise în propria căsuță proiectată de Mick, venea aproape în fiecare zi acolo cu brișe proaspăt coapte pentru ele două, să le savureze în timp ce vorbeau despre câte-n lună și-n stele.

Nell fusese mult mai mult decât o soacră. Fusese o prietenă, deși singurul subiect despre care nu se vorbea era nemulțumirea lui Megan față de absențele din ce în ce mai lungi ale lui Mick. Nell ar fi înțeles, dar lui Megan nu i se păruse corect s-o tragă în miezul problemelor lor.

În schimb, pusese capăt situației lăsând-o pe Nell să aibă grijă de copiii ei. Nu fusese niciodată intenția ei, dar nu putea decât să observe ironia din asta.

– Megan! spuse Nell sunând vag îngrijorată, dar cu siguranță deloc surprinsă. Ce mai faci?

– Bine, dar tu?

– Mai bine ca oricând. Îmi închipui că ai sunat să vorbești cu... Vocea i se stinse.

Megan chicoti auzindu-i ezitarea.

– E un mister, nu-i așa? răspunse ea. Nu-i ca și cum aș fi rămas în legătură cu cineva de acolo într-un fel previzibil.

- Adevărul este că la început am presupus că ai sunat să vorbești cu Abby, dar firește că ai suna-o pe mobil sau la casa cea nouă, sau la birou. Vrei să vorbești cu Mick?

- De fapt, voiam să vorbesc cu tine, zise Megan, hotărând să profite de ocazia ce se ivise. Voia să îndrepte lucrurile cu această femeie care fusese întotdeauna așa de bună cu ea. Trebuia de mult să ia inițiativa asta. N-am putut sta prea mult singure când am fost acolo la deschiderea hanului. Erai nemulțumită că am venit, nu-i așa?

- La început, recunosc Nell în felul ei direct. Dar vizita a decurs destul de bine. Am văzut că te străduiai.

- Da. Voiam să fie un prim pas cu copiii mei și cu tine. Știu că ai fost furioasă pe mine când am divorțat de Mick și am plecat din oraș.

- Nu furioasă, afirmă Nell. Dezamăgită, și era vorba de copii, nu de mine și nici de fiul meu. Știam la fel de bine ca oricine de ce simțai că trebuie să-l părăsești pe Mick. Mă întristase că a trebuit să se ajungă la asta, dar nu puteam să te condamn.

- Ți-am spus vreodată cât de recunoscătoare îți sunt pentru că te-au avut copiii?

- Ar fi trebuit s-o aibă pe mama lor, spuse Nell vehement.

Deși remarca o durea, Megan fu de acord cu ea.

- Da, ar fi trebuit. Și eu i-am vrut aici, știi asta, nu-i așa? spuse ea cu o notă rugătoare în voce.

Nell O'Brien fusese importantă pentru ea și întotdeauna regretase că pierduse acea legătură odată cu restul familiei, ca să nu mai vorbim de pierderea binecuvântării femeii mai în vârstă.

- Mi s-a părut a fi un efort făcut fără tragere de inimă, în cel mai bun caz, spuse Nell fără a ceda nici un pic.

- Nu pot nega că așa arată. Într-un fel, l-am lăsat pe Mick să mă convingă că lor le va fi mai bine doar cu voi doi, explică Megan. Nu m-am certat cu el, și ar fi trebuit. După ce mă aranjasem aici, ar fi trebuit să lupt din

răsputeri cel puțin pentru custodie comună. Acum știu asta, dar vizitele mele acolo au fost atât de dezastruoase, indiferent cât de des veneam sau cât de tare mă străduiam, se părea că e cel mai bine să-i las să rămână unde erau fericiți.

- Uneori, copiii nu știu ce gândim noi. Înțeleg doar cum acționăm, îi reaminti Nell.

- Crede-mă, știu asta. Și mesajul pe care l-am transmis tuturor era că nu-mi pasă, când de fapt era cel mai departe de adevăr.

Acum că ușa fusese deschisă, Megan își revărsă preaplinul inimii spunând toate lucrurile pe care le simțise atunci.

- Îi iubeam așa de mult încât nu m-am putut convinge să-i smulg din viața pe care o cunoșteau. Am crezut că vizitându-mă la New York o să ajute, dar erau cu toții așa de mânioși, nici unul nu voia să vină și, când am insistat, au fost îmbufnați. Mick era așa de sigur că o să se dea pe brazdă dacă o să le acordăm timp. În loc de asta, s-au chinuit și mai tare. Au sfârșit prin a mă urî.

Explicația - prea scurtă și prea întârziată - fu primită în tăcere.

- Ce-a fost a fost, spuse Nell în cele din urmă. Tu și Abby ați găsit un mod de a vă împăca. O să faci la fel cu restul copiilor.

- Sper și eu. Și asta e celălalt motiv pentru care am sunat. Mick mi-a spus că se petrece ceva cu Bree. Știi ceva despre asta?

- Puțin, dar uite că tocmai a intrat în bucătărie. Hai să o las să vorbească ea cu tine. Următoarele cuvinte ale lui Nell fură înăbușite, dar apoi spuse: Ai grijă de tine, Megan dragă. Și întoarce-te curând în vizită aici. Ești oricând bine-venită.

Ochii lui Megan se umplură de lacrimi la sinceritatea pe care o auzi în acele cuvinte.

- Nici n-ai idee cât de mult înseamnă pentru mine să-mi spui toate astea. Mi-e dor de tine, Nell. Chiar mi-e dor.

- Atunci o să ne faci în curând o vizită. Uite, acum ți-o dau pe Bree.

Urmă o pauză, apoi Bree veni la telefon cu vocea reținută și oficială.

- Bună, mamă.

- Ce mai faci? Întrebă Megan prudentă.

Dacă ar fi apucat direct taurul de coarne întrebând-o prea multe, știa cât de repede urma ca Bree să i-o rețeze și să curme discuția. Existaseră prea multe discuții de-a lungul anilor ce nu rezistaseră, odată ce se depășiseră politețurile.

- Bine, spuse Bree pe un ton rigid.

- Te simți bine în Chesapeake Shores?

- Sigur. E bine să fii acasă.

- Cât de mult crezi că mai rămâi acolo?

- De fapt, rămân definitiv acasă, spuse Bree. Uite ce e, mamă, sunt efectiv ocupată, așa că dacă n-ai altceva special să-mi spui, trebuie să închid.

Anunțul calm al lui Bree că rămâne în Chesapeake Shores dădu naștere la o sută de întrebări, la care era puțin probabil ca fiica ei să răspundă într-o discuție telefonică pe grabă.

- Atunci, du-te, spuse Megan cu părere de rău, apoi adăugă: Bree, dacă nu te întorci în Chicago chiar acum, ai putea veni la New York în vizită. Se entuziasmă la ideea asta. Am putea merge să vedem niște piese de teatru împreună. Știu cât de mult înseamnă teatrul pentru tine. Ar fi distractiv.

- Îmi pare foarte rău, acum n-am timpul necesar, spuse Bree, refuzând să se gândească la sugestie. La revedere, mamă.

Întrerupse convorbirea înainte ca Megan să poată încerca s-o convingă să facă acea călătorie sau chiar să-și

ia rămas-bun. Discuția bruscă și nesatisfăcătoare nu era efectiv neașteptată, doar dezamăgitoare.

Totuși, rezolva un lucru. În ciuda faptului că în ultima vreme nu se putea spune că era expertă în stările sufletești ale lui Bree, chiar și ea simțea că ceva nu era în regulă și era mai mult decât că n-avea chef să discute cu mama ei. Așadar, Mick și Nell avuseseră dreptate să fie îngrijorați. Și ea era la fel. Poate că timpul și faptele ei o privaseră de dreptul de a fi neliniștită, dar cu toate astea, neliniștea era prezentă.

Prima prioritate când ajunsese la birou la galeria unde lucrase în ultimii cincisprezece ani fu să obțină câteva zile libere. Din nou, va merge la Chesapeake Shores. Pentru că vizita cu ocazia deschiderii hanului lui Jess spărsese gheața pentru aceste noi vizite, perspectiva n-o mai speria de moarte, așa cum se întâmplase înainte.

Totuși, posibilitatea de a-l vedea pe Mick o făcu să simtă un fior pe șira spinării. Teamă? Speranță? Devenise din ce în ce mai greu să spună.

Bree puse jos cu grijă receptorul după ce vorbise cu mama ei și ar fi ieșit din bucătărie dacă buni nu i-ar fi poruncit să stea jos.

- Ți-am pus o cană cu ceai și sunt briose proaspete cu portocale și merișoare pe aragaz, spuse buni, arătând spre un scaun de lângă masă.

Bree ezită, vrând s-o rupă la fugă, dar mai ales vrând să evite o discuție despre mama ei.

- Chiar trebuie să mă duc la magazin. Sunt de făcut un milion de planuri.

După ce făcuse doar câteva zile de cercetări, deja începuse să se simtă puțin copleșită de câte nu știa.

- Planurile tale pot aștepta câteva minute în plus, spuse buni. Știu că nu te pot convinge să iei un mic dejun așa cum ar trebui, dar poți rămâne cât să bei o ceașcă de ceai și să discuți câte ceva cu mine.

- Nu mă deranjează ceaiul, răspunse Bree. Conversația aș prefera mai degrabă să n-o am.

- Frumos îți mai șade să spui așa ceva bunicii tale, zise buni, începând să vorbească cu inflexiuni irlandeze ce proveneau în mare parte faptul că fusese crescută într-o familie cu doi părinți care veniseră direct din Dublin. Buni însăși crescuse chiar aici în Maryland.

- Îmi pare rău, se scuză Bree. Dar chiar nu vreau să vorbesc despre mama.

- Adineauri ai fost nepoliticoasă cu ea, o muștră buni.

- Nu știu cum să fiu altfel cu ea. Ne-a părăsit cu ani în urmă. Ar trebui să uit asta?

- Firește că nu, dar se pare că ai uitat că ea a încercat în repetate rânduri să te convingă să mergi la New York, ori să rămâi, ori doar pentru o vizită. Ai refuzat, și tatăl tău ți-a permis să scapi ușor cu asta. Buni îi aruncă o privire pătrunzătoare. Știi, dintre toți copiii, tu ești cea care credeam că va profita de ocazia de a merge la New York. Nu e locul ideal pentru un dramaturg în devenire? Cu toate astea, când a venit momentul, ai plecat la Chicago. Te-ai mulțumit cu teatrul regional, în loc să accepți oferta mamei tale să te lase să stai cu ea în vreme ce studiai câțiva dintre cei mai buni dramaturgi din țară. O urai mai mult decât voiai să-ți urmezi visul?

Bree ezită înainte de a răspunde. N-o urâse niciodată pe mama ei, nu neapărat. Fusese la fel de mânioasă ca toți ceilalți, dar adevărul era că absența lui Megan nu provocase mai mult decât o scurtă întrerupere în viața lui Bree. Orice durere ar fi simțit, o canalizase în scris. Era una din experiențele de viață pe care un bun scriitor o putea împleti într-o poveste.

- Avusesem o ofertă să studiez în Chicago, spuse ea în cele din urmă, apărându-și hotărârea de a accepta stagiul cu Marty. Ceva concret.

- Deci urmăreai de fapt siguranța? întrebă bunica pe un ton sceptic. Și New Yorkul ar fi fost un risc.

- Ceva în genul ăsta, spuse Bree.

Riscul era ceva după care tânjea restul familiei. Ea prefera caracterul previzibil al faptelor.

- În regulă atunci, spuse buni. Dă-mi voie să te întreb un ultim lucru și apoi o să las baltă subiectul. Adevăratul risc era că n-ai fi fost capabilă să te realizezi în New York? Sau că te-ai fi apropiat de Megan și ți-ar fi frânt din nou inima? Rămase cu ochii ațintiți asupra lui Bree. Sau îți era într-adevăr teamă că în cele din urmă va trebui să renunți la toată furia ce se adunase în adâncul sufletului tău timp de atâtea ani?

Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Buni o cunoștea atât de bine. Mai bine decât oricine altcineva. Chiar și acum nu așteptă răspunsul lui Bree.

- Poți să negi furia oricât vrei, dar ține minte că furia poate deveni propria sa forță motrice, îi spuse Nell. Nu e sănătos, copilă. Trebuie să renunți sau o să te mănânce de vie și o să-ți ruineze viața. Ce a făcut Megan cu atâtea ani în urmă a fost greșit. Poți hotărî că e de neiertat și poți continua s-o urăști sau poți face un efort și accepta ramura de măslin pe care ți-o întinde. Cred că în ultimă instanță vei fi mai fericită dacă vei face asta, dar e hotărârea ta. Doar să fii sigură că înțelegi consecințele - nu pentru ea, ci pentru tine - înainte de a o scoate din viața ta pentru totdeauna.

Bree se încruntă, auzind sfatul.

- De ce să-i ușurez situația? întrebă ea cu amărăciune.

- Nu trebuie, spuse buni cu blândețe. Dar cam văd cum stau lucrurile. Cred că ea și tatăl tău o să cadă la pace. Deja face parte din viața lui Abby și acum încearcă să reia legăturile cu Jess, cu tine și cu Connor. Dacă o respingi din dușmănie, ai putea într-o zi să te trezești pe dinafară. Îi atinse mâna lui Bree. Nu vreau asta pentru tine. Cu toată încăpățânata ta independență, marca O'Brien, cred că ai nevoie de familie, poate mai mult decât noi ceilalți.

Bree nu vru să admită că poate bunica avea dreptate. Și era sigur că nu voia să mărturisească acum cât de neliniștitoare era perspectiva ca toți ceilalți să se reunească și s-o lase în urmă.

- O să mă gândesc la ce mi-ai spus, promise ea în cele din urmă. Ridicându-se în picioare, se aplecă și o sărută pe buni pe obraz. Te iubesc.

Mâna bunicii o găsi pe a ei și o strânse.

- Și eu pe tine. Să nu uiți niciodată.

Bree ieși din bucătărie cu multe pe cap, gânduri tulburătoare cu care nu prea voia să aibă de-a face. Totuși, din fericire, avea o listă lungă de tot cu treburi de făcut. Poate că asta o să-i alunge toate acele gânduri negre din minte.

- Nu, nu, nu, mormăi Bree peste câteva ore, închi-zând telefonul.

De ce nu sunase aici înainte de a se repezi să semneze un contract de închiriere pentru a deschide o florărie? Acum nu mai putea da înapoi. Prea multă lume - mă rog, cel mai mult Abby - care aștepta ca ea să dea greș, pentru a lua asta în considerare.

- Care-i problema? întrebă Jess privind-o îngrijorată.

Bree își amenajase un birou provizoriu la han, în vreme ce zugravii și Mick lucrau la magazin. Oricât de mult ar fi vrut să-și petreacă timpul în plus cu tatăl ei, nivelul zgomotului făcea imposibil să vorbească la telefon atât cât avea nevoie. Ar fi putut să vorbească de acasă, dar aici era mai bine. Îi oferea câteva ore pe zi cu Jess și descoperi că-i plăcea să aibă pe cineva în preajmă cu care să poată discuta idei pentru afacerea ei. Jess învățase multe despre începerea unei noi afaceri, făcuse pe parcurs mai multe greșeli decât era necesar. N-o va judeca pe Bree dacă făcea și ea câteva.

- Ziua asta devine din ce în ce mai bună, mormăi ea. Mai întâi a trebuit să mă descurc cu mama.

Jess făcu ochii mari.

- Ai vorbit cu mama?

Bree încuviință din cap.

- A sunat acasă.

- Te căuta pe tine sau pe tata?

Bree ezită.

- Cred că pe mine. Cel puțin buni mi-a dat telefonul în clipa în care am intrat în bucătărie. Gândindu-se la ce spusese buni mai devreme, se încruntă la sora ei. Chiar crezi că ea și tata s-ar putea împăca?

- Dacă mă întrebai asta acum câteva luni, aş fi spus că la Paștele cailor, dar după ce i-am văzut împreună aici în seara petrecerii de inaugurare, sincer, nu știu. Totul este posibil.

- Ce crezi despre asta? o întreabă Bree.

Jess ezită, cu o expresie gânditoare.

- E ciudat, cred.

- Și eu cred la fel, recunosc Bree.

Jess se cutremură melodramatic.

- Hai să nu vorbim despre împăcarea mamei cu tata. Cine a fost acum la telefon și ce ți-a zis de te-a supărat așa de tare?

- Tocmai am descoperit că există un angrosist de flori destul de aproape pentru a aproviziona magazinul, îi spuse ea surorii ei, neîncercând măcar să-și ascundă disperarea. Asta era o întorsătură neașteptată și foarte neplăcută.

- Așa, și ce-i cu asta? întreabă Jess. Atâta vreme câte e bun, o să fie în regulă. Te îngrijorează că prețurile vor fi mai mari pentru că teoretic e un monopol sau ceva de genul ăsta?

- Mă îngrijorez pentru că angrosistul e Jake Collins, izbucni ea. De ce nu mi-ai spus că acum el deține firma Peisagistică și Grădinărit în Shores?

Jess clipi auzindu-i tonul vocii.

- Hei, nu sări la mine. Credeam că știi. A lucrat acolo dintotdeauna, chiar și când ieșeați împreună.

- E o diferență uriașă între a lucra acolo și a deține afacerea. Și din câte îmi aduc eu aminte, pe atunci nu erau și angroșiști. Acum, se pare că e unul dintre cei mai mari angroșiști din partea locului. Ce face, acaparează lumea florilor hectar după hectar?

Jess ridică din umeri.

- Nu văd de ce ar conta ceva din toate astea. Sunt ani buni de când v-ați despărțit. Sunteți amândoi oameni în toată firea. Asta e o afacere. Sigur că poți fi politicoasă.

Bree nu era foarte sigură de asta. Ultima lor întâlnire fusese oricum, în afară de politicoasă. Se așteptase la o oarecare mânie, dar nu la ardoarea care radia dinspre Jake în valuri ce ar fi putut coace și bezele.

- O să fie penibil, spuse ea în sfârșit, ceea ce era cea mai gravă subestimare pe care o rostise vreodată.

- Atunci, nu discuta cu el, sugeră Jess, încă nepăsătoare. La mărimea afacerii lui, acum probabil că are oameni care lucrează pentru el. Discută cu unul din ei. Oricum, el e mai mereu plecat cu treabă. Îl văd peste tot. Rânji. Apropo, arată chiar foarte, foarte bine.

Bree știa, deși n-avea de gând să recunoască cât de bine credea că arăta Jake. Și așa, situația asta era suficient de dezastruoasă. Dacă Jess sau oricine altcineva din familie ar crede că exista măcar o licărire din acea relație ce încă nu se stinsese de tot, s-ar putea să încerce s-o readucă la viață.

- Nu-l pot evita. Se pare că va trebui să am de-a face direct cu domnul Collins dacă vreau să deschid un cont. Domnul Collins face aranjamentele astea. Domnul Collins decide dacă Peisagistica din Shores mai poate accepta încă un client angrosist. Dacă nu, e sigură că domnul Collins va fi bucuros să recomande o alternativă, deși nu mai există un alt cultivator sau furnizor pe jumătate atât de bun pe o rază de șaptezeci de kilometri. Voiam să intru în telefon și s-o strâng de gâtul ei mic și încrezut.

Jess se holbă la ea.

- În regulă, Bree, ce se petrece de fapt aici? E doar ceva legat de vechea poveste între tine și Jake?

Bree o privi inexpressiv.

- Firește, ce altceva poate fi?

- Nu sunt sigură, dar ca să ți-o spui pe a dreaptă, cam o secundă ai părut a fi geloasă.

- Geloasă? E ridicol! Se încruntă. Doar că femeia aia suna așa, nu știu cum, adoratoare. M-a dat un pic peste cap.

- Trebuie să recunosc, confirmă Jess. Ce nu înțeleg este de ce. Am crezut că tu ai fost cea care i-a dat papucii.

- N-a fost chiar așa, spuse Bree.

În ochii lui Jess apăru o lucire de interes.

- Atunci, cum a fost?

Bree oftă.

- N-are importanță. Tu ai spus-o. E o poveste veche. O să găsesc o cale să mă descurc cu Jake pentru a obține florile de care am nevoie.

Firește, presupunând că va reuși vreodată să treacă de paznicul evident protector, *domnul Collins* îi va da măcar bună ziua.

Jake mototoli al cincilea mesaj pe care îl primise de la Bree în decurs de două zile și-l aruncă la coș. Se încruntă când își dădu seama că fusese văzut de Connie făcând asta. Ea intră în birou, evident pregătită să-i țină o predică.

- Să nu începi, o avertiză el.

- Trebuie s-o suni înapoi, îi spuse ea pe vocea aceea de mamă-cloșcă-atât-de-răbdătoare.

- Nu trebuie să fac nimic, spuse el posomorât.

- Ei uite da, asta e reacția matură pe care o așteptam de la cineva de vârsta ta, comentă ea. Hai să reformulez. Trebuie s-o suni înapoi dacă vrei să mai lucrez aici, dragă frate. Încep să obosesc de când o tot resping pe Bree, cu atât mai mult să pretind că nu știu foarte bine cine e și de ce o eviți. Dacă o să-mi recunoască vreodată vocea,

o să înceapă să pună o grămadă de întrebări la care nu vreau să răspund. Nu mă plătești destul să mă amestec între tine și Bree.

- Te plătesc destul să-ți ții fata la facultate, ceea ce e mai mult decât ar face oricine altcineva, ripostă el. Începe la anul, dacă îmi amintesc bine. Cum se adună banii ăia de taxe școlare? Îți poți permite să mă lași baltă?

Ea îi aruncă o privire acră.

- Câteodată mi-e foarte greu să înțeleg de ce mama te-a plăcut pe tine cel mai mult. Nu ești un om cumsecade.

- Dar sunt un foarte bun frate, o tachină el.

De-asta, știa că n-o s-o concedieze niciodată, în ciuda amenințărilor permanente. Și nici ea n-ar pleca, din aceleași motive. Fostul soț al lui Connie plătea o pensie alimentară și o alocație pentru copil decente, dar Jake considera că e răspunderea lui să se asigure ca ea și Jenny să aibă orice aveau nevoie.

- Ești enervant, afirmă ea.

- Dar mă iubești oricum, spuse el. Deveni serios. Te rog, ține-o pe Bree departe de mine. Consideră asta sarcina ta personală.

- Asistenților nu li se permite să aibă sarcini personale, ripostă ea.

- Dar surorilor, da.

- Jake, tu ești cel care a stabilit regula de a nu accepta noi clienți angroșiști decât doar dacă tu personal îi aprobi. Ai spus că noi avem un stoc limitat disponibil și că nu vrei să te suprasoliciți și să ajungi să superi un client bun. N-am înțeles corect asta?

Expresia feței lui se luminează.

- Asta e. Cheam-o înapoi și spune-i că am vorbit. O să-i explici că din păcate din cauza cererii uriașe, nu mai putem accepta pe nimeni acum.

- Dar florăria din Myrtle Creek abia a fost închisă, îi reaminti ea. Jensen's a fost unul din cei mai mari clienți

ai noștri, Dacă Bree s-a documentat temeinic, ar trebui să știe asta.

- Ce te face să crezi că s-a documentat? întrebă el îngrijorat. Din câte știu eu, ea scria piese de teatru și nu administra nici un fel de afacere.

- Și din câte știu eu, era cea mai deșteaptă femeie pe care ai cunoscut-o vreodată. E cu siguranță destul de deșteaptă să întrebe prin jur despre cei mai buni furnizori din zonă. Pariez că exact așa a obținut numele tău. Probabil că Ted Jensen ne-a recomandat când a hotărât să se retragă după infarctul suferit.

În regulă, asta era posibil, dar nu de nerezolvat.

- Dacă aduce vorba, spune-i că am continuat să-i furnizăm marfa lui Ted pentru că ne-a fost client timp de mulți ani.

Connie își dădu ochii peste cap.

- Asta ar trebui să meargă bine. Cum naiba o să arate dacă refuzăm să aprovizionăm un nou magazin al cărui proprietar e nici mai mult, nici mai puțin decât o O'Brien? O să ți se reproșeze asta încontinuu. O să vină peste tine și Camera de Comerț. Și dacă crezi că au fost vorbe când tu și cu Bree v-ați despărțit, nici n-o să se compare cu speculațiile care se vor ivi.

Încă dezbăteau problema, când ușa dinspre anticameră se deschise brusc și Bree intră direct în biroul lui. Purta pantaloni scurți care îi făceau picioarele să arate interminabile și un maiou cu spatele gol ce-l făcu să saliveze. Șuvițe din părul arămiu și ondulat scăpaseră din legătura de pe cap și cu soarele luminând-o din spate, arăta de parcă luase foc. Avea și obrajii îmbujorați. Nu era o femeie binedispusă. Jake își adună toate puterile să facă față acelei ardori și senzualități și să scape nevătămat.

- Dacă nu vine Mahomed la... Vocea i se stinse, văzând-o pe sora lui. Bună, Connie, spuse ea. O ușurare evidentă i se răspândi pe față ca și cum își dăduse seama și de altceva. Oh, Doamne, tu ești cea cu care am vorbit

la telefon în tot timpul ăsta. Îmi pare așa de rău. Ar fi trebuit să-ți recunosc vocea. De ce n-ai spus nimic?

Connie rânji.

- Sincer, mi-a părut chiar bine că n-ai recunoscut-o. Clar, n-am vrut să fiu prinsă între tine și căposul ăla de acolo. Acum, voi doi puteți să vă bateți între voi. Mă duc acasă să pregătesc cina. Îi aruncă fratelui ei o privire arogantă. Să pregătesc o porție de cenușă să ți-o torni pe cap? Sau o să-ți faci alte planuri pentru cină?

Privi direct spre Bree când spuse asta.

- Am deja planuri pentru cină, ripostă el.

Începând cam de acum două minute, planul lui era să se îmbete.

capitolul 6

- Mă eviți, îl acuză Bree stând în fața lui Jake în timp ce șortul i se ridicase.

Nu se îmbrăcase intenționat cu o ținută așa de sumară, dar văzând expresia vrăjită de pe fața lui Jake, îi păru bine că o alesese. În clipa asta era dispusă să profite de orice avantaj pe care îl avea. Poate că asta n-o arăta într-o lumină favorabilă ca femeie, dar era disperată. După o săptămână, devenise clar că Jake era chiar și mai puțin dispus să facă afaceri cu ea decât ea cu el. Amândoi trebuiau să găsească un mod de a se tolera și de a-și desfășura activitatea.

- Ba nu, mormăi el. Am fost ocupat.

- Păi, nu prea pari a fi ocupat în clipa asta, spuse ea veselă. Așa că hai să încheiem afacerea asta acum și o să te las în pace. În afară de cazul când tu conduci mașina de livrări, n-o să trebuiască să ai vreodată din nou de-a face direct cu mine.

El își încleștă maxilarul.

- N-o să fie nici o afacere, Bree. Nu între noi.

Ea ridică privirea și se uită drept în ochii lui.

- Astea sunt afaceri, Jake. Nu-ți cer să ieși cu mine sau să ai vreun fel de contact personal, în afară de ce e nevoie să semnăm contractul. E simplu. Eu deschid o florărie. Tu vinzi flori. E limpede ca lumina zilei.

- Nimic cu noi n-a fost vreodată simplu sau limpede ca lumina zilei, spuse el, ocolind încet biroul pentru a se așeza pe margine. Genunchii lor aproape că se atingeau, ai ei dezgoliți, ai lui îmbrăcați în denim decolorat. E sortit să se complice mai repede decât se usucă cerneala pe contractul nostru.

Ea înghiți greu, dar reuși să-și păstreze vocea calmă.

- Cum așa?

Jake se aplecă înainte, ah, și așa de încet, până când pulsul ei începu să se zbată nebunește la apropierea gurii lui. Zăbovi peste a ei. Răsuflările li se amestecară. Dintr-odată, ea îi voia buzele peste ale ei cu o intensitate ce o luă prin surprindere. Amintiri ale altor sute de săruturi - intense, chinuitoare, ce-i tulburaseră sufletul - i se învâlmășiră în cap și o făcură să amețească.

Ca și cum el îi simțise tulburarea, se retrase cu o expresie arogantă.

- Vezi ce vreau să spun?

Ah, da, asta aducea clar complicații. Dar nu-i putea permite să-i stea în cale. N-o s-o facă. Florăria de pe Corso urma să fie noul ei început. Va face tot ce-i stă în putință să fie un succes.

Era evident că Jake făcuse din afacerea lui una de succes. Fusese uimită de mărimea pepinierii, puțin copleșită de tot ce auzise când întrebuse în stânga și-n dreapta care e cel mai bun furnizor de flori din zonă. Văzând-o azi, cu sera, etalările exterioare de tăvi cu plante colorate, rânduri de arbuști și copaci în floare fusese o revelație pentru ea. Nu mai era micuța pepinieră din Shores din trecut. Jake se extinsese, depășindu-i cele mai îndrăznețe așteptări. Având în vedere ce realizase, cu siguranță că putea înțelege de ce noua ei afacere avea aceeași importanță pentru ea.

- Am nevoie de florile astea, Jake, spuse ea simplu.
- Ia-le de la altcineva. Mai sunt și alți cultivatori.
- Toată lumea spune că tu ești cel mai bun. Și ești cel mai apropiat.

- Și sunt și indisponibil.
- Acum vorbești din punct de vedere personal sau profesional?

El se încruntă la încercarea ei hilară de umor.

- Ambele, doar pentru a clarifica situația.
- Sărutul ăla care aproape că s-a întâmplat spune altceva.

- Nu s-a întâmplat, așa-i?
- Toate astea dovedesc că ai o mare stăpânire de sine. Sunt total impresionată. De fapt, un bărbat atât de stăpânit sigur că nu va fi tentat să mă seducă doar pentru că iau de la el câteva floricele la câteva zile, așa că nu există efectiv nici un motiv să nu faci afaceri cu mine, ce zici?

- Ce zici dacă nu vreau? Ai vreun argument la asta?
- Pentru că ești speriat, îl acuză ea.
- De tine? Nu fi ridicolă.
- Dovedește!
El făcu ochii mari.

- Mă provoci?
- De ce nu? Întrebă ea ridicând nonșalant din umeri. Hai să vedem dacă ai ce-ți trebuie să stai departe de mine, Jake. Semnează contractul ăsta. Livrează florile personal. Și ține-ți mâinile acasă. Asta mi-ar conveni de minune. Eu pot dovedi că-mi pasă doar de afacere și tu poți dovedi că ai terminat cu mine. Mie mi se pare că amândoi avem de câștigat.

Bree văzu cum el se frământă. Evident că el voia să-i arate că ea nu mai însemna nimic pentru el, că terminase cu ea definitiv și irevocabil. Dar el mai știa și că n-avea nici o șansă să-și respecte cuvântul. Orice fusese odată între ei încă era acolo. Aerul practic vibra între ei.

Și bazându-se pe evidenta luptă interioară ce se dădea în el, se părea că are încă puterea să-i smulgă inima din piept pentru a doua oară. Nu era de mirare că voia să stea câte de departe de ea era uman posibil. Cu greu putea să dea vina pe el. Și ea era mai mult decât tulburată în acel moment. Ar fi trebuit să jalească sfârșitul relației cu Marty și nu să stârnească vechi sentimente față de Jake.

– În regulă, spuse el în cele din urmă. Se duse în spațele biroului, dădu deoparte câteva teancuri de cataloage și hârtii, frunzări altele și apoi îi întinse un formular. Completează cererea asta de acordare a unui credit. Las-o la Connie de dimineață. O să renunț la clauza de plată la livrare care e standard la noii clienți pentru primul an. O să-ți emit facturi la fiecare treizeci de zile.

– Să nu-mi faci nici o favoare, spuse ea.

– Nu-ți fac. Știu că creditul tău se va confirma. Asta-i tot ce mă interesează. Când deschizi?

Acum vorbea numai de afaceri, ceea ce ar fi trebuit s-o entuziasmeze, dar nu se putea abține să nu fie puțin enervată. Trebui să se forțeze să aibă același ton rezervat.

– Prima sâmbătă din septembrie, la timp pentru aglomerația weekendului de Ziua Muncii.

– O să am grijă să primești prima livrare înainte de ora nouă în dimineața acelei vineri. Va trebui să știu ce vrei în luna de dinainte, mai devreme dacă ceva trebuie să vină de la un alt cultivator. Connie o să aibă grijă să îți dea o listă în fiecare săptămână cu disponibilitățile. Dacă ai nevoie de livrări mai mult decât o dată pe săptămână, vom regla programul. Sau poți tu să vii aici să iei ce ai nevoie pentru completare.

– Mulțumesc.

– Așa cum ai spus, sunt afaceri. Să nu vezi nimic altceva în asta. Închide ușa când ieși.

Ea se încruntă auzind cum o concediază, dar avea destulă experiență să nu prelungească întâlnirea. Obținuse ce voise când venise aici.

Și chiar mai mult.

Jake înjură văzând că îi tremura mâna întinzându-se după telefon când Bree ieșise în sfârșit din birou. Fusesse foarte serios ceva mai devreme, când hotărâse să-și bea cina, dar nu singur. Un bărbat care după șase ani de la despărțire putea fi răvășit de fosta iubită era destul de jalnic fără a mai și bea de unul singur.

Dacă ar fi fost vreodată genul care să fie tentat de o companie feminină care nu puneă întrebări, nici nu emitea pretenții, în seara asta era momentul să caute o astfel de femeie. Din nefericire, nu văzuse niciodată ce mare scofală era doar să se combine cu cineva. Întotdeauna voise mai mult. Voise ce avusese cu Bree. Sau în orice caz, ce crezuse că avusese.

Și așa se alese cu Will și cu Mack. Și când Mack se dovedea a fi ocupat, rămase cu Will.

– Reguli de bază, spuse el încordat când se întâlniră la bar, la Brady's. Fără întrebări. Să nu încerci să-mi psihanalizezi starea. Suntem aici să bem. OK?

Will îi aruncă o privire atotștiutoare.

– Trebuie că ai avut azi o întâlnire de pomină cu Bree.

Jake se încruntă la el.

– Fără întrebări. N-am spus asta destul de clar?

Will rânji.

– Ba da. Și dacă doamna Davis, profa noastră de engleză era aici, ți-ar fi explicat că fraza pe care tocmai am rostit-o era o afirmație, nu o întrebare. Bree O'Brien e singura persoană pe care o știu care te poate aduce în starea asta.

Jake dădu pe gât jumătate din sticla lui de bere.

- În regulă, deșteptule, știu că ți-am spus să nu încerci să-mi psihanalizezi starea. M-am exprimat destul de clar.

- Dar e așa de distractiv, ripostă Will. Viața ta amoroasă e mult mai interesantă decât să mă uit cum Orioles¹ pierd din nou avansul, ceea ce fac chiar acum, că tot veni vorba. Arată spre televizorul de deasupra barului cu o expresie sumbră. Cum de pot face asta seară după seară?

- Pentru că au un sezon mizerabil, spuse Jake ambalându-se la subiectul neutru. Aruncarea e nașpa. Aruncătorii de rezervă sunt și mai varză.

- Nu te pot contrazice aici, fu de acord Will chiar când Mack li se alătură.

Jake se holbă la el.

- Credeam că ai o întâlnire.

- Nu era o întâlnire, spuse Mack, cu o expresie acră.

- Ceea ce înseamnă că iar a ieșit cu Susie O'Brien, spuse Will.

Mack se încruntă auzind afirmația, dar Jake chicoti.

- Nu-l băga în seamă. Will crede că înțelege în profunzime tristele noastre vieți amoroase. Firește, asta naște întrebarea de ce el nu are o viață amoroasă proprie de care să-și facă griji.

- Am avut o întâlnire chiar aseară, sări indignat Will. Una adevărată, nu ca orice s-ar întâmpla între voi doi și femeile cu care vă întâlniți sau poate că nu vă întâlniți.

Mack se luminează la față.

- Ia, haide, chiar așa, zise el. Dă-ne un exemplu remarcabil după care să ne putem trăi viețile.

Will se încruntă.

- Puteți să vă bateți voi joc cât vreți, dar asta ar putea fi aleasa. A fost a patra întâlnire în două săptămâni.

Jake și Will schimbare o privire. Will ieșea rar cu aceași femeie mai mult de două ori. Ori se plictisea, ori ele se plictiseau să fie psihanalizate. Odată, când ieșise

¹ Echipă de baseball profesionist din Baltimore (n.tr.)

timp de două luni cu aceeași femeie, își dăduse seama cu întârziere că ea îl folosea pentru terapie gratuită. După aceea, renunțase la întâlniri timp de luni întregi.

Chiar când Mack se pregătea să vorbească, Will îl opri.

- Nu-ți fă griji. Nu e o altă Jasmine. De fapt, Laura e și ea psiholog. Are un cabinet în Annapolis. A cumpărat de curând o casă de vacanță aici.

- Și asta e prima dată când auzim de ea? îl certă Jake. Nu suntem noi cei mai buni prieteni ai tăi? Nu trebuia să ne spui în primul rând nouă dacă e ceva așa de serios?

- Nu, spuse scurt Will. Sunteți cei mai buni prieteni ai mei, dar nu aveți drept de veto față de femeile din viața mea.

- O să-ți amintesc de asta data viitoare când o să încerci să-ți exerciți dreptul tău de veto față de femeile din viața mea, mormăi Mack.

- N-o să mă opun niciodată lui Susie, îi spuse Will.

- Nu mă întâlnesc cu Susie, repetă Mack.

Jake îi dădu un ghiont în coaste lui Will.

- Protestezi prea mult, nu crezi?

- Eu așa aș zice, fu Will de acord, ciocnindu-și sticla de bere de a lui Jake.

Mack arăta de parcă era gata să-și spargă sticla de unul din capetele lor, dar în schimb, sorbi și el cu sete, apoi se uită nevinovat spre Jake.

- Deci de ce suntem aici? Are ceva de-a face cu Bree?

- Cred că da, spuse Will. Totuși, Jake nu suflă o vorbă.

- Pentru că nu-i nimic de spus, insistă Jake.

Pentru că fiecare din ei excluseseră alte discuții despre femeile din viața lor, se lăsă tăcerea. Sorbindu-și berea, își îndreptară atenția spre joc chiar la timp pentru a vedea cum aruncătorul de rezervă se ciocnește de marcatul celelalte echipe.

- Orioles e nasol, spuse Mack.

Will dădu din cap.

- Aici ai nimerit-o, spuse Jake, apoi oftă.

Cuvântul descria destul de bine felul în care decur-sese întreaga sa zi.

Mirosul de lemn proaspăt tăiat umplea aerul din ceea ce avea să fie în curând Florăria de pe Corso. Bree se dădu înapoi și admiră blocul tip insulă acoperit cu oțel inoxidabil ce avea să fie spațiul ei principal de lucru în camera din spate. Avea locșoare și sertare pentru depozitarea de vase, cutii, panglici, sârmă, bandă specială și orice altceva ar avea nevoie pentru a crea aranjamente spectaculoase.

- Ce părere ai? întrebă Mick stând lângă ea. La asta te-ai gândit?

Ea se întoarse și îl îmbrățișă.

- E perfect, tată. Mulțumesc așa de mult. Nu-mi vine să cred că ai putut crea asta pornind de la mâzgăliturile pe care ți le-am dat.

El râse.

- Crede-mă, n-au fost mâzgăliturile. A fost felul în care ai descris ce aveai nevoie pentru a fi funcțional. M-a ajutat și vizita făcută lui Ted Jensen într-o dimineață. Mi-am închipuit că după atâția ani în branșă, o să știe ce ai tu nevoie.

- De vreme ce el lichidează, probabil că ar fi trebuit să iau mobilierul lui în loc să te pun să te obosești atâta, spuse Bree.

- Absolut deloc, ripostă Mick. Începi o afacere de la zero. Totul trebuie să fie nou-nouț. Totuși, i-am făcut o ofertă pentru frigidere. I-am spus că trebuie să-ți spun ție mai întâi, dar sunt în bună stare și o să-ți economisească niște bani de start.

Bree se zbârli pentru că el făcuse asta fără a o întreba, apoi își dădu seama că era absurdă. La urma urmelor, îi lăsase ei decizia definitivă. Dacă Mick realizase

un contact ce i-ar putea economisi niște bani, trebuia să-l aibă în vedere.

- O să mă duc să mai uit mai târziu, promise ea.

- În regulă atunci, hai să ne mai uităm la planul suprafetei ăsteia, spuse Mick. Vreau să-mi arăți din nou unde crezi că ar trebui să stea recepția.

Se îndreptă spre spațiul din față când ușa se deschise și intră Megan. Bree nu era sigură cine din ei doi fu mai șocat, ea sau tatăl ei.

- Megan! spuse Mick, luminându-se la față. Nu te așteptam. Bree, scumpo, știai că vine mama ta?

- Nu, spuse ea încordată, uitându-se cum Mick traversează camera și o sărută pe obraz pe mama ei.

- Cum să fi putut sta deoparte când am auzit despre noua ta afacere, Bree? spuse Megan aruncându-i lui Mick o privire critică pe care Bree n-o prea putea interpreta.

- Mă rog, aş sta să-ți arăt pe aici, spuse Bree, dar după cum vezi nu-i prea mult de văzut și trebuie să merg până în Myrtle Creek.

Aproape că ieșise pe ușă când își dădu seama că Megan o urmase.

- Hai să merg și eu cu tine, spuse Megan, cu expresia feței sugerând că nu accepta un refuz.

Bree scrâșni din dinți.

- Cum vrei, spuse ea și merse spre mașină. Ești sigură că n-ai prefera să te aranjezi după călătoria de la New York? O să stai iarăși la han, nu-i așa?

- Mă gândesc să stau acasă, dar trebuie să discut mai întâi cu tatăl tău, răspunse mama. Tu nu ai nici o obiecție, nu-i așa?

Bree ridică din umeri.

- Nu e casa mea.

- Este casa ta, o corectă mama ei. Și părerea ta contează pentru mine.

- Atunci cred că ar trebui să stai la han, presupunând că Jess are o cameră liberă. A fost foarte aglomerat. O s-o sun să întreb.

Scoase mobilul, îl deschise și formă numărul.

Ignoră privirea rănită din ochii mamei, așteptând să răspundă sora ei.

– Bună, Jess, sunt Bree. N-ai să ghicești în veci cine-i aici.

– Mama, spuse Jess. M-a sunat Abby acum vreo oră și mi-a spus că o să vină.

– Ai vreo cameră liberă la han? Pot s-o aduc chiar acum.

– Îmi pare rău. Totul e rezervat. I-am spus și lui Abby la fel. A zis că mama ar putea să stea cu ea și fetele.

– Perfect, spuse Bree repede. O să-i spun. Pot s-o duc acolo.

– Nu acum. Trace e în New York pentru câteva zile, așa că mama nu poate intra până când Abby nu ajunge acasă de la birou.

Ceea ce însemna că Bree rămânea cu ea pe cap pentru tot restul după-amiezii.

– Stai așa. N-are buni o cheie de rezervă la casa lui Abby?

– Bineînțeles, spuse Jess. Nu știu de ce Abby nu s-a gândit la asta.

– O să trec pe acasă să iau cheia. Pa, Jess.

Când închise telefonul, o văzu pe mama ei cum se uita la ea cu o privire inexpresivă.

– M-ai pasat lui Abby acum? se interesă ea ușor pe când Bree scotea mașina din parcare.

– Nu e așa, spuse Bree. Dar firește, era *exact* așa și amândouă știau asta. Îmi pare rău dacă s-a înțeles așa, mamă. Doar că părea firesc pentru tine să stai acolo.

Pentru că se simțea vinovată, se întoarse spre Myrtle Creek mai degrabă decât să meargă direct la bunica. N-o să moară dacă o să fie politicoasă cu mama ei pentru vreo oră.

– Pentru că Abby s-a împăcat cu mine și voi ceilalți nu, asta vrei să spui? zise Megan. Se uită drept în ochii

lui Bree. Știi că tatăl tău a venit să mă vadă la New York acum vreo două săptămâni?

Bree înghiți greu și scutură din cap.

- Habar n-am avut.

- Voia să mă întorc cu el chiar atunci.

- De ce? izbucni Bree.

Avusese buni dreptate? Se împăcau cei doi? Bree nici măcar nu voia să ia în considerare posibilitatea. Spre deosebire de frații ei mai mici, nu dorise niciodată o împăcare.

- A vrut să vin aici din cauza ta, spuse mama ei.

- A mea, dar eu n-am... Vocea i se stinse.

- Tu nu m-ai vrut aici, termină Megan în locul ei. Înțeleg asta. Tatăl tău părea să creadă că poate ai avea nevoie de mine, chiar dacă mă voiai prin preajma sau nu. Dar după ce am vorbit ieri, am simțit același lucru.

- Mamă, e puțin cam târziu pentru tine să apari aici și să vrei să ai discuții de suflet cu fiicele tale. Am crescut toate fără tine. Buni s-a descurcat de minune în locul tău.

- Știi asta. Crede-mă, nimeni nu-i mai recunoscător că a fost aici. Și nu mă aștept ca vreuna din voi să-și deschidă sufletul în fața mea, dar sunt mai în vârstă și poate puțin mai înțeleaptă. Mai știi să și ascult foarte bine, dacă vrei să vorbești. Cel mai important din toate, te iubesc și nu te-aș judeca niciodată. Îmi poți spune orice.

Bree îi aruncă o privire confuză.

- Ce crezi tu că e de spus?

- A existat un bărbat care te-a expediat așa de urgent din Chicago? întrebă Megan pe un ton blând. Cineva care ți-a frânt inima?

- A existat un bărbat în viața mea acolo, dar nu el e motivul pentru care am plecat.

Mama ei o privi calm, cu o expresie răbdătoare.

- Cel puțin nu întregul motiv, reveni Bree. Și chiar nu vreau să vorbesc despre Marty sau Chicago. Am o întreagă viață nouă în față. Pe asta mă concentrez.

- Și te admir pentru asta. Câteodată, totuși, trecutul are felul lui de a te ajunge din urmă.

- Mie-mi spui? murmură Bree, gândindu-se nu la Martin Demming, ci la Jake.

În ochii lui Megan se aprinse o luminiță.

- Ei, da, există sigur o poveste în spatele acestor cuvinte.

- Mamă, las-o baltă, te rog. Nu vreau și nici n-am nevoie de grija ta maternă. N-am nevoie de sfaturi. Mă descurc și singură.

- Dacă spui tu, spuse Megan încet. Dar trebuie să-mi pun întrebări.

- De ce? De ce nu mă poți crede și s-o lași baltă?

- Pentru că suntem la jumătatea drumului spre Baltimore când de fapt eram aproape sută la sută sigură că întâlnirea ta era în Myrtle Creek.

Bree se uită la indicatoare, trecând de ele, și își dădu seama că mama ei avea dreptate. Ratase ieșirea cu treizeci de kilometri în urmă.

- Ai fi putut să-mi spui mai devreme, mormăi ea întorcând mașina imediat ce fu posibil.

- M-am gândit că poate te-ai decis să mă duci direct la biroul lui Abby ca să mă poți abandona la ușa ei.

- Nu e amuzant, mamă.

Megan rânji la ea.

- Nu încercam să fiu amuzantă, doar să-ți dovedesc că te cunosc mai bine decât crezi. Să nu-mi spui că nu ți-a trecut gândul ăsta prin cap.

- Așadar, tu crezi că am mers până la jumătatea drumului spre Baltimore ca un soi de greșală freudiană?

- Sau poate o acceptare involuntară a faptului că erai mai interesată de ceea ce aveam de zis decât voiai să recunoști.

- Ți-a trimis Abby criticile, o acuză Bree, apoi rânji la mama ei. E un fel de logică pe care unul din personajele mele ar adora-o.

- Înseamnă că mai scrii, întrebă Megan.

Zâmbetul lui Bree se topi.

- Nu acum, dar o să reiau.

- Ar fi un mare păcat dacă n-ai face asta. Ești foarte bună.

- Cum de știi? Ți-a trimis Abby criticile?

- Da, mi le-a trimis, dar nu așa știu. Am fost acolo.

Bree clipi auzind asta.

- Acolo? Adică la teatru?

- La fiecare piesă, confirmă mama ei.

- Chiar și aia ratată?

- Să nu îndrăznești să-i spui așa, spuse Megan indignată. Ai conturat foarte bine personajele și tema din piesa aia. De când stau în New York, am văzut o mulțime de producții teatrale bune, așa încât cred că știu când văd una.

Uluită de afirmația mamei ei și dintr-odată nerăbdătoare să audă mai multe, Bree intră într-o parcare a unui mall ce avea o cafenea la un capăt.

- Mi-ar plăcea un suc. Tu ce-ai vrea?

- Eu parcă aș vrea o cafea, spuse Megan.

- Și plăcintă cu piersici? întrebă Bree, amintindu-și dintr-odată că era preferata mamei.

Fața lui Megan se luminează.

- Ți-ai amintit de asta?

- Cum aș putea să uit? Era singurul desert pe care-l făcea buni pentru care trebuia să ne luptăm să luăm o bucată. Întotdeauna încercai să găsești motive să ne alungi de la masă fără desert.

Mama ei arată pe loc vinovată.

- Știați ce făceam?

- Firește. Toți știam. Câteodată chiar ne purtam urât să te ajutăm.

În cafenea, când își luară băuturile și plăcinta, Bree ridică privirea.

- Spune-mi de ce crezi că problemele cu ultima mea piesă nu au fost din vina mea.

Expresia mamei ei deveni gânditoare.

- Pentru mine, ceea ce face ca o piesă să fie bună - o dramă bună, adică - sunt personajele. Sunt ele oameni în care spectatorii să se poată regăsi? Povestea e validă? Mi-au plăcut oamenii despre care ai scris. Mi-a părut rău că s-a întâmplat cu ei.

- Atunci ce a mers prost? De ce criticii au desființat-o?

- În regulă, poate că sunt complet părtinitoare în cazul ăsta, dar cred că a avut de-a face cu jocul actoricesc, și deoarece am văzut pe mulți dintre aceiași actori și în alte piese și au fost buni, mi se pare că regizorul a fost cel care i-a îndrumat greșit.

Bree se lăsă pe spate mirată, auzind părerea mamei ei. Marty nu regiza mereu. Înlocuise regizorul în al doisprezecelea ceas la treia piesă pentru că cel pe care îl angajaseră avusese un conflict de ultimă oră. Pe atunci, ea se întrebase dacă stilul lui de regie nu era puțin prea greoi, dar era prea la început și căzută mult prea tare în admirație față de el pentru a-i pune la îndoială deciziile. Când refăcuse dialogul, scoțând orice urmă de subtilitate, ea îl contrazisese, dar în cele din urmă cedase în fața experienței lui. Dacă actorii cu experiență din distribuție nu se opuneau, cum s-o poată face ea?

Auzind-o pe mama ei cum diseca producția cu ochiul cuiva care înțelegea teatrul, care cumva putea separa cuvintele rostite de performanța actorului și de punerea în scenă a regizorului, era o revelație.

- Tu chiar ai văzut ce am scris, în ciuda a tot ce s-a întâmplat pe scenă, spuse Bree uimită. De ce n-a putut vedea asta nimeni altcineva?

- În primul rând, sarcina criticului e să evalueze ce se petrece efectiv pe scenă, nu ce ar fi putut fi dacă lucrurile ar fi fost făcute diferit. În al doilea rând, îți cunosc

inima. Și e prezentă în tot ce scrii. Mi-ar plăcea să văd piesa aceea pusă în scenă altfel, de cineva care înțelege cu adevărat personajele.

- Ce zici de a doua piesă? întrebă Bree sincer interesată de răspuns.

Megan se încruntă.

- De fapt, mi-a plăcut cel mai puțin.

În loc să fie supărată, Bree voia doar o explicație.

- De ce?

- Mi s-a părut ca și cum te-ai grăbit s-o scrii. Personajele nu mi s-au părut niciodată a fi complet adevărate.

- Ai dreptate. La început mă blocasem și apoi, cu un termen limită ce-mi stătea în față, chiar m-am grăbit. Marty spunea că era regulă, dar n-am crezut niciodată asta. M-am mirat că a mers așa de bine.

Își ridică ochii spre mama ei.

- Aș fi vrut să știu că erai acolo. De ce nu mi-ai spus?

- N-am vrut să te enervez sau să te supăr. Acelea erau serile tale. Era de ajuns doar că le împărtășeam cu tine. Am fost așa de mândră de tine că abia puteam sta acolo. Voiam să sar în sus și să țip că ești fata mea, în special în timpul bisurilor de la prima piesă când te-au adus pe scenă.

- Îmi tremurau genunchii, recunosc Bree.

Megan o strânse de mână.

- Puteam să văd dar arătai uimitor. Nu te-am văzut niciodată așa de încrezătoare și fericită. Fața i se întunecă. Cum de ți-ai pierdut acea încredere, Bree? Ce s-a întâmplat?

Ea era cât pe ce să dea vina pe modul în care au fost primite ultimele două piese ale ei, dar știa mai bine ce și cum. Din motive pe care nu le înțelesese prea bine, Marty începuse s-o submineze la fiecare pas, dar nu voia să intre acum în discuția asta.

Schimbând subiectul, ea întrebă:

- Familia știa că ai fost acolo la prima piesă? Asta a fost singura la care au reușit să ajungă.

- Nu. După cum am spus, era seara ta. N-am vrut să distrag atenția. Am zburat înapoi la New York imediat după ce piesa s-a terminat.

- Îmi doresc să fi știut, spuse Bree.

- Îți dorești asta *acum*, spuse Megan cu înțelepciune. N-ai fi simțit așa pe atunci și nici acum câteva ore. Și e în regulă. Progresăm, tu și cu mine. Cel puțin, sper că e așa.

- Poate că da, admise Bree.

Megan se uită în ochii ei.

- Treaba asta cu împăcarea n-o să fie nici ușoară și nici lipsită de piedici. Sar putea să ne certăm. Sar putea să ne poticnim. Important este ca amândouă să continuăm să încercăm. Poți face asta?

Bree se gândi la întrebare așa cum trebuia, apoi încuviință dând din cap.

- Da, vreau.

- Atunci o să reușim, pentru că și eu vreau asta mai mult decât orice.

- Poate că ar trebui să stai acasă, la urma urmei.

Spre surpriza ei, Megan clătină din cap.

- Nu, cred că e cel mai bine să merg la Abby. La început, va trebui să stăm la distanță. La fel, tatăl tău și cu mine.

- Crezi că voi doi o să vă...

- Împăcați? completă Megan. E mult prea devreme să știm. Ca să fiu sinceră, asta va fi cu mult mai dificil decât să repar greșelile trecutului față de tine și de frații și surorile tale. Nu vreau să forțez nota stând acasă.

- Încerci să-mi demonstrezi cât de înțeleaptă ești?

- Sau asta, sau să recunosc că mi-a fost un dor nebun de Carrie și de Caitlyn și că abia aștept să stau cu ele.

- Cred că o să aleg chestia cu înțelepciunea, spuse Bree. Altfel, ar trebui să recunosc că sunt pe jumătate geloasă pe două copile de cinci ani.

Megan o luă de mână.

- Nu trebuie să fii. În inima mea a fost întotdeauna loc pentru voi toți.

Pentru prima dată în cincisprezece ani nesfârșiți, Bree chiar credea asta.

capitolul 7

Cu pas vioi, Mick intră în bucătăria casei la sfârșitul zilei și privi în jur să vadă vreo urmă a fostei sale soții. Așteptase cu nerăbdare acest moment încă de când ea apăruse la magazinul lui Bree, întrebându-se cum se va simți s-o vadă aici, așteptând așa ca întotdeauna, înainte ca el să distrugă căsătoria. Din nefericire, nici urmă de ea. Era doar mama lui cu o expresie încruntată pe față.

- Unde-i Megan? o întrebă el pe Nell.

- N-am văzut-o, îi spuse mama, punând farfuriile pe masă și trântindu-le ușor. Deși mi-a ajuns la urechi că e în oraș.

Mick dădu din cap, ignorând tonul irascibil din vocea ei.

- A apărut mai devreme la magazin, apoi ea și Bree au plecat împreună. Având în vedere felul în care Bree a întâmpinat-o, mi-am închipuit că Megan se va fi întors de mult, cel mai probabil singură.

- Ei bine, nu le-am văzut. Poate că sunt la han. O să stea acolo la fel ca ultima dată?

Mick ridică din umeri.

- Habar n-am. Imediat după ce fac un duș, o să mă duc până acolo să văd cum stau lucrurile. Am timp înainte de cină?

- Pentru că nimeni nu s-a obosit să vorbească cu mine, bănuiesc că o să mâncăm în clipa când apare cineva, spuse Nell, vădit ofensată. Ai putea foarte bine să nu te grăbești.

Mick își dădu seama că ignorarea dispoziției mamei lui nu ducea la nimic. Evident că o frământa ceva. O studie atent pentru o clipă, apoi întrebă:

- E vreo problemă, mamă?

- Problemă? Nici o problemă, alta decât felul în care lumea vine și pleacă de aici fără nici cea mai mică doză de respect.

El se încruntă.

- E despre felul neașteptat în care a apărut Megan?

- Nu, e despre voi toți. Îmi petrec după-amiezile zilele astea încercând să mă hotărâsc ce să gătesc și odată ce am luat hotărârea, după aceea trebuie să ghicesc câți oameni o să hrănesc. Credeam că v-am crescut mai bine de atât.

În fine, Mick înțelesese problema. Simțea că nu era apreciată cum se cuvine și era subestimată.

- Ne-ai crescut să fim mai respectuoși, o asigură el. Și ai dreptate, toți te-am subapreciat, am luat totul de parcă ni se cuvine. Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple. O să am eu grijă.

- Tu? spuse ea neîncrezătoare. Tu nu ești mai bun decât copiii tăi.

- Din nou, iartă-mă, spuse el.

Încă îl uimea cum femeia asta micuță îl putea aduce în stare să se simtă ca un copil de șase ani doar cu câteva dojeni.

Chiar atunci, ușa cu plasă se deschise și fu lăsată să se trântască, în timp ce Carrie și Caitlyn năvăliră în bucătărie.

- Unde-i bunica Megan? întrebă Carrie.

- Se pare că asta e întrebarea orei, răspunse Nell acru, pe când Abby le urmă pe fetele ei intrând și ea. Stați toate trei la cină? Trebuia să știu asta?

Mick rânji pe când Abby încercă să se decidă cum să răspundă stării de evidentă acreală a bunicii.

Până la urmă, Abby o îmbrățișă pe buni.

- Nu trebuie să ne dai de mâncare. Am trecut doar s-o luăm pe mama și să ne ducem acasă la noi.

- Păi, ai venit degeaba, îi spuse bunica. Nu-i aici și n-am văzut-o, așa că ai putea foarte bine să stai jos. Avem supă de cartofi și friptură înăbușită.

Abby îi aruncă lui Mick o privire întrebătoare. El ridică din umeri.

- Buni, mai bine toarnă-ți o ceașcă de ceai și liniștește-te, sugera Abby. Pot să mă ocup eu. Spune-mi doar ce mai e de făcut.

- Supa e pe aragaz și friptura e în cuptor, răspunse Nell. Nu mai e nimic de făcut decât să așteptăm să vedem cine mai apare.

Mick văzu momentul când Abby înțelese. Le trimise pe gemene afară la joacă, apoi se asigură că buni stătea jos cu ceașca de ceai în față.

- Buni, îmi pare rău că ne-am purtat cu bucătăria ta ca și cum ar fi un restaurant unde credem că putem apărea la orice oră, își ceru ea iertare.

- I-am spus că noi toți o să începem să fim mai atenți, spuse Mick.

- Absolut, răspunse Abby.

Nell se îmbujoră, jenată.

- Îmi pare rău că am făcut atâta tevdatură. Acoperi mâna lui Abby cu a ei. Știți că sunteți bine-veniți oricând aici, voi toți. Îmi place să mă împiedic de fetele tale. Mi-e dor de ele de când v-ați mutat în casă nouă cu Trace.

- O să mă îngrijesc să le vezi mai des, promise Abby. Dar o să programez vizitele din timp.

Mick nu credea că așa ceva ar fi posibil, dar mama lui arăta și mai vinovată și mai jenată.

- Mamă, mai e vreo problemă?

- Să spun drept, mă simt ca o proastă bătrână plângându-mă că toată lumea apare pe-aici. Asta e casa voastră. Aveți tot dreptul să veniți aici oricând aveți chef.

Brusc, într-un rar moment de intuiție, Mick înțelese ce o supăra cu adevărat și avea foarte puțin de-a face

cu cina din seara aceea sau cu cine s-ar putea să apară pe neașteptate la masă.

- Ești îngrijorată că Megan s-ar putea întoarce să-ți ia locul aici, nu-i așa?

Ea nu negă.

- Nici o gospodărie nu poate rezista să aibă două femei care cred amândouă că sunt șeful, spuse ea. Dacă tu și Megan vă împăcați, atunci ea are tot dreptul să se aștepte să dirijeze lucrurile în stilul ei. Și eu încă mai am căsuța mea. Mă pot întoarce acolo.

Șocat de serioasa mâhnire din vocea ei, Mick se așeză lângă ea.

- Mamă, eu și Megan suntem departe de o împăcare. Și dacă va veni clipa aceea, n-o să te mute nimeni niciodată de aici. Sigur că știi asta. E casa ta la fel de mult ca a mea. Dacă vrei să te întorci la căsuța ta, e decizia ta, dar te rog să n-o faci pentru că ai impresia că nu ești bine-venită aici.

- Buni, locul tău e aici, fu de acord Abby. Aici va fi întotdeauna casa ta.

- Dar Megan va avea ideile ei, argumentă ea.

Mick nu voia să-i trateze cu ușurință temerile, însă exista ceva ce știa despre fosta lui soție care, aparent, îi scăpase lui Nell.

- Mamă, Megan are la fel de mult interes în a conduce o gospodărie ca mine. Crede-mă, va fi mai mult decât fericită să te lase pe tine la conducere, dacă asta e ce vrei. Îi aruncă o privire tăioasă. Dar în privința asta, te pripești. Nici măcar eu nu pot vedea atât de departe în viitor și știi ce optimist tind eu să fiu când îmi pun ceva în gând.

Își dădu seama că Abby se uita țintă la el.

- Îi faci curte mamei? Adică știu că te-ai mai întâlnit cu ea, dar devine ceva serios?

El simți cum se înroșește tot.

- N-aș spune chiar că-i fac curte. Am trecut s-o văd în New York cu vreo două săptămâni în urmă. Am luat

cina împreună. Nu ne-am trântit farfuriile în cap unul altuia. Țsta e cel mai favorabil lucru pe care-l pot spune despre acea seară.

Expresia lui Abby deveni gânditoare.

- Și acum a venit într-o vizită neașteptată. Interesant. Unde e acum?

- E cu Bree, spuse Mick. Credeam că s-au întors până acum. Sun-o pe sora ta și vezi dacă s-au oprit la han.

Abby luă telefonul chiar când Jess apăru singură.

- Păi, e clar că nu sunt la han cu Jess, spuse Mick.

- Mama și Bree? întrebă Jess. Au dispărut?

- N-au dispărut, spuse Mick. Doar că nu s-au întors încă din Myrtle Creek. Ia duceți-vă voi două și ajutați-o pe buni să pună masa. Rămâi la cină. Eu urc să fac un scurt duș.

Abby îi aruncă o privire atotștiutoare.

- Ca să arăți dichisit când vine mama?

- Ca să nu miros a rumeguș și transpirație, ripostă Mick.

Pentru o clipă rămase acolo uitându-se la cele două fete ale lui care se puseră pe treabă ajutând-o pe mama lui să aducă mâncarea pe masă. Își aminti de toate acele mese în familie pe care le luaseră împreună de-a lungul anilor... și de toate la care lipsise. Ciorovăiala, pălăvrăgeala, râsetele, totul era așa de familiar. De ce nu le apreciasse îndeajuns când le avusese pe toate? Cum de putuse să permită afacerilor să-l țină departe așa de des când momente ca astea erau de fapt lucrul ce conta cu adevărat?

La început se amăgise că urmărind lucrări în toată țara era ceva ce făcea pentru familie, asigurându-le tot ce aveau nevoie. Apoi, când Megan îi spusese limpede că ține mai mult la el decât la bani, nici atunci nu înțelese clar mesajul. Se supăraseră pentru ceea ce el vedea drept un ultimatum, intervenise mândria și o lăsase să dispară.

După aceea, casa părase pustie, în ciuda a cinci copii care mișunau pe acolo, așa că lipsise și mai mult pentru a evita acel simțământ îngrozitor de singurătate. Nu era sigur ce era mai rău, să se simtă părăsit sau vina asociată cu acest sentiment pentru că știa că divorțul fusese din vina lui fiindcă nu se străduise să găsească un compromis. Îi păsase, doar că era mai simplu să suporte pierderea lui Megan când era departe de casă și copleșit de muncă. S-o aibă pe mama lui acolo îngrijindu-se de copii îi liniștise conștiința.

Încă se mai gândea la toate astea pe când făcu un duș și își puse pantaloni proaspăt călcați și o cămașă curată cu mânecile suflecate. Își dădu cu after-shave, apoi se strâmbă la imaginea lui din oglindă. Abby o să se distreze de minune când va simți acel miros. Mă rog, presupunea că ar putea să accepte o tachinare binevoitoare de la fiica lui cea mai mare. Era mai important să facă o bună impresie lui Megan.

Spre dezamăgirea lui, ea încă nu ajunsese când el se înapoie în bucătărie. Toți ceilalți erau așezați la masă, evident așteptându-l. Caitlyn și Carrie se foiau nerăbdătoare pe scaune.

- Bunicule Mick, nu credeam că o să mai ajungi vreodată aici, îi spuse Carrie.

- Ne e foarte, foarte foame, adăugă Caitlyn. Adorăm friptura înăbușită a lui buni.

- Scuze, îngerașilor. Ați fi putut începe fără mine. Își puse șervetul în poală, apoi se încruntă când își dădu seama că nu fuseseră puse tacâmuri în plus. Bree și Megan nu s-au mai întors încă?

- Bree a sunat. Au decis să se oprească la Brady's pentru cină, spuse Abby uitându-se atentă la el să-i prindă și cea mai mică reacție.

- Mă bucur pentru ele, spuse el. Le prinde bine să mai stea împreună. Sper că o să fie bine pentru Bree s-o aibă pe mama ei căreia să i se destăinuie.

- Bravo, tată, dar văd că ești dezamăgit, spuse Abby.

- Haide, de ce să fiu dezamăgit de asta? Nu m-am dus eu la New York s-o conving pe Megan că Bree are nevoie de ea?

Acum era rândul lui Jess să se uite la el cu o privire ciudată, aceeași pe care Abby o afișase mai devreme.

- Ai fost la New York?

- Și n-a prea avut legătura cu Bree, comentă bunica aruncându-i o privire compătimitoare.

- Firește că a fost vorba despre Bree, insistă el.

- Serios? spuse mama lui. Și după vizită, ai rămas în contact cu ea să te asiguri că știe ce se petrece cu fata ei?

La asta, el roși.

- Mă rog, nu.

- Pentru că erai ofuscat că micul tău complot n-a ținut și Megan nu s-a grăbit să vină aici cu tine, ghici Nell.

- Mamă, nu știi despre ce vorbești, mormăi el. Megan e aici, nu-i așa?

- Pentru că a sunat și a vorbit ea însăși cu Bree și și-a dat seama cât de serios stau lucrurile.

- E aici pentru Bree, spuse el încordat. Asta-i tot ce-am vrut.

- Ceea ce nu lămurește cămașa și after-shave-ul, îl ta-chină Abby.

- Poate că am ceva aranjat după cină, spuse el.

- Cu mama? întrebă Jess, studiindu-l curioasă. Sunt singura care nu-i sigură că știe ce se petrece cu voi doi?

- Ah, cred că putem să cădem cu toții de acord asupra a ce vrea tata, spuse Abby. Mama e cea imprevizibilă.

Mick se încruntă spre ea.

- Nu vreți voi s-o lăsați baltă? Se uită ostentativ la ceas. Sunt în întârziere. Va trebui să mă scuzați.

Toate trei femeile se uitară la el.

- Pleci în mijlocul cinei? întrebă Nell. Abia dacă te-ai atins de mâncare.

- Scuze. Mă tem că trebuie să plec, spuse el sărutând-o pe obraz.

- Putem să venim și noi cu tine? întrebă Carrie.

- Da, putem? adăugă Caitlyn. Te rog.

De vreme ce habar n-avea unde merge, Mick nu văzu nici un motiv pentru care să nu poată veni și ele. O să meargă în centru și o să le cumpere niște înghețată. Se vor putea juca la leagăne pentru o vreme. Cel puțin asta l-ar scoate din casă. Și dacă le-ar duce direct la Abby, până atunci era posibil să fie și Megan acolo.

- Dacă mama voastră acceptă, spuse el uitându-se la Abby. Ești de acord?

- Sigur, spuse ea cu o expresie plină de amuzament. Să nu le ții prea târziu.

- O să le aduc la tine acasă pe la opt și jumătate. Zâmbetul fiicei lui se lăți.

- S-a făcut. Îmi închipui că mama va fi acolo până atunci.

El mimă surpriza.

- A spus la ce oră vor ajunge ea și Bree?

- Nu, dar știind-o pe Bree, o să fie seara devreme.

- Păi, atunci, s-o zăresc puțin pe mama voastră ar fi cu siguranță un minunat final al zilei, spuse el ca și cum n-ar fi calculat minuțios să se asigure de asta. Întinse câte o mână pentru fiecare din gemene. Haideți să mergem, fetelor. Aud cum mă strigă înghețata.

- Bunicule Mick, înghețata nu vorbește, spuse serios Caitlyn.

El se prefăcu a fi mirat

- Ești sigură de asta?

Ea dădu din cap cu o expresie serioasă.

- Păi atunci trebuie să fie sosul de ciocolată fierbinte, afirmă el.

- Bunicule Mick, ești caraghios, spuse Carrie chicotind. El îi făcu cu ochiul lui Abby.

- Așa am auzit și eu, micuțo. Așa am auzit și eu.

Probabil că era puțin caraghios pentru un bărbat peste cincizeci de ani să fie la fel de emoționat

că un adolescent la gândul de a o vedea din nou pe fosta lui soție înainte de lăsarea seriei.

Bree era uimită că petrecuse toată după-amiaza și majoritatea seriei cu mama ei. Și mai surprinzător era că îi plăcuse. După începutul dificil, existase foarte puțină tensiune între ele, în primul rând datorită faptului că Megan recunoscuse că mersese de trei ori la Chicago să vadă piesele lui Bree. Bree nu putea să nu remarce faptul că mamei ei îi pasase într-atât încât să facă asta. Fusesse un efort considerabil să umple golul din inima ei, un gol despre care ar fi jurat față de oricine altcineva că nu exista.

Când trase în fața casei lui Abby, îi păru aproape rău că ziua era pe teminate.

- M-am simțit bine azi, îi spuse ea lui Megan.

- Și eu.

- Aș vrea să te gândești și să stai acasă.

- Aici e mai bine, o asigură Megan.

- Știi cât timp o să rămâi în oraș?

- Doar peste weekend, îi spuse Megan. Aș vrea totuși să trec pe la magazin mâine, dacă este în regulă. Mi-ar plăcea să arunc o privire prin jur și să aud ce planuri ai.

Bree încuviință, dând din cap.

- O să fiu acolo de dimineață.

- Ne vedem atunci.

Când Megan coborî din mașină, două trupuri mici se aruncară peste ea.

- Bunica Megan, te-am tot așteptat, exclamă Carrie. Megan râse.

- Da? Păi și eu am tot așteptat să vă văd.

- Bunicul Mick e aici, spuse Caitlyn emoționată. Și el a tot așteptat.

Bree văzu licărirea de surpriză din ochii mamei ei.

- Probabil că n-ar trebui să-l faci să aștepte. Ne vedem mâine.

Megan se lovi brusc cu mâna pe frunte.

- Ce-o fi în capul meu? Am o mașină închiriată. E încă lângă magazinul tău și valiza mea în portbagaj. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

- Dă-mi cheile, spuse Bree. O să iau valiza și cineva te poate aduce mâine la magazin. Mașina stă bine acolo până dimineată.

- Ar trebui să merg cu tine, începu Megan, doar pentru a fi întreruptă de un cor de proteste din partea gemenelor.

- Stai aici, mamă. Îmi trebuie zece minute să merg acolo, cel mult cincisprezece.

- Ești sigură că nu te deranjează?

- Firește că nu mă deranjează.

Pe când se întorcea în oraș, Bree se gândea cât de multe se schimbaseră într-o singură după-amiază. Înainte de ziua aceea, ar fi obiectat să se deranjeze pentru mama ei. De fapt, ar fi simți că nu-i datorează nici măcar cel mai mic gest de amabilitate. Acum era pur și simplu bucuroasă că mama ei era aici pentru câteva zile.

Timp de câteva ore i se reamintise de vremurile când era mică și Megan organiza plimbări speciale doar pentru ele două. Făcuse asta cu fiecare dintre copii, luând-o pe Bree la bibliotecă sau la librărie, pe Abby la plimbări pe plajă. Îl dusesese pe Connor la meciurile echipei Orioles Baltimore, deși pretindea că nu înțelege o iotă din joc. Chiar își disimulasе antipatia față de viermi pentru a-l duce pe Kevin la pescuit în vechea lor barcă cu vâsle. Bree ezită pentru un minut, încercând să-și amintească ce făcea Megan cu Jess, apoi își dădu seama că probabil fuseseră câteva ieșiri deosebite cu sora ei mai mică. Jess avea doar șapte ani pe vremea divorțului.

Când intră în locul de parcare de lângă mașina închiriată a mamei ei - singura mașină rămasă acolo în fața magazinului la ora aceea - își ridică privirea și văzu că pictorul de firmă venise când ea era în Myrtle Creek. Firma Florăria de pe Corso fusese pictată pe vitrina din față și garnisită cu flori strălucitoare. Numele ei cu litere

albastru-închis cu margini aurii apărea în colțul de jos al ferestrei.

- Oh, Doamne, murmură ea, cu ochii în lacrimi.

Era exact așa cum își imaginase. Dintr-odată, totul devenea real. Prindea formă. În câteva săptămâni va deschide și viața ei se va îndrepta spre un drum nou și uimitor.

Noaptea, strada principală dădea o senzație fermecătoare, de modă veche. Turiștii se plimbau agale, uitându-se la vitrinele cu înghețată sau conuri cu sirop înghețat. Fiecare magazin era unic, flecare vitrină luminată cu cadouri ispititoare, suvenir, dispozitive pentru împătimiții de gătit. Acum își va aduce propria-i contribuție - o expoziție strălucitoare de flori în fiecare zi. Abia aștepta să-și pună amprenta pe acest oraș pe care tatăl ei și-l imaginase și apoi îl clădise pornind de la zero.

- Arată bine.

Vocea lui Jake o sperie atât de tare încât atinse din greșeală claxonul care sparse liniștea serii. Se uită la el acuzator.

- M-ai speriat de moarte. De unde ai apărut?

- Abia am terminat să mănânc ceva la Sally's și te-am văzut stând aici. Am crezut că poate s-a întâmplat ceva.

- De ce să se întâmple ceva?

- Pentru că majoritatea oamenilor nu parchează aici la ora asta și nu stau holbându-se la o clădire, spuse el logic.

- Am venit să iau valiza mamei din portbagajul mașinii închiriate, spuse ea arătând spre mașina de lângă ea.

Jake ridică din sprâncene.

- Megan e în oraș?

Ea încuviință din cap.

- Și nu te deranjează asta?

- Mai devreme a fost puțin cam delicat, dar de fapt, acum s-a dovedit a fi în regulă.

- Ce a adus-o în oraș? Știu că a fost aici la deschiderea hanului, dar n-am crezut că va deveni un vizitator regulat, nu după felul în care voi toți aproape că ați evitat-o când s-a întors aici după divorț.

Bree îi aruncă o privire piezișă.

- Păi, am rămas și eu trăsniță. Se pare că-și făcea griji pentru mine.

Jake se rezemă de portiera mașinii și arată spre magazin.

- Vrei să spui din cauza asta?

Ea nu se miră că el înțelesese doar atât. Bănuia că multă lume încerca să înțeleagă de ce ar părăsi o carieră ce se presupunea a fi plină de succes în Chicago pentru a se întoarce în Chesapeake Shores și a deschide o florărie.

Ea dădu din cap.

- Din cauza asta.

- Ce i-ai spus?

- Că voiam s-o iau de la capăt.

- Pare a fi o alegere ciudată pentru asta, spuse el. Nu se duc oamenii de obicei într-un loc nou pentru a o lua de la început, în loc de a se întoarce în locul unde există amintiri neplăcute?

Ea își ridică privirea și se uită în ochii lui.

- Nu toate amintirile mele de aici sunt neplăcute, spuse ea. Și cele care sunt... Ridică din umeri. Tu ai putut să le dai uitării. Eu de ce nu pot?

Jake o privi țință.

- Nu le-am dat uitării, Bree. Nici pe departe. Și acum că te-ai întors, le văd destul de mult în fața mea în fiecare zi.

Zicând acestea, se îndepărtă de mașină.

- Ne mai vedem.

Durerea din vocea lui o izbi ca un tăiș.

- Jake?

El se opri, dar nu se întoarse

- Îmi pare rău.

El ezită pentru ceea ce părea fi o eternitate, apoi spuse:

- Mda. Și mie.

Bree îl privi cum se îndepărtează și o duru inima. Poate întoarcerea ei acasă fusese o idee proastă, până la urmă. Apoi, se uită din nou la vitrina magazinului ei și un surâs îi apărură pe față. Nu, se gândi ea cu un renăscut sentiment de devotament. Era așa cum trebuie. Conta să fie așa.

Și cumva, într-una din zile, va găsi un mod de a se revanșa față de Jake pentru toată durerea pe care i-o pricinuisese. Își dorea să aibă măcar cea mai vagă idee cum să poată realiza asta.

Traversând peluza ținându-și nepoatele de mână, Megan îl văzu pe Mick ridicându-se. Fusese întotdeauna politicos în felul acesta, dar acum simți la el o nerăbdare abia ținută în frâu, ca și cum trebuia să se abțină să nu vină în întâmpinarea ei.

- Bunica Megan e aici, anunță inutil Carrie.

- Văd asta, spuse Mick zâmbind.

- O să stea cu noi, adăugă Caitlyn.

- Serios? Mick se uită la ea cu o întrebare în ochi.

- M-am gândit că e cel mai bine, spuse ea, răspunzând acelei întrebări nerostite. Bree are nevoie să fie puțin lăsată în pace acum.

El dădu din cap înțelegător.

- Unde a fugit?

- Am trimis-o după bagajul meu. Din prostie, am uitat că a rămas în mașina închiriată.

- M-aș fi putut duce eu.

- Ea a spus că n-o deranjează.

- Haide, buni Megan, o zori Carrie. Trebuie să vii să ne vezi camerele. Trace spune că acum suntem mari, așa că fiecare are camera ei.

Megan îi aruncă o privire de scuză lui Mick.

- Măi să fie, ce noroc pe voi, îi spuse lui Carrie. Hai să mi le arăți.

Le urmă pe fete înăuntru, lăsându-l pe Mick pe verandă. Doar după ce intră, își dădu seama că practic își ținuse răsuflarea. Cum de putea s-o emoționeze așa după atâția ani? Fuseseră căsătoriți aproape douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Avuseseră cinci copii. Știa totul unul despre celălalt.

Doar că nu știuseră cum să rămână căsătoriți, își aminti ea. Asta înțeleseseră cu totul anapoda.

Când Abby le găsi în camera lui Caitlyn după câteva minute, îi aruncă o privire compătimitoare.

- Ai grijă, mamă, sau o să insiste să-ți arate fiecare carte de pe rafturi și fiecare jucărie din noile lor cutii pentru jucării. Mă tem că Trace le prea răsfăț.

- Și mie îmi place să văd totul, îi spuse Megan.

- Dar trebuie să meargă la culcare. Mai bine du-te la tata pe verandă, spuse ea, făcându-i misterios cu ochiul. Cred că ți-a turnat un pahar de vin. Și l-am convins pe Trace că trebuie să intre în casă și să vă lase singuri.

Tulburată că Abby părea că înțelege că ceva urma să se petreacă între ea și Mick, Megan încercă să găsească o scuză pentru a se eschiva de la ieșitul din casă. Nu-i veni nimic în minte, în special când nu-i venise nici bagajul. Fără asta, nu putea nici măcar pretinde că voia să se ducă direct la culcare.

- Bine. Așa o să fac, spuse ea, deși zăbovi spunându-le noapte bună fetelor.

- Mamă, tragi de timp, o acuză Abby privind-o amuzată. Ideea de a sta pe verandă cu tata pe întuneric te sperie dintr-un anume motiv?

- Firește că nu, răspunse ea prompt.

Abby o urmă în hol și o strânse de mână.

- N-ar trebui, să știi. Amândoi vreți același lucru.

- Ești așa de sigură de asta? Chiar ți-a spus el ceva?

- Gata, zise Abby. Doar nu te grăbi, lasă lucrurile să se întâmple în voia lor.

- Credeam că eu eram cea care ar trebui să dea sfaturi despre dragoste, mormăi Megan. Nu-i asta sarcina unei mame?

- Dar tu ești cea curtată, îi spuse Abby rânjind. Eu sunt logodită. Viitorul meu e aranjat.

Megan îi zâmbi.

- Sunt cât se poate de fericită pentru tine. Sper că știi asta.

- Da, știu.

- Și ar trebui să vorbim despre nuntă.

- Măine, spuse Abby categoric, îndrumând-o spre trepte.

Megan se supuse și coborî. Trase adânc aer în piept înainte de a ieși în cele din urmă pe verandă.

- Iată-te, spuse Mick ușurat. Am crezut că poate te-ai dus la culcare.

- M-aș fi dus, admise ea, dar Bree încă nu s-a întors cu valiza mea.

Lumina lunii era exact atât de puternică pentru a se vedea că Mick se încruntase, auzindu-i cuvintele.

- Ți-e teamă să petreci câteva minute cu mine, Meggie?

- Nu știu cum să răspund la asta, mărturisi ea.

- Ar trebui să fie destul de ușor, spuse el cu o familiară urmă de nerăbdare. Ori îți este, ori nu.

Ea simți că începe să se ambaleze.

- Asta-i problema cu tine, Mick O'Brien. Totul e întotdeauna ori negru, ori alb. N-ai înțeles până acum că viața e plină de zone gri?

- Așadar, asta-i încă unul din defectele mele? ripostă el. O să trecem în revistă toată lista?

Ea se încruntă, auzindu-i tonul. Lucrurile se deteriorau repede, dar nu se putea abține de la riposta ce-i stătea pe buze.

- Poate că ar trebui.

Atunci, el se lăsă în spate, oftând.

- Ah, Meggie, hai să nu facem asta. Îmi pare rău.

- În New York, mi-ai spus că ți-ai analizat temeinic sufletul, spuse ea pe un ton acuzator. Nu prea se pare.

- Am un suflet întunecat. Câteodată e greu să vezi prin toate cotloanele.

Atunci, ea râse.

- Cum de mă poți face încă să râd, chiar dacă m-ai infuriat?

- N-aș fi în stare să te înfurii dacă încă nu ți-ar păsa puțin, spuse el.

- N-am negat niciodată că mai am sentimente, Mick. E vorba că n-aș mai putea face tot restul ce vine odată cu asta - neglijarea, absențele, lipsa de considerație.

- Ești a doua persoană în seara asta care mă acuză că sunt nepăsător, spuse el.

- Ne-ai auzit pe vreuna din noi?

- E greu să nu auzi așa ceva când vine de la două din femeile la care țin mai mult decât orice pe lume.

Ea zâmbi auzind asta. Nell fusese întotdeauna capabilă să-l pună la punct în feluri în care Megan nu putea.

- Așa, și de ce era supărată Nell?

- A început prin a fi vorba despre faptul că nimeni nu-i spune dacă vine la cină și a ajuns să fie vorba despre tine.

- Despre mine? Ce-am făcut?

- E ce ai putea face, asta o necăjea pe ea. Crede că dacă tu și cum mine ne-am apropia din nou, ea ar sta în drum.

- Sper că i-ai spus că asta nu se va întâmpla niciodată!

Mick se încruntă auzind ardoarea din vocea ei.

- Înlocuirea mamei sau împăcarea?

- Amândouă, spuse ea brusc. Pe când el se încrunta tot mai mult, ea îl luă de mână. N-aș încerca niciodată s-o înlocuiesc pe Nell. Are mai mult drept la casă decât am eu.

- Și împăcarea?

Ea își ridică privirea spre el.

- Țasta rămâne de văzut, spuse ea încet, plăcându-i felul în care ochii lui se luminau la vorbele ei, felul în care degetele lui le strânseseră pe ale ei.

- Cel puțin ești receptivă, murmură el, părând mulțumit. Probabil că asta e mai mult decât merit.

Pentru că nu putu rezista, ea spuse:

- Da, așa e, dar se pare că am o slăbiciune pentru un bărbat cu o minte ageră și talent la lingușire.

- Atunci, te avertizez, spuse el. Intenționez să le folosesc pe amândouă pentru a te recâștiga.

Megan își feri privirea. O tulbura știind cât de ușor ar putea să reușească. Nu-i fusese învățătură de minte toți anii în care fusese măritată cu acest bărbat? Dragostea lui era un lucru splendid, dar făcea ca neglijarea și dezamăgirile să fie cu atât mai greu de suportat.

Agitată, se ridică.

- Sunt obosită. Mă duc să mă culc.

- Bagajul tău e lângă ușă, îi spuse el. Bree l-a lăsat pe când tu erai sus cu fetele.

- Ți-am spus că-l așteptam să ajungă aici, spuse ea încruntându-se la el. Cu toate astea, nu te-ai gândit să-mi spui mai devreme.

- Nu eram pregătit să te las să pleci, spuse el simplu. Noapte bună, Meggie. Somn ușor.

Pe când ea intra, lăsând ușa cu plasă să se închidă în urma ei, ceva îi spuse că era puțin probabil să închidă un ochi. Avea toate șansele ca imagini ale unui irlandez încăpățânat și dificil să-i umple mintea. Chiar trebuia să se întoarcă degrabă la New York înainte ca el să reușească să-i fure și inima.

capitolul 8

Bree se simțea de parcă se prăbușise într-o vizuină de iepure și se trezise în Chesapeake Shores – sau poate

în versiunea O'Brien a petrecerii Pălărierului Nebun¹. Totul părea puțin cu susul în jos în lumea ei.

Când ajunsese la magazin la prima oră a dimineții, îl găsisese pe tatăl ei deja la lucru, deși judecând după dispoziția lui, nu era fericit că se afla aici... sau poate că nu era fericit în general.

Înainte de a putea lua taurul de coarne ca să afle ce se petrece cu tatăl, intrase mama ei. Tatăl ei o luă imediat din loc, mormăind că avea nevoie de mai mult lemn, ceea ce era ciudat pentru că în dubița lui era o grămadă de cherestea. Mama ei se uitase lung după el cu o expresie uimită. Făcuse turul magazinului, murmurând câteva cuvinte de aprobare, apoi pretinsese că trebuie să ajungă în câteva locuri. Nu se obosise să dea amănunte pe când plecase.

Bree rămase în pragul ușii, uitându-se după ea, apoi se încruntă când tatăl ei reapăru aproape instantaneu.

– În regulă, tată, ce s-a petrecut între tine și mama aseară? voi ea să știe, urmărindu-l înăuntru. Și unde-i lemnul după care ai plecat?

Mick se făcu roșu ca racul.

– Nu știu despre ce vorbești, mormăi el pornind fierăstrăul circular așa încât vocea ei nu se mai auzi în zgomot.

Uitându-se la el cu o privire sfidătoare, Bree deconectă imediat unealta.

– Nu mă poți evita așa de ușor. Te-am întrebat ceva. De fapt, ți-am pus două întrebări. Aș vrea să-mi răspunzi la amândouă.

El se încruntă la ea.

– Va trebui să-mi amintești.

Îi trebui multă stăpânire de sine ca să nu-și dea ochii peste cap la acea eschivare deliberată.

– Hai să-ncepem cu cea ușoară. Unde-i lemnul de care ai pretins că ai nevoie?

¹ Personaj din cartea *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll (n.tr.)

- În dubiță, spuse el prompt, evident mulțumit de sine că are răspunsul potrivit.

- Lemnul ăla era deja în dubiță. N-ai plecat de aici să mai cumperi și nici n-ai adus nimic înăuntru, ceea ce naște întrebarea de ce ai venit cu o scuză atât de ridicolă pentru a o evita pe mama.

- Ce ești în dimineața asta, poliția lemnului? bombăni el.

Ea rânji fără să vrea.

- De fapt, cred că mă descurc binișor cu chestia asta de investigații. Acum, te mai întreb o dată, pentru a treia oară în caz că ai pierdut șirul, ce s-a întâmplat între tine și mama? Ceva trebuie să se fi întâmplat ca tu să-ți iei zborul de aici în clipa în care a apărut ea.

- Pe ea ai întrebato de ce mă evită?

Bree se uită la el inexpresiv.

- Te evită? A venit aici știind că ai să fii și tu.

- Dar abia dacă a privit în direcția mea.

- Pentru că tu ai zbughit-o înainte ca ea să-ți poată spune măcar salut, ripostă Bree iritată. Spune-mi ce se petrece. V-ați certat?

- Nu ne-am certat, spuse el încordat, încercând să ajungă la întrerupător să pornească fierăstrăul.

Bree puse mâna peste întrerupător.

- Vorbește.

El scutură din cap ca și cum n-o putea înțelege.

- Știi, m-aș aștepta la genul ăsta de inchiziție din partea lui Abby. A avut întotdeauna ideea asta că eu și Megan ne vom împăca în cele din urmă, dar ție nu părea că-ți pasă de nici un fel. De ce ești brusc atât de interesată de dinamica relației mele cu mama ta?

- Pentru că amândoi vă purtați ciudat. Aș fi discutat cu ea, dar a șters-o, așa că numai tu mi-ai mai rămas. Bătu nerăbdătoare din picior. Mai aștept încă răspunsul.

Mick arăta de parcă voia să se certe sau poate s-o ia din loc pentru a doua oară în dimineața aceea, dar

ea îl privea fix cu niște ochi necruțători. În cele din urmă, ridică din umeri.

- M-am făcut de răs al naibii de tare, dacă vrei să știi. Ei, *asta* era ceva șocant. Bree se uită uluită la el.

- Cum?

- I-am spus c-o vreau înapoi și ea n-a știut cum să fugă mai repede de mine.

Bree încercă să înțeleagă tot conținutul acelei fraze.

- Ai cerut-o în căsătorie?

- Nu, n-am cerut-o! izbucni el ca și cum asta nu era nici pe departe o concluzie logică. Doar mi-am exprimat limpede intențiile.

- Și mama ce-a făcut?

- S-a dus să se culce.

- Singură, presupun, spuse Bree.

Mick se încruntă la ea.

- Bineînțeles că singură, nu că ar fi treaba ta dacă ar fi fost altfel.

- Stai așa, lasă-mă să înțeleg, spuse ea încet, încercând să clarifice tărășenia asta încurcată. Mama nu ți-a leșinat în brațe în secunda în care tu ai exprimat ceea ce nu era o cerere în căsătorie, ci un oarece fel de declarație, așa că acum ești furios pe ea?

- Nu sunt furios. Doar că mă simt ca un caraghios. M-a luat gura pe dinainte, ceva ce aș fi jurat că n-aveam de gând să fac. Își trecu mâna prin păr. Sunt mult prea al naibii de bătrân să fac asta. Nu mai știu regulile.

Bree nu se putu abține. Râse, ceea ce-i aduse o astfel de încruntătură că se potoli brusc.

- Nu cred că există reguli, tată. Dacă existau, mare parte din noi ar fi făcut ce trebuie doar respectându-le.

El trebuie că auzise ceva în glasul ei de care nici măcar ea nu era conștientă, pentru că imediat arătă smerit.

- Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să continui întruna despre asta cu tine. Tu ai propriile probleme de relație de rezolvat.

- Nu există nici o problemă, îl asigură ea. Chestia cu Marty e terminată, kaput, gata, nu mai are importanță. Mick se uită sceptic.

- Serios? Atunci de ce te-a căutat azi-dimineață?

Bree era la fel de nedumerită ca și tatăl ei.

- A fost aici?

- De fapt, te-a căutat pe mobil. L-ai lăsat ieri pe raft. Mă gândeam să-l las să meargă direct la căsuța vocală. Ba chiar am făcut exact așa primele cinci ori când te-a sunat. A șasea oară, n-am mai putut suporta nici o secundă în plus să ascult acel ton de apel caraghios pe care-l ai, așa că am răspuns.

- N-ai țipat la el, nu-i așa? N-are nici un sens în stadiul ăsta.

- Așa ar fi meritat, dar nu. Dacă trebuie cineva să țipe la el, asta ești doar tu. Mesajul e acolo, la recepție, împreună cu cele lăsate la căsuța vocală. Vrea să-l suni înapoi. Ridică mâna. Stai să rectific. *Se așteaptă să-l suni.*

Bree luă foaia de hârtie, o făcu ghem și o aruncă la coșul din cealaltă parte a camerei. Mick rânji când ea aruncă.

- Un loc bun pentru asta, comentă el mulțumit.

- Acum, hai să ne întoarcem la tine și la mama, spuse ea.

- Hai să nu. De fapt, hai să facem o înțelegere. N-o să mă bag în viața ta amoroasă, dacă tu o s-o ignori pe a mea.

Ea ezită, apoi ridică din umeri. La urma urmei, nu se putea spune despre ea că era o expertă.

- Pot face asta. Din ce pot spune, tu nici măcar n-ai așa ceva.

- Nici tu, ripostă el, apoi chicoti. Haide, nu suntem noi o pereche de toată jalea, fiecare din noi jubilând că celălalt e singur?

Bree îl sărută pe obraz.

- Eu nu jubilez, tată. Pe cuvânt.

- Ei bine, dacă Marty e singura ta alegere, atunci cu siguranță că eu jubilez, răspunse el.

Ea se întrebă ce-ar avea el de zis dacă i-ar spune că nu Marty era cel de care trebuia să-și facă griji. Bărbatul care o dăduse cu totul peste cap era cel pe care îl lăsase să plece cu șase ani în urmă. Ceva îi spusese că dacă i-ar fi mărturisit asta tatălui ei, el ar fi înțeles tot despre ce fel de regret simțea ea. Nu făcuse și el la fel cu mama ei – o lăsase să plece?

Jake tocmai ieșea de la Sally's cu Will și Mack când Bree ieșea și ea din magazinul ei, la câteva uși distanță. O luă spre ei, apoi făcu rapid stânga-mprejur și se îndreptă în direcția opusă fără măcar un semn cu mâna în chip de salut.

Will și Mack se uitară după ea, apoi se întoarseră încet spre Jake.

– Credeam că ai spus că o să-i livrezi flori pentru magazinul ei, spuse Mack.

– O să-i livrez, răspunse încordat Jake, neputându-se abține să nu se uite după ea.

Purta rochia aceea de vară turcoaz, cea care îi lăsa umerii dezgoliți. Fusta se răsucise, apoi fu prinsă în adierea vântului când se întorsese, expunându-i mai mult din picioarele frumos modelate decât probabil că ar fi intenționat ea.

– Credeam că asta înseamnă că ați ajuns la un fel de reconciliere, zise Will, luându-și privirea de la imaginea ei plecând.

– Am ajuns, izbucni Jake.

– Nu pare a fi așa în momentul ăsta, observă Will. Sau făcea parte din înțelegerea voastră să vă evitați în public? Încercați să țineți sub control bârfa, pentru că trebuie să-ți spun că momente ca astea au exact efectul contrar.

– Știi cât de puțin îmi pasă de ce are de zis lumea din orașul ăsta? întrebă Jake. De fapt, dacă voi doi n-ați repetat totul ca două babe, al naibii dacă aș ști ceva.

Will clipi la acest atac.

- Te-am atins la punctul nevralgic, prietene?

- Aș zice că da, se băgă Mack, evident distrându-se cu schimbul de replici.

- Pe tine cine te-a-ntrebat? mormăi Jake. Trebuie să mă duc la lucru. Am de terminat azi amenajarea la doamna Finch. Tufele ei de liliac încep să depășească limitele proprietății. Și o să stea în coasta mea uitându-se la fiecare rămurică pe care o tai să se asigure că nu le distrug. Așa că ăsta-i destul frecuş pentru o după-amiază.

- O scuză convenabilă, murmură Will.

- Foarte convenabilă, adăugă Mack.

Jake răspunse cu o sugestie care, după cele mai multe păreri, era imposibilă din punct de vedere anatomic. Plecând de lângă cei doi, se urcă în dubiță, se încadră în trafic și coti la dreapta de pe Main Street spre Shore Road. Abia ce o cotise, că-i sună mobilul.

- Casa doamnei Finch e în direcția opusă, îl informă Will vesel. Sau sperai s-o prinzi pe Bree din urmă mergând în direcția aia?

Jake închise telefonul fără a răspunde. Nu-i îmbunătăți starea de spirit faptul că după nici două secunde o zări pe Bree așezată afară la masă la una din cafenele de pe stradă ce se deschiseseră în ultimii doi ani. În plus față de rochia ce practic cerea atenția unui bărbat, ea adăugase ochelari de soare ce păreau că-i acoperă jumătate din față și o pălărie de pai cu boruri menită a-i împiedica tenul alb să se umple de pistrui. Arăta misterios și sexy. Pulsul i-o luă razna la vederea ei și piciorul apăsă frâna, născând o salvă de claxoane în spatele lui.

Mormăind o sudalmă adresată propriei prostii, se îndreptă spre primul loc liber de parcare și o luă înapoi spre bistroul Panini ce se specializase pe sendvișuri calde și salate. Aplecându-se peste ea, apucă spătarul scaunului atât de puternic că i se albiră încheieturile degetelor și încercă să găsească ce să-i spună pentru a-și explica prezența. Când nimic rațional nu-i veni în minte, se hotărî la un atac.

- Asta trebuie să înceteze! spuse el abătându-i atenția de la cartea în care părea că e total cufundată.

Ea îl privi surprinsă.

- Jake!

- Vorbesc serios, Bree, asta trebuie să înceteze.

Ea își scoase ochelarii și îi întoarse privirea, deși expresia ei era în mod justificat nedumerită.

- Ar trebui să știu despre ce vorbești?

Nici măcar *el* nu era sigur că știa despre ce vorbește. Știa doar că fiind surprins mereu de reacția intensă de fiecare dată când o zărea, asta începea să-l calce pe nervi. Pentru că nu voia să recunoască, abordă altfel problema.

- Chiar acum ai plecat deliberat când m-ai văzut cu Will și Mack.

- În regulă, spuse ea încet, evident neînțelegând. Am crezut că vrei să ne evităm.

- Vreau. Am vrut. Scutură din cap. Nu merge. Naște întrebări cel puțin din partea ălor doi la care n-am răspunsuri.

Ea îl studie întrebător.

- Cum ar fi?

- Cum putem lucra împreună dacă nici măcar nu putem trece pe stradă unul pe lângă celălalt fără a fi stânjenitor?

- Și tu ai crezut că era stânjenitor acolo când intenționat am încercat să mă feresc din calea ta?

- Firește că era.

- Jake, va trebui să te hotărăști, spuse ea cu o răbdare exagerată. Sunt dispusă să fac orice pot pentru a nu-ți face viața grea, dar va trebui să-mi spui regulile.

- Nu-s nici un fel de afurisite de reguli, mormăi el, simțindu-se mai mult decât idiot. E o lume liberă. Poți veni și pleca de oriunde vrei.

- Cu excepția locurilor unde ești tu, sugeră ea. Poți să-mi dai pe fax programul tău zilnic? Sau pune-o pe Connie, deși s-ar putea ca ea să aibă niște întrebări

incomode pentru tine dacă te decizi să mergi pe drumul ăsta.

El se indignă auzind propunerea.

- Nu fi ridicolă! Și nici să nu te gândești s-o implici pe soră-mea în situația noastră. Asta-i între noi doi și nimeni altcineva.

Nu fu sută la sută sigur ce-l apucase atunci, dar în clipa următoare o ridică de pe scaun, își aplecă gura peste a ei și o sărută. Acel sărut avea în el fiecă sentiment înăbușit, fiecă strop de dor, fiecă urmă de furie pe care le acumulase timp de șase ani lungi.

După primul icnet de uimire, ea îl cuprinse în brațe încet și se topi în îmbrățișarea lui, cu gura dulce și moale sub a lui. Ușurința cu care atracția se aprinsese între ei devenind un infern îl înfurie. O împinse brutal apoi se întoarse pe călcâie și plecă.

Apucă să se îndepărteze pe trotuar, pe lângă vreo șase oameni fascinați care luau masa, când ea îl strigă:

- Jake?

El se întoarse, văzând-o cu pălăria strâmbă, obrajii îmbujorați și rujul mânjit. Avu nevoie de fiecare strop de demnitate pe care îl avea să nu se întoarcă pentru mai mult.

- Da? spuse el încordat.

- Sunt derutată, spuse ea privindu-l drept în ochi.

- Da, păi suntem în aceeași afurisită de oală, spuse el.

De data asta când plecă, nu mai privi înapoi.

- Ce naiba ți s-a întâmplat? întrebă Mick atunci când Bree se întoarse la magazin după întâlnirea cu Jake.

Absentă, îi aruncă o privire întrebătoare.

- Nimic. De ce?

- Hai să spunem că dacă abia te-ai fi întors de la o întâlnire, aș lua-o din loc după tipul care te-a făcut să arăți așa.

Jenată, își scoase pudriera din poșetă și se uită la părul ciufulit, obrajii îmbujorați și buzele ce arătau de parcă

ar fi fost de curând căzute pradă unui atac. Ceea ce fuse-seră. Nu era sigură dacă să-l urască pe Jake pentru asta... sau pentru că se oprise cu mult prea devreme.

- A fost vânt, pretinse ea față de tatăl ei. Mi-a zburat pălăria așa că părul e un dezastru.

- Îhî, spuse el cu un evident scepticism. Vântul ăla rău ți-a mâzgălit și rujul?

- Nu, ăla a fost prânzul, spuse ea. Mai nou, rujurile nu rezistă unui prânz.

- Dacă zici tu.

- Uite ce e, trebuie să plec până la han, îi spuse ea. Am de lucrat o grămadă de documente în după-masa asta. O să fii în regulă aici?

El îi aruncă o privire amuzată.

- Am construit un oraș, îi aminti el. Cred că pot termina bufetul ăsta și fără tine pe aici.

- Am vrut doar să...

N-avea nici o idee ce voia să spună. N-avusese nici un gând coerent de când se întâlnise cu Jake, chiar dacă stătuse în bistrOU pentru o jumătate de oră după ce el plecase, încercând să-și adune gândurile. Mâncase sendvișul fără a băga măcar de seamă. Era încă la fel de năucită.

- Ne vedem acasă mai târziu, îi spuse ea în cele din urmă lui Mick.

- Încă un lucru înainte de a pleca, spuse tatăl ei, atingând-o pe obraz. Orice s-ar fi întâmplat ți-a aprins o sclipire în ochi pentru prima dată de când te-ai întors aici. Mă bucur să văd asta. Poate te gândești să repeți.

Bree dădu din cap, pentru că n-avea nici o idee cum să răspundă în alt fel.

- Ne vedem mai târziu, spus ea ieșind.

Deci Jake o lăsase cu o sclipire în ochi, un freamăt în sânge și mai multe întrebări decât răspunsuri. Acum avea o oarecare idee de ce fusese iritat de toate acele întrebări fără răspuns pe care Will și Mack i le aruncaseră în față. Deocamdată, ea însăși era puțin scoasă din fire.

Și puțin mai mult decât speriată, pentru că singurul lucru pe care această după-amiază îl confirmase era că oricare ar fi fost pasiunea existentă odinioară între ea și Jake, era mai puternică decât oricând, chiar dacă el nu era deloc fericit de asta.

Jake era istovit și epuizat emoțional când ajunsese înapoi la pepinieră după ora șase. Singurul lucru bun rezultat din încheierea zilei atât de târziu era că sora lui nu mai era pe acolo să-l interogheze despre ce auzise prin rețeaua de bârfe în după-amiaza aceea. Având în vedere spectacolul său cu Bree de pe Shore Road, își închipuia că auzise destule.

Trecu prin zona de vânzări, salută angajații de serviciu, revizui scurt în minte plantele disponibile și se îndreptă spre biroul său. Intenționa să petreacă zece minute uitându-se la mesaje și verificându-și calendarul pentru a vedea orice nouă însărcinare de peisagistică ar fi înscris Connie, după care s-ar fi dus direct acasă la un duș și o bere rece.

În schimb deschise ușa și o găsi pe nepoata lui tolnită pe canapeaua din birou cu un derbedeu întins pe jumătate pe ea. Jake încercă să-și amintească faptul că și el fusese la un moment dat un adolescent mânat de hormoni, dar era greu să gândească prin ceața furiei aprinse care îl cuprinsese.

Jake îl înșfăcă pe băiat de spatele tricoului și-l puse în picioare. Jenny sări în sus încercând disperată să-și închidă nasturii bluzei.

– Credeam că nu te mai întorci, spuse ea, încercând să se retragă către ușă cu o privire de totală panică pe față.

– Și asta ar îmbunătăți situația? se îndoi Jake.

Băiatul, unul pe care nu-l recunoștea, se uită belicos la el.

– Am șters-o de aici, spuse el încercând să treacă de Jake.

– Așezați-vă! strigă Jake. Amândoi.

Jenny îl luă pe băiat de mână și încercă să-l tragă jos lângă ea pe canapea.

- Nu acolo, spuse Jake. Aici. Pe scaune.

Mișcă cele două scaune așa încât să existe o distanță sigură între ele și apoi așteaptă până când cei doi adolescenți se așezară. Nepoata lui arăta de parcă avea să moară de jenă. Băiatul arată acum ceva mai puțin belicos.

- În regulă, poate unul din voi să-mi spună ce vă închipuiți voi că faceți aici? Își aruncă cea mai intimidantă privire spre băiatul ce se foia pe scaun. Să începem cu tine.

- A fost ideea mea să venim aici, unchiule Jake, spuse Jenny cu o voce puțin mai tare decât o șoaptă.

El îi aruncă o privire zdrobitoare.

- Ajung eu și la tine. Se întoarse din nou spre băiat. Cum te cheamă?

- Dillon, spuse el cu un tremur grăitor în voce. Dillon Johnson.

- În regulă, Dillon Johnson. Dă-i drumul.

- Noi, ăăă, am vrut să fim singuri, știți ce zic? Acasă la mine sunt mereu mulți copii. Am trei surori mai mici. Îi aruncă lui Jake o privire rugătoare. Tre' să știți cum e.

- Îmi pare rău, spuse Jake. Doar o soră mai mare, așa că n-am prea multă înțelegere. Zi mai departe.

Dillon se albi auzind tonul vocii lui.

- OK, păi, mama lui Jenny venise acasă de la muncă. Și nici unul din noi n-are mașină, așa că Jenny a spus că am putea veni aici. Să fim singuri. Nu se întâmpla nimic, pe cuvânt.

- Nimic? Serios? Am intrat și tu îi ridicaseși pe jumătate bluza nepoatei mele. Asta e mult mai mult decât nimic.

- E... eu...

Jake îi aruncă o privire grea.

- Bine. Am căzut de acord că ai întrecut măsura.

Băiatul dădu din cap, în sfârșit cu o expresie umilă.

- Și acum o să fim de acord că nimic asemănător nu se va mai întâmpla vreodată. Nu aici. Nu la tine acasă. Nu acasă la nepoata mea și hotărât lucru, nu pe bancheta din spate a mașinii cuiva. Corect? Ne-am înțeles amândoi?

Băiatul clipi repede.

- Da, domnule.

- În cazul ăsta, poți pleca acum, spuse el ceva mai blând. Ai cum să ajungi acasă?

Dillon dădu din cap.

- Am venit aici cu bicicletele.

Se grăbi spre ușă, aruncă o ultimă privire de scuză în direcția lui Jenny apoi plecă.

- Cum ai putut? îl întrebă Jenny pe punctul de a izbucni în lacrimi. E primul prieten adevărat pe care l-am avut vreodată și tu ai stricat totul.

- Dacă ține cu adevărat la tine, n-am stricat nimic. O să se conformeze regulilor.

- Dar toată lumea iese împreună și... Roși furioasă. Știi tu.

- Chiar știi, scumpo, și mai știi exact unde poate duce asta. De fapt știa cu un soi de regret amar pe care doar cineva care plătitese un preț atât de mare l-ar fi putut înțelege. Știu că tu și mama ta ați vorbit despre asta.

- Păi, da, pff! Firește că am vorbit.

- Atunci nu trebuie să-ți precizez posibilele consecințe, așa-i?

- N-aveam de gând să facem *aia*, insistă ea.

Afirmația naivă îi spuse tot ce trebuia să știe despre cât de important era s-o convingă, înainte de a se întâmpla ceva ce să-i schimbe viața.

- Dar ce făceați voi conducea la *aia*, spuse el. Câteodată chiar înainte de a vă da seama.

Își trecu o mână prin păr, încercând să se gândească la cel mai potrivit mod de a aborda tema asta. Jenny se uită așteptând nerăbdătoare. El nu era pregătit să aibă acest gen de discuție cu un copil, în special cu dulcea

și nevinovata lui nepoată. Parcă era ieri când îi păsa doar de păpușile ei și de o plimbare în cârcă pe umerii lui.

Brusc, se ridică.

- Hai să plecăm.

Ea îl privi bănuitoare.

- Unde mergem? O să-i spui mamei despre asta?

- Da, spuse el categoric. Dar mai întâi, tu și cu mine o să mergem să luăm o pizza.

Expresia ei se luminează dintr-odată.

- Serios?

El o ciufuli.

- Serios, și o să avem o foarte lungă discuție despre băieți.

La asta, ea se încruntă.

- Chiar trebuie?

- În baza ultimelor dovezi, cred că da.

- Dar ți-am spus, eu și mama am vorbit deja despre toate astea.

- Dar se pare că nu ți-ai însușit nimic, spuse el semnificativ. În afară de asta, ea nu vede din perspectiva unui băiat. Eu da. Crede-mă, scumpo, băieții privesc chestiile astea în cu totul alt fel decât fetele.

Ea îi aruncă o privire obraznică pe când el îi pune bicicleta în dubiță.

- Asta înseamnă că o să-mi spui la ce te gândeai când ai sărutat-o pe femeia aia la bistrou azi?

Jake se roși.

- Cum de ai auzit de asta?

- Prietena mea, Molly, a plecat de la școală la prânz și te-a văzut. A spus că era destul de înflăcărată treaba.

Stomacul lui Jake se strânse.

- Te rog spune-mi că nu asta ți-a dat idea de a folosi biroul meu pentru o întâlnire cu amicul tău Dillon.

- Păi, m-a făcut să mă gândesc că poate ai înțelege, că nu ți-ar sări țandăra cum ar face-o mama. Îi aruncă o privire tristă. Mă gândesc că am greșit.

- Da, așa cred și eu.

Și el, Dumnezeu să-l ajute, acum avea încă un regret de adăugat pe lista pe care o începuse încă de când el și Bree se sărutaseră. Hotărât lucru, asta fusese o mișcare proastă. O mișcare foarte proastă.

Din nefericire, era una pe care știa fără vreo umbră de îndoială că era sortit s-o repete. Spera doar ca data viitoare să nu fie nevoit s-o explice sensibilei sale nepoate de șaptesprezece ani.

capitolul 9

Când Jake o sună pe sora lui să-i explice că el și Jenny se vor opri la o pizza, ea păru disperată.

- E cu tine? întrebă Connie, evident uluită. De ce? Cum de s-a întâmplat asta? Am sunat peste tot după ea. Nu mi-a lăsat nici un bilet, nimic. Nu-i stă în fire, Jake. Am fost îngrozită că s-a întâmplat ceva, că a mers cu mașina cu unul din prietenii ei, chiar dacă știe că nu-i dau voie și că au avut un accident. Eram pe punctul să încep să caut prin spitale.

- Nu-ți mai face griji, surioară, spuse el, uitându-se urât la nepoata lui. O să-ți explic totul când o aduc acasă. Doar voiam să știi că este cu mine și că e în regulă. Crede-mă, unul din lucrurile pe care le vom discuta va fi să nu plece de acasă fără să lase un bilet. N-o să se mai întâmple niciodată.

- Jake, nu tu răspunzi de ea. În afară de asta, am pregătit cina, protestă Connie. Doar adu-o acasă. O să-ți pun și ție un tacâm. E destulă mâncare.

- Cred că amândouă aveți nevoie de o perioadă de reflecție. Crede-mă, eu și Jenny avem câteva lucruri de clarificat înainte ca tu s-o vezi.

- Ce lucruri? Jake Collins, a intrat fata mea în vreun bucluc? Dacă-i așa, mai bine mi-ai spune chiar acum. Nu-ți dau voie să-mi ascunzi lucruri.

- O să-ți spunem mai târziu, pe cuvânt, spuse el. O să ajungem într-o oră.

Connie nu fu deloc fericită de întârziere, dar în cele din urmă, cedă.

- O oră și după aia vin la pizzerie după voi. Nici unuia din voi n-o să-i placă scena pe care am de gând s-o fac.

Și chiar ar face așa ceva. Jake știa asta.

- O să fim acolo.

Închise telefonul și o văzu pe Jenny că-și mușcă buza de jos. Arăta speriată când se întoarse spre el.

- E supărată pe mine?

- Pentru că n-ai lăsat vorbă să-i spui că ești bine. Da, e supărată. Ce-a fost în capul tău? N-ai putut măcar să-i lași un bilet?

- Și ce să spun? zise ea ceva mai curajoasă. Că am de gând să mă duc la biroul tău cu prietenul meu? Asta ar fi fost culmea. Îi aruncă o privire cu subînțeles. Sau să fi mințit și să fi spus că mă duc la masă la Molly acasă?

- Cum ar fi să nu te fi dus de la bun început cu prietenul tău la mine la birou? sugeră el. Hotărât lucru, asta e prima mea opțiune.

- N-o să se mai întâmple, promise ea. Pe cuvânt.

- Să fii tu sigură că n-o să se mai întâmple, mormăi el.

Intră într-o parcare lângă localul care ziua vindea pizza cu felia amatorilor de plajă. Serile vindea în mare parte adolescenților din oraș și familiilor din partea locului.

Pentru următoarele patruzeci și cinci de minute, el încercă să-i predea lui Jenny un curs intensiv asupra modului de a gândi al unui adolescent. Când termină, ea se uită la el neîncrezătoare.

- Dar ce spui tu, de fapt, este că ei nu gândesc deloc, decât cu aia... Roși supărată. Știi tu.

- Exact, spuse el.

Ea îl privi gânditoare.

- Atunci, n-a fost vorba deloc despre mine? Ce s-a întâmplat în birou? Erau doar hormonii lui Dillon încercând să agațe pe cineva?

El îi ridică bărbia cu un deget și o sili să se uite la el.

- Nu spun că Dillon nu te place. Nu spun că nu te respectă. Spun doar că atunci când e vorba de sex pentru un băiat de vârsta lui, asta îi scoate din cap toate celelalte gânduri. Asta înseamnă că depinde de tine să te păzești. Trebuie să ai destul de mult respect pentru tine însăși să știi unde să te oprești și să te asiguri că oricine ar fi cel cu care te întâlnești, știe și el asta. Te așteaptă un viitor atât de uimitor, Jenny Louise. Peste un an o să mergi la colegiu. Poți fi tot ce vrei să fii. Nu strica totul din cauza unui băiat care te face să ajungi într-o situație pe care nu știi s-o stăpânești.

- Pentru că aş putea să rămân însărcinată, spuse ea, repetând ceea ce el și fără îndoială și mama ei îi spusese.

- Da, chiar și cu toate precauțiunile din lume, ai putea rămâne însărcinată, spuse el vorbind din experiență.

El și Bree făcuseră ceea ce credeau a fi fost sex protejat. Cu siguranță că nu planificaseră sarcina ce le schimbase viețile și fuseseră mult mai maturi decât Jenny. Erau încă afectați de consecințe. Nu voia nimic din toate astea pentru nepoata lui.

Se uită în ochii îngrijorați ai lui Jenny.

- Are noimă ce-ți spun?

Ea încuviință din cap.

- Bine. Acum, hai să mergem acasă înainte ca mama ta să vină aici și să sfârșim amândoi prin a ni se administra o predică sau mai rău.

- Ce-ar putea fi mai rău? întrebă Jenny.

- O scenă foarte, dar foarte jenantă.

- Am mai trecut prin asta, admise nepoata lui oftând. Clar, hai să mergem acasă înainte să se întâmple așa ceva.

Jake merse acasă la sora lui și trase pe aleea din fața casei. Când deschise portiera să iasă din mașină, Jenny nu se mișcă. Uitându-se la ea, văzu că obrajii îi erau uzi de lacrimi.

- Vreau, vreau tare de tot ca mama să nu știe ce am făcut, șopti ea. Te rog, unchiule Jake. O să fie așa de dezamăgită de mine, nu numai din cauza lui Dillon, ci și din cauză că am intrat cu forța în biroul tău. O să spună că e o încălcare a încrederii tale și așa a fost.

- N-ai intrat cu forța, o corectă el. Ai cheie.

- Mda, ca și cum asta o să conteze în fața ei, spuse ea. Dacă jur că n-o să mai fac niciodată în viața mea ceva asemănător, ai putea să nu-i zici?

El ezită. Văzu suferința de pe fața ei, dar înțelese că sora lui avea tot dreptul să știe despre ceva atât de grav.

- Hai să-ți spun ceva, zise el în cele din urmă. N-o să-i zic.

Expresia lui Jenny se luminează.

- Serios? spuse ea neîncrezătoare, Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

El ridică o mână.

- Încă nu-mi mulțumi. N-o să-i spun eu, pentru te las să-i spui chiar tu.

Expresia ei deveni ezitantă.

- Vrei să-i spun eu? Tot?

El în cuviință.

- Tot.

- O să fii și tu acolo?

- Da, ca să mă asigur că nu sari peste ceva.

- Fain, mulțumesc pentru votul de încredere, spuse ea sarcastic.

- Încrederea trebuie câștigată, scumpo. Tu ai pierdut mare parte din a mea azi după-masă, dar asumarea față de mama ta ar fi un pas mare în recâștigarea ei.

- Dacă spui tu, mormăi ea nefericită.

- Da, așa spun eu, îi zise el. Acum, hai să intrăm și să terminăm cu asta.

Jenny o luă pe urmele lui într-un ritm pe care l-ar fi putut depăși chiar și o țestoasă, dar îl urmă. O găsiră pe Connie stând la masa din bucătărie cu atenția pe jumătate la reluarea unui serial de la televizor, iar

cealaltă jumătate spre ceasul de pe perete, pe când ei intrau.

- Ai reușit să ajungi mai devreme cu un minut, spusese ea în timp ce Jake înșfăcă o sticlă de bere și un suc din frigider și se așeză în fața ei.

Îi dădu sucul lui Jenny ca să-i țină mâinile ocupate.

Connie își îndreptă atenția spre fiica ei.

- Unde ai fost în după-masa asta?

- Fain, treci direct la subiect, de ce să nu? izbucni Jenny, apoi tresări. Scuze.

Se uită spre Jake și el dădu din cap încurajator.

- La pepinieră, mărturisi ea încet.

Connie se încruntă.

- Când? Nu te-am văzut.

- Am așteptat până când ai plecat, apoi m-am dus la biroul unchiului Jake. Înghiți greu. Cu Dillon.

Connie se uită stupefiată la ea.

- Păi, dar de ce să...?

Vocea ei se stinse, uitându-se la Jake.

- Nu.

Jake dădu din nou din cap.

Connie era o femeie micuță, dar când intra în pielea mamei-cloșcă era de temut.

- Jennifer Louise, te rog să-mi spui că tu și Dillon n-ați intrat în biroul lui Jake ca să vă giugiuliți.

- Mamă, asta e așa de demodat. Nimeni nu se mai giugiulește.

Connie îi aruncă o privire crispată.

- Poate că nu-i mai spune așa, dar îți garantez că încă o fac. Chestiunea mai importantă aici e dacă tu și Dillon ați făcut asta în biroul unchiului tău.

Cu o evidentă ezitare, Jenny dădu din cap o dată, cu expresia plină de jenă și nefericire.

Din nou, Connie se întoarse spre el.

- Și tu i-ai prins?

- Ah, da, zise el. Dar nu s-a mers prea departe, și de aia eu și Jenny am avut în seara asta o discuție lungă

și plăcută despre băieți. Am căzut de acord că nimic asemănător nu se va mai petrece vreodată, cel puțin până când are treizeci de ani sau e măritată, după caz.

Buzele lui Jenny se strâmbară într-un zâmbet.

- Cu siguranță că n-am fost de acord cu asta, spuse ea.

- Ah, greșeala mea, spuse Jake. La patruzeci de ani.

Connie își plimbă privirea de la el la fiica ei și înapoi.

- Asta nu-i o chestie de glumă.

- Nu, fu el de acord, devenind dintr-odată serios. Și Jenny înțelege asta, nu-i așa?

Ea dădu energic din cap.

- Da, mamă. Chiar înțeleg.

- Ei bine, ocaziile vor fi puține și rare în luna care vine, cel puțin, spuse sora lui cu privirea încruntată ațintită asupra fiicei ei. Fără e-mailuri, fără SMS-uri, nu ieși din casă decât să te duci la școală.

Jenny arăta șocată, dar apoi făcu uriașa greșeală de a deveni belicoasă.

- Cine impune asta?

- Eu, spuse Connie pe un ton fără inflexiuni. O să te duc la școală dimineța, te iau după școală. Poți sta cu mine la pepinieră până când termin programul. De fapt, pentru că ai trădat încredere unchiului tău, în loc să stai pur și simplu, poți lucra pentru el.

Asta trezi un oarecare interes pe fața lui Jenny.

- O să fiu plătită?

- Nu, răspunse Connie, apoi întinse mâna. Dă-mi mobilul acum.

- Dar...

- Ții neapărat să te cerți cu mine acum? întrebă Connie.

Jenny scoase mobilul din geantă și-l puse pe masa din bucătărie. Se uită înspre Jake.

- Frate, da' ce bine a mers. Mulțam.

Și apoi ieși în fugă din bucătărie.

Connie oftă greu.

- Nu pot să cred. Se giugiulea la tine în birou? Pe bune? Își lăsă capul pe brațe. Nu sunt convinsă că o să rezist până când devine adult.

Jake își puse o mână peste a ei.

- Da, o să reușești. Și ea o să ajungă acolo fără să facă ceva prostesc ce ar putea să-i distrugă viața. Chiar cred asta. E inteligentă, surioară. Și cred că i-am deschis bine ochii azi despre felul în care gândesc băieții. Să sperăm că va fi suficient pentru a o determina să gândească de două ori, poate chiar de șase ori înainte de a mai lăsa pe vreunul doar să pună mâna pe ea.

- Până unde...?

- Nu mult, o asigură el. Încă erau îmbrăcați. Nu văzu rostul să menționeze starea în care era bluza lui Jenny. Ești bine?

Ea își ridică privirea uitându-se la el.

- Chiar crezi că te-a înțeles?

- Da, spuse el încrezător, apoi rânji. Dar n-ar strica să stai cu ochii pe ea pentru, hai să zicem, următorii zece ani.

Sora lui râse, exact așa cum spera el că o va face.

- Mă mulțumesc doar s-o trec prin liceu și facultate.

- Hai să ne concentrăm pe liceu, deocamdată, spuse el. Indiferent ce-am prefera noi, chestia cu facultatea s-ar putea să fie cam nerealistă.

- Tu erai ăla care voia s-o protejeze pentru viitorii zece ani, îi reaminti ea.

El ridică din umeri.

- Haide, eu am fost întotdeauna visătorul familiei. Se ridică și o sărută pe frunte. O să fie bine. La fel și tu.

Ea îi aruncă o privire recunoscătoare.

- Mulțumesc pentru că-ți pasă ce se întâmplă cu ea, cu noi.

- Întotdeauna, promise el.

Cel puțin îl împiedicase pentru câteva ore să se mai gândească întruna doar la Bree și la acel sărut. Și încă și mai uimitor, sora lui nu deschisese discuția despre

asta. Genul acesta de diversiune merita cam orice fel de bătaie de cap.

Bree fu în fine în stare să lucreze în colțișorul ce avea să fie biroul ei din magazin. Construcția se terminase, frigiderele erau instalate și Mick aproape terminase să zugrăvească totul într-un intens albastru-închis cu accente albe. Trebuia să-și scoată capul afară din când în când să scape de mirosul de vopsea, dar era din ce în ce mai emoționată pe măsură ce ziua deschiderii se apropia. A doua zi, cea mai mare parte din materiale trebuiau să sosească și zugrăveala va fi destul de uscată pentru a putea să despacheteze și să pună totul în colțurile și locurile stabilite.

Chiar pe când se odihnea cu un zâmbet pe buze uitându-se cum totul prindea contur, ușa din față se deschise și intrară surorile ei. Recunosc și expresiile de pe fețele lor. Se aflau în misiune.

- Mai sunt două săptămâni până la deschidere, anunță Jess, ca și cum asta i-ar fi ieșit din minte.

- Știu asta, răspunse Bree.

- Păi și ce ai de gând să faci? întrebă Abby. N-am auzit nici un plan.

- O să atârni un semn cu „Deschis“ pe ușă și o să aștept clienții să dea năvală, spuse ea, știind că răspunsul o s-o scoată din sărite pe Abby, organizatoarea.

Rânji când Abby se uită îngrozită la ea. Chiar și Jess arăta puțin zdruncinată.

- Trebuie măcar să faci reclamă, spuse Jess. Chiar începând din momentul ăsta.

- Și ar trebui să fie și un soi de eveniment, interveni Abby. Ceva care să atragă atenția asupra magazinului.

- Mă îndoiesc că există o singură ființă în oraș care să nu știe despre magazinul ăsta și când se deschide, ripostă Bree. Mare parte din ei și-au băgat nasul încă de când tata a început să lucreze aici. Sunt foarte sigură că bârfa

a lucrat mai eficient decât orice reclamă ar putea-o face vreodată. De ce să cheltuiesc bani?

– Pentru că suntem O'Brien, spuse Jess. Lumea se așteaptă de la noi la un soi de eveniment mare și pompos.

– N-am de gând să dau o petrecere pentru tot orașul. Asta avea sens pentru han. N-are sens pentru o florărie. Printre altele, pentru că nu încapă prea multă lume aici.

Abby afișă o expresie gânditoare.

– În regulă, ai dreptate, zise ea. În cazul ăsta, o să facem o zi a porților deschise pe parcursul întregii zile. Asta ar permite să lumea să se răspândească. Și am putea servi...

Din nou, Bree ridică mâna.

– Fără mâncare. Nu e un restaurant.

– Cel puțin șampanie, spuse Jess visătoare.

– Și toți să fie beți morți pe aici? Nu prea cred.

– Un pahar de șampanie n-o să-i facă să se prăbușească în șanț, spuse Abby. Dacă chiar ai obiecții, ce zici de punci în schimb? Asta poate fi festiv. Am putea aranja recepția cu o fântână drăguță de unde să țâșnească punci roz. Cred că există un întreg set de pahare vechi de punci acasă. Ar putea fi frumos.

– Și cum ar trebui să fac vânzări când punciul stropște peste tot la recepție?

– Prima ta zi nu e despre ce vânzări o să faci, zise Jess. E despre faptul de a trezi entuziasmul oamenilor față de magazinul tău.

– Are dreptate, spuse Abby.

– Deci să nu mă aștept să vând flori în acea zi? întrebă Bree nesigură. Ce ar trebui să fac cu florile pe care plănuiam să le comand? N-ar arăta prea mult ca o florărie dacă n-ar fi și expuse, și în frigider.

– Mda, iar ai dreptate, spuse Jess.

Bree îi aruncă o privire piezișă.

- Sunt încântată că amândouă credeți că am cel puțin o mică idee despre ce fac pe-aici.

- Privești problema cu totul greșit, spuse Abby. Asta înseamnă relații cu publicul. Punciul, florile, toate astea înseamnă să-ți vinzi afacerea pe care o s-o ai. E petrecerea de lansare, agitația, efervescența. O să ajungi mai târziu la vânzarea florilor.

Bree rămase sceptică.

- Nu sunt sigură că ar trebui să renunț la cea mai importantă zi din weekendul de vacanță.

- Vineri, spuse dintr-odată Jess. O să facem petrecerea vineri după-masă până seara. Atunci o să poți deschide oficial porțile sâmbătă dimineață și o să ai o coadă pe toată strada.

- Bănuiesc că s-ar putea să funcționeze, admise Bree.

- Când se livrează prima ta comandă? întrebă Abby.

- I-am spus lui Jake că vineri dimineață.

- Mut-o pe joi. Asta o să ne lase toată ziua de joi și vineri dimineață pentru a transforma locul ăsta într-o vitrină. O să ai porțile deschise vineri după-masă, să zicem de la patru până la opt, așa încât lumea care vine în oraș pentru weekendul de Ziua Muncii să asculte muzică și să se oprească să vadă ce se petrece aici.

Bree se holbă la ea.

- Muzică? Nu ți se pare că te-a luat cam mult valul?

- Absolut deloc. L-am convins pe tata că orașul ar trebui să mute concertul chiar aici pe pajiște în acea seară, în loc ca trupa să cânte în chioșcul de lângă lac. Deja a vorbit cu primarul. Este doar unul din avantajele de a avea un tată care exercită multă influență prin jur. Lucrurile tind să se întâmple exact cum vrem noi. Deci concertul e o treabă aranjată. Și vor începe la șase în loc de opt, ceea ce va fi perfect, nu crezi?

- Perfect, spuse Bree amețită. Se uită fix la sora ei mai mare, din ce în ce mai bănuitoare. Deci, voi două ați aranjat toate astea înainte chiar de a intra acum pe ușă?

Toată discuția asta a fost modul vostru de a mă convinge să accept ceea ce voi ați plănuit deja?

Jess era cea care arăta vinovată. Abby doar ridică din umeri.

- Tu ești înclinată să crezi că lucrurile sunt ideea ta.

- Dar nimic din toate astea n-a fost ideea mea, spuse Bree.

- Dar acum ești entuziasmată de asta, nu-i așa? spuse Abby sigură pe ea. Cum ai putea să nu fii? O să fie fantastic.

- Buldozere, spuse Bree în șoaptă.

- Ce-ai zis? întrebă Abby strâmbând din buze.

- Am spus că sunteți două buldozere.

Jess rânji.

- Da, dar te iubim, așa că o să ne ierți.

- Și o să fii corespunzător de recunoscătoare când magazinul tău o să aibă un succes răsunător, adăugă Abby.

- Cât o să mă coste evenimentul ăsta mic al vostru? întrebă Bree.

- Nimic, spuse Abby. Este cadoul nostru pentru tine, al lui Jess și al meu. Se bagă și mama. Mi-a spus că vrea să facă ceva special cu ocazia asta. O să vină aici în weekendul acela. O să mă asigur că știe că trebuie să vină joi, așa ca să poată ajuta să aranjăm totul.

Ochii lui Bree se umplură de lacrimi.

- Nu vă pot lăsa să plătiți pentru asta. Jess încearcă încă să pună pe picioare hanul și...

- Ba sigur că poți, o întrerupse Jess. La naiba, Abby a băgat o avere în han pentru mine și, pe deasupra, a cumpărat covoare. Putem măcar să dăm o petrecere pentru tine.

Bree își șterse lacrimile și încercă să zâmbescă.

- În cazul ăsta, hai să vorbim despre șampania aia și despre aperitive.

Abby o îmbrățișă.

- Nu-ți face griji. Sunt deja comandate.

- Erai așa de convinsă că o să cedez?

- Hei, ești o femeie O'Brien, spuse Abby. Dacă e să iubim ceva, asta e o petrecere bună.

„Cu excepția mea“, se gândi Bree, dar nu suflă o vorbă. Erau așa de emoționate de planurile lor, încât aproape că nu conta că o luaseră pe sus împotriva voinței ei. Ea era acea O'Brien care întotdeauna stătea singură în capul scărilor uitându-se, niciodată luând parte la distracție.

Ce naiba, își spuse ea îmbărbătându-se. Poate că venise vremea unei schimbări. La urma urmei, asta însemna un nou început. La fel de bine, ar putea să declare faliment.

Se întâmpla că Jake să fie în birou, când o auzi pe Connie vorbind cu Bree la telefon. Spunea ceva despre devansarea datei pentru prima livrare de flori și o petrecere, notând datele pe calendarul ei de birou. Ar fi putut aștepta până când termina convorbirea pentru a afla ce se întâmplă, dar curiozitatea îl mână din urmă. Chiar știind ce-o să-i audă urechile mai târziu, întinse mâna.

- Lasă-mă să vorbesc eu cu ea, spuse el.

Connie se uită la el, nevenindu-i să creadă.

- Serios?

- Dă-mi telefonul odată, porunci el. Și du-te să te ocupi de ceva.

- De ce?

- De orice. Udă plantele din seră sau orice te scoate de aici.

Ochii ei sclipiră amuzați.

- Interesant. Vrei să rămâi singur pentru a avea o discuție de afaceri cu unul din clienții noștri. Unii s-ar întreba cum de Bree are parte de această atenție specială.

El doar se încruntă la ea până când Connie se ridică și ieși din birou. Când puse telefonul la ureche, o auzi pe Bree întrebând:

- Connie, ce se întâmplă? Connie?

- Eu sunt, spuse el.

- Jake, zise ea cu o voce mirată și poate puțin înspăimântată. Unde s-a dus Connie?

- Am trimis-o după ceva.

- Înțeleg.

- Deci, ce ai nevoie? Am auzit-o pe Connie spunând ceva despre o schimbare de dată a livrării și o petrecere.

Bree explică faptul că surorile ei o convinseseră să organizeze o zi a porților deschise.

- Așa că am nevoie de flori aici joi în loc de vineri.

El se gândi să-i facă greutăți, pretinzând că nu poate livra în altă zi așa din scurt, dar care ar fi sensul s-o facă să se roage, când amândoi știau că el o va face.

- E vreo problemă? întrebă ea când el rămase tăcut. Connie nu părea a crede că ar fi vreuna.

- O să ai florile, răspunse el încordat.

- O să fie tot în regulă să-ți trimit formularul de comandă luni sau ai nevoie de el mai devreme?

- Cu cât îl trimiți mai devreme, cu atât șansele să primești tot ce vrei sunt mai mari, îi spuse el. De fapt, dacă îl poți pregăti azi, pot trece pe acolo să-l iau înainte de a mă întâlni cu Will și Mack la Sally's.

- Serios? O să vii aici?

- Nu e ca și cum m-aș abate din drum, spuse el, enervat că ea părea că face mare caz din asta. Sally's e practic alături.

- Desigur. O să-l am gata pentru tine pe la unsprezece și jumătate. Tu te întâlnești cu ei la amiază, corect?

- Stai cu ochii pe mine?

Dintr-un motiv oarecum ridicol, ideea îi făcea plăcere.

- Nu, firește că nu, spuse ea rapid. Sally mi-a zis asta atunci când m-a avertizat să nu vin acolo în jurul prânzului, așa ca să nu vă gonesc pe voi trei.

- Ah, asta era, zise el dezumflat. Atunci, ne vedem mai târziu.

- Da, pe mai târziu. Dacă dintr-un motiv oarecare trebuie să plec, o să pun formularul de comandă într-un plic și îl lipesc pe ușă.

Enervat că se pusese singur în situația să o întâlnească, doar ca să audă ideea că s-ar putea ca ea să nici nu fie prezentă, izbucni:

– Va trebui să fii acolo.

– De ce?

– Ca să discutăm comanda, spuse el rațional, ușurat că avea efectiv un motiv logic. Fac asta de mult timp. S-ar putea să am o idee mai bună decât tine despre cantitățile de care ai nevoie. Doar nu vrei să cheltuiești o avere pe flori care se pot ofili înainte de a le putea vinde, nu-i așa?

– Bine, în regulă, spuse ea, acum sunând ea irascibilă. Atunci o să fac în așa fel încât să fiu acolo. Și Jake, fă-mi o favoare, vrei?

El ezită, apoi întreabă:

– Ce?

– Încearcă să fii mai binedispus când ajungi aici. Dacă o să fii numai morocănos și imposibil de fiecare dată când trebuie să avem de-a face unul cu altul, s-ar putea să-mi caut alt furnizor, până la urmă.

Înainte ca el să poată găsi un răspuns la asta, auzi cum ea închide telefonul. La rândul lui, îl trânti și el în furcă.

– Femeie blestemată! mormăi el.

Connie își vârî imediat capul în birou, ceea ce sugera că nu se îndepărtase atât de mult precum îi poruncise el.

– S-a întâmplat ceva? se interesă ea cu o expresie nevinovată.

– Nici un afurisit de lucru, spuse el, trecând de ea și îndreptându-se spre ușă, pe care o trânti în urma lui.

Era foarte sigur că îi putu auzi hohotul de râs tot drumul spre dubiță. Acum existau două femei pe lista lui neagră. Și din nefericire, nu se putea gândi la nici o modalitate prin care să evite a avea de-a face cu vreuna din ele.

capitolul 10

Bree era atât de tulburată de perspectiva de a se vedea cu Jake, încât aproape că vru s-o cheme pe Jess sau pe tatăl ei să vină la magazin pe post de interpus. Ca să fie cinstită, n-avea încredere în sine să rămână singură cu el. N-avea cum să spună ce ar putea s-o apuce dintr-odată. Și după ce se întâmplase cu o zi înainte la cafenea, și dispoziția lui era evident la fel de imprezvizibilă.

Nu-l mai văzuse de la acel sărut total neașteptat și care o năucise cu totul. Deși nu fusese în stare să și-l scoată din minte, încă nu știa deloc de ce se întâmplase sau ce însemna. Judecând după tonul lui la telefon, prudent într-un moment dat și exasperat în următorul, probabil că și el era la fel de confuz ca ea. Mai însemna și că foarte probabil, el regreta cele întâmplate. Ea își dorea ca la rândul ei, să poată regreta. În schimb, întreaga întâmplare i se întipărise în minte și libidoul ei striga, cerând mai mult.

De vreme ce această întâlnire era inevitabilă și ea trebuia să învețe cum să se descurce cu Jake fără a-și pierde controlul, scoase din birou formularul pe care Connie i-l trimisese prin fax mai devreme și încercă să se concentreze asupra lui. Jake avusese dreptate, era puțin intimidant să încerce să se decidă ce să comande și cantitățile corecte.

Privind pe foaie, își dorea fiecare floare din listă, dar instinctul artistic o avertiză să nu întreacă măsura. Magazinul trebuia să arate simplu, stilat și elegant. Ar ajuta și dacă nu s-ar simți miresma florală copleșitoare a unei case mortuare. Îi mai plăcea ideea combinațiilor neașteptate, flori rare sau exotice cu ceva atât de obișnuit cum ar fi, de exemplu, gerbera.

Temându-se că se va răzgândi de șase ori, făcu mai multe copii ale formularului, apoi marcă primele ei alegeri pe unul și aproximară cantitățile. Amestecă culori ce se potriveau bine împreună în aranjamente, flori

ce puteau fi combinate în buchete strălucitoare și mai puțin costisitoare. O ajută când se opri și își imaginează felul de aranjamente pe care îl voia expus pentru petrecere. Spre exemplu, hortensii albe și colorate împreună cu verdeață închisă la culoare și tije de trandafiri roz și albi într-o vază de sticlă. Sau poate un vas înalt albastru cobalt plin cu floarea soarelui.

Își schiță ideile pe un blocnotes și pierdu complet noțiunea timpului. Când ușa din față se deschise exact la unsprezece și jumătate, ridică privirea surprinsă să-l vadă pe Jake acolo, stând șovăielnic în ușă cu o expresie încruntată.

– Văd că tot prost dispus ești, spuse ea cu tonul vocii intenționat vesel.

El clipi auzind acuzația, apoi reuși să schițeze un zâmbet forțat. Nu era zâmbetul ușor, poznaș pe care odinioară îl iubise, dar cel puțin făcea un efort. Și cu zâmbet și fără zâmbet, ea răspunse instantaneu la vederea lui, sângele pulsându-i de nerăbdare.

– Arată bine aici, spuse el în cele din urmă, după ce-și luă privirea de la ea să examineze magazinul. Tatăl tău a făcut o treabă grozavă.

– Da, așa e, fu ea de acord. Mă gândesc să instalez o plăcuță în onoarea lui. O să-mi confere dreptul de a mă lăuda că am un interior proiectat și executat personal de un arhitect faimos.

– Nu-i o strategie rea de publicitate, spuse el ca și cum ea ar fi vorbit serios. Pariez că internetul are o listă cu tot ce a atins el vreodată. Admiratorii acestui gen de lucruri călătoresc peste tot să vadă proiecte ale marilor nume din domeniu.

Ea rânji la el.

– De fapt, glumeam, zise ea. N-am nici un interes ca magazinul meu să fie nimic altceva decât o destinație turistică, și cred că tata e destul de mulțumit cu menționarea orașului în CV-ul lui. Interiorul magazinului n-ar adăuga prea mult. Flutură formularul spre el. Am lucrat

la asta și am făcut o mulțime de note, dar ai dreptate. Chiar așa avea nevoie de sfatul tău.

El dădu din cap, apucă un scaun din fața biroului, îl trase și se înghesui lângă ea. Acțiunea le apropie picioarele în acel spațiu strâmt. Jake îi aruncă o privire insolentă ce practic o provoca să protesteze. Când ea își stăpâni un comentariu, el dădu din cap, evident foarte mulțumit de sine însuși.

- Hai să vedem ce-avem noi aici. Înainte de a se uita la formular, privi schițele răspândite pe birou. Ochii i se aprinseră de mirare. Intru într-o mulțime de prăvălii din zonă, așa că știu ce se vinde. Astea sunt bune, Bree. Chiar foarte bune.

Ea se uită la el, mulțumită de laude.

- Chiar crezi asta?

- Naș fi zis dacă nu credeam. Am depășit cu mult faza în care emiteam minciuni nevinovate din politețe.

- Da, cred că așa e, rosti ea, deși sincer nu putea spune pe ce poziție erau de fapt. Mare parte din timp simțea de parcă erau complet străini.

Nu acum, nu cu piciorul lui ce-l atinge pe al ei, căldura lui radiind chiar prin ea, amintindu-i cum era să fie înconjurată de toată acea virilitate pasionată și agresivă. Acum asta era tot ce putea face pentru a-și reveni și a păstra un oarecare soi de fațadă de calm.

- Bree?

- Da, ce? spuse ea conștientă că-i scăpase ceva.

Jake o privi întrebător.

- Totu-i în regulă?

- Mi-a zburat gândul aiurea, asta-i tot.

El îi aruncă o privire cu subînțeles.

- Mda, am și eu problema asta, câteodată.

- Ce ai întrebat?

El arătă spre formularul de comandă.

- Am notat câteva lucruri aici. Spune-mi ce părere ai.

Bree de-abia se uită la notițe, apoi dădu din cap. Trebuia neapărat să-l scoată de aici înainte de a se face complet de râs și a se arunca pe el.

- Arată perfect, spuse ea.

- Atunci, e în regulă. O să mergem pe asta. Și când ajunge totul aici săptămâna viitoare, dacă te hotărăști că mai ai nevoie de ceva, o să te ajut să te asiguri că ai tot.

- Credeam că nu intenționezi să mai pui piciorul pe aici, spuse ea, aducând în discuție subiectul pe care încercase să-l discute mai devreme la telefon. M-am gândit că azi e un fel de excepție rară.

El ridică din umeri.

- Din câte îmi amintesc, tu m-ai provocat să trec pe aici și să-mi țin mâinile acasă.

Ea înjură în barbă. Uitase asta.

- Sigur, da. Și sărutul de ieri? Aia ce-a mai fost?

- Nu s-a întâmplat aici, spuse el. Doar unul din impulsurile alea de moment.

Ea trebui să se lupte cu nevoia de a chicoti la felul în care sucea regulile ca să i se potrivească. Încuviință din cap înțelept.

- Asta are sens, sunt sigură. Cel puțin pentru tine.

El se ridică brusc.

- Ora mesei. Trebuie să ajung la Sally's.

Dezamăgită de brusca absență a căldurii și a contactului, ea abia dacă dădu din cap.

- Firește.

El rămase acolo pentru ceea ce păru o eternitate, ca și cum dezbătea cu el însuși. În cele din urmă, mormăi ceva ce suna ca „La naiba“, apoi se aplecă și îi atinse buzele cu ale lui. Când se ridică, rânjea.

- Fără mâini, spuse el făcându-i cu ochiul.

Și apoi, în vreme ce ea rămăsese cu gura căscată de uimire, el plecă, băgându-și formularul de comandă în buzunarul de la spate al jeanșilor decolorați și strânși pe fund. Bineînțeles că gestul îi ținu ochii lipiți de fundul lui pe când el se îndepărta. Luă una din schițe

și își făcu vânt cu ea, dar adierea creată nu putea face fața focului ce-i ardea în vene.

În fața magazinului lui Bree, Jake aproape că-l trânti la pământ pe Mack în graba lui de a fugi.

– Măi, măi să fie, mormăi Mack cu ochii sclipind amuzați. Ia uite cine a fost prins fraternizând cu dușmanul.

– Nu fraternizam cu nimeni, pretinse Jake, sperând al naibii de tare să nu fie vreo urmă de ruj al lui Bree pe gura lui pentru a-i contrazice afirmația. Și Bree nu-i dușmanul. E un client. Luam o comandă. Scoase hârtia din buzunarul de la spate și i-o flutură sub nas lui Mack. Vezi? Dovada.

– Interesant e că simți nevoia să-mi dovedești ceva, spuse Mack. Cum era citatul ăla din Shakespeare că protestezi prea mult?

Ignorându-i comentariul, Jake trecu pe lângă Mack și intră la Sally's.

– Hai să comandăm, spuse el imediat ce se așeză în separeul lor obișnuit. Mor de foame.

Mack se amuză din ce în ce mai mult.

– Mda, o întâlnire de gradul trei cu genul feminin îmi stârnește și mie de obicei foamea.

Jake profită de ocazie:

– Ce mai face Susie, în ultima vreme?

Mack se încruntă.

– Vrei să înceteze să întrebi de Susie, te rog? Nu ieșim la întâlniri. De câte ori trebuie să-ți spun?

– Până când mă poți face să cred, răspunse vesel Jake. Se opri ca și cum ar fi studiat cu mare atenție subiectul, apoi scutură din cap. Nu. Până acum nu prea cred.

Will se strecură și el în separeu.

– Discutăm despre Mack și Susie? I-am zărit mergând pe Shore Road aseară spre miezul nopții.

Mack se făcu roșu ca racul.

– I s-a stricat mașina. Și m-a chemat s-o iau de pe drum.

Will clipi auzind răspunsul.

- Și deci ce făceai? O conduceai acasă după ce te-a rugat s-o iei de pe drum?

Mack oftă greu.

- Eram în centru. Nu eram cu mașina, așa că da, am condus-o până unde se oprise mașina ei. Am încercat s-o pornesc. Când n-a mers, am condus-o acasă. Ce era să fac, s-o las de izbeliște sau s-o las să plece singură la ora aia?

Jake dădu din cap cu o înțelegere exagerată.

- Te-ai comportat ca un adevărat gentleman din sud, aprobă el. Totuși, sunt curios în legătură cu un singur lucru. De ce să te cheme Susie pe tine în loc de, hm, poate cineva din foarte numeroasa ei familie?

Mack își ridică privirea ușurat când apărură Sally la masa lor cu carnetul de comenzi în mână și o expresie obosită.

- În regulă, băieți, ce vreți azi?

- Cheeseburger, cartofi prăjiți și un suc, spuse Jake nerăbdător să-l tachineze în continuare pe Mack.

- La fel și pentru mine, spuse Will.

Mack însă studie meniul cu încetineala unuia care nu-l mai văzuse vreodată.

- O să iau... Vocea i se stinse.

Will rânji.

- Hai, nu ne ține în suspans, omule. Ce comanzi?

- Hai că și eu aș vrea să știu, spuse Sally uitându-se la el cu nerăbdare. Localul e plin, în caz că n-ai observat. Dacă te aștepti să mănânci înainte de ora unu, trebuie să dau comanda acum.

- Burger, cartofi prăjiți și un ceai rece, spuse Mack cu o evidentă reținere. Apoi se încruntă la Jake și la Will. Cu garnitură de pace și liniște.

- Pentru asta trebuie să te duci în altă parte, îi spuse Jake.

Mack îi aruncă o privire cu subînțeles.

- Știu de ce mă hărțuiești. Nu vrei să-i spun lui Will unde ai fost chiar înainte de prânz.

- Unde? întrebă Will cu ochii plini de curiozitate.

- La florărie, mărturisi Mack pe o șoaptă exagerată.

- Hai, frate, spuse Will cu privirea fascinată ațintită acum asupra lui Jake. Ce-a fost asta?

Jake le aruncă amândurora o privire acră și se ridică.

- Hei, Sally, o să iau comanda la pachet. Mi-am amintit așa, deodată, că trebuie să mă duc undeva.

Amândoi bărbații râseră.

- Unde? întrebă Mack.

- Cam în orice loc în afară de aici, spuse el apoi se duse la tejghea unde Sally reușise să-i termine comanda în timp record.

- Ce țâfnos, comentă Mack destul de tare ca să fie auzit.

- Râde ciob de oală spartă, ripostă Will. Păi, hai să ne întoarcem la tine și la Susie.

Mormăitul lui Mack îl urmări pe Jake tot drumul până pe Main Street.

Fiecare ținută din dulapul lui Maggie era împrăștiată pe pat. Ea se uită la harababură și scutură din cap. Făcuse bagaje pentru călătorii în străinătate cu mai puțină tevatură. Dintr-un oarecare motiv, apropiata călătorie de patru zile spre Chesapeake Shores o pusese pe jar.

Bine, știa motivul: Mick. Ca o adolescentă la prima întâlnire cu băiatul visurilor ei, voia să-l impresioneze. Nu, voia să-l dea pe spate, să-l facă să regrete ziua în care o lăsase să plece.

Firește, ultima dată când fusese acolo, când el își recunoscuse deschis intenția de a o recâștiga, o speriasse de moarte. Și acum, ce voia? Să-l facă să scoată un inel de logodnă pentru că i se tăia răsufarea la vederea ei? Probabil că ar leșina pe loc.

Când îi sună telefonul răspunse, dornică de ceva ce s-o scoată din această totală nebunie.

- Hei, Meggie, spuse Mick cu vocea lui joasă ce-i trimise valuri de căldură prin tot corpul.

Înghiți greu. Poate că nu era cel mai nimerit mod de a-i distrage atenția. Avea probleme să gândească limpede.

- Meggie?

- Bună. Nu mă așteptam să mă suni, spuse ea cu o veselie forțată. Totu-i în regulă?

- Totul e minunat aici. Bree se ține de plan cu marea ei inaugurare. Nu știu dacă ce face e decizia corectă pentru ea pe termen lung, dar zilele astea are o scânteie în ochi. Nu pot zice nimic contra a ceea ce i-a iscat-o.

- Așa zic și eu. Părea efectiv emoționată când am vorbit cu ea ieri. Poate că nu e cea mai bună soluție pentru viitorul ei, dar e limpede că e ceea ce are nevoie acum.

- Când ajungi aici?

Ea se uită la grămada de haine împrăștiate și se întreabă dacă va progresa vreodată cu bagajul.

- Iau o cursă joi dimineața devreme.

- Ce-ar fi să te iau de la aeroport, sugeră el. N-ai de ce să cheltuiești bani pe o mașină închiriată când eu am mașini disponibile care zac în garaj.

- M-ai lăsa să-ți conduc una din mașinile tale de colecție? întrebă ea uimită.

El râse.

- Nici gând. Poți să conduci mașina mea. Eu o să merg cu Mustangul decapotabil. O să mă facă să mă simt din nou ca un copil. Dacă te porți cum trebuie, o să te iau la o plimbare cu ea, dar mai aproape de atât n-o să fii tu de volan.

- Am mers cu ea, să știi, spuse ea luându-l deliberat peste picior.

Știa ce simțea față de acele prețioase mașini ale lui.

- Când? întrebă el părând sincer uimit.

- De fiecare dată când mă înfuriai pentru că plecai din oraș.

- Megan O'Brien, ai condus mașinile mele de colecție? izbucni el. Ai habar ce valoare au chestiile alea? Cât e asigurarea?

- Cred că ai pomenit de asta o dată sau de două ori.

Mai curând de vreo sută de ori, în special când Connor sau Kevin îl rugau să le dea voie să conducă vreuna din ele. Se îndoia că știa despre ieșirile lor cu mașinile și n-avea de gând să-l informeze cu atâta întârziere.

- Deci ai făcut-o doar ca să-mi faci în ciudă? o întrebă Mick acum.

- Cam așa ceva.

El tăcu.

- Cred că ar trebui să mulțumesc providenței că n-ai făcut praf vreuna.

- Da, probabil că ar trebui, având în vedere dispoziția mea când mă aflu în spatele volanului. Nici n-ai idee cât de tentată eram cel puțin să bag în garaj Mustangul cu vreo două bușeli serioase în aripă.

- Mai ai și alte tendințe diabolice de care n-am aflat câtă vreme am fost căsătoriți?

Ea chicoti auzindu-i tonul dintr-odată îngrijorat.

- Poate că una sau două, dar cred că o să te las să ghicești cam despre ce ar fi vorba. Mai vrei să mă iei de la aeroport?

- Firește că da. Se pare că va trebui să stau tot timpul cu ochii pe tine. Dar pe de altă parte, oricum aveam de gând să fac asta.

Încordarea pe care o simțise dispăru cât ai clipi. Când omul spunea chestii din astea, cum să poată rezista?

- Meggie?

- Da.

- Abia aștept weekendul ăsta.

- Și eu.

- O să fii partenera mea pentru petrecere?

- Am presupus că toată familia o să meargă împreună, spuse ea evaziv.

- Probabil că așa e, fu el de acord. Dar vreau să fie clar că o să fii acolo cu mine, chiar dacă doar noi doi știm asta.

- Ai putea oricând să recurgi la un fier încins, comen-
tă ea sec.

- Nu te revendic drept proprietatea mea, o muștră
el. Te rog să ieși cu mine, să fii partenera mea așa cum
obișnuiam să fim.

- Ah, Mick, șopti ea cu o voce plină de nostalgie și
regret. Am încetat să fim parteneri cu multă vreme
în urmă, cu mult înainte chiar ca mariajul nostru să se fi
terminat. Ai luat unilateral hotărâri ce ne-au afectat
pe noi toți. Când întrebam ceva, îmi spuneai că tot ce
faci e spre binele familiei. Dacă nu eram de acord, îmi
spuneai că n-am încredere în tine.

Mick oftă.

- Nu pot nega nimic din toate astea, dar îmi aduc
aminte ce bine era când eram o echipă, spuse el. Vreau
asta înapoi, Meggie. Îi duc dorul.

- Nu sunt sigură că e posibil să regăsim trecutul.

- Atunci o să ne facem noi înșine reguli noi, să pu-
nem relația noastră pe o cu totul altă bază. Ce crezi?

- Cred că acea trăsătură de optimism a ta e suprasoli-
citată, răspunse ea.

- Obișnuiai să crezi că e un lucru bun, îi aminti el.

- Era, spuse ea. Este. Vreau să simt ce simți tu, Mick.
Chiar vreau. Încă n-am ajuns acolo. Pierderea ta cu mult
înainte de divorț și-a spus cuvântul.

- În cazul ăsta, nu ne vom grăbi deloc, spus el, ce-
dând, dar era limpede că nu renunțase. Ne vedem joi.
Să-i spui pilotului să zboare în siguranță, altfel o să aibă
de-a face cu mine.

La asta, ea râse.

- Va trebui să aibă mai întâi de-a face cu mine.

- Pa, Meggie.

- Noapte bună, Mick.

Multă vreme după ce el închisese, ea rămase strân-
gând telefonul în mână și întrebându-se cum o să rezis-
te la atâta farmec. Nu fusese în stare s-o facă în urmă

cu treizeci de ani. Era puțin probabil că rezistența ei se îmbunătățise cu vârsta.

Mick se duse spre verandă după discuția cu Megan și o găsi pe mama lui deja acolo, legănându-se așa cum o făcea când era îngrijorată. Se așeză lângă ea.

- Ce te frământă, mamă?

- Megan, spuse ea, încetinind balansoarul suficient încât să-i arunce o privire încruntată. Ai habar ce faci, Mick?

- Bineînțeles că da.

- Spune-mi ce se întâmplă după ce o recâștigi.

- În primul rând, chestia cu recâștigarea nu-i deloc sigură, începu el.

Ea respinse comentariul.

- Nu începe să faci pe modestul în fața mea. Știm amândoi că de obicei obții orice îți pui în minte. Eșecul n-a fost niciodată acceptabil pentru tine. Îți aduci aminte câți oameni ți-au spus că orașul ăsta nu se poate clădi așa cum îți imagineaseși tu? Nu ți-ai pierdut niciodată încrederea în viziunea ta.

- Apreciez votul de încredere, spuse el, dar Megan s-a schimbat. Nu mai e femeia dulce și docilă cu care m-am însurat.

- N-a fost niciodată dulce și docilă, îl corectă Nell. Te iubea însă atât de mult, încât a încercat să facă lucrurile așa cum voiai tu. Pentru o vreme a mers, pentru că tu o adori și ai încercat să faci concesii. A existat un echilibru în relație.

- Și după aia, am permis ca munca să mă acapareze, spuse Mick. Am mai auzit asta, mamă, și cu greu aș putea să spun că nu-i așa. Era pentru a doua oară în mai puțin de o jumătate de oră când trebuia să recunoască asta. Se uită înspre ea. Știu că nici unul din voi nu mă crede când spun că mă schimb, dar ia gândește-te la asta. Cât timp am stat acasă în ultima vreme?

- Mai mult decât de obicei, recunosc eu ea.

- Am renunțat la un proiect, îi spuse el. Am mai primit încă două oferte doar săptămâna trecută și le-am refuzat pe amândouă. Există șase proiecte în diferite stagii de construcție în toată țara și am numit oameni să le supravegheze pe fiecare din ele. Asta nu înseamnă că n-o să zbor acolo pentru a participa la o întâlnire importantă sau să inspectez treaba. La urma urmei, numele meu e asociat cu aceste proiecte, dar mă retrag din operațiunile zilnice ale companiei.

- Cât o să dureze asta? întrebă Nell cu un vădit scepticism. O singură criză, și ai putea fi plecat timp de săptămâni. Nu vreau să spun că e exagerat, dar ar spulbera iluzia că te-ai schimbat.

- Eu și Megan am fost căsătoriți destul timp ca ea să poată înțelege diferența dintre criză și un mod de viață, pretinse el, deși era sigur că așa ceva nu există.

Crizele aveau un fel al lor de a apărea una după alta. Fără de veste, noua apariție putea semăna foarte bine cu cea veche. Putea spune după expresia sceptică a lui Nell că și ea știa asta la fel de bine ca el.

Mick știa că există doar o singură soluție sigură. Va trebui să se retragă, să predea firma oamenilor pe care îi angajase și îi instruisese, apoi să aibă încredere în ei că o vor administra așa cum ar fi făcut-o el. Pensionarea ar fi putut fi mai ușoară dacă oricare din copiii lui ar fi manifestat vreun interes în afacere, dar nu era cazul. Spre regretul lui, toți îi declaraseră asta în mod direct. Kevin și Connor, cele mai probabile alegeri, abia puteau face deosebirea între un ciocan și un fierăstrău. Cât despre a pune pe altcineva la conducere, pur și simplu nu știa dacă era pregătit să facă asta sau dacă chiar putea să nu-și bage nasul în afacerea pe care o înființase.

- Sunt prea tânăr să mă retrag, spuse el mohorât. Aș lua-o complet razna.

Nell strâmbă din buze.

- Mai mult decât probabil, fu ea de acord. Ești un bărbat cu multă energie și determinare.

- Atunci, ce propui?

- Nu-i după mine, spuse ea devenind brusc o nevinovată.

- Dar ai o părere, sunt sigur.

Așa după cum știa el, ei nu-i lipsise niciodată una, în orice caz nu despre oricare subiect legat de familia lor.

- În primul rând, asta trebuie discutat între tine și Megan. Joacă cinstit, spune-i ce simți despre ea și despre afacere și rezolvați împreună. E important s-o incluzi în procesul de a hotărî cea mai bună soluție.

El încuviință din cap.

- Nici o problemă.

- Bine, atunci. În al doilea rând, cred că ar trebui să-ți canalizezi energia spre ceva ce poți face chiar aici. Poate că nu chiar în Chesapeake Shores, dar în apropiere.

El își dădu seama după sclipirea din ochii ei că se gândise la asta destul de mult.

- Cum ar fi?

- Habitat pentru Umanitate,¹ spuse ea dintr-odată cu o expresie plină de emoție. Hai să recunoaștem, ai adunat destui bani să-ți ajungă pentru două vieți. Toți copiii tăi sunt aranjați. N-ai nevoie de venitul ăsta. Pune-ți toată energia și priceperea pentru a face voluntariat, ajutând să se construiască locuințe pentru oamenii care au o nevoie disperată de ele. Ai putea locui chiar aici, acasă. Ți-ai putea face singur programul. Și ai face un lucru bun.

Îi aruncă o privire vicleană.

- Un bărbat care face un lucru altruist cum ar fi asta poate fi genul de bărbat în care fosta lui soție ar putea avea încredere.

Ea îi sugera să părăsească firma, să renunțe la gloria care îl însoțise mereu. Dar ce îi oferea în schimb

¹ Organizație non-guvernamentală internațională ce caută să elimine lipsa de adăpost din întreaga lume și să facă din locuirea în condiții decente o problemă de conștiință și de acțiune a comunităților afectate de această situație (n.tr.)

îl atrăgea, hotărât lucru. Mick făcuse prea puțin pentru alții de-a lungul vieții în afară de a scrie cecuri pentru acțiuni de binefacere. Fusesse cu siguranță generos cu asta, dar nu cu timpul său. Și nu învățase el oare din experiența cu Megan și cu copiii că timpul era cel mai de preț dar?

Întinse mâna și i-o strânse pe cea a mamei lui, observând cât de firavă devenise în ultimul timp. O parte din el voia să facă ceva de felul acesta doar pentru că ea îi sugerase, doar pentru că era clar că avea o mare însemnătate pentru ea, dar trebuia să se gândească la multe aspecte.

- Ei bine, îl îmboldi ea nerăbdătoare. Ce crezi?

- Cred că e o idee interesantă, admise el.

Expresia ei se luminează pe loc.

- Atunci, o să te gândești la asta?

El dădu încet din cap.

- O să dau niște telefoane, să explorez posibilitățile.

- Am o listă de oameni cu care ar trebui să începi, spuse ea, băgând mâna în buzunar și scoțând ceva ce arăta ca una din listele ei de cumpărături, plină cu nume și numere de telefon, cu scrisul ei îngrijit.

- Sigur că ai, spuse el râzând. Mamă, știi ce comoră ești?

Ea arată puțin fâstăcită de întrebare, dar mulțumită.

- Când te uiți așa la mine, știi, spuse ea.

- Sper că te-am făcut mândră de mine.

- În nouăzeci și nouă la sută din timp, da, spuse ea cu obișnuita ei sinceritate directă. Dar o s-o aducem noi la sută la sută. În primul rând, trebuie să te împaci cu frații tăi. E timpul să renunți la resentimentele ce v-au despărțit pe voi trei când construiți orașul. Acele neînțelegeri nu justifică felul în care-i ții la distanță, atât pe Jeff, cât și pe Thomas, în special după ce a trecut atât timp. Fac parte din familie, Mick. Să te vezi cu ei din datorie când eu cer asta nu-i același lucru ca și când v-ați comporta ca frații.

El știa că ea avea dreptate, dar nu era singurul care ținea cu dinții de vechea ranchiună. Frații lui aveau și ei partea lor de vină pentru ruptură.

- Hai să ne concentrăm deocamdată pe planul ăsta al tău cu Habitat pentru Umanitate, spuse el încordat.

- Să adun familia laolaltă cu tine în mijloc e chiar și mai important, îl corectă ea. Să ajutăm și pe alți oameni în același timp ar fi un minunat cadou.

Deși el era doar parțial convins că asta era ceva ce voia să facă, atunci când ea spunea lucruri ca astea, făcea aproape imposibil să spună nu.

- O să dau telefoanele alea, îi zise el. Pentru moment, e tot ce pot promite.

Ea radia.

- Și pentru moment e suficient.

Dar amândoi știau că n-o să-l lase în pace până când el nu va întoarce ideea pe toate părțile. În cele din urmă, era foarte posibil ca ea să obțină ce voia, chiar dacă se va ajunge să se împace cu frații lui. La urma urmei, în ciuda tuturor rezervelor lui, Mick știa că o împăcare putea duce la alta. Să facă pace cu Tom și cu Jeff, demonstrând că poate fi cel mai matur și făcând primul pas, s-ar putea foarte bine să-i netezească drumul pentru a o lua de la capăt cu Megan.

Și asta însemna mai mult pentru el decât orice resentimente din trecut, orice comunități fanteziste pe care le-ar putea clădi sau orice premii ar putea câștiga.

capitolul 11

Jake livră marfa la Florăria de pe Corso chiar cu cinci minute mai devreme, lăsând-o pe Bree să fie înconjurată de ceea ce părea a fi un munte de flori. Ea rămase copleșită printre buchete de fire de hortensii colorate în albastru strălucitor, roz pal și alb ca laptele, ca și floarea-soarelui înaltă și galbenă, trandafiri cu tulpină lungă și aromații trandafiri de grădină, margarete în nuanțe

de la galben și portocaliu până la roșu și roz, crini varietatea Stargazer, înmiresmați și impresionanți, ramuri de mici orhidee și frezii delicate. Înconjurată de toate aceste culori, trase adânc aer în piept, apoi strănută brusc destul de tare încât s-o scoată pe Abby din camera din spate.

- Haide, asta nu-i un semn bun, spuse sora ei cu o privire poznașă. Te rog spune-mi după toate astea că nu ești alergică la flori.

- Să sperăm că nu, zise Bree.

- Ce urmează? întrebă Abby. Să băgăm toate florile astea în frigider? Vrei câteva în camera din spate ca să începi să le aranjezi?

Pentru o clipă, Bree pur și simplu stătu în loc, cuprinzând totul cu privirea, copleșită de sarcina care o aștepta. Făcea ca nunta pe care o rezolvase în ultimul moment să fie ca o joacă de copil. De unde Dumnezeu îi venise ideea că s-ar putea ocupa de toate astea?

Abby se apropie în spatele ei și o îmbrățișă.

- Hei, o să fie grozav, spuse ea ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Avem o listă cu ceea ce trebuie făcut.

- Ai o listă, spuse Bree, pentru că ești organizată. Mie nici măcar nu mi-a dat prin cap să fac o listă.

- Pentru că tu ești geniul creativ din spatele afacerii, o liniști Abby. Toate aspectele practice vor veni de la sine.

Bree îi aruncă o privire piezișă.

- N-ai fost așa de darnică cu laudele când Jess a scrântit-o, îi reaminti ea lui Abby.

- Pentru că Jess nu e ca tine. E împrăștiată din cauză că suferă de deficit de atenție. A trebuit să am o atitudine dură pentru a-i menține concentrarea. Pentru o clipă, părea că a uitat toate acele tehnici ce o ajutaseră să termine școala și apoi facultatea. Tu pe de altă parte, ai nevoie doar de un ghiont blând. Locul ăsta va fi uimitor. Chiar dacă n-ai face nimic cu florile astea, oamenilor

le-ar plăcea să intre aici. Miroase fabulos și culorile sunt uluitoare.

- Cum zici tu, spuse Bree sceptică. Și deci ce e pe primul loc pe listă?

În ciuda afirmației lui Abby cum că totul ar putea rămâne exact așa cum era și ar fi în regulă, evident că sora mai mare n-avea numai o listă, dar stabilise și priorități.

- Să iei toate florile astea din mijlocul camerei ca să poți lucra, spuse Abby vioi. Deschise ușa unui frigider, apoi luă buchetul de floarea-soarelui. Cele mai înalte în spate ca să le poți vedea?

- Mi se pare logic, spuse Bree, luând trandafirii cu tulpini lungi și buchetul de trandafiri roz.

Le dădu lui Abby care rămăsese în ușa frigiderului. Lucră ca pe bandă rulantă până când toate florile fură scoase din camera principală.

Abby se uită înspre sortimentul plin de culoare ce se vedea prin ușa de sticlă a frigiderului.

- Florile sunt chiar frumoase, Bree.

Bree râse.

- Poate că da, dar cred că lucrurile se vor așeza mai bine dacă o să mă apuc să fac niște aranjamente și buchete pentru etalare.

- Atunci te las și eu mă apuc să decorez recepția cu fața de masă irlandeză a bunicii și să instalez fântâna pentru puncti. Tata o să aducă mai târziu o masă pentru aperitive.

Rămasă singură la locul ei de lucru, mâinile lui Bree tremurau când se întinse după vaza albastru cobalt unde intenționa să facă un aranjament cu floarea-soarelui. Dar în clipa în care avu în mână florile și se apucă de treabă, nervii din stomac se liniștiră și lucră repede și eficient, plină de încredere. Rezultatul tuturor acelor ani când învățase aranjamentele florale de la talentul nativ al bunicii fu o etalare simplă, decorativă și vărată, ce ar lumina orice căsuță de la malul mării.

- Arată fantastic! exclamă Abby când Bree îl aduse în zona de expunere.

Bree îi aruncă o privire bănuitoare.

- Ai de gând să cazi în extaz la orice fac doar ca să-mi insufli încredere?

- Absolut deloc, insistă Abby. Mă știi. Sunt exagerat de directă. Acum, ia spune-mi care-i prețul celui aranjament?

Bree clipi auzind întrebarea, făcu un calcul rapid al costului vazei, florilor și fundei de rafie și îi spuse o cifră.

- Nu-i de ajuns, spuse Abby. Oamenii ar plăti dublu pentru asta în New York.

- Nu suntem în New York, argumentă Bree.

- Atunci împarte diferența, sugeră Abby. Îți garantez că n-ai băgat timpul tău în cifra aia. Valorează și el ceva.

- Nu vreau ca lumea să aibă un șoc la vederea prețului, spuse îngrijorată Bree.

- Dar dacă pui prețuri prea joase și va trebui să le majorezi într-o lună pentru a-ți acoperi toate costurile, o să fie cu atât mai rău. Asigură-te că toată lumea știe că o să fie un magazin elegant și că o să primească ceea ce plătesc. Poți, desigur, să mai faci un aranjament minunat, mai ieftin pentru lumea care nu are atâția bani.

Înainte ca Bree să poată răspunde, îi sună mobilul. Îl luă fără a se uita la apelant, apoi regretă în secunda în care auzi vocea lui Marty.

- Ți-a venit mintea la cap? întrebă el fără altă introducere.

- N-am timp să stau de vorbă, Marty, spuse ea, apărându-se. Măine am acțiunea porți deschise, și marea inaugurare sâmbătă.

- Așadar, de fapt continui cu aiureala aia?

Scepticismul și sarcasmul mușcător din vocea lui erau ofensatoare. Când vorbea așa, era de două ori mai dificil

pentru ea să-și amintească de ce se îndrăgostise atât de tare de el.

- N-a existat niciodată vreo îndoială legată de asta. Uite ce e, trebuie să plec, pa.

Întrerupse convorbirea, apoi închise și telefonul pentru orice eventualitate. Știindu-l pe Marty, n-ar fi mulțumit că i-a închis telefonul în nas și ar suna din nou ca să-i spună asta. Cu siguranță că nu s-ar obosi să-i ureze succes. Deși odinioară fusese generos cu laudele și încurajările, acum ea își dădu seama că toate acestea fuseseră păstrate pentru acele ocazii când ea făcuse ce voia el, nu când îndrăznise să i se împotrivească. Se întoarse și o văzu pe Abby privind-o îngrijorată.

- Ești în regulă? întrebă sora ei.

- Sunt bine, spuse ea încordată.

- Nu arăți bine. Înțeleg că era Marty.

Bree dădu din cap.

- Doar că m-am săturat de felul în care denigrează tot ce fac. Nu era așa când ne-am cunoscut. Mi-a fost un adevărat mentor. Era fermecător, generos cu timpul lui. Întâlni privirea îngrijorată a lui Abby. Cum de l-am judecat așa de greșit?

- Scumpo, ai văzut ce a vrut el să vezi. Adu-ți aminte, și eu l-am cunoscut. Noi toți l-am cunoscut. Te ridica în slăvi. Era drăguț cu bunica. Vorbea cu tata despre Irlanda, la fermecat cu spiritul lui.

- Dar tata a spus că nu i-a plăcut niciodată de el, zise Bree.

- L-a citit. A auzit felul în care Marty îți vorbea și nu doar cum vorbea *despre* tine. Asta nu i-a plăcut.

- Dar *eu* ar fi trebuit să recunosc asta, spuse Bree, cu autoironie. Voi toți ați văzut asta. De ce nu și eu?

- Pentru că tu îl admirai, pentru că era mentorul tău și pentru că era inteligent și spiritual și era hotărât să te dea pe spate.

- Și să rămân în poziția aia, replică Bree, sec.

Abby râse și o strânse de umăr.

- Haide, ăsta-i un semn bun. Poți râde de situație.

- Dar tot nu înțeleg de ce lucrurile au mers atât de prost.

- După părerea mea, a fost când și-a dat seama că erai un dramaturg mai bun decât el, presupuse Abby.

- Dar nu sunt, spuse Bree.

Abby se uită drept în ochii ei.

- Da, spuse ea categoric, ești. Uite ce e, nu voiam să intru în asta decât doar dacă aduceai tu vorba, dar cronicile ultimei lui piese au fost nimicitoare, chiar mai critice decât cele pentru a treia ta piesă.

Bree se uită la ea șocată.

- Am uitat când a fost premiera. El m-a invitat să merg, dar am refuzat și apoi mi-am scos-o complet din minte.

- Păi, se pare că a fost îngrozitoare. M-am uitat la cronicile online doar pentru a-mi satisface curiozitatea.

- De ce ai face asta?

- Pentru că știu cum te făcea să te simți în legătură cu munca ta. Voiam să văd eu însămi dacă a lui era atât de bună încât să merite felul în care îl admirai.

- Doar pentru că a avut câteva cronici proaste, începuse Bree, simțind nevoia să-l apere.

- Nu proaste, o corectă Abby. Au spus că piesa lui era o porcărie, neașteptat de neprofesionistă și o dovadă cât e de ratat.

- Nici cu mine n-au fost prea blânzi, îi aminti Bree.

- Dar el e profesionistul, spuse Abby. A lucrat în teatru timp de ani întregi. A câștigat premii. Chiar a fost produs pe Broadway. Tu de-abia începeai.

Bree îi aruncă o privire curioasă.

- Și care ar fi morala poveștii ăsteia? Că până și cei puternici pot să cadă în nas?

- Sau că cei puternici n-au dreptul să calce sistematic în picioare încrederea cuiva, spuse Abby.

Bree oftă.

- În regulă, înțeleg.

- Nu spune doar că ai înțeles, o muștră Abby. Gândește-te la asta și scoate-ți computerul din dulap și începe să scrii din nou fără ca nemernicul ăla gelos și josnic să ți se uite peste umăr.

- În caz că n-ai observat, pentru moment am alte treburi, spuse Bree.

- Și toate astea sunt minunate, spuse Abby, arătând în jur cu mâna. Dacă îți face plăcere, te sprijin până la capăt. Dar dacă în sufletul tău te gândești tot la a scrie piese, trebuie să-ți găsești timp și pentru asta. Nu azi, nici în weekendul ăsta, dar curând. Se uită în ochii lui Bree. Promite-mi, da? După mine, asta îți e menit cu adevărat să faci.

Bree dădu din cap solemn. De fapt, exista undeva, adânc în sufletul ei, o mică licărire de speranță pentru prima dată de când părăsise înfrântă Chicago.

Se gândi la tot ce-i spusese sora ei și pe față îi apărură ușor un rânjet.

- O porcărie, zici?

Abby dădu veselă din cap.

- Vrei să vezi? Am printat cronicile și le-am păstrat în geantă, în caz că întrebai de ele.

Bree dădu din degete.

- Dă-le încoace.

Citi cronicile. Cu fiecare din ele, i se ridica moralul. Nu era că se bucura de eșecul lui Marty. Își jură că nu era cazul. Doar că era o așa de mare ușurare să știe că și altcuiva i se putea întâmpla să aibă un eșec, cui-va cu o calificare mai înaltă decât ea. Poate că într-adevăr ar trebui să încerce din nou. Se gândi la insistențele mamei ei că ultima piesă picase nu din cauza cuvintelor, a personajelor sau a subiectului, ci a regiei lui Marty. Prinse curaj din asta.

Apoi, îi înapoie cronicile surorii ei.

- Păstrează-le, da?

- Nu vrei să le ții tu? întrebă Abby. Rânji. Poate să le pui în ramă și să ți le agăți pe perete la birou?

Ea scutură din cap.

- Dar țin-le la îndemână în caz că încep să am din nou îndoieli. Să-mi scot din minte vocea critică a lui Marty nu va fi ușor. Pe la sfârșit, puteam s-o aud criticându-mi fiecare cuvânt pe care-l scriam, chiar dacă nu era prin preajmă.

Fața lui Abby se luminează.

- Dar o să începi să scrii din nou?

- Am promis că o s-o fac, spuse Bree. Poate nu chiar curând, pentru că vreau efectiv ca afacerea asta să aibă succes, dar cel puțin sunt gata să încerc. Dacă n-o să mă pot descurca cu tot, o să angajez personal.

- Slavă Domnului! exclamă Abby, luând-o în brațe și învârtindu-se cu ea prin jur, aproape dărâmându-l pe Mick, care tocmai intra cu o masă pliantă.

O puse jos și se uită la ele.

- Voi două ați început sărbătorirea ceva mai devreme? o întrebă el cu ochii jucându-i veseli.

- N-am băut nici o picătură de șampanie, îl asigură Abby.

- Păi, nu m-ar deranja o picătură din orice ați băut voi ca să vă binedispună în felul ăsta.

- Speranța, spuse Bree dintr-odată.

Pentru o clipă, Mick arată încurcat, dar apoi se prinse și zâmbi.

- Speranța e un lucru minunat. Și în viața mea e un pic în ultima vreme.

Bree fu înclinată să-l întrebe despre asta, dar Abby deja vorbea.

- Propun să facem cu toții o pauză pentru prânz și să bem ceva pentru speranță, spuse Abby.

- Să mergem la Sally's, spuse Mick. Vă fac cinste.

Bree ezită, gândindu-se la programul lui Jake și la promisiunea făcută lui Sally, apoi ridică din umeri. Avea și ea puțină speranță în direcția aceea. Părea un moment la fel de bun ca oricare altul s-o pună la încercare și să vadă dacă Jake se putea descurca s-o vadă de două ori

într-o zi sau dacă o s-o zbughească, așa cum o făcuse prima dată când ea îi încălcase spațiul.

Jake era singur-singurel în separeul obișnuit de la Sally's, așteptând să vină Mack și Will, când auzi o voce cunoscută spunând cam prea vesel:

– Ia uite cine e aici.

Ridică ochii și dădu de Abby O'Brien, ai cărei ochi sclipeau malițios. Simți o senzație de prăbușire în adâncul stomacului când o zări pe Bree împreună cu Mick. Înainte de a-i putea veni în minte un salut politicos, dar indiferent, Abby deja se strecura în separeu.

– Te superi dacă stăm și noi aici? întrebă ea după ce fu prea târziu să obiecteze. E cam aglomerat. Nu mai sunt alte separeuri libere.

– Îmi pare bine să te văd, Jake, spuse Mick jovial, așezându-se lângă Abby, lăsând-o pe Bree să stea lângă Jake.

Bree îi aruncă o privire de scuză, așezându-se pe locul liber.

– Știu că le păstrai pentru Mack și Will, spuse ea, încruntându-se direct spre sora ei. Îmi pare sincer rău.

Sally sosi chiar atunci, uitându-se încruntată spre ocupanții separeului. Aparent mulțumită că Jake era încolțit și nu putea s-o șteargă, le dădu în cele din urmă meniurile și promise să facă rost de două scaune pe care să le așeze la capătul mesei pentru Mack și Will care chiar atunci își făcură apariția în ușă, ignorând total scena care îi aștepta. Jake știa destul de bine care va fi reacția lor. Poate că acum se comportau cum trebuie, dar mai târziu o să i se scoată ochii cu această mică reuniune a familiei O'Brien cu el înghesuit la mijloc.

Will fu primul care îi văzu. Reacția lui încurcată văzând separeul lui obișnuit plin de lume se schimbă rapid cu o privire absolut încântată, când își dădu seama că printre intruși se afla și Bree.

- Hei, scumpo, spuse el aplecându-se și sărutându-o. Am auzit că te-ai întors în oraș, dar e prima ocazie în care pot să-ți urez bine ai venit acasă.

Mack îi aruncă o privire îngrijorată lui Jake, apoi o salută și el cu căldură pe Bree înainte de a-i strânge mâna lui Mick și a-i face cu mâna lui Abby.

Apoi, cei mai buni prieteni ai lui se așezară pe scaunele aduse de Sally, arătând de parcă abia așteptau să înceapă tăvănoiiul anticipat. Jake voia să-i omoare pe amândoi, chiar dacă nu avuseseră nimic de-a face cu stânjenitoarea situație creată.

- Am auzit că mâine o să fie o mare petrecere la noul tău magazin, îi spuse Will lui Bree. Se pare că invitația mea s-a pierdut pe drum.

Bree roși toată în obraji.

- N-am trimis invitații, explică repede Abby. E o invitație deschisă pentru toată lumea din oraș în ziarul de azi. Voi toți chiar să treceți să vedeți locul. Jake a adus un sortiment uluitor de flori azi-dimineață și Bree deja a creat niște aranjamente spectaculoase. O să avem puncte cu șampanie fără alcool și aperitive, așa că vă rog să treceți mâine oricând după ora patru. O să fim acolo până la opt și o să fie și muzică pe pajiște.

Apoi Abby se întoarse spre Mack cu o sclipire vicleană în priviri.

- Bănuiesc că o să fii un client fidel.

Mack se încruntă.

- De ce crezi asta?

- Îi faci curte lui Susie, nu-i așa? spuse Abby.

Jake observă că ochii lui Mick se luminau, plini de interes.

- Nepoata mea? Acea Susie?

Încruntătura lui Mack se adânci.

- Nu-i fac curte lui Susie, declară el, deși era evident că știa că afirmația își pierduse credibilitatea, cel puțin față de Jake și Will.

Will rânji.

- Nu asta se zvonește, amice. Cred că protestul tău se pierde-n vânt.

Jake o surprinse pe Bree cum îl studia pe Mack cu o bruscă fascinație.

- Tu și cu Susie, hm? murmură ea cu o expresie gânditoare. Știi ceva, pot vedea asta. Chiar pot, deși mie îmi jura întotdeauna că mai degrabă o să zboare porcul decât să se întâlnească cu un fustangiu ca tine.

- Și de aia *nu* ieșim împreună, repetă Mack pentru a nu știu câta oară.

- Același vechi cântec, alte versuri, comentă Will.

Cu toată atenția îndreptată asupra lui Mack, Jake putu în fine să se relaxeze. Simțise că încordarea din atitudinea rigidă a lui Bree se domolise. Când se mișcă, coapsa ei o atinse pe a lui. Jake simți căldura familiară dintre ei. Și ea o simțise pentru că se întoarse spre el cu o privire uimită. El așteptă, întrebându-se dacă se va îndepărta, lăsând-o pe ea să decidă, dar ea rămase acolo unde era și chinul acela nemilos al ușoarei atingeri continuă.

- Jake, o să fii și tu acolo mâine, nu-i așa? întrebă Mick. La urma urmei, Bree o să expună florile tale. O să fie bine pentru relațiile cu publicul ale pepinierii.

De fapt, intenționase să stea cât mai departe cu putință de magazinul lui Bree, dar Mick avea dreptate. Inaugurarea avea să fie o ocazie de prezentare pentru el. Dacă ea era măcar pe jumătate atât de talentată pe cât bănuia el, afacerea ei va prospera și implicit, și a lui.

- De fapt, mă gândeam s-o trimit pe Connie, spuse el frământându-se să găsească o soluție care să-l țină departe, dar în același timp să poată profita și de atmosfera pozitivă pe care evenimentul o va crea.

Imediat ce vorbele grăbite îi ieșiră pe gură, văzu scurta sclipire a dezamăgirii din privirea lui Bree și surpriza din ochii lui Mick.

- Ai ceva mai important de făcut? se interesă Mick cu o vădită dezaprobare.

- Da, Jake, deja ai planuri mari pentru mâine? întrebă trădătorul de Will, știind foarte bine că de șase ani, Jake nu mai avusese planuri mari pentru vineri seara. De când se despărțise de Bree. Asta pusese capăt tradiției lor de cină și film de vineri seara și începuse turul deprimant de colindat baruri cu Will și Mack.

- Treabă, mormăi Jake. Lucrez la un proiect mare de amenajare și o să fiu acolo până când se înserează.

- Serious? întrebă Mack cu o expresie plină de scepticism. Tu ai fost întotdeauna destul de strict cu terminarea treburilor la ora șase, indiferent câte ore de lumină mai erau.

- Da, de obicei sunt, încuviință Jake, neputând să-și rețină o notă defensivă din voce. Dar am rămas în urmă cu treaba și clientul așteaptă să termin până sâmbătă la prânz.

Will îi aruncă o privire drăcească.

- Ce-ai zice ca eu și Mack să fim de acord să te ajutăm ca să termini sâmbătă? Așa o să-ți poți face apariția la acțiunea de porți deschise a lui Bree.

- Mie mi se pare o soluție excelentă, spuse Mick uitându-se țintă la el.

Jake ar fi putut argumenta că Will și Mack ar fi împiedicat mai mult decât să ajute, dar de vreme ce chiar el scornise urgența asta, nu văzu rostul de a se afunda și mai mult.

- Cred că ar merge, spuse el fără tragere de inimă.

Simți cum lângă el, Bree înțepenește.

- Să nu-mi faci nici o favoare, mormăi ea, apoi se ridică brusc. Cu o voce mai puternică spuse: O să vă rog să mă iertați. Trebuie să mă întorc la treabă. Mai sunt multe de făcut.

- Dar nu ne-au sosit nici măcar sendvișurile, protestă Abby pe când Mick o studia îngrijorat.

Bree afișă un zâmbet care se vedea clar că era forțat.

- Mi-l poți aduce. Mă îndoiesc că pot înghiți ceva atâta vreme cât îmi fac griji de tot ce mai avem de făcut.

- Dar credeam că o să sărbătorim, spuse Abby, prelungind momentul, ce devenea din ce în ce mai stânjenitor.

Se pare că era singura de la masă care nu-și dăduse seama de tensiunea apărută între Jake și Bree.

- Ce e de sărbătorit? întrebă Mack.

Abby dădu să răspundă, dar urmare a unei priviri tăioase din partea surorii ei, ridică din umeri.

- N-are importanță. O să-i spun lui Sally să-ți pună sendvișul la pachet. Eu și tata revenim în scurt timp.

Ignorându-l complet pe Jake, Bree dădu din cap spre Abby, apoi se aplecă și îi sărută ușor pe obraz pe Will și pe Mack.

- Ne vedem mâine. Rânji spre Mack. Adu-o și pe Susie cu tine.

- Ah, îmi imaginez că deja își pusese în minte să treacă pe acolo, spuse Mack.

- Ceea ce îi va permite să se amăgească din nou că nu ies împreună, chiar dacă o să petreacă toată seara unul lângă celălalt, comentă sec Will.

Mack îi aruncă o privire acră.

- Dacă nu mi-ar fi așa de foame, cred că aș fi plecat odată cu Bree.

- Adevărul doare, nu-i așa? îl luă peste picior Jake, bucuros că prietenul lui e din nou ținta ironiilor.

Firește, dacă ar fi sperat că asta ar fi pus capăt privirii curioase a lui Mick O'Brien în timp ce se uita de la Jake la Bree și înapoi, n-ar fi avut noroc. Ceva îi spunea că tatăl lui Bree ar fi avut o mulțime de întrebări foarte directe dacă l-ar fi prins singur.

Ceea ce era încă un motiv pentru care trebuia să fie departe, foarte departe de Florăria de pe Corso mâine-seară.

Când Jake îi propuse lui Connie să participe în locul lui la inaugurarea magazinului lui Bree, aceasta se uită la el cu o privire muștrătoare.

- În nici un caz! răspunse ea foarte categoric.

- Haide, sor-mea. Poți reprezenta pepiniera la fel de bine ca mine. Chiar și mai bine. Ești bună la contacte și socializări. În afară de asta, ai nevoie de o viață socială mai activă. Poate o să cunoști pe cineva.

Jake observă că ea se încrunta din ce în ce mai mult cu fiecare cuvânt rostit, dar nu putu să-și țină gura.

- În primul rând, începu ea cu un ton glacial, contactele și socializările în numele pepinierii sunt treaba ta, nu a mea. În al doilea rând, nu mă interesează să cunosc pe nimeni în momentul ăsta. Și în al treilea rând, e foarte puțin probabil ca la inaugurarea unei florării să mișune de bărbați disponibili, oricum, cel puțin nu genul care ar fi interesați de mine. Îi aruncă o privire răutăcioasă. Tu, pe de altă parte...

Jake era prea disperat s-o facă să se răzgândească pentru a-și mai pierde vremea cu ironia ei.

- Nu-i o oarecare florărie dintr-un orașel, îi aminti el. Bree este din familia O'Brien. Toți oamenii de vază din Chesapeake Shores o să apară acolo. Practic e obligatoriu.

Ea îi zâmbi fericită.

- Și tocmai de aia trebuie să fii acolo. Clientul tău. Prezența ta personală. Nu ne-a învățat mama despre datorie și obligație?

- Nu e de datoria și obligația ta să faci ce îți cere șeful tău? o întrebă el, inversând rolurile.

Evident, fără a se intimida, ea doar ridică din umeri.

- Poate pentru un alt șef, spuse ea. Dar nu și în cazul tău.

El apelă la rugăminți.

- Connie, haide, știi cât de stânjenitor o să fie.

- Ce știu eu e că ești îngrozit să stai în preajma lui Bree, răspunse ea. Cred că asta e din pricină că încă nutrești sentimente pentru ea și te sperie că într-una din zile sentimentele astea o să eclipseze orice fel de mânie pe care ai păstrat-o tot acest timp.

„Ai nimerit-o“, se gândi Jake, dar nu recunosc.

– În regulă, dacă înțelegi toate astea, atunci de ce nu vrei să mă ajuți și să mergi la eveniment? O soră devotată și iubitoare așa ar face.

Connie dădu ochii peste cap.

– Nu, o soră devotată și iubitoare ți-ar spune să-ți arunci peste gard mândria prostească, să uiți trecutul și să te duci după femeia care te face fericit.

– Bree nu m-a mai făcut fericit de multă vreme, răbufni el.

– Dar ar putea, și amândoi știm asta. Se uită cu o exagerare intenționată la ceasul de pe perete. Ups, trebuie să plec. Trebuie s-o iau pe Jenny de la școală.

– O să continuăm discuția asta când te întorci, spuse amenințător Jake.

Connie îi dăruie un zâmbet strălucitor.

– De fapt, n-o s-o continuăm. Îmi iau liber restul zilei.

Jake se holbă la ea.

– Știam despre asta?

– Nu. Am hotărât pe loc. Nu vreau să-mi petrec toată după-amiaza purtând aceeași discuție, de vreme ce rezultatul va fi același. În schimb, o să-mi duc fata la un film.

– E pedepsită, îi aminti el.

– Așa e, dar eu nu sunt. În afară de asta, la vârsta ei să meargă la film cu mama se consideră o pedeapsă crudă și neobișnuită. Este bine pentru toată lumea. Ne vedem mâine.

Lui Jake nu-i veni în minte nimic pentru a o putea opri să plece sau pentru a o convinge să se răzgândească în legătură cu petrecerea, așa că își ținu gura și se uită cum pleca.

Oricât de mult își iubea sora, în momentul acela nu se putu abține să nu-și dorească să fi crescut într-o casă plină de frați. Deși, dacă stătea să se gândească, Will și Mack erau bărbați – de fapt, cei mai buni prieteni

ai lui – și nu erau nicidecum mai săritori sau mai înțelegători decât sora lui. Se părea că era sortit să fie înconjurat de oameni care credeau că știu ce-i mai bine pentru el, chiar dacă asta îi stătea în gât.

capitolul 12

Bree avea în față, risipit pe masa de lucru, un sortiment de margarete colorate, dar se uita în gol când Mick și Abby se întoarseră de la masă. Abby îi puse în față sendvișul și sucul fără alte comentarii apoi se duse să lucreze în spatele magazinului. Mick fu mai puțin discret. Își trase un scaun și o studie cu îngrijorare.

– În regulă, ce mi-a scăpat adineauri la Sally's? întrebă el. De ce ai șters-o așa?

Mick plecase și venise din oraș în perioada în care ea avusese relația cu Jake. Categorie, știa de existența unei relații, dar era evident că habar n-avea cât de serioasă fusese sau cât de amară fusese despărțirea. Bree nu voia în mod special să-l pună în temă. La ce i-ar folosi după atâția ani? Cu siguranță că nu voia să recunoască față de tatăl ei că fusese însărcinată. Mick ar fi fost consternat. Dincolo de grija părintească, era un om foarte tradiționalist, cu păreri solide asupra felului în care ar trebui să funcționeze lumea.

Mai degrabă decât să recunoască ceva, ea spuse:

– Aveam niște treabă aici.

– Fetișo, poate că în mare parte din timp sunt un bărbat care n-are habar de nimic, dar de obicei, pot spune când unul din copiii mei e supărat. Are ceva de-a face cu Jake? Credeam că s-a terminat cu mult timp în urmă.

– Așa și e.

– A cui a fost ideea?

– A mea, recunosc eu ea.

Cel puțin, ea fusese cea care fugise, chiar dacă Jake fusese cel care pusese capăt relației spunându-i asta.

El dădu din cap încet.

- Te-ai răzgândit?

- Nu, spuse ea pe loc, apoi oftă. Poate. E complicat. La asta, el zâmbi trist.

- De obicei, relațiile așa sunt. Uită-te doar la mama ta și la mine. Eram îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Ne-am căsătorit, v-am avut pe voi, copiii, și amândoi am crezut că așa va fi pentru tot restul vieții.

Bree se smulse din starea depresivă și se uită pentru prima dată la expresia lui tulburată.

- De ce n-a rămas așa dacă asta era ce voiați amândoi?

- E complicat, spuse el cu o urmă de zâmbet în ochi. Mare parte din vină e a mea. Sunt sigur că știi. Tu ești cea care are o mare putere de observație, Bree. Tu vezi lucruri în situații pe care alții nu le văd.

Ea se gândi la ceea ce-și amintise din acea perioadă din viața lor.

- Erai prea cufundat în muncă, spuse ea dovedind că el avusese dreptate. Și mama era singură și neliniștită. Era copleșită de creșterea a cinci copii de una singură, în fond. Se uită la el curioasă. Ea ți-a spus asta. V-am auzit certându-vă pe verandă, într-una din nopți.

- Da, mi-a spus, recunosc el.

- De ce n-ai ascultat?

- Ba am ascultat, spuse el. Ce n-am făcut a fost o schimbare, așa încât ea a hotărât că trebuie să ia măsuri drastice.

Bree se uită la el șocată.

- Mama a avut o aventură?

- Nu cred că i-aș spune așa. A petrecut câteva seri cu un bărbat oarecare aflat în vizită în Chesapeake Shores. N-a mers mai departe de cină și discuții, așa după cum a spus ea, dar firește că am auzit despre asta. Cred că umilința a fost mai rea decât ce a făcut ea efectiv. Inutil să spun că n-am gestionat bine problema.

- Și lipsa ta de încredere, asta a fost picătura care a umplut paharul?

Mick dădu din cap.

- Da. Ar fi trebuit să încerc s-o fac să se răzgândească. Cu tot ceea ce era în joc, ar fi trebuit să încerc mai serios să înțeleg de ce și-a îngăduit să petreacă chiar și un singur minut cu un om complet necunoscut.

- De ce n-ai făcut-o?

- În principal, din mândrie. Prostie. Poate și puțină aroganță. Chiar și după ce se întâmplase, n-am crezut că efectiv o să plece, urmărind să aibă o viață cu totul nouă ce nu mă includea în ea.

Bree îi aruncă o privire compătimitoare.

- Tu chiar n-ai cunoscut-o așa de bine pe mama, nu-i așa?

El râse, deși fără umor.

- Credeam că o cunosc. Contam pe dragostea ei pentru mine care să contracareze nemulțumirea pe care o simțea, chiar și acea mică scânteie de atracție pe care o simțise pentru altcineva. A fost un risc asumat și mi-a explodat în față.

- Dar când ai știut că într-adevăr o să plece, de ce n-ai făcut nimic s-o oprești?

Expresia lui deveni tristă.

- Mândria unui bărbat are două laturi. Îl poate face să depășească clipe dificile. Dar mai poate fi și lucrul care îl împiedică să recunoască atunci când greșește. Cred că pentru o vreme, am fost atât de uluit de ceea ce făcuse, atât de îndurerat și de furios, încât nu m-am putut hotărî să mă duc după ea. Ridică din umeri. Și apoi a fost prea târziu. Ea se obișnuise cu noua ei viață, a spus clar în rarele noastre discuții despre copii că îi plăcea viața în New York și ocupația ei la galeria de artă.

Ea îi aruncă o privire semnificativă.

- Dacă acum cincisprezece ani a fost prea târziu, de ce nu e azi prea târziu? Vrei s-o recâștigi, nu-i așa?

- Da, spuse el. Poate pentru că Abby a întredeschis ușa dintre noi la inaugurarea hanului lui Jess. Sau poate pentru că, în fine, am putut să recunosc că aș fi al naibii de prost dacă cel puțin n-aș încerca s-o

recâștig. Ea e, la urma urmei, singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

- Toți anii aceia de călătorii, trăind practic în alte orașe, n-ai cunoscut niciodată pe altcineva? Întrebă sceptică Bree.

- Pe nimeni care să se poată compara cu mama ta.

- Cum îți merge încercarea? Întrebă ea curioasă.

El o privi gânditor.

- Mama ta n-o să-mi facă viața ușoară și nici nu pot spune că o învinovățesc pentru asta. Țasta va fi un maraton și nu o cursă de viteză, dar nu renunț până când nu obțin rezultatul pe care-l urmăresc.

Bree fu puțin surprinsă să audă hotărârea din vocea lui.

- Chiar după tot ce s-a întâmplat, crezi că mai există dragoste? Ai iertat-o cu adevărat pentru că a plecat și ne-a părăsit?

- Da, am iertat-o. O studie. Tu te întrebi dacă mai există sentimente între tine și Jake după orice s-ar fi întâmplat de v-a făcut să vă despărțiți?

Ea clătină din cap.

- Bazându-mă pe ce am văzut azi, aș zice că răspunsul este afirmativ. Toată viața a trebuit să-i pot înțelege pe bărbații cu care am lucrat, să înțeleg ce-i motivează. Jake Collins prezintă toate semnele unui bărbat îndrăgostit lulea.

Bree oftă din greu.

- Și nu-i nici un pic fericit de asta, îmi imaginez.

Mick chicoti.

- Asta cam așa e. Se întinse peste masă și îi strânse mâna. Crede-mă, marea majoritate a bărbaților simt așa chiar înainte de a fi numărați ca la box.

- E foarte furios pe mine, recunosc Bree. Și pe bună dreptate.

- Mai furios decât am fost eu când am aflat că mama ta se vedea cu altcineva?

Ea se gândi la asta, acceptă că ar fi foarte posibil ca furia lui Jake să fie mai profundă. Cu siguranță că durerea era.

- Poate că da, admise ea.

- Ați discutat despre ceea ce îl face să fie atât de furios?

Ea scutură din cap.

- Nu s-a ivit o ocazie potrivită.

- Foarte rar există un timp potrivit pentru o discuție dificilă, îi spuse Mick. Alege tu un moment care îți vine cel mai bine și insistă.

- Poate după inaugurare, spuse Bree. Arată în jur. Am mult prea multe de făcut azi și mâine.

- Nu o amâna prea mult, o avertiză el. Va fi o povară pentru tine și, crede-mă pe cuvânt, nu e niciodată ușor să îndrepti un rău.

Bree îi luă sfatul în serios. Până la urmă, aducând în discuția cu Jake toate vechile răni, poate că nu va realiza ceea ce spera. Poate că n-ar lăsa trecutul în urmă. În schimb, ar putea face ca distanța dintre ei să fie atât de profundă încât chiar și armistițiul prudent, acceptat de ei de dragul afacerii, s-ar scufunda ca o piatră de moară.

Dar trebuia să încerce, pentru că, orice i-ar aduce viitorul pe plan profesional, își dăduse seama de un lucru de când venise acasă - și acela era că voia ca Jake să facă din nou parte din viața ei. S-ar mulțumi cu prietenia lui și nimic mai mult, dacă asta era tot ce îi permitea el, dar dacă era să recunoască adevărul, voia să recapete și dragostea.

Megan coborî din avion și intră în terminal cu o încredere pe care era departe de a o simți cu adevărat. Din clipa în care îl văzu pe Mick așteptând-o, pulsul i-o luă razna, la fel cum o făcuse chiar de prima dată când îl zărise cu atâția ani în urmă. Știuse de la prima vedere că el era alesul și chiar și după toți acești ani

după toate supărările pe care i le pricinuise, se părea că tot el era. Chiar și așa, era departe de a-i permite să afle acest mic secret. De fapt, dacă nu dovedea că într-adevăr se schimbase, era secretul pe care îl va lua cu ea în mormânt.

Văzu cu exactitate clipa în care el o zărise prin mulțimea de pasageri de la sosire. Acel zâmbet lent, tandru zugrăvit pe față și ochii albaștri ce sclipeau cu o prețuire masculină când o măsură cu privirea. Cu cincisprezece ani în urmă, ar fi dat orice ca el s-o privească așa. Poate că atunci, n-ar fi...

Își alungă acest gând. Ce-a fost a fost. În cele din urmă, Mick o iertase pentru acele două seri nesăbuite când se bucurase de atenția altui bărbat, când acționase intenționat în văzul lumii, la Brady's, așa încât să-i ajungă cu siguranță la urechea soțului ei. Atunci riscase și pierduse. Momentan, dacă Mick se hotărâse să nu răscolească trecutul, nu exista nici un motiv ca ea s-o facă.

- Arăți exact ca fata cu care m-am însurat, spuse el, scoțând de la spate un buchet de flori și întinzându-i-l.

Mișcată, ea îl luă și își afundă fața în amestecul de trandafiri roz și lăcrămioare, flori de care evident că își amintise ca fiind preferatele ei. Sau nu? Mai degrabă, aici era mâna lui Bree.

- Va trebui să-i mulțumesc lui Bree pentru că a creat un buchet atât de frumos, spuse ea.

Mick arătă jignit.

- Crezi că e singura din familie cu o doză de romanticism în suflet? întrebă el. Le-am ales eu însumi din grădina noastră, așa putea să spun. Cel puțin trandafirii. Lăcrămioarele le-a comandat Bree pentru mine.

- Serious? spuse ea, neputând să-și ascundă nota de scepticism din voce. Și tu ai făcut buchetul ăsta draguț?

- Cu puțin ajutor de la fiica noastră, da, insistă el. I-am spus că n-aș putea pretinde că l-am făcut, dacă nu puneam mâna să-l fac, așa că mi-a dat indicații.

Ea îl sărută ușor pe obraz în semn de scuză.

- În cazul ăsta, scuze și mulțumesc pentru gând și execuție. Florile sunt chiar frumoase, Mick. Sunt preferatele mele.

- Mă gândesc la asta de fiecare dată când merg pe cărarea din grădina casei primăvara, când lăcrămioarele sunt înflorite, îi spuse el cu o sinceritate dezarmantă.

Megan îl studie amuzată.

- Încerci să-mi sucești mințile, Mick O'Brien?

Zâmbetul i se lăți pe toată fața când îi luă din mână mânerul valizei.

- Credeam că m-am făcut înțeles cu ceva timp în urmă, spuse el făcând cu ochiul. Mai ai bagaje?

Ea scutură din cap.

- Nu, doar valiza asta.

El o privi dezamăgit.

- Atunci o să fie doar o vizită scurtă?

- Peste weekend, spuse ea, încercând să nu fie prea mulțumită de faptul că el voia foarte clar că ea să rămână mai mult.

El se uită drept în ochii ei.

- Și de ce e nevoie să te aduc de tot înapoi, Meggie?

Ea înghiți în sec.

- Sincer, nu știu.

- Atunci, va trebui să fiu din ce în ce mai inventiv și convingător, concluzionează el. Obişnuiam să știu cum să te fac să te răzgândești în anumite cazuri.

- Acum sunt mai puternică, îl avertiză ea.

- Și eu sunt mai înțelept, răspunse el cu o sclipire vicleană în ochi. O să vezi, Meggie.

Ea simți cum sistemul ei de apărare slăbește auzind convingerea din vocea lui. Era adevărat că odinioară găsea farmecul lui irezistibil. Bănuia că același lucru ar fi valabil și acum... dacă nu se întârea împotriva lui sau nu se asigura că nu vor fi niciodată singuri. Era bine că va locui din nou la Abby.

- A intervenit o schimbare de plan, spuse Mick imediat ce o porniră spre Chesapeake Shores.

Ea se uită îngrijorată la el.

- Da?

- Mă gândeam ca tu și cu mine să luăm cina în seara asta la Brady's, începu el.

- Dar voiam să merg la magazin și să le ajut pe Bree și pe Abby cu detaliile de ultim moment pentru mâine, protestă ea.

Cu siguranță că nu voia să petreacă o seară într-un cadru romantic lângă țărmul mării cu mult prea fermecătorul fost soț. Petrecuseră cu mult prea multe seri intime împreună la Brady's - cel puțin înainte ca ea să aleagă acel loc pentru cine în compania altui bărbat - și știa că asta era încercarea deliberată a lui Mick de a retrăi acele momente intime, de a recâștiga locul ca fiind al lor.

- La magazin, totul este sub control, o asigură el. Dacă nu mă crezi, sună-le. Îi întinse mobilul. Găsești numărul acolo.

Ea știa că apelul ar fi un efort gratuit. Evident că Mick discutase planul cu fetele lor.

- Și ce alte planuri ai mai făcut fără știrea mea? întrebă ea iritată.

El se întoarse spre ea privind-o scurt, apoi se uită din nou spre șosea înainte de a-i răspunde.

- O să stai acasă, spuse el cu o expresie afabilă.

- Nu, spuse ea categoric. Abby mă așteaptă.

Era hotărâtă să insiste măcar pentru atât.

- De fapt, Connor o să stea la Abby, spuse el. Vine împreună cu niște colegi de la facultatea de drept din Baltimore să stea peste weekend și e mai mult spațiu pentru ei acolo.

Ea îl privi cu ochii mijiți, înclinând să nu prea creadă explicația. Vizitatorii în plus fuseseră ideea fiului lor sau a lui Mick?

- Ce convenabil, replică ea sec, bănuind un complot.

El se uită fericit spre ea fără vreun dram de vină în privire.

- Și eu cred la fel, spuse el vesel.

Meggie se lăsă pe spate pe locul ei, încrucișându-și brațele la piept.

– N-o să meargă, să știi.

– Ce? întrebă el nevinovat.

– Asigurându-te că mă întorc la tine acasă nu înseamnă nici pe departe că o să mă apropii de patul tău, spuse ea direct, vrând să-i scoată din cap orice fel de idei ar fi avut el în direcția aceea.

– Patul nostru, o corectă el blând. E același pe care tu lai ales când ne-am căsătorit.

– Asta nu-l face să fie al nostru, spuse ea încordată. L-am părăsit cu multă vreme în urmă. Se uită provocator spre el. Cum Connor o să fie la Abby cu prietenii lui, eu o să stau în camera lui sau în camera de oaspeți. Nu contează.

Mick oftă, apoi îi aruncă o privire mustrătoare.

– Chiar crezi că mă așteptam să vii în patul meu? Poate că am sperat sau chiar am visat la asta, dar deja mi-am mutat lucrurile în camera de oaspeți.

Megan se simți prost când auzi asta.

– Îmi pare rău că am tras concluzii pripite.

El ridică din umeri.

– Nu era prea departe de adevăr. Dacă era după mine, am fi împărțiți patul ăla, la fel ca întotdeauna, dar pentru asta trebuie timp. Îi aruncă o privire plină de înțeles. Pentru amândoi.

Megan înghiți greu. Putea face față aroganței lui, chiar și farmecului său seducător, dar acest Mick? Drăguț și intuitiv? O speria pentru că în tot arsenalul ei nu avea nici un scut de apărare care să îi poată rezista.

Era aproape șapte seara, vineri, când Jake se îmbărbătă suficient pentru a intra în Florăria de pe Corso. Petrecerea era în plină desfășurare și locul gema de lume, cu mulțimea revărsându-se pe trotuar și chiar pe pajiștea de peste drum unde trupa de muzicieni irlandezi cânta atât muzică tradițională cât și contemporană.

El își închipuise că, ajungând târziu, făcându-și apariția când era încă aglomerație, putea intra și ieși fără a rămâne mai mult de un minut sau două în compania lui Bree.

O văzu în spatele casei de marcat, cu obrazii îmbujorați, ochii strălucind, buclele castanii rebele scăpând din legătura de pe creștet și încadrându-i fața. Arăta radioasă, cel puțin până când dădu cu ochii de el. Apoi deveni serioasă și ceva din lumina din ochi se stinse.

Jake era pe cale să se întoarcă și să plece când o voce familiară îi spuse la ureche:

- Te-a luat spaima? Întrebă tăios sora lui.

Se întoarse în loc și se uită la Connie.

- Tu! Ce faci aici? Dacă știam că o să treci, n-aș fi pus piciorul niciodată aici.

- Și de aia n-am mărturisit că vin, îi spuse ea. Chiar ai crezut că n-o să fiu curioasă să văd locul ăsta?

- Te-am crezut pe cuvânt, mormăi el.

- Păi acum ești aici. Du-te și felicit-o pe Bree. A făcut o treabă extraordinară cu spațiul ăsta și aranjamentele florale sunt mortale. Fac ca florile tale să arate de-a dreptul elegant. Magazinul ăsta va fi un câștig uriaș pentru afacerea noastră și pentru oraș.

El se uită prin jur, deși nu era surprins să vadă că sora lui avea dreptate. Așa cum anticipase după ce îi văzuse schițele, Bree era genială când venea vorba de a amesteca culori și texturi în aranjamente variind de la simplu la extravagant. Dacă asta era ce voia pentru tot restul vieții - și el încă avea dubii - nu încăpea nici o îndoială că va reuși.

Connie îl împinse blând, dar hotărât.

- Du-te, îi porunci ea.

El făcu câțiva pași, apoi spre ușurarea lui, îl zări pe Mack chiar în ușă. Se abătu din drum, doar ca să vadă că el era complet concentrat asupra lui Susie, al cărui spate era efectiv lipit de zid ca și cum încerca să scape și să fugă din încăpere. Lui Jake i se păru că arată cam

disperată, dar în același timp se mai petrecea ceva acolo. Chiar și el putea simți asta.

Poate că Susie O'Brien se împotriva cu fiecare fibră a ființei ei atracției față de Mack, dar pierdea. Atâta lucru era limpede în felul în care i se depărtau buzele în vreme ce asculta vrăjită la ce-i debita Mack. Dacă o femeie s-ar fi uitat așa la Jake, el n-ar fi omis semnalul în felul în care se părea că făcea Mack. Oftă doar privindu-i, regretând că în ultimul timp, singura ocazie când trecuse prin momente ca acelea fusese când se afla în preajma lui Bree. Și atunci era singurul care se simțea puțin disperat și pierdut.

- Nu cred că s-a prins nici unul din ei încă, comentă Bree venind lângă el și uitându-se spre Susie și Mack.

- Ce? întrebă Jake doar pentru a fi sigur că impresia ei corespundea cu a lui.

- Că sunt nebuni unul după altul, spuse ea.

- Dau impresia asta, așa-i? spuse el. Dar lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par.

Ea își îngustă privirea.

- Vorbim încă despre Mack și Susie?

El îi aruncă o privire inexpressivă.

- Firește.

Bree tăcu, și Jake nu putu în ruptul capului să se gândească la nimic altceva pentru a destinde atmosfera. Nu fusese niciodată bun la flecăreală decât cu Bree și chiar acum ea îl amuțise. În cele din urmă, își aminti observațiile lui Connie de mai devreme.

- Magazinul arată super, spuse el, ținându-și privirea drept înainte, ațintită pe orice și oricine cu excepția femeii de lângă el.

- Mulțumesc.

- Dacă e să ne luăm după mulțimea din seara asta, o să ai un succes fulminant.

- Mâncare gratuită și punci din șampanie, chiar și fără alcool, va atrage mereu multă lume, remarcă ea sec. O să vedem cum va merge când va veni vremea să plătesc

bani grei pentru aranjamentele mele florale. Să nu spui nimănui, dar improvizez.

El se uită la ea și văzu o îngrijorare reală în ochii ei.

- Haide, Bree, trebuie să știi cât de bună ești. Am intrat în magazine ce activează în branșa asta de ani întregi și florarii n-au nici pe jumătate talentul tău. Ți-am spus asta ieri când ți-am văzut schițele.

- Dacă am, e mulțumită bunicii.

- Poate că te-a învățat câteva lucruri, dar tu ai ochi bun pentru ce merge. Dacă expui câteva din aranjamente la han sau la oricare din restaurantele de top din oraș și îți lași și cartea de vizită alături, îți garantez că cei care le vor vedea îți vor bate la ușă.

Expresia ei se luminează.

- Chiar crezi asta?

- Te-am mințit eu vreodată? întrebă el neputând să-și ascundă asprimea din voce care sugera că dacă vreodată existase o minciună între ei, fusese din partea lui Bree.

Ea făcu o grimasă la aluzia directă.

- O să facem pace vreodată, Jake? întrebă ea.

Nota tristă din vocea ei îl pătrunse.

- Chiar îți pasă?

În ochii ei se văzu o străfulgerare.

- Bineînțeles că-mi pasă! Te-am iubit, Jake. Ai fost important pentru mine.

- Dar nu îndeajuns, îi aminti el, apoi scutură din cap. Nu vreau să discut despre asta.

- Desigur că nu este nici cel mai bun moment, nici cel mai bun loc pentru asta, fu ea de acord cu un aparent regret.

- Nu, vreau să zic că nu discut asta. Punct.

La ce ar folosi să redeschidă subiectul despre cât de încurcate le deveniseră viețile? Cuvintele nu puteau schimba ce se întâmplase. Răul fusese deja făcut.

- De ce? întrebă ea ambalându-se într-o rară izbucnire a temperamentului tipic O'Brien. Pentru că ești

prea căpos și îndărătnic să admiti că și tu ai partea ta de vină pentru tot ce s-a întâmplat? N-a fost doar vina mea, Jake.

Temperamentul lui, de obicei cu ardere mocnită, se aprinse pe măsura celui al ei.

- Nu așa îmi amintesc eu.

- Firește că nu, pentru că e mai ușor să faci pe victima, să arunci totul asupra mea, așa încât să te poți plimba prin oraș cu toată acea justificată indignare de partea ta, izbucni ea, trecând la atac într-un fel pe care el nu-și putea aminti că-l mai văzuse vreodată la ea.

Ea ar fi continuat tot așa, dar Abby apăru lângă ea, cu alarma întipărită pe față.

- E totul în ordine? Să-l aduc pe Trace?

- Nu-i nevoie să aduci întăriri, spuse Jake cu amărăciune. Am plecat. Felicitări și noroc, Bree.

Ea se încruntă imediat spre el.

- Zău că a sunat sincer.

- Dacă vrei sinceritate, du-te înapoi la nemernicul ăla din Chicago. Sinceritatea i se citește pe față, ripostă el, apoi pocni din degete. Ah, stai așa, e în teatru. Greu de zis cu genul ăsta de oameni ce e adevărat și ce e prefăcătorie.

Bree se făcu palidă și chiar și Abby arăta șocată, dar el nu avu tăria să rostească scuzele pe care Bree le merita.

În schimb, se duse spre ieșire, deși era dificil să se miște în ceea ce părea a fi jumătate din oraș înghețată în acel spațiu mic. Toată lumea părea hotărâtă să îi atragă atenția sau, în cazul celor care îi auziseră remarcile, intenționau să-i arate nemulțumirea față de grosolănia lui.

În spatele lui, o auzi pe Abby întrebându-și sora dacă se simțea bine.

- Și ce naiba a vrut Jake să spună despre Marty? Sau cunoscut?

Jake nu mai așteaptă răspunsul lui Bree. Nici nu se opri când îl strigă Will. Abia dacă încetini pasul când Mack îl ajunse din urmă.

- Să nu spui nimic, mormăi Jake către prietenul lui. Nu vreau să aud.

- Ce?

- Că tocmai m-am făcut complet de râs acolo.

Mack strâmbă din buze.

- Nu-i nevoie, când abia ce ai manifestat o uimitoare conștiință de sine. Will o să fie foarte mândru.

- O să-mi cer scuze într-una din zilele astea, spuse Jake, potolindu-se în cele din urmă.

- Mai bine mai devreme decât mai târziu, îl sfătui Mack.

- Zău?

- Bree nu e doar fosta ta prietenă, îi aminti Mack. După succesul petrecerii din seara asta, e foarte posibil să devină cel mai mare client al tău.

Jake oftă ursuz.

- Mda, din păcate.

Mack îl luă de după umăr.

- Haide, ar fi putut fi și mai rău.

- Nu sunt sigur că îmi pot închipui cum. Jumătate din oraș a auzit cum am vorbit cu ea.

- Da, dar nu toată lumea, spuse Mack. Dacă Mick, Connor sau chiar și Trace ar fi surprins ciorovăiala pe care ați avut-o mai devreme, s-ar fi putut să nu se termine așa de bine.

Jake se strâmbă. Știa exact la ce făcea aluzie Mack. Dacă tatăl lui Bree, fratele ei sau viitorul cumnat ar fi fost martori ai discuției, ar fi venit după el și l-ar fi snopit în bătaie pentru că făcuse scandal cu prilejul a ceea ce trebuia să fie debutul fulminant al lui Bree în calitate de patron în Chesapeake Shores. Bărbații O'Brien erau protectori și nu treceau prea ușor cu vederea când cineva făcea necazuri unuia de-ai lor. Jake știa că ar fi sărit în apărarea lui Connie dacă cineva

ar fi jignit-o intenționat în public. De fapt, pierduse șirul de câte ori îl sunase din această cauză pe fostul ei soț.

- Probabil că m-aș simți mai bine dacă vreunul din ei mi-ar fi tras un pumn, admise el. O meritam.

- Te-aș întreba de ce lași lucrurile să-ți scape de sub control, dar deja mi-am dat seama, spuse Mack.

- Serios? Pentru că eu habar n-am.

- Pentru că încă o iubești, spuse Mack rar, ca și cum explica unuia prea mic sau prea greu de cap pentru a pricepe.

- Nu fi ridicol! ripostă Jake, respingând ideea, deși sora lui îi spunea cam același lucru de zile întregi.

Mack îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Poate că nu-s psihiatru cum e Will, dar până și eu pot recunoaște când dragostea plutește în aer.

- Serios? Atunci știi ce se petrece între tine și Susie?

De data asta, Mack nu se grăbi să nege. În schimb, expresia îi deveni gânditoare.

- Mi-a trecut prin minte, recunosc el în cele din urmă. Categorie este ceva acolo, cel puțin în ce mă privește, dar ea e al naibii de sigură că împreună am fi o catastrofă... Scutură din cap. Probabil că are dreptate. Istoria mea cu femeile e cam șifonată.

Pentru că Mack arăta atât de nefericit, Jake își înăbuși dorința de a râde auzindu-i subestimarea. Antecedentele lui Mack erau renumite, și nu în sensul bun.

- Asta nu înseamnă că nu te poți schimba pentru femeia potrivită, îi spuse el prietenului său.

Expresia lui Mack se luminează.

- Crezi?

- Haide, nu mă pricep chiar așa de mult, dar am auzit că-i posibil.

- Sper foarte tare să ai dreptate, spuse Mack cu ardore, pentru că chestia asta cu nu-ne-întâlnim pe care o facem se învechește deja.

Cam la fel cu felul în care Jake se purta cu Bree ca și cum nu era nimic mai mult decât un client. Câteodată, încadrarea unei relații într-un tipar ce să te facă să te simți în largul tău nu era de ajuns. Mai devreme sau mai târziu, realitatea îți dă un șut. În momentul acela, situația devine întotdeauna încurcată. Și el avea o bănuială că viața lui era pe cale să se miște în acea direcție.

capitolul 13

Bree își scoase pantofii și își puse picioarele care o dureau pe balustrada verandei. Statul în picioare timp de atâtea ore în timpul inaugurării florăriei fusese extenuant, deși nici pe jumătate atât de obositor ca încercarea de a-și menține un zâmbet și a începe discuții cu persoane pe care nu le văzuse de ani întregi sau pe care de-abia dacă le cunoștea. Deși fusese silită să facă ceva asemănător la petrecerile de după premierele pieselor ei, nu se simțise niciodată bine făcând conversație. Se întrebă cum de suportase asta zi de zi.

Între timp, avea motive de sărbătorire. În afară de întâlnirea cu Jake, seara ieșise bine. Lângă ea, Abby turnă vin în pahare și le dădu ei și lui Jess.

- În cinstea unui debut spectaculos, spuse Jess când primiră fiecare paharele. Felicitări, Bree!

- Și eu zic la fel, spuse Abby chiar când ușa casei se deschise și Megan aruncă o privire afară.

- E în regulă dacă vin și eu? întrebă ea ezitând. Nu vreau să deranjez, dar mi-ar plăcea să mă alătur sărbătoririi.

- Sigur, mamă, spuse Bree, surprinsă cât de tare se bucura că mama ei era acolo să participe la succesul ei.

Era în regulă să se bucure de momentul acesta cu surorile și cu mama ei, aproape ca și cum erau din nou o familie adevărată, mai degrabă decât niște femei care fuseseră despărțite de un divorț, precum și de modul lor de viață diferit și de opțiunile profesionale. Connor

ieșise cu amicii lui după inaugurare, dar oricum, nu ar fi vrut să participe la petrecerea tradițională de după. Era o chestiune între femei.

- Unde-i buni? o întrebă ea pe Megan. Ar trebui să fie și ea aici. La urma urmei, ea e cea care m-a învățat tot ce știu despre flori și grădinărit.

- Era istovită, așa că s-a dus direct la culcare imediat ce am ajuns aici, răspunse Megan, acceptând un pahar de vin de la Abby.

- Și tata? întrebă Bree.

Spre mirarea ei, mama arată ușor vinovată.

- I-am sugerat că ar trebui să fie o seară a fetelor. Vă deranjează?

- Mie-mi convine, spuse Bree. Deși tata chiar a jucat un rol important în succesul din seara asta. El a construit toate dulapurile de comandă din magazin. Oamenii au fost entuziasmați văzându-le.

- Chiar încearcă să-și găsească un loc al lui împreună cu noi toți, spuse Abby. Se uită direct spre Jess. Nu crezi?

- Bănuiesc, admise Jess fără entuziasm.

- Haide, o certă Abby. A făcut la han exact cât i-ai permis să facă. S-a străduit. Recunoaște-i eforturile, măcar atât.

- Adevărat, admise Jess în silă. Totuși, cred că încearcă doar s-o impresioneze pe mama.

Imediat, Bree scutură din cap.

- Eu nu cred. Te ajuta înainte chiar ca mama să vină aici pentru deschiderea hanului și habar n-avea că vine când a început să lucreze la chestiile de la magazinul meu.

- Păi, eu cred că își vrea familia înapoi, declară Abby, apoi se uită direct spre Megan. Pe noi toți. Deci, ce crezi, mamă? Ai de gând să-i acorzi încă o șansă?

Chiar și în umbra de pe verandă, Bree putu vedea cum obrajii lui Megan se îmbujorează. O făcu să se întrebe dacă ceilalți știau ce știa ea, că despărțirea

dintre părinții ei implicase mai mult decât faptul că Megan obosise din cauza tuturor absențelor lui Mick. Cu siguranță că Abby nu menționase niciodată vreun flirt cu un alt bărbat, așa că părea probabil că nu știa nimic. Dar pe de altă parte, poate că era prima care încerca să-i protejeze pe ceilalți de adevăr și de o dezamăgire.

- E prea devreme de spus, zise Megan, apoi își îndreptă intenționat atenția asupra lui Bree. Acum, dă-mi voie să-ți pun întrebarea care nu mi-a dat pace de ore întregi. Pentru ce v-ați certat tu și Jake, Bree?

- Povești vechi, spuse ea încordată, sperând să pună rapid capăt subiectului.

- Mie nu mi s-au părut vechi, spuse Megan, nepricepând aluzia. Genul acela de dialog aprins sugerează cu totul altceva.

- Ei bine, eu cred că ce a făcut Jake în seara asta a fost foarte nepolitic, spuse Jess. Lăsând deoparte trecutul, tu ești un client acum și el a făcut scandal la petrecerea ta. Eu, una, n-aș uita asta prea repede. A fost mizerabil și neprofesional.

Bree oftă.

- Și eu ar trebui să fiu iertată pentru multe, admise ea, surprinsă să se găsească în postura de apărător al lui Jake. Nimeni dintre voi nu știe. Există un motiv pentru care Jake e încă așa de mânios pe mine. Și acum, aproape că l-am încolțit, ca să colaboreze cu mine. Nici unul din noi nu știe încă exact cum să facem ca asta să fie mai puțin dificil.

Megan o privi îngrijorată.

- Vrei să vorbești despre orice s-a întâmplat?

Bree stătu să se gândească. Nimeni pe lume nu o înțelegea mai bine decât aceste femei, dar avea nevoie de mai mult timp pentru a-și analiza propriile sentimente. Adevărul era că nu abordase efectiv ceea ce se petrecuse pe atunci. Pierderea unui copil, chiar și a unuia pe care

nu-l așteptase, era o treabă cu mult mai importantă decât voise să recunoască.

Cu șase ani în urmă, nu-și permisese să jelească acea pierdere. Se folosisese de ocazia creată de avort și fugise... de Jake, de amintirile ei, de un angajament pentru care nu era pregătită, chiar și de propria durere.

Poate dacă acel stagiul de pregătire n-ar fi așteptat-o în Chicago, ar fi rămas și ar fi înfruntat ceea ce se întâmplase cu Jake. Poate că ar fi simțit ce simțise el, pierderea nu numai a unui copil, ci și a ceea ce ar fi putut exista între ei doi.

- Bree? o îndemnă Megan. Te simți bine?

Ea scutură din cap.

- Nu prea, spuse ea, ridicându-se. Dar nu e ceva despre care vreau să vorbesc. Îmi pare rău să stric petrecerea, dar mă duc să mă culc. Măine trebuie să mă scol devreme. Ar trebui să încerc să mă odihnesc atât cât pot.

Mama ei dădu să spună ceva, dar Abby întinse mâna și o atinse, apoi scutură discret din cap. Bree aprecie gestul. Abby înțelesese întotdeauna că ea își găsea alinarea în singurătate, că trebuia să își rezolve treburile pe cont propriu.

Se aplecă și o îmbrățișă cu putere pe sora ei mai mare.

- Mulțumesc pentru tot, șopti ea cu ochii plini de lacrimi.

- Oricând, spuse Abby.

- Mulțumește-i și lui Trace, adăugă Bree.

Abby arată surprinsă.

- Dar el ce-a făcut?

- A avut grijă de gemene așa încât tu să poți avea mai mult timp ca să mă ajuți. Rânji spre Abby. Doar dacă, firește, nu le-ai lăsat închise în dulap în ultimele zile.

Abby râse.

- Nicidecum. Din fericire, în weekendul ăsta sunt la New York împreună cu tatăl lor, așa că n-a trebuit

să le închid undeva. Oricum, astea două ar fi reușit să evadeze într-o clipită. Sunt foarte istețe când își pun mintea să facă ceva.

- Nu sunt sigură că eu m-aș lăuda cu așa ceva, o avertiză Megan. S-ar putea să le încurajeze să-și testeze limitele și răbdarea ta.

- Crede-mă, deja o fac, răspunse Abby.

Bree o îmbrățișă scurt pe Jess și o sărută pe Megan pe obraz.

- Ne vedem mâine. Mulțumesc pentru că ați fost alături de mine în seara asta și m-ați ajutat să sărbătoresc.

- Te iubesc, spuse Megan, așa de încet, că Bree aproape nu auzi.

Ea ezită, simțind o căldură odinioară familiară ce se strecură în sufletul ei auzind vorbele mamei. Fusesse o vreme în care luase acea dragoste de parcă i se cuvenea, dar acum nu mai era cazul. Acum simțea un adânc sentiment de recunoștință că acea legătură era încă acolo, firavă, dar devenind cu fiecare zi tot mai puternică.

- Și eu te iubesc, mamă.

Și apoi, înainte ca lacrimile să se transforme în suspine, intră repede în casă, în confortul familiar al camerei care devenise refugiul ei.

Dar chiar și înconjurată de un perete acoperit de fotografii de familie, rafturi pline cu cărțile ei dragi și o cuvertură făcută de străbunica ei și adusă din Irlanda, în seara aceea nu-și găsi pacea.

În schimb, o copleși doar imaginea lui Jake. Cuvintele lui o răniseră, dar durerea din ochii lui fusesse cea care îi lăsase urme adânci. O discuție nu avea să ostoiască acea durere. De fapt, trebui să se întrebe dacă singurul mod de a sfârși totul ar fi ca ea să plece din Chesapeake Shores.

Dar chiar pe când acest gând i se ivise în minte, știu că n-ar pleca. Familia ei era aici. Aici o luase de la capăt. Și cumva va găsi o cale de a îndrepta răul pe care îl făcuse lui Jake.

*

Jake cumpără două câni de cafea și două cornuri cu zmeură de la Sally's, apoi se așează la volanul camio-netei așteptând-o pe Bree să apară la magazinul ei în acea sâmbătă dimineată. Poate că o plăcintă a umilin-ței¹ ar fi fost mai potrivită, dar nu se găsea în meniul lui Sally.

Nu era chiar foarte sigur ce-l adusese aici cu noaptea-n cap. Ah, știa că-i datora lui Bree scuze, dar ar fi putut aștepta până la o dată viitoare când s-ar mai fi întâlnit. Nu era nici fiindcă Mack îi adusese aminte că Bree era client. Asta era cea mai mică grijă a lui.

Nu, era destul de sigur că se afla aici pentru că șocul și mâhnirea din ochii ei cu o seară în urmă îl măcinaseră toată noaptea. Poate că amândoi aveau probleme - o tonă chiar, de fapt -, dar erau personale. Nu avusese nici un drept să facă nici măcar o aluzie față de jumătate din oraș.

În orice alt loc, scena ar fi fost uitată după o oră de când avusese loc, dar era evident după tăcerea care se așternuse când intrase la Sally's mai devreme că aici nu va fi uitată așa de repede. Chiar și Sally, amabilă de obicei, fusese surprinzător de tăioasă cu el în dimineța asta. Deși nu pomenise nimic despre incident, lui îi era clar că auzise despre acesta și nu era de acord cu atitudinea lui. La naiba, aproape că ajunsese să-și ceară ei scuze, o dovadă sigură că trebuia să-și ceară iertare de la Bree.

Pierdut în sila de sine însuși, aproape că rată sosirea lui Bree. Deja descuia ușa magazinului când el o observă. Evident că și ea era adâncită în propriile gânduri, pentru că fu evident surprinsă când el trânti portiera camio-netei și traversă strada pentru a o urma înăuntru. Imediat, ea se încruntă la el.

- Tu! spuse ea, fără a suna deosebit de mulțumită să-l vadă.

¹ Joc de cuvinte în limba engleză - plăcinta umilinței echivalează cu a-și pune cenușă în cap/a-și recunoaște vina. (n.tr.)

El ridică punga cu cornuri și puse cana foarte mare de cafea, de unică folosință, pe tejghea.

- Am venit cu o ofertă de pace, spuse el.

Ea deschise punga, se uită înăuntru, mirosi adânc, apoi se încruntă la el.

- O să fie nevoie de mai mult decât asta, spuse ea, chiar dacă imediat scoase unul din cornuri, rupse o bucată și și-o băgă în gură. Pe față i se citea plăcere într-un fel ce-i aminti lui cu mult prea clar de alte feluri în care îi făcuse pe plac odinioară, când doar cu o mângâiere ușoară o făcea să scoată un suav geamăt de plăcere.

- Îmi dau seama că e doar un început, spuse el. Mack mi-a spus ce crede, Sally m-a muștrat. Jumătate din clienții de la cafenea se uitau la mine de parcă eram mai ceva decât un gunoi. Sunt sigur că dacă sora mea m-ar fi văzut azi-dimineață, mi-ar fi tras un pumn în numele tău.

- Pe acolo, pe undeva, ar fi și o scuză? se interesă ea, studiindu-l cu o ușoară curiozitate.

- Îmi pare rău, spuse el solemn. Foarte, foarte rău pentru că am făcut o scenă.

Ea înclină capul gânditoare, aparent citind printre rânduri.

- Dar nu pentru ce ai spus?

El tresări pentru că fusese prins.

- Nu pot retrage tot.

Spre surprinderea lui, ea aprobă din cap.

- Crezi sau nu, de fapt înțeleg asta. Te-am rănit, Jake. N-am făcut-o intenționat, dar știu că am făcut-o. Înțeleg că vrei să te răzbuni.

Îl privi serios cu acei mari ochi albaștri ce întotdeauna îl făceau să i se moaie genunchii.

- Nu e așa, spuse el apărându-se.

Nu voia răzbunare. Cel puțin nu credea. Voia ca tot acel timp să i se șteargă din memorie. Voia ca viața lui să fie ce fusese înainte ca ea să-i frângă inima.

Ea mai mănca o bucată de corn, își linse cu vârful limbii umplutura de zmeură de pe buze, sorbi din cafea cu privirea ațintită asupra lui.

- Atunci ce vrei? întrebă ea în cele din urmă.

- Ca să fiu sincer, a devenit puțin cam neclar în ultimul timp.

- Atunci, o să-ți spun ce vreau eu, spuse ea, cu o franchețe surprinzătoare. Vreau să stau și să discut cu tine așa cum obișnuiam. Vreau să fim din nou prieteni.

Jake scutură din cap înainte ca ea să poată rosti mai multe.

- Nu cred că e posibil.

- Pentru că ești încă supărat, spuse ea. Dacă am discuta, totuși, am pune totul pe masă, poate am încerca să vedem lucrurile din perspectiva celuilalt, nu crezi că am putea să depășim asta, să recăpătăm cel puțin prietenia?

Ea îi oferea un început, o ocazie, ceva ce odinioară credea că voia, dar acum își dădu seama că nu era de ajuns. Cât de ironic putea fi? Cu nici zece secunde în urmă, aproape că-i spusese că n-o voia în viața lui deloc și acum, aici, recunoștea în sinea lui că voia tot ce avuseră odată. Era deranjat la cap? Chiar ar vrea să riște să treacă din nou prin aceeași durere pentru a doua oară? Oricât de devotată părea că e acestei noi afaceri a ei, el încă nu credea că ea ar rămâne aici definitiv. Scrisul era ceva înnăscut la ea. Știind asta, doar un nebun ar încerca din nou cu ea.

- Trebuie să mă întorc la muncă, spuse el, îndreptându-se spre ușă. Voiam să știi că îmi pare rău pentru aseară. Nimic de felul ăsta nu se va mai întâmpla vreodată.

De fapt, se decisese pe moment că de atunci înainte altcineva să facă livrările la Florăria de pe Corso. Mai bine să nu riște, chiar dacă putea încă auzi provocarea lui Bree răsunându-i în minte. Las-o să creadă că e laș. Era mai bine decât să se implice și mai mult.

Ea îi aruncă o privire plină de semnificație, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

- Pa, spuse ea nepăsător. Mulțumesc pentru corn și cafea.

- Succes pentru azi. Connie o să te caute luni să vadă cum au mers lucrurile.

- Connie? întrebă ea ridicând o sprânceană. Nu tu?

- Nu eu, confirmă el.

Să înțeleagă ce voia din asta, își spuse el închizând ușa în urma lui și apoi urcându-se în camionetă. Se forță foarte tare să nu demareze în trombă din parcare plecând cât de departe putea de Bree și cât de repede putea.

Ceea ce îi oferi o mulțime de timp s-o observe stând în ușa și uitându-se după el, cu o expresie tristă, cu mâna ridicată, apoi lăsată jos pe lângă corp renunțând să-i facă semn. Dacă nu s-ar fi grăbit așa de tare să scape, poate că ar mai observat că inima i se frânsese din nou.

După întâlnirea complet frustrantă cu Jake, Bree era într-o dispoziție proastă pregătindu-se să deschidă magazinul. Abby și Jess o ajutaseră să facă curățenie după petrecerea din seara trecută, dar încă mai avea de terminat niște aranjamente florale și niște găleți pline cu buchete colorate de pus afară. Din fericire, vremea de început de septembrie era destul de răcoroasă pentru a face asta. Simțea că acele flori vesele se vor vinde cel mai bine, mai ieftine decât un aranjament formal, dar gata să apară dintr-un vas pentru a înveseli o casă pe timp de weekend.

Pe la ora nouă, totul era pregătit, făcuse exerciții cu casa de marcat până când reușise să o folosească cu ușurință, și chiar să treacă prin etapele achiziționării de încercare a unui card de credit, pentru a se asigura că se descurcă. Mâncă ultima bucată din cornul adus de Jake,

termină cafeaua, aruncă o ultimă privire prin jur și atâr-nă anunțul „Deschis” pe ușă.

Prima clientă intră la ora nouă și un minut, având deja brațele pline de buchetele expuse afară.

– Sunt splendide, îi spuse ea lui Bree, scoțându-și car-dul de credit. Și nici nu-ți pot spune cât de emoționată m-am simțit când am zărit magazinul aseară, intrând în oraș. Am mulți musafiri care sosesc pe la prânz și flori-le astea vor adăuga exact aerul de sărbătoare mesei din sufragerie, ca și camerelor lor.

– Mă bucur tare mult, spuse Bree înregistrând cumpă-rătura. Sper să te văd din nou.

– Poți conta pe asta. Sunt de părere că florile proaspe-te sunt cel mai simplu mod din lume pentru a înviora o casă după ce ai lipsit. Apropo, sunt Liz Patrick. Eu și soțul meu am cumpărat cea mai drăguță casă de vacanță acum doi ani. Era una din casele inițiale din oraș. Deo-camdată venim doar în weekenduri, dar discutăm să ne retragem aici în câțiva ani.

Bree se prezentă.

Ochii femeii se luminau imediat în semn de recunoaștere.

– Tatăl tău e arhitectul care a proiectat orașul, nu-i așa? Te rog, spune-i cât de mult ne place casa. Fiecare mic detaliu e încântător. E casa de la malul mării pe care o visează oricine.

Bree dădu din cap.

– Cu siguranță că îi voi spune. De asemenea, a făcut și tot ce se află aici.

– Ei bine, îi admirăm foarte mult creația, spuse Liz. Am așteptat trei ani până când, în final, una din casele lui a fost pusă în vânzare, și suntem foarte fericiți că am făcut-o. Acum, cred că ar trebui să plec dacă vreau să înving înghesuiala de la băcănie.

– La revedere, Liz. Mi-a părut bine de cunoștință.

După ce plecă, Bree se uită uimită la chitanța de la plata cu cardul. Era prima ei vânzare și fusese una

reușită. Înainte de a putea clipi, urmă a doua și apoi a treia vânzare.

Pe la prânz, gălețile de flori din față era aproape goale și chiar și patru din aranjamentele ei cele mai costisitoare fuseseră vândute. Frunzărea paginile chitanțierului când intrară Mick și Megan.

– A fost o dimineață bună? întrebă mama ei.

– A fost o dimineață fantastică, anunță Bree. N-aș fi putut dori o primă zi mai bună. Aproape că nu mai am flori și ziua e doar la jumătate. Zâmbi larg spre tatăl ei. Am primit aproape tot atâtea complimente pentru interiorul magazinului câte am primit și pentru flori. Oamenii mă rugau să le spun numele antreprenorului.

– Poate pentru un preț bun... glumi Mick.

– Tâmplăria ar fi un regres față de ce obișnuiai tu să faci, observă Megan.

Mick îi aruncă o privire ciudată.

– Așa am început, îi aminti el. Nu-i nimic rău cu tâmplăria.

– Voiam doar să spun că n-ai fi niciodată mulțumit să faci din când în când un dulap pe comandă după ce ai construit comunități întregi.

Mick se uită drept la ea.

– Nu se știe niciodată.

Bree se decise să intervină înainte ca ei să înceapă cearta în legătură cu prioritățile și conduita de muncă a tatălui ei.

– Sunt recunoscătoare că ai făcut toate astea pentru mine. Așadar, ce ați făcut azi?

– Pentru că prima mea vizită a fost așa de scurtă, Mick m-a dus într-un tur al orașului să văd toate schimbările ce au apărut de când am plecat, relatează Megan. Centrul s-a dezvoltat cu siguranță. Sunt câteva restaurante noi pe care abia aștept să le încerc.

– Fiindcă tot veni vorba, am trecut pe aici să vedem dacă vrei să-ți aducem ceva de mâncare, spuse Mick.

Ne gândeam să încercăm acel mic local franțuzesc de pe Shore Road dacă nu-i prea aglomerat.

- Am văzut meniul când am trecut pe acolo ieri. Mi-ar plăcea o felie de quiche și o salată Caesar, spuse imediat Bree. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că n-aș putea pleca să mănânc de prânz. De aici încolo, va trebui să-mi aduc ceva de mâncare cu mine. Zâmbi spre tatăl ei. Sau poate că o să asiguri livrarea zilnic?

- Ah, o să fiu pe aici în viitorul apropiat. Tot ce trebuie să faci e să mă suni pe mobil și o să-ți iau tot ce vrei. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Sau ai putea să faci o comandă la Sally's și să închizi doar atât cât să mergi acolo să-ți iei comanda.

Bree scutură prompt din cap.

- O să fie mai bine să aduc ceva de acasă.

Mick se uită spre ea cu ochii mijiți și se întoarce spre Megan.

- Ți-am spus eu.

- Ce i-ai spus? întrebă Bree.

- Că ieri s-a întâmplat ceva.

- N-are importanță, tată. În afară de asta, nu-mi place ideea să închid ușa și să plec în timpul orelor de funcționare, nici chiar pentru câteva minute.

Era mândră de ea pentru că se gândise la scuza perfectă pentru a-i distrage atenția. Nu era vorba despre Jake aici și nu voia ca el să creadă că era.

- Toată lumea din oraș închide să-și rezolve din treburi, argumentă el.

- Și eu am auzit cum lumea se plânge de asta de ani întregi. Nimic nu-i mai enervant decât să te rezezi până la un magazin să iei ceva doar că să găsești semnul de pe ușă care spune că e închis pentru cincisprezece minute sau o jumătate de oră sau așa ceva. Cine știe de când a început acel interval sau când se termină? Mare parte din clienții potențiali pleacă și nu se mă întorc. Nu-și pierd timpul așteptând.

- Are dreptate, confirmă Megan.

- În regulă, ați câștigat, spuse Mick. Voi două sunteți cumpărătoarele, nu eu.

Bree fu ușurată că reușise să manevreze discuția astfel încât să se depărteze de Sally's și de plecarea ei bruscă din cafenea de la începutul săptămânii. Din nefericire, se părea că tatăl ei nu uitase.

- Atâta vreme cât n-o eviți pe Sally's din cauza lui Jake, sublinie el.

- Bineînțeles că nu, spuse Bree grăbită, evitând privirea mamei ei.

- De ce crezi că e implicat Jake? întrebă Megan, mutându-și privirea de la Mick la Bree și înapoi. Are cumva ceva de-a face cu...

Bree o întrerupse. Nu voia ca mama ei să menționeze scena din seara trecută. Fără îndoială că Mick o să audă până la urmă de ea, dar nu voia să fie aici și acum.

- Mamă, serios, nu-i nici o problemă.

- Dar...

- Te rog, las-o baltă, ceru ea aruncând o privire rugătoare spre Megan care în final dădu din cap cu o evidență șovăială și apoi tăcu.

- Haide, Meggie, spuse Mick atunci când intrară doi clienți. Hai să mâncăm de prânz și să aducem ceva înaintea Bree să moară de foame.

- Nu cred că există vreun pericol în sensul ăsta, spuse Bree. Nu vă grăbiți.

Adevărul era că, deși îi era foame, nu era prea dornică să aibă încă o discuție incomodă cu vreunul din părinții ei.

Mick încercă să se simtă confortabil în micul scaun din fier forjat de la cafeneaua franțuzească, dar era o cauză pierdută. Asta dovedea cât de mult dorea să-i facă pe plac lui Megan, așa că nu insistă să meargă la pizzeria din capătul străzii unde scaunele erau pe măsura unor oameni de dimensiuni normale.

După ce comandară și el încetă să se foiască, resemnându-se cu ideea de a nu se simți comod, se uită în ochii lui Megan.

- Bine, vrei să-mi spui de ce Bree era atât de nerăbdătoare să ne dea afară din magazin?

- Așa era? întrebă Megan cu o expresie de totală inocență, dar în ochi i se citea vinovăția. Presupun că era din pricina clienților care intraseră.

- Era agitată ca un bondar, înainte ca oamenii ăia să păsească înăuntru. Mi-a scăpat ceva aseară?

- Ai fost la petrecere cât timp am fost și eu, răspunse ea. Cum să-ți fi putut scăpa ceva?

- În mare parte din seară am fost afară. Înăuntru s-ar fi putut întâmpla o mulțime de lucruri și n-aș fi avut habar de ele. Ea și Jake au avut vreo discuție? L-am văzut când în cele din urmă și-a făcut apariția. N-a stat înăuntru mai mult decât câteva minute înainte de a o șterge afară, iar Mack alerga după el. Se încruntă. Ceva se întâmplă cu ăștia doi. Vreau să spun cu Bree și Jake.

Megan ridică din umeri.

- N-am auzit ce au discutat.

- Dar știi că a fost o ceartă, trase concluzia Mick. Nici să nu încerci să negi. Adevărul ți-e întipărit pe față. Dacă Jake a făcut o scenă sau a supărat-o, atunci ar trebui să știi despre așa ceva și vreau s-o aflu de la tine, nu sub formă de bârfă de la altcineva.

Megan îi acoperi mâna cu a ei.

- Las-o baltă, Mick. Bree e mare. Se poate descurca cu viața ei personală.

- Ca dracu'! mormăi el. Ai surprins vreodată o frântură din felul în care s-a purtat cu ea nemernicul ăla din Chicago, despre felul în care i-a permis să se poarte cu ea? Știu că te-ai dus acolo.

Megan clipi.

- Cum de știi de asta?

- Am un radar în ce te privește. Te-am zărit în public la premiera primei ei piese.

- Nu se poate, spuse ea uluită. Am avut atâta grijă să stau retrasă și departe de voi toți.

El își arcui ușor buzele.

- Știu. Te-am văzut cum te-ai strecurat înapoi după pauză. Ai așteptat până când s-au stins luminile.

- Și la ce mi-a folosit, spuse ea sec.

- A fost drăguț din partea ta că ai fost acolo, spuse el.

- Sunt mama ei, zise ea simplu. N-am putut să nu vin.

Acum, spune-mi ce-ai vrut să zici despre Marty.

- O desconsidera, îi vorbea de sus, atunci când pur și simplu nu îi denigra munca. De ce a suportat așa ceva nu pot înțelege în ruptul capului. E o ușurare să știu că a depășit toate astea. N-o să stau deoparte și să permit altcuiva să scape ușor când se poartă așa de urât cu ea.

În loc să sugereze că Jake nu se purtase urât cu Bree, așa cum sperase s-o facă Megan, expresia ei deveni doar gânditoare.

- În regulă, o să recunosc doar atât. Am auzit fără să vreau câte ceva din ce s-a spus aseară, rosti ea în cele din urmă. Bree s-a descurcat cu ce s-a petrecut. Ăștia doi au evident probleme despre care noi nu știm absolut nimic. Se uită în ochii lui. Ai vreo idee despre ce s-a petrecut între ei? Când am plecat eu din oraș, ei abia începuseră să iasă împreună. Pe atunci, abia intraseră la liceu.

Mick scutură din cap simțindu-se vinovat.

- S-ar putea ca mama să fi menționat de vreo câteva ori că era de părere că relația lor devenise prea serioasă, dar Jake mi s-a părut mereu a fi un copil cu o judecată sănătoasă. Și muncea din greu. Henry Caulfield de la Pepiniera Shores mi-a spus că încă de când era adolescent, Jake fusese cel mai bun angajat pe care-l avusese vreodată. Nu era mulțumit doar să tundă peluze și să facă munca istovitoare de grădinărit. Voia să știe toate

aspectele afacerii. Nu m-a mirat deloc atunci când a cumpărat firma când Henry s-a decis să iasă la pensie. A și extins-o.

Megan îi aruncă o privire nervoasă.

- Nu dau nici doi bani pe etica lui profesională. Vreau să știu dacă Nell a avut dreptate. Ei doi au fost mai apropiați decât ne-am dat noi seama?

Mick se străduise întotdeauna să nu se uite prea atent la relațiile din viața fiicelor lui. Dacă ar fi fost după el, nici una din ele n-ar fi ieșit cu cineva până când n-ar fi împlinit treizeci de ani. Deoarece era imposibil, închisese ochii la orice s-ar fi petrecut chiar sub nasul lui. Se bazase pe Nell - și pe Megan înaintea ei - să insufle un simț al binelui și răului celor trei fete când venea vorba despre băieți. Avusese destulă bătaie de cap să-i țină pe Kevin și pe Connor pe calea cea dreaptă, hotărât să vadă că amândoi sunt crescuți într-un respect sănătos față de femei.

Drept răspuns la întrebarea lui Megan, ridică din umeri.

- Va trebui s-o întrebi pe mama. A fost mai mult pe aici decât mine.

- Mick, doar nu ești orb, spuse ea cu o vădită exasperare. Vrei să-mi spui că tu nu te-ai fi prins dacă vreuna din fete se culcă cu cineva?

- Negare, spuse el succint, chiar și acum stânjenit de întorsătura discuției. Mai degrabă ar fi mers în echilibru pe o bară aflată la etajul zece decât să discute posibilitatea ca Bree și Jake să se fi culcat împreună. Nu putem discuta despre altceva?

- Ca de exemplu?

- Despre noi, sugeră el plin de speranță. Te pot convinge să rămâi aici săptămâna viitoare?

- Nu pot, spuse ea manifestând prea puțin regret. Trebuie să mă întorc la birou marți. Mi-am forțat norocul luându-mi joi liber înainte de un weekend de sărbătoare.

- Ai putea să-ți dai demisia și să te muți înapoi aici, spuse el știind că sunt puține șanse, dar hotărându-se că merita să riște. Dacă vrei să continui să muncești, deschide-ți propria galerie de artă, așa cum ți-am sugerat mai înainte. Îmi imaginez că turismul nostru ar putea susține o galerie de calitate.

- Nu, spuse ea categoric, nevrând nici măcar să se gândească la idee.

- Cum am putea să rezolvăm problemele dintre noi dacă eu sunt aici și tu în New York? întrebă el frustrat.

- Cu timpul, explică ea răbdătoare. În afară de asta, nici măcar nu știu dacă putem rezolva problemele dintre noi.

El o privi în ochi și îi văzu adevărata tulburare. Era evident că ea n-avea încrederea lui că ar putea rezolva lucrurile.

- Timpul, zici tu?

Ea încuviință din cap.

- Nu mai întinerim, Meggie. Hai să nu mai pierdem prea mult timp din cât mai avem la dispoziție.

- A fi sigur nu-i același lucru cu a pierde timpul, spuse ea.

El n-o putu contrazice, așa că doar o anunță:

- Atunci o să te văd în New York miercuri.

Ea făcu ochii mari.

- Ce?

- Doar nu credeai că o să te las să te întorci acolo și să te gândești la toate motivele pentru care nu putem să fim din nou împreună? O să vin după tine și o să-ți arăt că ne putem clădi o nouă viață, chiar dacă va trebui să ți-o dovedesc câte puțin în fiecare zi.

- Și cum rămâne cu munca ta?

El rânji la ea.

- N-ai auzit? Întorc o nouă pagină. Am angajat șase bărbați și două femei care îmi pot conduce firma la fel de bine ca mine. O să-i las s-o facă.

Acum ea rămase cu gura căscată.

- Doar nu vorbești serios.

Mick o luă de bărbie și i se uită drept în ochi.

- N-ai aflat până acum că atunci când e vorba despre tine, sunt întotdeauna serios?

Ea înghiți greu și scutură din cap.

- N-a fost mereu așa, îi aminti ea.

- Destul de adevărat, spuse Mick cu un real regret pentru vremea când prioritățile lui se dovediseră a fi total greșite. Dar la început așa a fost și așa va fi de acum încolo.

- Până când un alt proiect important va apărea, spuse ea cu o incontestabilă notă de amărăciune în glas.

El voi s-o contrazică, apoi își dădu seama că singurul mod de a-i dovedi era în timp.

- O să vezi, spuse el încet. Lucrurile vor fi diferite, Meggie, îți garantez.

Simțea cumva că un sărut pasional ar fi un mare pas spre a-și dovedi afirmația, dar știa că reaprinderea vechii atracții dintre ei nu era calea spre a-i cuceri inima pe termen lung. Încet și sigur, acesta era lozul câștigător.

Dar pentru un om de acțiune cum era el, cu siguranță că răbdarea îi va fi pusă la grea încercare.

capitolul 14

Deși era ferm hotărât s-o evite pe Bree cu orice preț, și în ciuda vecinătății cafenelei Sally's cu Florăria de pe Corso, Jake refuză să renunțe la rutina zilnică a prânzului său. Să meargă în altă parte ar fi un semn de slăbiciune și nu avea de gând să îi ofere satisfacția de a ști că îi e frică de-a binelea.

Cu toate astea, parcă în josul străzii, pe cealaltă parte a cafenelei Sally's și pe partea opusă a străzii pentru a reduce șansele unei întâlniri neașteptate cu femeia care îi bântuia visele... și în general tot timpul când nu dormea.

El împreună cu Will și Mack își savurau prânzul – deși Jake era cu ochii pe ușă în eventualitatea că Bree se hotăra să intre –, când Griffin Wilder deschise ușa și strigă că cineva dădea o spargere la florărie.

– Sună la 911! țipă Griffin spre Sally, apoi plecă din nou.

Jake știa că bătrânul Griffin cu genunchiul beteag și mersul șchiopătat n-avea cum să ajungă la timp pentru a o salva pe Bree. Jake ieși din separeu într-o clipă, urmat de Will și Mack.

– Trebuia să fi știut că vrea să facă pe eroul, mormăi Mack pe când o luară la goană în josul străzii.

– Mă surprinde, spuse Will. Credeam că încă nu-și vorbesc.

– Vreți să vă țineți amândoi gura, vă rog. Bree ar putea fi rănită. Ăsta e singurul lucru care contează acum.

Însuși gândul la un hoț care s-o atingă îl înspăimânta de moarte.

Chiar când ajunseră la Florăria de pe Corso, hoțul în devenire ieși în fugă pe ușa din față dărâmând buchete de flori și aproape împiedicându-se. Chiar dacă acesta avea un avans, Bree trecu pe lângă Jake, Will și Mack, agitând un fel de băț subțire menit probabil să sprijine plantele. Jake se uită la priveliște și gemu. Ar fi trebuit să știe că ea n-ar fi lăsat un oarecare hoț să profite de ea. Trebuia s-o oprească înainte de a fi omorâtă. Alergă câțiva pași și o luă de mijloc, apoi făcu semn din cap spre Will și Mack.

– Prindeți-l pe idiot, bine? Probabil că de-acum e speriat de mama focului.

– Las' pe noi, spuse Mack. Dar poate că vrei să trimiți aici poliția.

Chiar pe când Mack zicea asta, Bree se luptă să se elibereze.

– Vrei să-mi dai drumul? ceru ea încercând să-i dea un șut în picior. M-aș fi descurcat. Era doar un copil speriat

care credea că o să pună mâna ușor pe niște bani. Nici măcar n-avea o armă. Se prefăcea doar.

- Și cum de ești tu așa de sigură de asta? întrebă Jake ținând-o încă strâns de după talie s-o împiedice să se ducă în urmărirea așa-zisului hoț.

Chiar atunci, o împușcătură răsună în josul străzii și Bree se lăsă moale în brațele lui. „S-a ales praful de teoria ei“, își spuse el, simțind un gol în stomac. Acum era unul din momentele când ar fi preferat să nu aibă dreptate.

O mângâie pe obraz, uitându-se în ochii ei confuzi.

- Hei, te simți bine?

Ea clipi spre el cu o expresie uimită.

- Chiar avea o armă, nu-i așa?

- Se pare că da, spuse Jake sec, strângând-o ceva mai tare.

- M-ar fi putut împușca, murmură ea, înfiorându-se când în fine înțelese.

- Nu trebuie să-mi aduci aminte de asta, zise el.

Era foarte sigur că se albise la față la auzul acelei împușcături.

Ea se alarmă.

- Will și Mack?

Jake voia să-și tragă un șut pentru că nu se gândise la prietenii lui. În ultimele minute, Bree fusese singura lui grijă. Își luă privirea de la fața ei palidă.

- Vin încoace, o asigură el. Îl țin pe puști de ceafă. Mack are arma.

În fine, sunetul unei sirene sparse liniștea și o mașină a poliției din Chesapeake Shores se opri chiar la timp să-l preia pe băiat, să-i pună cătușele și să-l bage în spatele mașinii.

Jake rămase chiar lângă Bree pe când aceasta îi dădea declarația polițistului și îl recunoscuse oficial pe hoț, care plecase fără nimic, nici măcar vreun mărunțiș. Jake simți că-i vine rău gândindu-se la cât de ușor s-ar fi putut termina cu totul altfel. Când Bree o luă înapoi spre

magazin, comportându-se față de toată lumea ca și cum nu fusese nimic altceva decât o întrerupere minoră a dimineții, el aproape că-și pierdu cumpătul. Făcu semn spre Will și Mack să se ducă la Sally's, cu promisiunea că va veni și el într-un minut.

În magazin, închise și încuie ușa, apoi se încruntă spre Bree.

- Stai jos, îi porunci el.

- De ce? Mă simt bine.

El dădu ochii peste cap văzând cât e de încăpățânată.

- Și în aproximativ două secunde o să pricepi totul, n-o să te mai simți atât de bine și nu vreau să te culeg de pe jos. Așază-te.

Bree se încruntă, dar se așeză.

- Ai ceva de băut pe-aici? Ceva de mâncare?

Ea scutură din cap.

- De obicei comand de la Sally's și merg să îmi iau comanda după ce pleci tu.

El se uită inexpressiv la ea.

- De ce?

Bree îi aruncă o privire piezișă.

- Hai, te rog, știi foarte bine că ai prioritate acolo de la douăsprezece la unu. Ordinul lui Sally.

Jake mormăi o înjurătură în șoaptă. Părea că în ciuda eforturilor lui de a părea netulburat de întoarcerea lui Bree, jumătate din oraș știa mai bine situația. Dacă era să fie luat drept nebun, mai bine să se arunce cu capul înainte și să se poarte ca atare. Încă tremurând de spaimă, o ridică de pe scaun și o luă în brațe. Își apăsă gura de a ei și o sărută așa cum voise s-o facă de când o văzuse prima oară cu săptămâni în urmă. Acel sărut de la bistrou fusese doar un pupic dulce față de felul în care puse stăpânire pe gura ei, pârjolin-du-i sufletul.

Pasiunea îl cuprinse cu totul. „Nu-i a bună“, își spuse, dar nu băgă în seamă avertizarea. Era prea bine. Prea al naibii de bine. Îi dusesese dorul gustului ei, a felului

în care se topea lângă el, a felului în care prindea viață sub atingerea lui, a sunetului încet scos din fundul gâtului ce îi spunea că ce făcea era foarte bine.

O pierduse o dată, azi ar fi putut-o pierde pentru totdeauna. Să știe asta îl înspăimânta.

Confuz, se dădu înapoi. Voia din nou așa ceva, această nevoie disperată, această foame, această pasiune? Nu-și învățase lecția de prima dată?

Se părea că nu, pentru că răspunsul era da. O voia. Voia tot.

Mai puțin durerea de cap. Putea trăi și fără asta. Amintirea a ceea ce fusese atunci când ea plecase îl făcu să se îndrepte spre ușă, să fugă din magazin, să treacă de Sally's apoi să sară în camionetă și să se îndrepte direct spre ieșirea din oraș, spre coama unui deal cu vedere la golf unde să fie singur și să cugete. După treizeci de minute acolo, cu toate gândurile pline de Bree, se blestemă pentru că nu-și dădea seama că nu putea scăpa de ea atât de ușor. În cele din urmă se întoarse la pepinieră unde îl aștepta Connie cu o expresie mulțumită pe chip.

- Să nu scoți nici un cuvânt, spuse el trecând ca o furtună pe lângă ea și trântind ușa biroului său într-un fel ce devenea un obicei.

- Aveam de gând doar să te atenționez, strigă ea după el.

Dar avertizarea ei venea prea târziu, pentru că atunci când se întoarse în loc, la biroul lui se găsea Bree. Spre deosebire de înfățișarea nervoasă pe care o avusese după ce o sărutase, acum arăta dulce și exuberantă și foarte stăpână pe sine și pe situație.

- Cred că noi doi avem niște treburi nerezolvate, spuse Bree cu o expresie de neclintit când Jake îi întoarse privirea fără a clipi măcar pentru a-i sugera că-l surprinsese. Încuie ușa și spune-i lui Connie că nu vrem să fim întrerupți.

Spre satisfacția ei, în loc de panica pe care o văzuse în ochii lui Jake mai devreme, acum văzu doar nerăbdare pur masculină. Ea nu avea nici o idee ce se schimbase de când se despărțiseră, dar era clar că ceva se schimbase. Uitându-se drept în ochii ei, Jake încuie ușa.

- În regulă, ce urmează? se interesă el înclinând capul, cu un zâmbet pe buze. Se pare că tu dai comanda acum.

Suna de parcă nu-i păsa prea mult.

- Vorbim, spuse ea. Punem toate cărțile pe masă, ce s-a întâmplat, ce-am simțit eu, ce ai simțit tu. Ne ocupăm de furie și de învinuiri și de tot restul. Apoi, trecem peste asta o dată pentru totdeauna.

Era clar că propunerea ei nu era deloc ce se așteptase el. Umbre îi întunecară ochii.

- Nu, spuse el direct. Ce-a fost a fost.

Ea scutură din cap.

- Nu, nu-i așa. E atât de adânc înrădăcinat încât amândoi ne sufocăm în asta.

- De ce vrei să faci așa ceva? întrebă el arătând nedumerit.

- M-ai sărutat, Jake, de asta. De două ori, de fapt. Tot ce am simți vreodată a fost în acele sărutări, și vreau asta înapoi. N-o vom avea niciodată dacă nu lăsăm trecutul în urmă.

- Nu vreau nimic înapoi, insistă el. Nu te vreau.

- Mincinosule, rosti ea scurt.

Îl putea vedea cum se luptă cu un zâmbet, dar nu și-l putu reține.

- În regulă, primul sărut s-ar fi putut să nu fie nimic mai mult decât un impuls, dar nici măcar eu nu pot da la o parte pe cel de azi atât de ușor. Demonstrează foarte limpede câtă pasiune a rămas între noi, dar sunt mai puternic decât atât.

- De ce ar trebui să fii? De ce să nu încercăm din nou?

- Pentru că nu vreau, pretinse el.

- Nu *vrei* să *vrei*, spuse ea. E o diferență.

- Nu și dacă mă ambiționez, răspunse el.

Ea nici măcar nu încercă să-și stăpânească zâmbetul.

- Dar cere atâta energie să te împotrivești, Jake. Ches-tia asta dintre noi va învinge. Amândoi știm asta. N-am putut să ne împotrivim acum șase ani când a început. Abia eram la liceu, dar deja știam ce voiam, știam că suntem sortiți unul altuia.

- Asta a fost atunci, insistă el încăpățânat.

- Cred că pot demonstra că nu s-a schimbat.

La asta, el se încruntă.

- Bine, să zicem că ai dreptate. Trebuie să știu ceva înainte de a intra mai adânc în treaba asta cu noi doi. De ce te-ai întors în Chesapeake Shores? A fost pentru mine?

Cinstit, ea nu putea afirma așa ceva, așa încât scutură din cap.

- Chicago nu mai mergea pentru mine. Simțeam că ce trebuia era să mă întorc aici.

- Așadar, tot acest lucru acaparator ce pretinzi că există între tine și mine a fost doar un gând ce ți-a venit mai târziu, poate un mod plăcut de a-ți pierde timpul acum, dacă tot ești aici?

Ea auzi iritarea și mânia din spatele vorbelor lui, poate și o urmă de mâhnire, dar nu putu să nege că, cel puțin în parte, avea dreptate. Nu era el motivul pentru care se întorsese. Dar ar putea fi motivul pentru care ar rămâne. *Ar putea*, totuși, nu era de ajuns.

- Ce s-a întâmplat, Bree? Ți-a pierit graiul?

- Nu vreau să te mint.

- De ce nu? N-ar fi pentru prima dată.

Ea îl privi indignată.

- Nu te-am mințit, Jake. Niciodată!

- Bănuiesc că e adevărat, admise el. M-ai prins cu o chichiță. N-ai mințit chiar așa, în față. N-ai spus niciodată nimic. Doar m-ai lăsat să cred că vom avea

un viitor împreună și apoi ai plecat. Ai tu habar cum m-am simțit, știind că eram destul de bun să mă înșor dacă ar fi existat un copil, dar odată ce ai pierdut copilul, eram complet de prisos? Nu mai aveai nevoie de mine.

- N-a fost așa, spuse ea, deși știa că fusese exact așa. Ochii i se umplură de lacrimi de rușine. Fusese egoistă și imatură și regreta. N-am vrut niciodată să te rănesc. Mă gândeam doar la ce voiam eu, ce aveam eu nevoie.

- Și eu am fost un gând apărut ulterior, exact la fel ca atunci când te-ai întors aici. Cum aş putea trece peste asta? Cum să pot uita?

- Posibil să nu poți uita, admise ea. Dar cum rămâne cu iertarea, Jake? Crezi că ar fi posibil să mă ierți? Regret. Cu adevărat, îmi pare rău.

El se uită drept în ochii ei și după aceea își feri privirea.

- Poate, într-o zi, spuse el încet. Dar nu azi. Nu atunci când tu nu poți spune că eu sunt pe primul loc pentru tine. Merit mai mult decât atât, Bree.

Bree auzi fermitatea din vocea lui și se ridică. Avea și ea niște limite privind împăcarea, recucerirea lui. Până când va fi și el pregătit să-i vină în întâmpinare - până când ea va putea ști ce voia el efectiv să audă - n-avea nici un rost.

- Caută-mă atunci când vei fi gata să încerci, spuse ea, apoi descuie ușa și ieși, făcând distrată semn cu mâna spre Connie în trecere și nepermițând nici măcar unei singure lacrimi să cadă până când nu ajunsese în intimitatea mașinii ei.

Atunci plânse, nu doar pentru ea, ci pentru toată durerea pe care era evident că o pricinuisese unui bărbat care nu meritase așa ceva. Tot ce făcuse Jake vreodată fusese să o iubească necondiționat, să stea lângă ea când descoperise că era însărcinată. Ce-i dăduse ea în schimb? Nimic.

Ah, crezuse că îi dăruise inima, dar i-o înmânase însoțită de condiții. Trebuia s-o lase să plece, s-o lase

să reușească de cealaltă parte a țării, s-o aștepte. Și trebuia să facă toate astea fără vreo promisiune, fără vreun angajament.

Și atunci când el fusese chiar dispus să-i accepte condițiile, ea îl trădase culcându-se cu Marty, un bărbat care nu era nici pe jumătate atât de cumsecade sau de bun sau de iubitor. Era un miracol că Jake n-o ura după toate astea.

Totuși adevăratul miracol era că el încă o iubea, chiar și după tot ce făcuse. Nu voia, cu siguranță, dar o iubea.

Și într-una din zile, dacă era atentă cu inima lui și răbdătoare, poate că el va recunoaște și îi va da o altă șansă.

Stând în bucătăria spațioasă de țară, cu soarele intrând prin ferestre, starea de spirit a lui Mick se întuneacă. Își închise telefonul și mormăi o înjurătură ce o făcu pe Nell să-l privească cu o severă dezaprobare.

- Scuze, mamă, spuse el automat.

- Îmi spui și mie ce te-a supărat într-atât încât să folosești genul ăla de limbaj când eu stau chiar aici în fața ta?

- Proiectul din Seattle a dat de un obstacol. Trebuie să zbor acolo azi.

- Obișnuiai să profiți de ocazia de a te grăbi să înlături obstacolele, comentă ea studiindu-l curioasă. Ce s-a schimbat?

- În seara asta plănuisem să iau cina în New York cu Megan, spuse el încruntat.

Ea dădu din cap înțelegătoare.

- Pricep. Și ea o să creadă că ai revenit la aceeași rutină, dacă anulezi.

- Și cine ar învinovăți-o?

- Spune-mi, obstacolul ăla din Seattle se poate schimba semnificativ de azi pe mâine?

El se gândi la întrebare, apoi scutură din cap.

- Nu.

- Atunci, ai putea la fel de bine să zbori mâine la prima oră din New York, în loc de astă seară târziu din Baltimore.

El o privi uimit.

- Cum de nu m-am gândit la asta?

- E foarte greu să te lași de vechile obiceiuri, spuse ea. Timp de mulți ani, te-ai năpustit pe ușă, indiferent de ce se petrecea pe aici. Am impresia că majoritatea acelor situații de criză ar fi putut fi abordate și ele într-un alt mod, dar tu nu știai decât unul singur. Trebuie să mergi și să repari lucrurile tu însuși, mai repede și mai bine.

- E firma mea, răspunderea mea, spuse el apărându-se.

- Dar parte din a fi un om bun este să înveți a-ți echilibra prioritățile din viață. Asta e familia ta, și prin urmare este în aceeași măsură responsabilitatea ta ca și afacerea. Au existat momente în care să-l văd pe Connor bătând mingea sau pe Jess la serbarea de Crăciun de la școală erau la fel de importante ca orice criză ce ar fi apărut la birou.

- Ai dreptate, recunosc el mormăind.

Ea se lăsă pe spate cu o lucire de satisfacție în ochi.

- Bineînțeles că am. N-am ajuns la vârsta asta fără să învăț câte ceva despre viață. Ai face bine dacă m-ai asculta mai des.

Mick chicoti.

- Mai crezi că un cal bătrân se mai învață în buiestru?

- Sunt sigură, spuse Nell. Ești un O'Brien, nu-i așa? Noi avem o capacitate nelimitată pentru a ne reinventa. Uită-te doar la ce face Abby. Sau Bree. Și-au schimbat complet viața în ultimele luni.

Mick își dorea să se simtă la fel de relaxat cu aceste schimbări așa cum părea a fi Nell.

- Că veni vorba de Bree, chiar crezi că e fericită? întrebă el.

Asta îl sâcâia destul de mult în ultima vreme. Fără discuție că Bree făcuse ca afacerea ei să fie una de succes, dar nu se putea abține să nu se întrebe dacă nu cumva se ascundea de acel gen de activitate pe care îi era sortit să-l facă.

- Destul de fericită, bănuiesc, spuse Nell. Expresia feței îi deveni gânditoare. Dar împlinită? Asta-i o altă poveste.

- Crezi că mai scrie ceva?

- Văd lumina din camera ei până târziu, așa că ar fi posibil. Totuși, la fel de bine ar putea să fie adâncită în lectura unei cărți.

- Nu-mi place, spuse Mick. Și vina e a lui Demming.

- Ei bine, eu sunt mai îngrijorată de omul care e chiar aici sub nasul nostru, recunosc Nell. Nu poate fi ușor pentru ea, să aibă de-a face cu Jake în fiecare zi așa cum e cazul lor. Nici pentru el nu poate fi ușor.

La asta, Mick se încruntă.

- Tu știi ce s-a întâmplat între ei doi?

Mama lui scutură din cap.

- Am eu niște bănuieli, dar nimic concret.

- În regulă, ce crezi că s-a întâmplat?

- N-am de gând să fac speculații, spuse ea. Astea sunt întrebări pe care trebuie să i le pui lui Bree. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Dacă vrei într-adevăr să auzi răspunsurile.

- Ce vrei să spui cu asta? Nu te-aș întreba, dacă n-aș vrea să știu. Îmi fac griji pentru ea. Întotdeauna a fost secretoasă. Nu este ca Abby care spune ce gândește. Sau ca Jess care își iese din fire cât ai clipi. A trebuit să mă obișnuiesc cu felul de a fi al lui Bree, dar acum e ceva diferit. Ridică din umeri, încercând să-și găsească vorbele potrivite. E ca și cum sufletul ei a fost rănit.

Spre regretul lui, Nell încuviință încet din cap. El spera să fi negat.

- N-ai putea tu să vorbești cu ea? stăruie el. Sau poate Abby.

- Cred că pentru moment trebuie s-o lăsăm în pace. O s-o scoată la capăt cu asta la timpul potrivit. Întotdeauna așa a făcut.

Mick nu fu mulțumit cu asta.

- Dacă nu-și poate găsi drumul?

- Atunci o să fim aici pentru ea, la fel ca întotdeauna. Îi acoperi mâna. Ea știe, Mick. Se bazează pe asta.

- Tu ai fost aici, o corectă el. Nu eu.

- Ești acum aici, spuse ea, trecând cu vederea trecutul.

- Mă îndoiesc că vom putea repara ceva înainte să zbor la New York și apoi la Seattle, spuse el sec.

- Ai de gând să lipsești mai multe săptămâni? ripostă Nell.

- Nu, cel mult câteva zile.

- Atunci o să reconsiderăm situația când te întorci. O să stau cu ochii pe ea.

La asta, el zâmbi.

- Întotdeauna așa ai făcut. Îți spun suficient de des cât de recunoscător îți sunt pentru că ai fost mereu aici pentru copiii mei, în special în zilele acelea furtunoase după ce Megan a plecat și eu fugisem să mă îngrop în muncă?

- Asta face o familie, spuse ea simplu. Dacă există un gol, intervenim și facem ceea ce trebuie făcut.

Mick oftă. Dintre toate lecțiile pe care ea îl învățase vreodată, de ce părea că tocmai asta nu se lipise de el? Dăduse greș cu Megan, dăduse greș cu copiii. Însă gata cu asta. De acum înainte, avea de gând să fie în prim-planul vieților lor. Nu-i scăpase ironia că așteptase până când deveniseră cu toții adulți și o pornise fiecare pe drumul lui înainte de a-și da seama ce înseamnă să fie un tată adevărat.

- Cum a fost cu Jake? întrebă Jess atunci când Bree se întoarse la florărie.

- Cum crezi? Încă e încăpățânat ca un catâr, spuse ea sumbru. Mulțumesc că ai venit aici să-mi ții locul. N-am vrut să creez un precedent atârând un semn cu „Închis“ pe ușa, în mijlocul zilei. Bănuiesc că în curând va trebui să mă gândesc la un ajutor cu normă redusă. Credeam că mă pot descurca singură cu magazinul, dar încep să văd că-i aproape imposibil.

- Mă rog, până când îți găsești pe cineva, pot eu să te înlocuiesc. Cât despre azi, sunt aproape dezamăgită că te-ai întors atât de repede. Speram că va trebui să rămân aici pentru tot restul după-amiezii.

- Sperai să eviți problemele de la han?

Jess rânji.

- Nu, speram ca tu să fii pe undeva și să-ți faci de cap cu Jake.

- Aș vrea eu. Poate dacă el ar fi permis naturii să-și urmeze calea, am fi putut depăși niște bariere dintre noi, spuse cu regret Bree. Dar n-are de gând să cedeze ispitei așa de ușor.

- E bărbat. Până la urmă o să cedeze, afirmă Jess în cunoștință de cauză.

Bree scutură din cap.

- Poate că are dreptate. Poate că nu ne putem întoarce. Există multe în trecutul nostru peste care ar trebui să trecem.

Jess se uită cu atenție la ea.

- Îl vrei cu adevărat pe Jake înapoi? N-a trecut prea mult timp de când erai cu Marty. Poate că Jake e doar de consolare.

- Eram îndrăgostită de Jake înainte chiar să-l fi cunoscut pe Marty, îi aminti Bree. Cred că asta îl face să nu se încadreze în treaba cu consolarea.

- Nu neapărat. Știi că Jake te-a iubit. Trebuie să existe o anumită siguranță în asta. Reîntoarcerea la el ar însemna ceva cunoscut și sigur.

Pe loc, Bree scutură din cap.

- Nu-i nimic sigur în a mă întoarce la Jake. Există niște complicații uriașe.

- Cum ar fi?

Bree avea nevoie să vorbească cu cineva. Poate că Abby ar fi fost prima ei alegere, dar Jess era aici. Trase adânc aer în piept și recunoscuse:

- Înainte să plec la Chicago eram însărcinată cu copilul lui Jake.

Jess se uită șocată la ea, pentru ca mai apoi să simtă regretul.

- Nu cumva ai...

- Făcut un avort? Nu. Am pierdut sarcina.

Pe fața lui Jess apărură o expresie de compasiune.

- Vai, Doamne, Dumnezeu! Și nimeni din noi n-a știut? Nici măcar buni sau Abby?

Bree scutură din cap.

- I-am spus doar lui Jake. Voia să se însoare chiar atunci cu mine. Era extaziat.

Ochii i se umplură de lacrimi amintindu-și de felul în care se uitase la ea când îi spusese că pierduse sarcina. Fusesse distrus. Și ea ce spusese? Îi spusese că era mai bine așa, că nu erau pregătiți pentru o căsătorie, că voia să-și ducă la bun sfârșit planul de a se muta în Chicago. Îi spusese toate astea efectiv dintr-o suflare, imediat după ce îl anunțase că pierduse copilul lor. Gândindu-se acum la toate astea, o cuprinsese regretul și mâhnirea. Cât de insensibilă trebuie că părase. De un egoism total!

Lacrimile care îi umpluseră ochii îi alunecau pe obraji și în clipa următoare se trezi că suspină. Jess ocoli tețgheaua și o luă în brațe.

- E în regulă, murmură ea. Dă-ți drumul, Bree. Nu știu cum de ai ținut toate astea în tine atâția ani.

În schimb, Bree se retrase și își șterse nervoasă obraji.

- Nu știu ce m-a apucat. Nu mă gândesc niciodată la asta, cel puțin nu până de curând.

Jess o privi cu seriozitate.

- Poate că ar trebui. Pierderea unui copil este ceva important.

Bree scutură din cap.

- La ce-ar folosi? S-a terminat. M-am descurcat așa cum am știut cel mai bine.

- Și Jake? El cum a făcut față?

Un nou val de mâhnire o inundă.

- Nu prea bine, recunosc eu ea. Și eu am șters-o și l-am lăsat să se obișnuiască de unul singur cu pierderea. Copilul a fost adevărat pentru el încă din clipa în care i-am spus că eram însărcinată. Pentru mine era o problemă, dar pentru el era o bucurie. Și eu m-am purtat ca și cum nu mi-ar fi păsat absolut deloc că l-am pierdut. Câteodată sunt uluită că încă suportă să se uite la mine.

Jess o privi cu înțelegere.

- În regulă, așadar, Jake a rămas să se confrunte singur cu pierderea, dar la fel erai și tu. Cine te-a ajutat să scoți la capăt?

Bree tresări.

- De fapt, n-am putut. Am depășit situația. Am pus într-o cutiuță din mine tot ce s-a întâmplat, am pus și capacul, am încuiat-o și am aruncat cheia. Ar fi rămas așa închisă pentru totdeauna, cred, dacă nu m-aș fi întors și nu l-aș fi revăzut pe Jake. Asta a răscolit totul. Acum, sunt zile în care nu mă pot opri să nu mă gândesc la copilul pe care l-am pierdut, la viața pe care am fi putut-o avea.

- Repet ce am zis mai înainte, zise Jess. Poate că a venit momentul când trebuie să scoți totul la iveală. Văzând expresia îngrozită a lui Bree, ea adăugă repede: Nu îți sugerez să spui universului și nici chiar familiei, doar cui simți tu nevoia să-i spui pentru a lăsa toate astea în urmă într-un mod pozitiv, sănătos.

- Un psihiatru?

- Sau Jake, sugeră încet Jess. Gândește-te la asta, surioară. Probabil că el știe mai bine decât oricine ce simți tu.

- Mă îndoiesc că Jake are vreun interes să mă asculte, răspunse Bree. De fiecare dată când am propus să clarificăm situația, a refuzat categoric. Și nici măcar nu sunt sigură că ai dreptate că ar trebui să readuc pe tapet sentimentele mele în legătură cu copilul. Trebuie doar să găsesc un mod de a îndrepta lucrurile cu el.

Jess se uită drept în ochii lui Bree.

- Singurul mod de a-l readuce pe Jake în viața ta este să înfrunțați asta împreună. Poate că eu n-am un trecut prea bogat în relații trainice, dar știi bine că ești pierdut dacă încerci să ignori o problema de gravitatea celei care e direct în fața ta.

Bree oftă. Sora ei avea dreptate. Cine ar fi crezut că acea Jess frivolă și independentă ar nimeri exact la țintă cu ceea ce trebuia făcut? Dar acceptând că Jess știa despre ce vorbește n-o făcea pe Bree nici măcar un pic mai fericită sau mai nerăbdătoare să acționeze urmându-i sfatul.

capitolul 15

Jake petrecu toată dimineața la doamna Finch, mulcind¹ solul lângă tufele de liliac sub supravegherea ei. Treaba asta ar fi fost destul de plicticoasă în cele mai bune condiții, dar ea avea niște idei speciale despre ce voia. Existaseră câteva momente spre sfârșit când Jake crezuse că ea va insista să măsoare adâncimea mulciului cu o riglă înainte de a declara treaba terminată.

¹ Mulcirea este un proces benefic plantelor și presupune acoperirea solului cu materiale de origine vegetală. Scopul este menținerea umidității în sol și împiedicarea creșterii buruienilor. (n.tr.)

Pe când ajunsese înapoi la birou, era înfierbântat, murdar, scos din sărite și flămând. Din nefericire, Connie îl aștepta arătând supărată.

- Nu te așeza, îi porunci ea. Trebuie să ieși din nou și să faci o livrare urgentă.

El se uită bănuitor la ea.

- Nu de asta l-am angajat pe Jumbo, să se ocupe de livrări?

- A plecat deja să facă vreo șase livrări, inclusiv toți rododendronii pentru familia Henderson. I-a promis lui Aggie s-o ajute la plantat. I-am zis că poate. N-o să se întoarcă decât peste câteva ore.

Jake se uită atent la fața surorii lui.

- Nu contează. Are un mobil în caz că avem nevoie de el. Dacă e o urgență, cheamă-l înapoi. Agatha Henderson poate aștepta încă o oră de vreme ce el îi face o favoare.

- Nu-i nici o favoare, spuse ea. Se cheamă un serviciu de calitate pentru clienți, ceva pentru care noi suntem cunoscuți, datorită mie. În afară de asta, ar face risipă de benzină să se întoarcă tot drumul când tu ești deja aici și poți face livrarea.

Pentru că cheltuielile lor cu combustibilul crescuseră vertiginos în ultimul an, Jake nu putu deloc s-o contrazică.

- În regulă, unde e urgența și ce să livrez?

- Am adunat eu comanda, spuse ea, luând-o înainte spre seră unde o duzină de găleți de flori proaspăt culese erau aliniate lângă ușă.

Jake simți că-l ia cu rău de la stomac.

- Stai să ghicesc, spuse el. Astea merg la Florăria de pe Corso.

Ea dădu fericită din cap.

- O să-i spun lui Bree că ești pe drum.

El scutură din cap.

- Le pun în camionetă. Te poți duce tu până acolo.

- Nu eu. Plec să mănânc de prânz.

- Și eu la fel, argumentă el. Imediat ce curăț aici.

- Dar te duci la Sally's, ceea ce e efectiv ușă în ușă cu magazinul lui Bree. Se uită zâmbind larg spre el. Ce convenabil e, nu-i așa?

Jake știa că-și pierde timpul continuând să se certe. Evident, Connie plănuiise asta temeinic. Avea un răspuns la orice scuză ar fi găsit el. Dacă avea și un motiv ascuns era mai puțin clar.

- Bine, mormăi el, luând primul grup de găleți și încărcându-le în spatele camionetei.

Connie îl urmă cu încă câteva. Fu nevoie de mai puțin de cinci minute să le încarce pe toate.

- Când Bree va da comanda săptămâna viitoare, spune-i că trebuie s-o nimerească din prima, îi spuse el lui Connie.

Ea ridică din sprânceană.

- Dacă chiar vrei să te porți ca un nemernic mai degrabă decât ca un om de afaceri recunoscător care a primit din senin o comandă uriașă și neașteptată, va trebui să-i spui tu în persoană asta.

Jake oftă.

- Ai dreptate.

Era enervant cum Connie avea aproape întotdeauna dreptate când venea vorba despre probleme de servicii pentru clienți. Ea era o mare parte din motivul pentru care pepiniera își sporise vânzările de când o preluase el. Avea tactul și diplomația care lui îi lipseau.

O jumătate de oră mai târziu, trase în fața Florăriei de pe Corso și observă că majoritatea găleților de pe trotuar erau golite de florile pe care le aveau de obicei. Nu-i de mirare că Bree solicitase o comandă urgentă. Trebuie că vânzările mergeau bine, chiar și toamna atât de târziu. Zilele de vară târzie atrăgeau turiștii în oraș până în octombrie.

Nu era sigur ce simțea, legat de succesul ei. Dacă ar fi dat greș, poate că s-ar fi întors la cariera ei pe care știa

că o iubește. Poate că ar fi plecat din oraș, ceea ce ar fi făcut ca viața lui să fie cu mult mai puțin complicată.

Când intră pe ușa din față cu primele flori, ea își ridică privirea și în ochi i se citi uimire, urmată imediat de o evidentă ușurare.

- Slavă Domnului! exclamă ea cu ardoare. Am terminat aproape tot pe la zece dimineața. Se pare că o mulțime de turiști de weekend profită de vreme să vină în oraș pentru câteva zile în plus la căsuțele lor de vacanță.

- Să sperăm că asta va fi de ajuns să acopere tot weekendul. N-o să mai am nimic în stoc până săptămâna viitoare.

- Orice ai, e excelent, spuse ea. Știu că ar fi trebuit să comand mai mult de la bun început, dar încă mă obișnuiesc cu toate astea. Ploaia de vinerea trecută era previzibilă și aproape nimeni n-a venit în weekend. Am rămas cu câteva buchete de flori pe care le-am transformat în aranjamente și le-am donat spitalului.

- De ce nu le-ai aruncat, pur și simplu?

- De ce, când la fel de bine pot înveseli ziua cuiva?

Răspunsul prompt îi aminti de unul din motivele pentru care se îndrăgostise de ea de la bun început. Poate că era timidă și retrasă, dar avea un spirit generos ce îi încălzea pe toți din jurul ei. Și mai impresionant, părea că nu-și dă seama de cât de rare sunt aceste acte de bunătate.

Pentru că îl enerva să petreacă fie și doar un minut amintindu-și părțile ei bune, ieși din nou să mai ia câteva legături de flori. După ce le duse în frigider, se opri lângă teighea.

- Așadar, turiștii de weekend sunt cei mai buni clienți ai tăi? Întrebă el gândindu-se cum se va descurca atunci când n-or să mai vină aici în timpul lunilor reci de iarnă.

- Pentru buchete sunt. Localnicii comandă mai mult pentru înmormântări și evenimente speciale. Am câteva comenzi de la restaurantele locale pentru flori proaspete

pentru mese, dar tot ce vor sunt câteva fire de margarete sau ceva ce pot pune în vase mici, doar pentru a adăuga o pată de culoare decorului. În weekendul viitor o să fac flori pentru o nuntă la han, așa încât o să am o comandă mare pentru tine.

Jake fu uimit de entuziasmul pe care i-l auzea în voce.

- Tu chiar te bucuri de asta, nu-i așa? zise el.

- Îmi place, recunosc eu ea. E o provocare, dar aduce și satisfacții. Se aplecă spre el ca și cum i-ar mărturisi un secret. Și mai știi ceva?

- Ce?

- Îmi place să număr bonurile la sfârșitul zilei.

La asta, el chicoti.

- Îți place asta mai mult decât să scrii? Pentru că atât timp cât am fost împreună, doar asta voiai. Ai uitat cât de mult însemna pentru tine să scrii piese?

Ea scutură din cap.

- Bineînțeles că n-am uitat. Doar că a trebuit să mă desprind pentru o vreme. Uimitor, totuși, acum că am plecat, e ca și cum ceva s-ar fi eliberat în mine. Am scris mai mult în ultima săptămână decât am făcut-o în luni întregi înainte de a pleca din Chicago.

- Asta-i nemaipomenit, spuse el, încercând să-și manifeste un grad corespunzător de entuziasm. Ce se întâmplă atunci când o să termini piesa? O să pleci, te întorci în Chicago?

- Nu e o piesă, îi mărturisi ea, ignorând cu totul referirea la Chicago. Încerc să scriu un roman. E foarte diferit de ce am făcut până acum. Nu sunt cu totul sigură dacă o să fie ceva de capul lui, dar este o schimbare interesantă pentru mine.

Jake nu putu să se hotărască dacă vestea asta era de bine sau de rău. Putea scrie romane și rămâne aici, nu-i așa? Asta era ce voia el?

- Mi-ar plăcea să-l citesc, spuse el din impuls. Vreau să zic atunci când o să fie gata. Știu că nu-ți place deloc

să arăți cuiva la ce lucrezi până când nu ești mulțumită de rezultat.

Ea îl privi gânditoare.

- Știi ceva, mi-ar fi de folos o părere din afară, spuse încet. Tu citești mult. Îmi poți spune dacă ești de părere că am habar ce fac.

Disponibilitatea ei de a-l lăsa să arunce o privire la ce avea în lucru îl uimi.

- Pe bune?

- Doar dacă nu vorbeai serios, spuse ea. Vreau să zic, să nu te simți obligat sau așa ceva.

- Nu, mi-ar plăcea să citesc, spuse el repede, surprins de propria nerăbdare. Mi-au plăcut întotdeauna lucrările tale. Pieseale tale au fost extraordinare. Simțeam de parcă aș fi cunoscut personal fiecare din personajele tale. Mi-ar fi plăcut să am șansa de a vedea una pe scenă.

- Te-am invitat, îi aminti ea.

El o privi drept în ochi.

- Știi de ce n-am putut fi acolo, Bree.

Ea oftă.

- Da, știu. Doar că aș fi vrut ca atunci lucrurile să fi stat altfel între noi.

- Da, mă rog, nu-i posibil să schimbi trecutul. Se duse repede la camionetă, apoi grăbit, puse ultimele flori în magazin. Trebuie să fug. Pa, Bree.

Din nou, o auzi cum oftează în timp ce pleca grăbit. Din nefericire, simplul fapt de a sta la distanță de ea era din ce în ce mai inefficient în a-i proteja sentimentele. Nu conta cât de gros era zidul pe care și-l ridicase în jurul inimii sau cât de mare era hotărârea lui de a o ține afară, viețile lor păreau destinate să se întrepătrundă din nou.

Fără a ști prea bine ce făcea, Bree scoase o margaretă dintr-unul din buchetele de flori proaspete și începu să smulgă petalele în vechiul joc de mă-iubește, nu-mă-iubește, uitându-se după Jake. Nu știa deloc ce să creadă despre discuția lor.

Dorința lui de a citi ce scria o surprinsese. Îi amintea de zilele de odinioară când stăteau unul lângă altul în pat într-o duminică dimineață, ea cu o carte oarecare pe care o citea atunci sau cu un ziar și Jake cu paginile ultimei ei piese. Pe atunci, el locuia deja în micul apartament. Tocmai terminase facultatea, ar fi putut locui cu familia lui, dar își voia independența și un loc unde să poată fi singuri. Câteodată stăteau așa până la prânz înainte de a merge să ia masa cu ai lui sau cu buni.

Buni nu întrebaseră niciodată de ce Bree nu se întorcea uneori acasă sâmbătă noapte. La urma urmei, avea deja peste douăzeci și unu de ani. Cu toate astea, nu-și ascundea îngrijorarea din priviri. Și asta fusese - îngrijorare, nu dezaprobare. Cu toate că buni era de modă veche, voia cel mai mult ca ei să fie fericiți și vedea limpede în viitor suferință pentru Bree și Jake. Chiar abordase subiectul odată.

- Știi că ai depus cereri pentru câteva stagii la teatru, îi spusese ea lui Bree. Într-una din zilele astea, o să pleci de aici. Ce se întâmplă cu Jake atunci când vei pleca?

- El îmi înțelege planurile de viitor, o asigurase Bree senină, convinsă că vor găsi un mod pentru a face relația să funcționeze.

- De la a înțelege un plan în teorie până la a trăi cu asta e o distanță ca de la cer la pământ, o avertizase buni. Dacă îl iubești pe Jake - și cred că îl iubești -, poartă-te cu grijă cu inima lui.

La vremea respectivă, Bree crezuse că exact așa făcea, dar realitatea se dovedise a fi cu totul altceva. Dăduse o mare parte din vină pe sarcină și pe avortul spontan care urmasă, dar în mod realist acum putea înțelege cât de dificil ar fi fost să mențină o relație la distanță chiar și dacă toate condițiile ar fi fost perfecte.

Lăsând la o parte amintirea, petrecu după-amiaza făcând aranjamente pentru sâmbătă și vânzând câteva

alte buchete din florile proaspăt livrate. Chiar când se pregătea să închidă, clopoțelul de deasupra ușii sună și, ridicându-și privirea, o văzu pe Connie trecând pragul. Pe vremuri fuseseră prietene, dar de la întoarcerea lui Bree, relația dintre ele fusese incomodă.

Îi adresa surorii lui Jake un zâmbet timid.

– Bună, ce vânt te aduce pe aici?

– Speram că am putea bea ceva împreună, recunosc Connie. Nu te-am văzut aproape deloc de când te-ai întors în oraș.

– E din vina mea, spuse pe loc Bree, încântată de introducerea lui Connie. Nu eram sigură dacă întâlnirea dintre noi ar fi fost dificilă pentru tine după tot ce s-a întâmplat între mine și Jake.

Connie rânji.

– Dacă aș fi silită să aleg de partea cui să fiu, aș fi de partea lui, întotdeauna, admise ea. Dar cred că aici este de fapt doar o singură parte și el e prea căpos să recunoască. Își înclină capul, studiind-o pe Bree. Am dreptate cu asta, nu-i așa? Tu încă ții la fratele meu?

– Încep să cred că așa este. Mi-a lipsit, fără doar și poate.

Connie dădu din cap, mulțumită.

– Deci ce zici? Ai timp să bem ceva împreună? Jenny plănuiește o așa-zisă întâlnire de învățat vineri seară, așa că am doar cam o oră înainte să mă duc acasă și să mă asigur că de fapt se și învață acolo.

Bree era uluită. Ultima dată când o văzuse pe fata lui Connie, Jenny abia terminase școala elementară. Bree o ajutase pe Connie cu serbarea zilelor de naștere, petreceri cu pizza și petreceri în pijamale pentru fiica ei și prietenii acesteia.

– Jenny e destul de mare să aibă un prieten? Cum de s-a întâmplat?

– Firește că nu-i destul de mare pentru așa ceva, spuse sec Connie. Dar când un adolescent a fost oprit vreodată de asta? Copiii au un fel al lor de a crește când

îi scapi din ochi. O dată o să afli pe propria piele. Cu toate astea, îmi place să stau cu ochii pe ea. Jake a prins-o nu cu mult timp în urmă giugiulindu-se în biroul lui.

Bree făcu ochii mari.

- Ce a făcut? L-a snopit în bătaie pe băiat?

Connie râse.

- Cred că a fost un schimb de cuvinte foarte aprins și apoi a stat de vorbă cu Jenny. Vreau să cred că a reușit să se apropie de ea, dar în caz că nu, nu vreau să știu că este singură în casă cu băiatul ăla pentru mult timp.

Bree văzu o reală grijă în ochii ei și se hotărî brusc.

- Hai să bem ceva acasă la tine. Ți-ar conveni așa?

Pe fața lui Connie se văzu imediat ușurarea.

- Ar fi nemaipomenit.

- Ne vedem acolo în cincisprezece minute, îi promise Bree. Vrei să mă opresc și să iau o pizza sau ceva de ronțait?

- Ia două pizze, spuse Connie. Scoase o hârtie de douăzeci de dolari din portofel și încercă să i-o dea lui Bree. Ia-o, insistă ea. Dacă o să mănânce, n-o să se giugulească și putem mânca și noi fără să sar de pe scaun la fiecare câteva minute să-i controlez.

- Ține-ți banii. Tu ieși de băut. Cel puțin pizza s-o iau eu.

- Bine, atunci. Ne vedem curând. Știi că locuim la ai mei, da? Ei s-au retras în Florida chiar când eu divorțam. Jake are deja casa lui, așa că m-am mutat înapoi acasă. Prețul era în regulă. Dacă am grijă, mă descurc în fiecare lună cu pensia alimentară și cu alocația pentru copil pe care le primesc. Ce-mi plătește Jake se duce direct în fondul pentru facultate al lui Jenny. S-a dovedit că e un aranjament convenabil.

- Da, așa se pare, fu de acord Bree. Poți să mă pui la curent cu ce s-a mai întâmplat în viața ta când ajung la voi. Vreau să aud totul.

- O să te plictisească de moarte, răspunse Connie. Tu ești cea cu poveștile. Pe curând.

Imediat ce Connie plecă, Bree comandă pizza și o salată foarte mare, apoi merse cu mașina după colț să le ia. Pizzeria gema de lume, așa că dură mai mult decât se așteptase. După mai mult de o jumătate de oră, când parcă în fața casei lui Connie, observă imediat camioneta lui Jake pe alee. Pentru un scurt moment, se gândi să se întoarcă și să plece, dar Connie era deja în ușă, făcându-i semn să intre.

- Jake e aici? întrebă Bree traversând încet peluza.

- A apărut acum câteva minute. Pe cuvânt că n-am știut că o să vină aici în seara asta. Câteodată apare să cerșească de mâncare.

Bree nu crezu explicația în totalitate, dar nu spuse nimic.

- Știe că vin?

Expresia lui Connie deveni ușor vinovată.

- De fapt, am spus în treacăt că aștept o livrare de pizza din clipă în clipă.

Bree se încruntă la ea.

- Nu cred că va fi încântat de surpriza asta. Ar fi trebuit să-l previi.

- Așa încât să se simtă obligat s-o șteargă, chiar dacă știu că ar vrea de fapt să rămână? Nu cred, spuse Connie, întinzându-se să ia cutiile cu pizza, dar lăsând-o pe Bree să aducă salata. Le ducem în bucătărie.

Trecând de living, ce odinioară fusese la fel de familiar ca și cel de acasă, Bree putu auzi vocea lui Jake împreună cu a lui Jenny și cu una ce aparent era a prietenului adolescent. Pentru prima dată de când se întorsese, auzi râsetul relaxat al lui Jake. Acel sunet îi adusese odată atâta bucurie și îl auzise des. O duru să-și dea seama că, în preajma ei, el încetase să râdă.

În bucătărie, puse cutia cu salată pe masă și acceptă paharul cu vin roșu pe care i-l dădu Connie. Abia luase prima înghițitură când intră Jake.

- Miros mâncare, spuse el nerăbdător, apoi se opri în loc. Îi aruncă o privire acuzatoare surorii lui. N-ai spus că aștepti musafiri.

- Bree nu e musafir, spuse Connie relaxată, neintimidată de expresia lui sau de tonul lui neplăcut. Odată aproape că făcea parte din familie.

- *Făcea și aproape* ar fi cuvintele cheie, mormăi Jake. Connie se încruntă la el.

- Nu fi nepoliticos, îl certă ea. Tu ești cel care ai venit nepoftit. Dacă vrei pizza, stai jos și poartă-te cum trebuie.

Jake strâmbă din buze.

- Vorbești chiar ca mama.

- Asta am și vrut, ripostă Connie.

Bree nu se putu abține. Chicoti la schimbul de replici.

- Este chiar ca pe vremuri. Connie făceam mereu pe șeful.

- Încerca, o corectă Jake. Niciodată n-a fost șeful meu. Îi aruncă surorii lui o privire semnificativă. Și în zilele astea, eu sunt șeful ei, ceea ce ar face bine să-și amintească.

- Ia mai taci, spuse Connie. Nu mă sperii tu pe mine.

În mod ciudat, ciorovăiala avu efectul de a o relaxa pe Bree. În fine, trase un scaun și se așază. Dar când Connie ieși să ducă o pizza și două sucuri copiilor, nu-i veni în minte nimic să-i spună lui Jake.

- E caraghios, zise ea în cele din urmă. Obişnuiam să vorbim despre orice.

- Vremurile se schimbă, spuse el, sorbind din bere și uitându-se serios spre ea. Făcu semn cu sticla. Obişnuiai să bei una din asta în loc de un pahar de vin scump. Marty te-a ajutat să-ți dezvolți gustul pentru lucrurile mai sofisticate din viață?

- Nu fi prost, ripostă Bree, deși fără prea multă ardoare în glas. Connie mi-a turnat vinul. L-am acceptat.

Nu e o declarație superimportantă despre preferințele mele la băuturi.

El făcu o grimasă.

- Scuze. Connie are dreptate. Dacă nu pot fi politicos, probabil că e mai bine dacă plec.

Bree îl pironi cu privirea.

- N-ar fi mai bine să te străduiești un pic mai mult să fii politicos? Am reușit să purtăm aproape o întreagă discuție mai devreme. Te rog, Jake. Încearcă pentru seara asta. Doar de dragul surorii tale. Ceva îmi spune că a plănuit seara de azi. Hai să n-o dezamăgim. Inima ei stă bine acolo unde este.

- Și s-o încurajăm să continue să se amestece? sugeră el sumbru. Asta e ce vrei?

- Nu, ce vreau eu este ca noi doi să ne înțelegem. Mie dor de vremea când eram prieteni. De câte ori trebuie să mai spun asta înainte să mă crezi?

La asta, el se încruntă.

- Și mie mi-e dor să te iubesc. Dar nu pare să aibă mare importanță, nu-i așa?

- Ba sigur că are, spuse ea, bătând în retragere la auzul amărăciunii din spatele vorbelor lui. O să-ți spun cât de rău îmi pare de acum până în veacul vecilor dacă asta e ce vrei. Da? Ajută să mă auzi că-mi cer iertare?

El se uită la ea, apoi își lăsă privirea în jos.

- Nu.

Pentru că el nu se mișcase din loc, ea riscă în cele din urmă și îl întrebă:

- Înseamnă că o să rămâi? Doar o oră sau două, Jake. Nu-i nici o mare scofală.

El îi aruncă o privire piezișă.

- O oră sau două cu tine nu era niciodată de ajuns. Voiam o viață întreagă.

Durerea și vulnerabilitatea reveniseră în vocea lui. Ea își dădu seama acum cât de speriat era el de toate astea, de ei. Decât să-l forțeze să vorbească despre asta,

ea se apucă să ridice capacul cutiei de pizza și scoase o felie cu ardei și cârnat.

- Haide, îl necăji ea, fluturându-i pizza sub nas. E chiar cum îți place. Știi că vrei o felie.

El ezită așa de mult, încât ea crezu că va refuza, dar în cele din urmă se întinse să ia felia, atingându-și degetele aspre de ale ei. Ea se întrebă dacă și el simțise acea descărcare electrică pe care o simțise ea, dar el îi evită privirea, așa că nu putu spune.

Cel puțin nu-și pusese în practică amenințarea de a pleca. Pentru seara asta, va trebui să fie de ajuns.

În timpul unei pauze duminică după-amiază, Bree se gândi la cât de plăcută se dovedise a fi seara petrecută la Connie. Până la urmă, Jake chiar se relaxase și toți ajunseseră să joace cărți cu Jenny și Dillon. Jake o condusesse până la mașină, cu mâinile băgate în buzunare ca și cum ar fi voit să se împotrivescă dorinței de a o atinge și recunoscuse că seara decursese bine. După părerea ei, fusese mai mult decât bine. Fusese un progres.

Încă se delecta cu amintirea, când ridicându-și privirea, o văzu pe mama ei intrând în magazin.

- Mamă, nu mă așteptam să te văd în weekendul ăsta.

- Nu mă așteptam să fiu aici, dar tatăl tău a sunat aseară și m-a convins să iau primul avion de dimineață. A spus că are o surpriză pentru mine mai târziu. Știi ceva despre asta?

Bree scutură din cap. Nu auzise nimic despre o surpriză.

- N-am nici o idee.

- Mă rog, orice-ar fi, sper să fie ceva bun. M-a lăsat acasă și a plecat din nou. Am sunat-o pe Abby să văd dacă ea și fetele vor să vină să mâncăm împreună de prânz, dar Trace a spus că deja plecaseră în oraș. Le-ai văzut?

Bree ridică privirea la auzul clopoțelului de deasupra ușii și zâmbi.

- Chiar acum au sosit aici, spuse ea pe când Carrie și Caitlyn năvăliră în magazin aproape dărâmând o stivă de ghivece din ceramică în exuberanța lor.

- Potoliți-vă! le porunci Abby fără nici un rezultat.

Fetele erau deja în spatele tejghelei. Carrie se cățără imediat pe scaun și se întinse după cheile de la casa de marcat.

- Pot să înregistrez o vânzare, mătușă Bree? o rugă ea. Știu cum.

- Și eu știu, spuse Caitlyn încercând să se bage între Carrie și tejghea.

Bree se ghemui între ele.

- Știți regulile, le aminti ea. Trebuie să așteptăm un client.

- Dar ții ciocolată aici, spuse Carrie, evident dezamăgită. Vreau și eu puțină acum.

Abby rânji spre ea.

- Ți-am spus că fetele sunt cu ochii pe tine. Știu tot despre ascunzătoarea ta secretă.

- Hei, zise Megan, uitându-se spre nepoatele ei cu o privire exagerat de încruntată. Nici n-ați observat că sunt aici?

Caitlyn zâmbi larg spre ea.

- Buni Megan, nu te așteptam, nu-i așa, mamă?

- Cu siguranță că nu, fu de acord Abby, luând-o pe Megan de după mijloc. Dar suntem foarte bucuroase să te vedem.

- O să fiți și mai fericite dacă vă iau pe toate la o înghețată de ciocolată? le întrebă Megan pe fete. Bunicul vostru m-a ispitit să vin în oraș, apoi m-a abandonat, așa că o să mă duc să mă răsfăț cu o înghețată uriașă.

- Și eu! Și eu! spuse Caitlyn nerăbdătoare.

Carrie se dădu jos de pe scaun.

- Vin și eu!

Megan se întoarse spre Abby.

- Tu ce zici?

- Eu zic să s-o luați voi trei înainte, sugerează ea. Trebuie să vorbesc un minut cu Bree.

După ce Megan le scoase pe fete din magazin, Abby se întoarse spre Bree.

- Deci, ți-a zis mama ceva despre vizita asta? Ce-o fi în capul lui Mick s-o aducă în oraș și apoi s-o ia din loc lăsând-o aici?

- Habar n-am, spuse Bree. Ea mi-a spus că el ar fi menționat ceva despre o surpriză mai târziu. Știi ceva de asta?

Abby scutură din cap.

- A sunat mai devreme și a întrebat dacă vom fi liberi în seara asta. Voia să trecem pe la buni în jur de șase.

Bree se gândi la asta.

- Pe mine m-a rugat să încerc să plec de aici devreme așa încât să fiu și eu acolo. Doar nu crezi că...?

- Ce să cred?

- Are de gând s-o ceară pe mama din nou în căsătorie? Doar n-ar pune o întrebare ca asta cu toată lumea de față, nu-i așa? E o cale sigură spre umilință.

În ochii lui Abby apărură alarma.

- Sunt de acord. Cred că mama nu e nici pe departe pregătită să se mărite din nou cu el. Și, sincer, după tot ce s-a întâmplat între ei pe vremuri, nici măcar nu-mi pot imagina că tata e gata să facă pasul ăsta.

Bree dădu din cap.

- Așa mă gândeam și eu, dar ce altă surpriză ar putea fi?

- Cred că n-avem decât să așteptăm și să vedem.

- Și să ținem pumnii ca orice-ar fi să nu se întoarcă împotriva lui tata, adăugă Bree grav.

- Să te audă Dumnezeu, rosti Abby solemn, exact cum ar fi făcut buni.

- Pentru orice eventualitate, poate că ar trebui să dai de Mick și să încerci să afli care-i treaba, sugerează Bree.

- Ah, nu. Nu mă amestec.

- Haide, ai gena O'Brien pentru așa ceva, îi aminti Bree.

- Nicidecum. Sunt sută la sută schimbată.

- Nu cred că e posibil. Ești băgăcioasă din fire, și asta nu se schimbă. În afară de asta, tu ești cea mai mare. E de datoria ta să verifici treburile astea, să previi nenorocirile, genul ăsta de lucruri. Noi, ceilalți, ne bazăm pe tine pentru asta.

Abby se încruntă, dar băgă mâna în geantă și scoase mobilul. După ce tastă un număr, se încruntă și mai tare.

- A intrat direct în căsuța vocală a lui tata, spuse ea.

Bree rămase înlemnită auzind asta.

- Serios? Ai mai auzit tu vreodată ca tata să nu răspundă la telefon din prima?

- Poate că face parte din angajamentul lui de a o rupe cu trecutul, sugeră Abby. O să încerc încă o dată mai târziu, dar bănuiesc că ar trebui să mă duc s-o salvez pe mama din mâna fetelor. Cine știe ce-ar mai putea să încerce astea două s-o convingă să facă. Cred că și-au pus ochii pe un soi de tobogan acvatic complicat de la Ethel's Emporium. E exact genul de lucru despre care mama ar putea fi convinsă că trebuie să îl ia.

Bree chicoti.

- Păi atunci sunt uimită că Trace nu l-a cumpărat încă pentru ele.

- E în curs de a învăța cum e să nu le facă mereu pe plac, spuse Abby. Ne vedem acasă diseară.

Bree dădu din cap pe când Abby plecă, deja gândindu-se cum să încerce să-și dea seama ce naiba punea la cale Mick. Orice ar fi, avea o presimțire rea despre asta.

capitolul 16

Oricare ar fi fost surpriza lui Mick, buni era și ea implicată. Când Bree ajunse acasă, găsi toată familia adunată, cu excepția lui Jess. Pe mese erau boluri

cu salate și farfurii cu pui fript răspândite pe verandă, iar pe peluză fuseseră instalate mai multe mese și scaune.

- Așteptăm o armată? întrebă Bree inspectând cantitatea de mâncare.

- Nu, doar un medic de armată obosit, spuse fratele ei, Kevin, ocolind casa.

Își dăduse jos uniforma, dar ținuta milităroasă, ca și epuizarea din ochi erau de neconfundat. Părul care, la fel ca al lui Mick avea tendința de a se ondula, era ceva mai lung decât o tunsoare perie, ceea ce îi sublinia fața foarte trasă.

- Ah, Dumnezeuule, ai venit acasă! exclamă Bree aruncându-se în brațele lui. El o ridică și se învârti cu ea până când îi tăie răsufarea. Ea părea că nu voia să-i mai dea drumul. Ești prea slab. Ce v-au dat de mâncare acolo, în Irak?

- Nimic de genul puiului fript și a salatei de cartofi ale lui buni, asta-i sigur, spuse el.

- E rândul meu, spuse Abby, împingând-o pe Bree, apoi dându-i una în braț lui Kevin. De ce nu ne-ai spus că vii acasă? Nu te așteptam decât peste câteva luni. Ai terminat definitiv misiunea din Irak?

Lui Bree îi mai scăzu entuziasmul văzând că el scutură din cap.

- Încă nu, spuse el. Sunt doar într-o permisie de vreo două săptămâni.

- Suficient ca să-ți tăbăcesc fundul pe terenul de baschet și la câteva partide de pocher, spuse Connor, apropiindu-se să-și îmbrățișeze fratele. Mi-a fost dor de tine, frate-meu.

- Și reciproca e valabilă, răspunse Kevin, apoi se uită prin jur. Unde-i Jess? Și unde-i viitorul meu cumnat, Abby? Trebuie să stau și să am o discuție cu Trace înainte să te măriți cu el, să mă asigur că înțelege în ce se bagă însurându-se cu o femeie O'Brien.

- Să-l lași pe Trace în pace, îl instrui Abby, chiar când logodnicul ei se apropie și îl bătu zdravăn pe Kevin pe spate.

- Mă bucur să te văd, omule, îi spuse Trace lui Kevin. Și nu-ți face griji pentru mine. Cred că știu destul de bine în ce mă bag cu sora ta. Despre nepoatele tale ar fi trebuit să mă avertizezi.

Abby îl împunse în coaste.

- Terminați amândoi. Cât despre Jess, dacă ar fi știut că petrecerea asta e pentru a-ți ura bun venit acasă, ar fi ajuns la timp măcar de data asta, sunt sigură.

Chiar atunci pare-se, Kevin o văzu pe Megan. Făcu ochii mari.

- Mamă? spuse el și ochii i se umplură pe neașteptate de lacrimi înainte de a clipi hotărât pentru a le înlătura. Își mască reacția de început spunând: Nu mă așteptam să te văd aici.

Tensiunea din voce contrasta puternic cu răspunsul emoțional pe care nu fusese destul de rapid în a-l ascunde.

- Ah, Kevin, șopti Megan cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, traversând încet pajiștea. Sunt atât de ușurată să te văd în siguranță acasă. Se întoarse spre Mick, care rămăsese în urmă, și el cu ochii împăienjeniți de lacrimile revederii. Te-am iertat pentru că m-ai abandonat mai devreme. Asta e cea mai frumoasă surpriză.

Kevin arată stânjenit când Megan îl îmbrățișă, apoi se îndepărtă în grabă să ia o bere dintr-un răcitor din apropiere.

- Evident că buni a fost și ea implicată în secretul ăsta, spuse Bree.

- A trebuit să-i spun, zise Mick. Știam că-i trebuie câteva zile să organizeze petrecerea asta.

Cu toții se întoarseră spre buni.

- Și tu ai ascuns asta față de noi toți, rosti Abby cu admirație. Am un nou respect pentru capacitatea ta de a ține un secret.

Nell îi aruncă o privire indignată.

- Habar n-ai câte secrete am strâns și am păstrat eu, ripostă ea. De asta toată lumea din familie vine la mine, pentru că se știe că n-o să mă ia gura pe dinainte. Îl luă pe Kevin de braț și îi aruncă o privire semnificativă. De fapt, mai știi unul, unul mare.

Kevin o sărută afectuos pe frunte.

- Bine, bine, o să le spun. Așteptam doar să apară și Jess și o văd cum urcă acum cu mașina pe alee.

Jess apăsă frâna la vederea grupului avându-l pe Kevin în mijloc. Sări din mașină chiar înainte de oprirea motorului și zbură în brațele fratelui mai mare, acoperindu-i fața cu sărutări.

- Urâtule, de ce nu mi-ai spus că vii acasă? întrebă ea cercetându-l atentă. Aș fi făcut un tort.

Toată familia gemu.

- Bine, aș fi rugat-o pe buni ca facă un tort, spuse Jess, apoi se uită spre mesele acoperite de mâncare. Unde-i tortul cu ciocolată favorit a lui Kevin?

- Hei, protestă Abby înainte ca buni să poată răspunde. Hai să ajungem la secret. Acum că Jess e aici, spune-ne.

Privirea lui Kevin se îndreptă pe loc spre ușa din față a casei. La semnul lui, ușa se deschise și intră o femeie cu picioare lungi și păr scurt de culoare blond roșcat, care practic pluti prin curte cu privirea ațintită asupra lui. Restul familiei putea foarte bine să fie pe altă planetă după atenția pe care le-o acorda ea. Kevin o trase aproape de el și o sărută îndelung.

Când în cele din urmă întrerupse sărutul, expresia lui era plină de o emoție abia stăpânită și ceva din oboseala din ochi fusese înlăturată de privirea de adorație îndreptată spre fața ei ridicată spre el.

- Atenție cu toții, aș vrea să v-o prezint pe Georgia O'Brien, soția mea începând de azi la ora două după-amiază.

Bree se uită șocată la el.

- Te-ai însurat?

- Înaintea mea? glumi Abby. Credeam că este rândul meu.

- Așa credeam și eu, spuse Trace sec. Îi făcu cu ochiul lui Kevin. Ai vrea să-mi spui secretul tău ca s-o fac pe Abby să înceapă să facă planuri de nuntă?

Kevin o luă de mijloc pe Georgia.

- Când ești într-un loc cum e Irakul înclini să fii foarte motivat.

Megan se întoarse spre Mick.

- Și tu ai știut de asta? De când?

- De vreo două zile. Am fost cavalerul lui de onoare, confirmă Mick.

- Dar de ce n-ai așteptat, să ținem ceremonia aici? întrebă Jess, era clar supărată.

- Mă, frate-meu, spuse Connor evident iritat. Contam să fiu eu cavalerul tău de onoare când în cele din urmă te decideai să-ți pui pirostriile.

Kevin se ținea strâns de mâna Georgiei. Ea stătea lângă el cu o expresie plină de vină.

- Mă tem că e vina mea, spuse ea. Am doar câteva zile de permisie și voiam ca tata să officieze ceremonia. E pastor acasă, în Texas, dar n-am putut prinde niște legături bune să zburăm acolo și apoi aici. El și mama au putut prinde o cursă și ne-am întâlnit în aeroport în Baltimore, dar a trebuit să zboare imediat înapoi în Beaumont. Are slujbă acolo de dimineață. Toate astea s-au combinat în ultima secundă. Până acum câteva zile, eu și Kevin nici măcar nu eram siguri că vom primi amândoi aprobare pentru permisie în același timp.

- V-ați căsătorit în aeroport? întrebă Jess cu o expresie neîncrezătoare și deloc mulțumită.

Georgia confirmă din cap.

- N-a fost deosebit de romantic, dar organizarea a funcționat. Și așa am avut timp să venim aici să fim împreună cu voi toți înainte de a pleca înapoi în Irak.

Kevin vorbește atât de mult despre familia lui, așa că am vrut să vă cunosc.

- Deci asta ar fi petrecerea voastră de nuntă, trase concluzia Megan. Mick, ai luat șampanie?

- Firește că da, spuse el. Se răcește în bucătărie chiar acum. Mi-am închipuit că dacă o aduceam mai devreme, ați fi știut că se petrece ceva.

Buni zâmbi larg către Jess.

- La fel și cu tortul. Am făcut un tort de nuntă special, cu ciocolată, dar a trebuit să-l ascund în cămară.

- Atunci să înceapă petrecerea, spuse Connor, revenindu-și din dezamăgirea de mai devreme și bătându-l pe fratele lui pe spate. O să aduc șampania. Se aplecă și o sărută pe proaspăta lui cumnată. Georgia, bine ai venit în familie.

Toată lumea începu să se apropie de ea pentru a o felicita, dar Bree rămase retrasă. Jess și Abby îi urară bun venit Georgiei cu o evidentă rețineră, apoi se alăturară lui Bree.

- Mi-a fost teamă de asta, spuse Jess pe o voce joasă. De-abia dacă se cunosc.

- Dar uită-te cât de fericiți sunt, spuse Abby, evident înăbușindu-și propriile îndoieli. Kevin arată de parcă ar fi câștigat la loterie. Îndoielile noastre nu contează. Îi suntem datori să-i acordăm o șansă.

- Mă rog, firește că așa e, spuse Jess. Zic doar că pare îngrozitor de grăbit.

Se părea că Mick auzise comentariul ei în timp ce se apropia.

- Statul peste hotare provoacă unui om mult stres, ceea ce pentru noi ceilalți e imposibil de înțeles. Sunt doar bucuros că Kevin are pe cineva lângă el care evident îl adoră.

- Tata are dreptate, spuse Bree. Asta e ziua lor. Trebuie s-o facem specială pentru ei.

- Cel puțin Kevin o să mai rămână aici după ce ea se întoarce acolo, spuse Jess. Poate că vom afla adevărul. Nu crezi că e însărcinată, nu-i așa?

- Jess, termină! îi porunci Abby. Nu e momentul pentru genul ăsta de speculații. În afară de asta, îmi imaginez că ar fi trimis-o acasă dacă aștepta un copil. Cu siguranță nu s-ar dori un soldat însărcinat la datorie, tocmai în Bagdad.

Jess nu arăta ca și cum ar avea remușcări.

- Haide, ar explica de ce s-au grăbit așa. Chiar Kevin a spus că erau foarte motivați. Poate că asta a avut în vedere.

- Cred că o să votez pentru dragoste ca fiind motivul grabei, spuse Bree. Se uitase la fratele ei și la Georgia încă de când Kevin făcuse marele anunț. Nu-și luase practic ochii de la proaspăta lui soție. Tată, ia un pahar de șampanie și propune un toast. Nu-i asta una din obligațiile cavalerului de onoare?

Mick dădu din cap.

- Bună idee.

Pe când se îndepărta, Jess dispăru și ea. Când Mick își ridică paharul cu șampanie câteva minute mai târziu, Jess nu era de găsit.

Imediat ce Mick termină lungul său discurs urându-i Georgiei bun venit în familie, Bree se uită în jur după Jess, dar ea dispăruse. Se întoarse spre Abby.

- Unde-i Jess?

- Habar n-am, dar e clar că asta a supărat-o. Nu știu dacă e îngrijorată pentru Kevin sau e supărată că nu i-a spus mai din timp. Pentru ea nu contează că n-a spus nimănui cu excepția lui tata. Întotdeauna l-a văzut pe Kevin drept eroul ei. I-a fost devotată încă de când a plecat în misiune. Îi trimitea prăjituri, cărți, DVD-uri și orice altceva credea ea că i-ar putea face plăcere lui și celorlalți soldați. Mă tem că, fără să vrea, Kevin a sfârșit această legătură.

- Așa e, spuse Bree. Să sperăm că el o să priceapă asta și o să îndrepte lucrurile. Ar fi groaznic dacă s-ar crea o ruptură între ei.

- O să mă asigur eu s-o facă, spuse Abby, îndepărtându-se deja pe pajiște.

Dar înainte de a se îndepărta prea mult, Jess apărură și își ridică paharul de șampanie.

- Atenție cu toții, aș vrea să închin un pahar în cinstea fratelui meu mai mare și a soției lui. Georgia, poate că n-ai avut nunta pe care fiecare fată o visează, dar îți promit că luna de miere va fi mai tradițională. Apartamentul nupțial de la han e al vostru pe tot timpul în care stați aici. Asta e cadoul meu pentru tine și Kevin împreună cu o groază de urări de bine pentru o viață lungă și fericită împreună.

Abby se întoarse lângă Bree.

- Aproape că a reușit să sune sincer.

Bree se încruntă.

- Ce vrei să zici cu *aproape*? Eu ziceam că a sunat convingător.

- Prea convingător, spuse Abby. N-aș fi de loc surprinsă dacă n-a plănuisit să fugă până la han și să pună spumă de ras pe perne sau să le joace un renghi cu lenjeria de pat.

Bree îi aruncă o privire surprinsă.

- N-ar face așa ceva, protestă ea, apoi adăugă cu mai puțină convingere: Sau ar face?

- Sora noastră e imprevizibilă, în special când e supărată, îi aminti Abby.

- Crezi că ar trebui să-l avertizăm pe Kevin?

Pe fața lui Abby apărură un zâmbet larg.

- Nici gând. Mai degrabă cred că ar trebui să inventăm și noi niște trucuri diabolice.

- Ce obrăznicătură mai ești, o mustră Bree. Poate chiar mai mare decât Jess.

- Hai, să nu-mi spui că nu vrei să te răzbuni pe Kevin pentru că ne-a exclus de la nuntă, o acuză Abby.

- Sunt mai matură de-atât, spuse Bree, apoi chicoti. Dar chiar vreau să fiu acolo când descoperă oricare ar fi surpriza pe care i-a pregătit-o Jess.

Abby arată dintr-odată puțin vinovată.

- Poate că totuși ar trebui s-o avertizăm pe Georgia. E nouă în familie, la urma urmei, și femeile ar trebui să fie unite.

- Haide, cine doarme cu un câine cum e Kevin se scoală plin de purici¹, spuse Jess apropiindu-se de ele chiar la timp pentru a-și da seama că o descoperiseră.

- Ești rea, o certă Bree.

Jess rânji răutăcios.

- Da, sunt. L-am trimis pe Connor în misiunea mea diabolică chiar în momentul ăsta. Cred că l-a racolat pe Trace să-l ajute.

Pe când chicotea împreună cu surorile ei, în mintea lui Bree apăru o imagine a lui Jake. Nu se putu abține să nu se întrebe ce ar fi născocit frații și surorile ei dacă s-ar fi măritat în grabă cu Jake acum șase ani. Kevin era de-al lor, așa că era probabil să fi scăpat ieftin. Jake, pe de altă parte, nu s-ar fi descurcat așa de bine. Dar totuși, toată lumea din familie îl cunoștea, chiar îl simpatiza și îl respecta, la fel ca și pe Trace.

Dintr-odată fu în întregime cufundată în nostalgia vremurile trecute, gândindu-se la ce-ar fi putut fi. Și la ce voia din nou.

Pe când gândul acesta își făcea loc în mintea ei, aștepta să urmeze obișnuitele întrebări și îndoieli, dar acestea nu apărură. În schimb, ce simțea era siguranță. Se îndrăgostise din nou de Jake. Totuși, din păcate, era foarte posibil să-și fi irosit pentru totdeauna șansele cu el.

- Mă duc să mă plimb puțin, anunță ea, sperând să se îndepărteze înainte să înceapă să plângă și să se facă complet de râs. Poate că nimeni n-ar fi dat importanță,

¹ Expresie folosită de Benjamin Franklin, preluată din limba latină și aparținând lui Seneca; are înțelesul mai larg: spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești. (n.tr.)

pentru că la nunți toată lumea plânge destul, dar nu voia să riște.

Abby o privea deja îngrijorată.

- Ți-e bine? întrebă ea.

- Da, răspunse Bree cu un zâmbet forțat. Doar că am nevoie de aer.

- Suntem afară, spuse Jess evident încurcată de comentariu.

- Aer de mare, murmură Bree. Acolo.

- Departe de noi, adăugă Abby.

- Exact.

Dar chiar când se îndepărta, știa că atât Jess, cât și Abby se uitau lung după ea, nefiind prea sigure ce îi provocase dispoziția asta proastă. Nu era sigură că ar fi putut explica dacă ele ar fi întrebat-o.

Jake auzi vestea despre căsătoria lui Kevin O'Brien duminică dimineață, la biserică. Tot orașul discuta despre faptul că venise din Irak cu o nouă soție la braț. Cei mai mulți făceau speculații despre graba cu care fusese ținută ceremonia și mai ales într-un aeroport. Toate bârfele îl făcură pe Jake să-și dea seama pentru prima dată că, la urma urmei, ar trebui să fie recunoscător că el și Bree nu fuseseră siliți să se căsătorească în grabă. Care ar fi soții ce aveau nevoie să înceapă o nouă viață cu toată lumea din oraș vorbind despre ei? Îl compătimea pe Kevin.

Își spuse că de asta mergea la familia O'Brien duminică după-amiază. Timp de câțiva ani, el, Kevin și Connor fuseseră la fel de apropiați ca niște frați. Și Mack cu Will își petreceau timpul, de asemenea, cu ei. Băteau mingea împreună, leneveau zile întregi la pescuit în golf, beau bere în serile fierbinți de vară. Frații O'Brien îl incluseseră în toate activitățile datorită lui Bree. Jake voia să-i arate lui Kevin că există cel puțin o persoană în oraș căreia nu-i pasă de ce se însurase, atâta vreme cât era fericit.

După cum se așteptase, îi găsi pe Kevin, Trace și Connor jucând fotbal american pe pajiștea din față. Jake sări și interceptă pasa lui Kevin înainte ca prietenul lui să știe măcar că era acolo.

- Hei, de unde ai apărut? întrebă Kevin cu un zâmbet larg pe față. Îl bătu pe Jake pe spate, apoi aruncă mingea spre Connor și îl trase deoparte pe Jake. Ce bine-mi pare să te văd.

- Umblă vorba că se cuvine să primești felicitări, îi spuse Jake pe când se îndepărtau de Connor și Trace. Am trecut pe-aici să-mi exprim compasiunea față de femeia care a avut ghinionul să se combine cu tine. Unde e?

- Cu Abby, Bree și Jess pe plajă, spuse Kevin. Îi vând ponturi cum să se descurce cu mine.

Jake se prefăcu îngrozit.

- Și tu permiți așa ceva?

Kevin rânji, dar apoi expresia lui deveni serioasă.

- Cum e cu sora mea înapoi în oraș?

- Ne descurcăm, spuse Jake.

Kevin îi aruncă o privire atentă.

- Ceva îmi spune că nu-i chiar așa de ușor pe cât încerci tu să pară.

- N-o să te mint. Câteodată e un infern, confirmă Jake. Dar destul despre mine. Arată spre ceilalți doi bărbați și spuse destul de tare pentru a auzi și ei: Cred că trebuie să coborâm spre plajă și să întrerupem pălăvrăgeala. Ce zici?

- Zic da, acceptă pe loc Kevin.

- Pentru că pare că nu poate să stea mai mult de zece minute fără să se uite la soția lui, spuse Connor apropiindu-se de ei.

Kevin nici măcar nu încercă să nege.

- Așteaptă tu, frățioare. Într-una din zilele astea, o să vină femeia potrivită și o să-ți scoți nasul din cărțile tale de drept suficient de mult încât să fii și tu pus la podea. Jake știe despre ce vorbesc, nu-i așa, Jake? Și tu, Trace?

Trace oftă din greu și dădu din cap.

- Cu siguranță că știu.

- Și eu, încuviință Jake.

De fapt, femeia pe care o avea în suflet era în clipa asta pe plajă cu noua soție a lui Kevin. Și părea că nu-și poate stăpâni agitația plină de speranțe ce o năștea în el acest fapt.

Mick nu se mai simțise de ani întregi atât de satisfăcut. Era o superbă zi de toamnă, briza mării era răcoroasă, soarele cald. Și mai presus de toate, era înconjurat de întreaga familie. Se întoarse spre Megan.

- Poți să îți închipui ceva pe lume mai bun decât asta? întrebă el cu privirea ațintită asupra meciului improvizat ce avea loc pe pajiște.

Chiar și Carrie, și Caitlyn alergau de colo-colo cu adulții. De fapt, cu un mic ajutor din partea unchiului Kevin care o ridică și o purtă împreună cu mingea, Carrie înscrise un eseu.

- Nimic altceva, spuse Megan cu ochii strălucind de lacrimi neșterse.

- Haide, Meggie, plângi? întrebă Mick.

Ea dădu din cap.

- Cred că îmi vine să plâng, spuse ea cu o voce înecată. N-am crezut niciodată că o să apuc încă o zi ca asta. Se întoarse spre el. Mulțumesc, Mick.

- Ce-am făcut?

- Ai insistat să vin aici. Și când te gândești că aș fi putut pierde toate astea. Cum ar fi fost să mă fi încăpățânat și să ratez șansa de a-l vedea pe Kevin și de a o cunoaște pe soția lui?

- Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, spuse Mick. Dacă puterea mea de convingere nu m-ar fi ajutat, ți-aș fi spus adevărul despre surpriză. N-ai fi putut să nu vii, odată ce ai fi aflat despre venirea lui Kevin acasă.

- Mi-aș fi dorit doar să fiu acolo la nuntă, spuse ea gânditoare. Mi-aș dori ca el să fi vrut să fiu acolo.

Mick întinse mâna și i-o luă strângând-o.

- Știu, dar mi-a fost teamă să-i dau ideea. Voi doi n-ați mai vorbit de multă vreme.

Ea oftă.

- E vina mea, știu.

- A fost deziluzionat de ceea ce s-a întâmplat, Meggie. Era la vârsta la care l-au afectat toate discuțiile despre cum tu ai fost văzută în compania altui bărbat. Apoi ai plecat.

- Și el ți-a luat ție partea, spuse ea. Nu-l pot învinovăți pentru asta. Poate dacă aș fi abordat diferit lucrurile, dacă aș fi încercat puțin mai mult să insist pe o relație, dacă aș fi continuat să mă port ca o mamă...

Mick putu auzi durerea sinceră din glasul ei și își dori să poată face ceva pentru a o ușura. Adevărul era că amândoi purtau o parte din vină pentru turnura pe care o luaseră lucrurile. Poate că Megan trebuia să se împace cu fiecare din copiii lor, dar el își putea îndeplini sarcina proprie netezind calea. Fusesse un tată absent mult prea des, dar cu toate astea avusese mai mult timp decât ea să creeze o legătură între el și copii în pragul unui divorț traumatizant. După fiecare din vizitele lui Megan, mama lui îi relata cât de rău merseseră lucrurile. Oricât de furios fusese pe atunci, aproape că-i păruse rău de ea.

- Kevin te-a iertat, e clar pentru mine, îi spuse Mick. Ai văzut expresia lui când te-a văzut ieri?

- A fost surprins, asta-i tot, spuse ea. Ai observat cum stă la distanță azi?

- O să fie nevoie de timp, Meggie. Repararea greșelilor din trecut nu se întâmplă cât ai clipi.

Ea îi aruncă o privire piezișă.

- Mă bucur că știi asta.

- Știu că amândoi avem multe de iertat și de uitat, admise el. Cred că facem progrese, totuși, nu crezi?

Ea ezită, apoi își împlătește degetele cu ale lui.

- Sper asta, Mick.

- Hei, tată, pierzi toată distracția, strigă Connor. Ești prea bătrân să joci?

Megan rânji.

- Hopa, asta-i o provocare, fără doar și poate.

Mick se ridică în picioare.

- Și nu-l pot lăsa pe un tinerel să scape atunci când mă face să mă simt învechit și inutil.

- Încearcă să nu-ți rupi ceva, spuse ea în timp ce el șchiopăta dinadins coborând scările într-o încercare de a câștiga simpatie.

Mick făcu un adevărat spectacol încercând să-și facă încălzirea alăturându-se celorlalți pe pajiște.

- Vino aici, Caitlyn. Ce zici ca tu și cu mine să facem o echipă?

Ea zâmbi larg spre el. Una din codițe i se desfăcuse. O fundă roz atârna din cealaltă și avea obrajii îmbujorați. Întinse brațele și Mick o ridică. Îi șopti ceva la ureche. Ea chicoti.

- În regulă, bunicule Mick. Hai s-o facem, spuse ea nerăbdătoare.

Bătu palma cu ea, apoi o lăsă jos. Când primi pasa, o blocă și i-o dădu nepoatei lui.

- Hai, fetiço, spuse el.

Caitlyn o luă la goană, apoi se uită înapoi cu o expresie nedumerită.

- Pe unde?

Înainte ca el să poată răspunde, sora ei o ajunse din urmă și o atinse. Apoi Carrie începu să țopăie.

- Câștigăm! Câștigăm!

Mick se încruntă exagerat la ea.

- Ce vrei să spui cu asta? Că a fost primul meu joc?

- Și ai pierdut, bunicule Mick.

El se uită în jur la toți ceilalți.

- Mi-ați întins o cursă, propriului vostru tată? întrebă el indignat.

Connor îl bătu pe spate.

- Așa am și făcut. Acuma, hai să bem o bere. Așa o să treci mai ușor peste faptul că ai pierdut.

- Bănuiesc că voi toți vă amintiți cine va face fripturile peste puțin timp, îi tachină el. Chiar vreți să jigniți bucătarul?

- De fapt, grătarul e în sarcina mea, îl informă Connor. Ultima dată când te-am lăsat lângă el, ai ars toți hamburgerii. A fost o priveriște îngrozitoare.

- Frumos mai vorbești cu un om în propria lui casă, mormăi el și se înapoie la balansoarul de pe terasă. Ai văzut cum s-au purtat cu mine amărății ăia nerecunoscători? o întreabă el pe Megan.

- Ca și cum te adoră, spuse ea, în voce revenindu-i nota melancolică. Încă se poartă cu mânuși cu mine, oricum toți în afară de Abby. Aș da orice ca ceilalți să mă tachineze așa.

- Cu răbdare, îi spuse el, apoi o zări pe Bree stând separat de ceilalți. Îi dădu un cot lui Megan. Vezi asta?

- Ce?

- Bree stă de una singură.

- Ce văd eu e că nu-și poate lua ochii de la Jake, răspunse Megan.

Mick se încruntă.

- Apropo, ce caută el aici?

- Abby spune că a venit să-l felicite pe Kevin, așa că firește, Kevin l-a poftit să rămână.

- Păi, dacă stă aici și o face pe Bree să se simtă nefericită, o să-i spun să plece, spuse Mick, gata să se ridice de pe scaun.

- Nu, spuse pe loc Megan. Sunt adulți. O să rezolve asta singuri.

- Dar aici e casa lui Bree. De ce s-o facă să se simtă incomod aici?

- Pentru că e și casa lui Kevin și el vrea ca Jake să fie aici.

Chiar pe când rostea acestea, Mick văzu cum Jake traversa pajiștea spre Bree. Se așeză pe un scaun lângă

ea. Expresia prudentă de pe fața ei dispăru și buzele se arcuiră într-un zâmbet. După o discuție lungă, Jake o luă de mână și o trase să se alăture celorlalți.

- Vezi ce vreau să spun? zise Megan pe o voce mulțumită. Ți-am spus că vor rezolva.

- Ce-i al lui e al lui, și-a dat seama că există o problemă, spuse Mick în silă.

Megan râse.

- Ceva îmi spune că lui Jake nu-i scapă multe atunci când e vorba despre Bree.

- Păi dacă amândoi sunt atât de topiți unul după altul, de ce nu trec la fapte? întrebă iritat Mick. Sunt destul de maturi și ne-ar prinde bine încă niște nepoți pe aici.

La asta, Megan oftă.

- Tare aș vrea să știu și eu, dar nu cred că e o idee bună ca tu să sugerezi vreunui din ei că ai vrea să fie împreună doar ca să poți avea și alți nepoți.

- Cred că ai dreptate cu asta, recunosc el. Îi aruncă o privire plină de speranță. Ce-ai zice să facem niște aluzii?

Ea îi aruncă o privire muștrătoare.

- Las-o baltă. Ești la fel de subtil ca un buldozer.

- Atunci fă-o tu, sugerează el.

- Nici unul din noi nu se va amesteca, spuse ea ferm. Eu n-am dreptul și tu nu ai tactul.

- Aș!

- Serios, Mick. Nu te amesteca.

Mick știa că ea avea dreptate, dar îl chinuia gândul la fata lui tristă, când fericirea ei părea să fie la doi pași.

capitolul 17

Bree nu se așteptase ca Jake să apară să-i ureze bun venit lui Kevin și să-l felicite pentru căsătorie, dar nu fu surprinsă că odată ce apăruse, Kevin insistase să rămână. Uitându-se la felul în care Jake se integra în familia

ei îi readuse totuși în minte mult prea multe amintiri. Asta ar fi putut face ei dacă lucrurile ar fi decurs diferit. Jake ar fi făcut parte din familia O'Brien. Copilul lor, dacă el sau ea ar fi trăit, ar fi fost primul nepot, născut chiar înainte de gemenele lui Abby. Toată nostalgia și regretul pe care Bree le simțise cu o zi în urmă reveniseră cu vârf și îndesat împreună cu dorul pentru un viitor ce părea de neatins.

Pentru mare parte din zi păstrase o distanță prudentă, știind că nimeni din familie n-ar fi făcut prea mare caz că se poartă aproape ca o străină. Erau obișnuiți cu faptul că ea observa, mai degrabă decât să participe. Nu contase însă ca Jake să se simtă vinovat din această cauză.

Când traversase pajiștea în direcția ei, rezistă dorinței de a o lua către plajă. Oricum, ar fi urmărit-o și acolo.

– Ce faci aici de una singură? întrebă el lăsându-se să cadă pe unul din scaunele Adirondack de lângă al ei. Amândouă scaunele fuseseră întoarse din poziția lor obișnuită cu fața spre golf. Stând pe ele acum, ea și Jake puteau se să uite la restul familiei.

– Mă bucur de moment, pretinse ea. Cine știe când o să avem altă ocazie să fim împreună așa?

El se încruntă spre ea.

– Îți faci griji de Kevin?

– Firește că îmi fac. Face o treabă periculoasă într-un loc periculos.

– E antrenat pentru asta, îi aminti Jake. Și acum că e însurat, o să fie și mai prudent.

– Știu, dar nu-i de ajuns să mă oprească din a-mi face griji.

– Păi atunci, n-ar trebui să fii acolo petrecând mai mult timp cu el, în loc să fii aici? Te ții departe din cauza mea?

– Nu, spuse ea pe loc, apoi îi întâlni privirea și oftă. Da.

– O să plec, dacă asta vrei, se oferă el.

- Asta-i problema, spuse ea. Știu că ai pleca, dar nu vreau să pleci. Îmi place să fii aici puțin prea mult, în special dat fiind felul în care stau lucrurile între noi. Mă tot gândesc la cum ar fi putut fi, dacă aș fi luat alte decizii.

- Ai făcut ceea ce ai crezut că trebuie să faci, recunosc el în silă. M-ai rănit, fără îndoială, dar aș fi putut trece peste plecarea ta la Chicago dacă ai fi vrut să fac și eu parte din noua ta aventură. În schimb, când am ajuns acolo, m-am simțit ca un intrus. Ridică nepăsător din umeri. Și mai era și Marty.

Bree era împovărată de vina că Jake o găsisese cu alt bărbat.

- Îmi pare rău. N-am vrut niciodată să aflî în felul acela. Până când nu ți-am văzut expresia feței, nu sunt sigură că mi-am dat vreodată seama cât de îndrăgostită eram de Marty. Se uită la Jake. Nu se întîmplase nimic între noi, să știi. Nu atunci.

El arată sceptic.

- Nu așa părea, spuse el scurt.

- Vom putea vreodată să depășim asta? întrebă ea fără ca măcar să încerce a-și ascunde dorința din voce.

El tăcu, cu o expresie distantă pe față.

- M-am gândit la asta, în special azi, recunosc el. Ai putea avea dreptate.

Bree se prefăcu șocată.

- Serios? spuse ea dramatic. Despre ce?

- Foarte nostim. Voiam doar să spun că poate ar trebui ca măcar să încercăm să fim prieteni, și singurul fel în care putem face asta e să ieșim împreună din când în când, așa cum o facem azi.

La asta, ea chicoti.

- Azi, tu și cu mine nu am ieșit împreună. Ne găsim în același spațiu public. Acum e prima dată când vorbim de când m-ai salutat mai devreme pe plajă.

El se ridică și îi întinse mîna.

- Atunci vino și stai lângă mine la cină. O să avem o discuție adevărată, poate o să și râdem puțin. Va fi aproape ca pe vremuri.

Sugestia fu de ajuns ca s-o facă să râdă.

- Tu chiar crezi că putem avea o discuție particulară înconjurați de familia mea?

- De ce nu? Obişnuiam să o facem. De fapt, am petrecut o mulțime de după-amiezi de duminică exact așa.

- Și pe atunci luau de bună faptul că ne vedeau împreună pentru că eram mereu împreună. Ne lăsau în pace. Îți garantez că dacă încercăm asta azi, fiecare adult de la această petrecere va găsi un pretext să stea lângă noi.

- Atunci vom face parte din mulțime și nu va trebui să spunem prea multe, răspunse el. Haide. Indiferent cum ar merge, o să fie un început.

În ciuda rezervelor sale, Bree se ridică și îl luă de mână. Voise un nou început și, în sfârșit, el îi oferea unul. Cum să-l refuze?

- Hai s-o facem, dar să nu spui că nu te-am prevenit.

Traversaseră pe jumătate pajiștea când ea își ridică privirea spre el și îl întrebă viclean:

- Vrei să punem pariu cine o să fie primul care întreabă ce se petrece cu noi?

El rânji.

- Simplu. Pariez pe tatăl tău.

- Nicidecum, ripostă ea. O să fie cu siguranță Abby.

- Și care e miza? întrebă el.

Ea se uită direct în ochii lui.

- Cina, spuse ea pe loc. Asta era șansa ei de a profita de porțița deschisă și n-o pierdu.

Jake trase adânc aer în piept ca și când n-ar fi avut în vedere nimic după acest moment.

- Cina? repetă el. Tu și cu mine?

Ea dădu din cap.

- Te bagi?

- Cine câștigă alege momentul și locul, cine pierde plătește?

- Absolut.

El ezită pentru un timp, cu privirea ațintită în ochii ei.

- În regulă, atunci, s-a făcut.

Două minute mai târziu, când Abby veni lângă ei, Bree îi aruncă lui Jake o privire triumfătoare.

- Brady's, marți seară, spuse ea imediat.

Jake arată puțin tulburat, dar dădu din cap.

- Atunci, așa rămâne, spuse el. Mă duc să-mi iau încă o bere. Îți aduc ceva?

- Un suc dietetic, spuse ea.

- Abby? spuse Jake. Pot să-ți aduc ceva?

- Nu, mersi. Trace trebuia să-mi aducă o felie din tortul cu nucă de cocos pe care l-a făcut buni pentru azi, dar ceva îmi spune că el și fetele sunt în bucătărie războindu-se cine să lingă lingura din bolul cu glazură.

În clipa în care Jake se îndepărtă, Abby se uită curioasă la Bree.

- În regulă, acum, ia spune-mi. Ce-a fost cu Brady's mai devreme?

- Ai auzit discuția. Avem o întâlnire pentru marți seară.

- Dar ceva îmi spune că sosirea mea are ceva de-a face cu asta.

Bree dădu din cap, zâmbind larg.

- Și aș vrea să-ți și mulțumesc.

- De ce?

- Am făcut un pariu cine va fi persoana băgăreață de aici care o să vină prima să vadă ce se petrece cu noi doi. El a spus că tata. Eu am spus că tu.

Abby se uită la ea, apoi izbucni în râs.

- Nu și-a dat seama că pariezi pe ceva sigur?

- Se pare că nu, spuse Bree. Ai văzut expresia de totală panică de pe fața lui când și-a dat seama că va trebui să plătească?

Abby râse, apoi se opri gânditoare.

- Stai puțin. Care era premiul dacă venea tata?

- La fel, doar că ar fi trebuit să plătesc eu.

Expresia lui Abby deveni satisfăcută.

- Atunci mi se pare că ai fi câștigat oricum și Jake știa exact în ce se bagă. Asta nu-ți spune nimic?

Bree nu se gândise la pariu din această perspectivă. Poate că mintea ei nu era la fel de diabolică precum a surorii ei.

- Ce? întrebă ea.

- El caută doar o scuză să iasă cu tine, una care să nu-l pună în situația de a fi trebuit să ți-o ceară.

Bree se uită fix la ea.

- Serios? Așa crezi?

- Cu siguranță că așa mi se pare.

Bree se lăsă pe spate.

- Ei, ca să vezi.

Abby se ridică în picioare.

- Uite-l că vine, așa că o să plec. Cred că se întoarce roata, scumpo. Pregătește-te să te lași dusă de val.

Bree era mai mult decât dornică să facă exact așa. Spera doar să nu se înece pe parcurs.

Jake aranjase să se întâlnească cu Bree la Brady's. Restaurantul de pe țărm avea mai multă atmosferă decât majoritatea localurilor din Chesapeake Shores. Așa cum era cazul cu multe din ele, odinioară fusese locul preferat pentru o cină romantică. Nu se putu opri să nu se întrebe dacă ea îl alesese pentru că avea cea mai bună mâncare din oraș sau pentru amintirile pe care cu siguranță că le trezea.

Ea era deja la masă când el sosi. Avea un pulover moale din cașmir albastru ce îi evidenția culoarea ochilor, ca să nu mai spunem cum îi accentua formele. El era atât de concentrat pe frumusețea ei în lumina lumânărilor, că nu observă teancul de foi de hârtie așezat pe locul lui, decât când trase scaunul.

- Ce-i asta?

- Manuscrisul meu, cel puțin ce e până acum, îi spuse ea. Ai spus că vrei să-l citești.

Jake trebui să-și stăpânească un zâmbet.

- Așa că l-ai adus la întâlnirea noastră. Te gândeaai că discuția s-ar putea să lânzezească?

Ea strâmbă din buze, la rândul ei.

- Nu m-am gândit la asta, dar nu se știe niciodată cum evoluează lucrurile astea. Primele întâlniri pot fi dificile.

- Nu-i chiar prima noastră întâlnire.

- Așa se simte, spuse ea.

El știa exact ce voia să spună. Fusese nervos toată ziua, gândindu-se la această seară. Ca să câștige timp, băgă teancul de foi într-un plic pe care tot ea îl adusese și puse pachetul pe podea.

- Cred că putem să ne descurcăm câteva ore stând la taclale, spuse el în cele din urmă. Hai să începem cu fratele tău. Ce crezi tu despre vestea lui cea mare? Și ce crezi despre Georgia?

- Mi-a plăcut, spuse Bree. Și el e îndrăgostit până peste cap de ea, ceea ce e tot ce contează de fapt.

- Crezi? întrebă Jake fără a încerca măcar să-și ascundă scepticismul față de căsătoria făcută în grabă. Știa mai bine decât toții că și după ani întregi nu era posibil să cunoști cu adevărat destul de bine pe cineva pentru a face să funcționeze o relație. Cei doi se cunosc doar de câteva luni.

- Dar mediul din Irak e intens, argumentă Bree. Îmi imaginez că toate sentimentele sunt amplificate și probabil că exista o reală nevoie de a trăi clipa.

- Un motiv în plus să aștepti până te întorci acasă pentru a vedea dacă acele sentimente sunt adevărate și de durată, spuse el.

Bree îl studie cu mare atenție.

- Spui toate astea din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi, nu-i așa? Nu crezi că dragostea durează, chiar și în cele mai bune condiții.

- Nu, nu cred, admise Jake.

Expresia ei deveni tristă.

- Ah, Jake, nu-ți poți trăi viața cu o atitudine așa de cinică. Cum să găsești vreodată fericirea dacă nu ești deschis la asta?

- Sunt destul de fericit, spuse el, apărându-se. Firma mea se dezvoltă. Necesită mult timp. Am familie, prieteni. Ce altceva îmi trebuie?

- Dragoste, sugeră ea încet.

- Am trecut prin asta. Nu s-a terminat prea bine.

- Ceea ce a fost vina mea și nu a ta. Îl privi cu sinceritate. Dă vina pe mine dacă trebuie, dar nu te răzbuna pe toate femeile din lume. Cu siguranță ai cunoscut femei minunate de-a lungul celor șase ani.

- N-ai dreptul să te interesezi de viața mea amoroasă, spuse el rigid, nevrând să recunoască cât de jalnică fusese de când plecase ea.

- Prietenii își spun unul celuilalt lucruri din astea, ripostă ea.

Jake se gândi să pomenească ceva de Marty în discuție să vadă cum reacționează ea. Singura problemă era că nu voia să mai audă nimic despre bărbatul acela. Dacă vreodată aveau să meargă mai departe, depășirea problemei Martin Demming ar juca un rol important în acest sens.

În schimb, îi aruncă o privire aspră, menită a o avertiza, apoi luă meniul.

- Cred că aș lua crabul imperial. Ție ce ți-ar surâde?

Pentru o clipă, crezu că Bree avea să forțeze nota, dar în cele din urmă ea oftă și își luă propriul meniu.

- Bibanul la grătar e de obicei bun, spuse ea fără mare entuziasm.

- Vin? Bere?

- Bere e bine, spuse ea.

- Vrei brânză cu mucegai pe salata ta?

Ea îi aruncă o privire ciudată.

- Ai o memorie bună.

- Pentru anumite lucruri, spuse el făcând semn ospătăriței ce lucrase la Brady's dintotdeauna, așa cum își aducea Jake aminte.

- Ce să vă aduc? întrebă Kelly. Pariez că pot ghici. Crab imperial pentru tine, Jake, biban pentru Bree, două salate cu sos de brânză cu mucegai și două beri.

Bree râse.

- Întotdeauna am fost atât de previzibili?

Kelly încuviință din cap.

- Singurul lucru pe care îl schimbați era garnitura. Ce să fie în seara asta? Cartofi prăjiți, cartofi copti, salată de cartofi, salată de varză sau fasole verde?

- Cartofi copti, spuse Jake.

- Eu aș vrea fasole verde, îi spuse Bree.

Kelly dădu din cap.

- Mă întorc imediat cu berile. Mă bucur să vă văd din nou împreună.

Bree tresări când ea plecă.

- Asta nu-i de bine. Până mâine, toată lumea din oraș o să speculeze despre ce înseamnă cina asta. Suntem din nou împreună? A fost doar o cină de afaceri? Sau suntem doi vechi prieteni care deapănă amintiri? Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte de a sugera să venim aici.

- Speculații ar fi indiferent unde am mânca, spuse Jake. Chesapeake Shores își iubește bârfele.

- Nu te deranjează?

- Pot trăi cu asta dacă și tu poți, spuse el ridicând din umeri. După ce ai plecat m-am perfecționat în a nu mai asculta toată vorbăria.

Bree rămase nemișcată, cu o expresie tulburată.

- Jake, știe cineva... au existat vorbe despre știi tu... despre copil?

Jake îngheță când ea pomeni de copilul lor.

- Nu, răspunse el aspru. Și nici noi n-ar trebui să discutăm despre asta.

- Cum să putem merge mai departe dacă nu discutăm? întrebă ea rațional.

- Poate că nu putem să mergem mai departe, spuse el. Poate că de aceea, cina asta a fost o idee proastă. Nici măcar n-am stat o jumătate de oră până când unul din noi să fi adus în discuție trecutul.

- Pentru că ce s-a întâmplat e important. Ignorarea lui cu siguranță că n-a funcționat.

La asta, el se încruntă.

- La vremea aia, sigur că pentru tine n-a contat. De fapt, păreai a fi chiar foarte ușurată când ai pierdut sarcina. Abia așteptai să prinzi primul avion spre Chicago.

- Știu că așa trebuie că părea, spuse ea.

- Nu doar *părea* așa, Bree, spuse el aprins. Chiar așa *era*.

Când ea dădu să răspundă, el făcu semn cu mâna.

- Las-o baltă chiar acum, înainte să începem să ne certăm, ceea ce o să facă lumea să vorbească.

- Nu vrei să-mi dai măcar ocazia să explic? insistă ea.

- Nu e nimic de explicat, spuse el. Ai pierdut copilul nostru și ai plecat cât ai clipi. Nu-s prea multe posibilități de a interpreta greșit ce s-a întâmplat.

Spre surpriza lui, Bree se ridică brusc.

- Dacă crezi efectiv asta, atunci nu mai avem nimic de discutat. Aș vrea doar să faci ceva pentru mine. Citește ce am scris până acum. Poate că atunci o să înțelegi mai bine cum stăteau lucrurile din perspectiva mea.

Alarmat, Jake se uită de la ea la pachetul de pe podea.

- Ai spus că e ficțiune. E despre noi? Despre ce s-a întâmplat?

- Este ficțiune, răspunse ea. Dar am trăit emoțiile, Jake. Poate că nu crezi asta, dar e adevărat. Nu cred că aș putea să le scriu așa de intens dacă nu le-aș fi trăit.

Și nu sunt sigură că aş fi putut să le aştern pe hârtie înainte de acest moment. Erau încă prea proaspete.

El se uită neîncrezător la ea.

– Te aştepți să-mi pară rău pentru tine? Ai căpătat tot ce ai vrut. Copilul n-a mai fost. Ai plecat la Chicago și ți-ai urmat visul. Mie nu mi-a mai rămas nimic.

Ea tresări la tonul lui aspru.

– Citește ce am scris, Jake. După aceea, o să discutăm din nou.

Înainte ca el să-i poată spune că subiectul era închis pentru totdeauna, ea se întoarse și plecă, exact când Kelly se apropia cu mâncarea lor. Se înfruntă, văzând cum Bree se îndepărta.

– Pleacă?

Jake dădu din cap.

– Firește că pleacă. Asta face ea, spuse el cu amărăciune. Se ridică și îi dădu lui Kelly un pumn de bancnote. Asta ar trebui să fie de ajuns pentru masă. Îmi pare rău.

Femeia mai în vârstă îl privi cu simpatie.

– Ah, Jake, și mie. Când v-am văzut împreună, eram așa de sigură... Vocea i se stinse.

El ridică din umeri.

– Lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par a fi.

„Și oamenii nu sunt întotdeauna așa cum vrei tu să fie, indiferent cât de tare îți dorești asta.“

După cina lor întreruptă, Jake renunță din nou la orice contact cu Bree. Chiar începu să evite și mersul la Sally's la orele prânzului, deși lui Will și Mack nu le trebuia mult să-l ia la întrebări despre asta.

Într-o seară, jucau baschet în curtea liceului când Mack întrebă într-o doară:

– Tu și Bree ieșiți din nou împreună?

– Nu, spuse încordat Jake.

– Evident, abordarea subtilă a lui Mack e pierdere de vreme, spuse Will. E adevărat că a plecat și te-a lăsat la masă la Brady's săptămâna trecută?

- Cam așa, spuse Jake alergând prin curte și reușind o aruncare perfectă.

Era ușor, de vreme ce nici Mack, nici Will nu păreau înclinați să-l oprească. Aparent, erau mai interesați să se bage în treburile care nu-i priveau.

- Ceea ce explică de ce ne-ai lăsat baltă la prânz în săptămâna care a trecut, trase concluzia Will. Eviți doar cafeneaua și pe Bree sau întreaga Main Street e interzisă?

Jake se încruntă, auzindu-i sarcasmul.

- Este mai bine să păstrăm o distanță între noi, asta-i tot.

- În regulă, arunci, o să începem să mergem la Brady's sau la pizzerie, se oferi Mack. Oriunde vrei tu.

- Băieți, voi n-ar trebui să vă schimbați obiceiurile din cauza acestei chestii între Bree și mine.

- Haide, suntem o echipă, spuse Will. Mergem unde mergi și tu. Expresia îi deveni serioasă. Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat?

Jake trecu pe lângă el și mai reuși o aruncare la coș. Începuse să se distreze. De obicei erau mult mai competitivi. Toată treaba cu distracția îi pria. Ar trebui să le dea ceva de rumegat când jucau, dar de preferat nu despre viața lui amoroasă.

Will nu fu descurajat de tăcerea lui.

- Jake? Tu știi că noi te ascultăm. N-o să te judecăm.

- Vorbește pentru tine, spuse Mack. Aproape că-mi vine s-o cert eu însumi pe Bree.

Jake se opri în loc și se încruntă la el.

- Nu te băga. Serios, Mack.

- N-a fost destul de rău că a plecat și te-a lăsat baltă? Te rog să nu-mi spui că ai de gând să-i permiți să iasă basma curată, făcându-te să suferi din nou.

- Nu sufăr, minți Jake. De fapt, până acum câteva minute când voi doi ați început s-o faceți pe Dr. Phil cu mine, mă distram de minune jucând baschet cu doi amici.

Will ridică exagerat din umeri auzind menționat numele celui mai faimos psihiatru care apărea la televizor.

- În regulă, hai să jucăm, spuse el mutându-se agresiv în poziție pentru a bloca următoarea aruncare a lui Jake. Cotul lui în coastele lui Jake aproape că-i tăie răsuflarea.

- Așa pățesc dacă nu-mi țin gura, mormăi Jake când își reveni și își frecă coastele dureroase. Ar fi trebuit să vă las să mă analizați după pofta inimii.

Will rânji.

- Tu ai vrut-o. Eu sunt întotdeauna gata să îți cercetez mintea. E un loc fascinant.

- Propun să lăsăm baltă toate astea și să mergem la mine acasă pentru câteva beri, spuse Mack. Sunt praf.

- După o jumătate de oră de teren? întrebă Jake mirat.

- Aseară a întârziat mult, explică Will. Susie O'Brien l-a rugat să meargă cu ea până în Washington să vadă un concert.

Jake strâmbă din buze.

- Deci acum faci pe șoferul ei? Cum te împaci cu asta? Și-a adus cu ea și un partener? Poate că au stat în spate și s-au giugiulit?

- Du-te dracului, mormăi Mack. Nu, n-a adus pe nimeni cu ea.

- A trebuit să aștepti afară în timpul concertului sau ți-a cumpărat și ție un bilet, sus la balcon? îl necăji Jake.

- Am stat împreună, e bine? Ești mulțumit?

Jake râse.

- Nu, dar se pare că nici tu.

- Eu și Susie suntem prieteni, spuse Mack.

- Mda, asta-i povestea pe care Bree și cu mine ne-am spus-o și noi în ultima vreme, răspunse Jake. Nu știu de voi, dar pentru mine nu merge așa de bine.

Will jubilă, auzind dezvăluirea.

- Acum, acum mai vii de-acasă, spuse el entuziasmat. Vreo două beri și vă fac pe amândoi să turuiți.

- Eu, nu, spuse Jake. Mă duc acasă.

- Și eu, spuse Mack. Will, va trebui să găsești alt cap pe care să-l psihanalizezi în seara asta.

- Stricați cheful.

- Haide, ai un întreg lot de pacienți care-ți plătesc. Fă-ți griji de problemele lor, îl sfătui Mack.

Will rânji.

- Dar ale voastre sunt cu mult mai fascinante.

- Noapte bună, Will, spuse Jake, plecând și lăsându-l în mijlocul terenului.

- Ne vedem mâine, strigă Mack. Ne întâlnim la pizzerie. E bine pentru toată lumea?

- Eu mă bag, spuse Jake.

Will oftă din greu.

- Ne vedem atunci. Expresia lui se luminează brusc și îi apără o lucire periculoasă în ochi. Poate că o să menționez ceva despre prânz lui Bree și lui Susie.

Atât Mack, cât și Jake se întoarseră spre el.

- Nu-i nici pe departe amuzant, spuse Mack.

- Iese din discuție, adăugă Jake pentru siguranță.

Will nu păru impresionat.

- Cred că a te confrunta cu problemele din viață e mult mai sănătos decât a pretinde că nu există.

- Cum să putem pretinde că nu există când tu continui să aduci vorba de ele la fiecare câteva minute? întrebă Jake.

- E foarte grăitor că menționarea lui Bree și a lui Susie vă supără așa de tare pe amândoi, spuse Will.

- Jur că dacă nu termini cu asta, o să încep să-mi aduc sendvișuri cu unt de arahide și gem la muncă și le mănânc în birou, declară Jake.

- Evitare, spuse Will, dând din cap atotștiutor. Foarte relevant.

Jake ar fi putut să-i spună ce să facă cu părerea lui, dar erau câțiva copii care se jucau cu mingea pe terenul alăturat. Ținea foarte tare să dea un bun exemplu viitoarelor generații.

În schimb plecă, urmărit îndeaproape de Mack.

- Nu crezi că le-ar invita cu adevărat pe Bree și pe Susie la prânz, nu-i așa? întrebă Mack.

- Dacă o face, îl omorâm. Simplu de tot, spuse Jake sumbru.

Nici măcar nu putea spune cu certitudine că nu era foarte serios în legătură cu asta.

Când Bree își închise magazinul la prânz să meargă după colț să-și ia felia de pizza și salata pe care le comandase, nu se așteptase să-i găsească pe Jake, Will și Mack înăuntru. Will fu primul care o văzu și deveni palid când ea îi făcu semn cu mâna. O luă înspre ei să-i salute scurt, dar Will părea că-i face semne disperate să nu se apropie. Ea ridică din umeri și se duse spre teighea. Băiatul de optsprezece ani, Gary Gentry, îi pregătise comanda când ajunse acolo. Roși tot până în vârful părului blond când îi vorbi:

- Bună, domnișoară O'Brien, spuse el.

- Bună, Gary, spuse ea încercând să nu arate cât de amuzată era de faptul că pasiunea pentru ea, apărută în ultimele săptămâni, îi legase băiatului limba. Ce mai faci?

Întrebarea îl zăpăci și mai mult.

- Bine, cred, spuse el evitându-i privirea. Face șase și douăzeci, la fel ca întotdeauna.

Chiar atunci, ea auzi cum un scaun se prăbușește și se întoarse să-l vadă pe Jake grămadă peste Will.

- Tu ai făcut-o, nu-i așa? zise el arătând spre Bree. Tu i-ai zis să vină azi aici, chiar și după ce ți-am spus foarte clar să nu faci așa ceva. Halal prieten mai ești.

Mack nu se clinti, dar fața îi era aproape la fel de albă ca și a lui Will.

- Bănuiesc că acum o să apară și Susie în ușă, spuse el, deși cu mult mai puțină iritare decât arătase Jake.

În clipa în care Gary își dădu seama că mânia lui Jake era îndreptată asupra lui Bree, arăta de parcă era gata

să sară de după teighea s-o apere, dar Jake nu era interesat de Bree. Toată furia era ațintită asupra lui Will.

Will încercă să protesteze că Jake înțelesese greșit, dar protestele sale nu fură luate în seamă. Jake își înșfăcă felia de pizza și suc și se îndreptă ca furtuna spre ieșire, cu grijă s-o ocolească pe Bree, apoi ieși. Oricât de furios era, tot se opri să țină ușa pentru două doamne mai vârstnice.

Arătând copleșit de vină, Will se ridică și traversă cafeneaua.

- Îmi pare rău, îi spuse el lui Bree care stătea încă încremenită în loc. Aseară l-am necăjit, spunându-i că o să te invit să vii aici cu noi azi să lămurii lucrurile între voi și când te-a văzut acum, a crezut că e mâna mea la mijloc.

Explicația nu era de natură s-o liniștească. Bree oftă.

- Am sperat că de-acum ar fi... Scutură din cap. N-are importanță. Trebuie să mă înapoiez la magazin.

- Chiar îmi pare rău dacă purtarea lui te-a făcut să te simți prost, se scuză Will, mergând după ea. Ai putea să stai cu Mack și cu mine. Și ca să știi, n-am invitat-o aici nici pe Susie, așa că e destul de sigur.

- Dacă Jake mă vede cu voi, i-ar confirma doar cele mai rele bănuieli, spuse ea. Dar mulțumesc, oricum. Nu-ți face griji, Will. Problemele între mine și Jake nu sunt din vina ta.

- Încă te iubește, să știi. De asta se poartă ca un idiot.

Bree aprecie încercarea lui Will de a detensiona situația, dar nu credea. Era foarte sigură că toată dragostea dintre ei, cel puțin în ce-l privea pe Jake, era moartă pentru totdeauna. Și după alte câteva incidente ca acesta de azi, îi va fi greu să-și evoce sentimentele recent redescoperite.

Ce nu înțelegea era cum Jake putea fi încă atât de mânios după ce citise manuscrisul pe care i-l dăduse. Își deschisese sufletul în paginile acelea, își vărsase toată suferința pe care nu-și permisese niciodată s-o simtă,

cu atât mai mult s-o împărtășească cu el. Exista o singură explicație la care se putea gândi. Nici măcar nu citise vreo pagină.

Și asta îi spunea tot ce avea nevoie să știe despre cât de puțin îi păsa lui Jake să îndrepte lucrurile dintre ei.

capitolul 18

Când Bree reveni la magazin după întâlnirea îngrozitoare cu Jake, o găsi pe Jess înăuntrul ocupându-se de un client. Imediat ce femeia plecă, Bree se uită curioasă la sora ei.

- Mulțumesc că ai deschis și ai făcut vânzarea, dar ce te aduce aici în toiul zilei? N-ai și tu o afacere de care să te ocupi?

- M-am gândit la Kevin și la Georgia, recunosc Jess, luându-și un suc din micul frigider pe care Mick îl instalase în spatele tejghelei, apoi așezându-se pe un scaun lângă casa de marcat. Se uită îngrijorată spre Bree. Crezi că am fost răutăcioase cu ea?

- Nu, afară doar dacă i-ai făcut ceva despre care eu nu știu, spuse Bree. Te mustră conștiința?

- Firește că nu. Rânji. Mă rog, oricum nu de când am pus-o pe camerista de la han să le „aranjeze” lenjeria de pat în apartamentul nupțial. Am fost atât de derutată de apariția lui Kevin însurat că mă tem că n-am fost așa de drăguțe pe cât ar fi trebuit. Poate că ar trebui să-i organizăm Georgiei o petrecere sau să facem ceva, știi tu, ca între surori. La urma urmei, acum e o O'Brien.

Bree își miji ochii.

- Te-a bătut Kevin la cap?

- Nu, dar abia dacă a schimbat două cuvinte cu mine, așa încât cred că e iritat că n-am făcut mai mult ca Georgia să se simtă ca făcând parte din familie.

- Sau poate că se simte vinovat că ne-a pus în fața faptului împlinit fără să ne spună ceva înainte, presupuse

Bree. În plus de asta, nici măcar nu ne-au invitat să venim și noi cu tata la nuntă. Știu că n-a fost o ceremonie fastuoasă, dar totuși, ar fi trebuit să ne invite. Nu cred că vreunul din noi e foarte sigur cum să facă față situației. Cât despre petrecere, cred că nici nu se pune problema. Ce am putea să-i dăruim pentru a lua în Irak?

- O lenjerie sexy? sugeră Jess, deși fără prea mult entuziasm.

- Nu-i foarte practică într-o zonă de război, răspunse Bree. Cred că ar trebui să ne abținem de la petrecere până când nu se întorc definitiv în țară. Atunci putem organiza o superpetrecere pentru a-i ajuta să se acomodeze.

Jess se luminează la față la auzul sugestiei.

- E o idee grozavă. Dar poate că tu, Abby și cu mine ar trebui ca între timp măcar s-o invităm la prânz în oraș. Am putea chiar s-o cooptăm în organizarea petrecerii.

- Va trebui să fie mâine, spuse Bree. Georgia a putut obține prelungirea permisiei peste cele două zile inițiale, dar categoric pleacă poimâine.

- Hai să facem ceva special pentru ea la han. O ș-o invit și pe buni. Poți găsi pe cineva care să te înlocuiască aici?

Bree n-avea nici o idee. Deși se gândise să găsească pe cineva s-o ajute cu jumătate de normă, în special acum că era nerăbdătoare să scrie din nou, fusese atât de prinsă încât nu făcuse nimic în legătură cu asta. Prânzul acesta, totuși, era prea important ca să nu facă un efort să fie acolo.

- O să gălesc eu ceva, promise ea. Poate că ar putea Connie să stea aici în pauza de prânz de la pepinieră.

Jess făcu ochii mari auzind sugestia.

- Ce-o să zică Jake de asta?

La momentul acela, Bree nu dădea nici două parale pe ce gândea Jake despre orice-ar fi. Dacă îl enerva, cu atât mai bine. Mica scenă făcută de el mai devreme

n-o fi fost mare lucru, dar fusese fără rost. Ar fi bună o mică răzbunare.

- O să vorbesc chiar acum cu Connie, spuse ea decisă. O s-o las pe ea să se descurce cu fratele ei.

- Păi atunci, bine. O să le spun lui Abby și lui buni, zise Jess. Ne vedem mâine, dacă nu și mai devreme. La prânz, da?

- Perfect, spuse Bree.

Imediat ce Jess plecă, Bree formă din memorie numărul pepinierii. Din fericire, răspunse Connie.

- Bună, Bree la telefon, spuse ea. Trebuie să-ți cer o mare favoare. Și dacă e ceva ce nu vrei să faci sau nu poți aranja, te rog să mă refuzi.

- Sună interesant. O să-l enerveze pe frate-meu?

Bree nu se miră că abordase tema asta fără ca ea să fi spus vreun cuvânt.

- Mai mult decât posibil.

- Super. Azi m-a călcat pe nervi. Ce ai nevoie?

Bree îi explică despre prânzul neprevăzut pentru Georgia de a doua zi.

- Crezi că ai putea să-ți iei la prânz mai mult de o oră și să mă înlocuiești aici?

- Absolut, spuse Connie fără să ezite. Dar când te hotărăști să cauți o soluție pe termen lung, aș putea avea o idee. Jenny caută o slujbă cu jumătate de normă după școală și pentru sâmbete. A lucrat la Ethel's Emporium în timpul vacanței de anul trecut, așa încât știe cum să folosească o casă de marcat și e foarte de încredere. A spus ceva după ce ai fost tu aici în seara aceea că i-ar plăcea să lucreze pentru tine dacă ai căuta pe cineva. Ai fost întotdeauna înlocuitoarea de mătușă favorită.

- Ești sigură că-i o idee bună să lucreze pentru mine? întrebă Bree. Asta chiar că l-ar putea enerva pe Jake.

- Ghinion, răspunse Connie fără să ezite. Slujbele sunt rare prin oraș.

- Sunt sigură că Jake i-ar găsi ceva, spuse Bree.

- Mă îndoiesc că să lucreze cu unchiul ei și cu mine e slujba visurilor ei. De fapt, nu-i place să primească ordine de la nici unul dintre noi.

- În regulă, atunci spune-i lui Jenny să treacă să mă vadă după școală într-o zi, săptămâna asta și o să vorbim, spuse Bree. Deși se gândise să găsească pe cineva mai mare, poate că entuziasmul lui Jenny va compensa lipsa de experiență. Între timp, dacă mă poți ajuta mâine, îți rămân datoare pe veci.

- La ce oră vrei să fiu acolo?

- Doisprezece fără un sfert, propuse Bree. O să facem treaba asta cu prânzul la amiază și ar trebui să mă întorc cam pe la unu și jumătate sau cel mai târziu la două. E în regulă?

- Nici o problemă, spuse Connie. N-am vreo cartelă de pontaj aici și chiar dacă aș avea, am atâtea ore suplimentare de recuperat, că aș putea să-mi iau liber o lună.

Bree ezită, dar nu se putu abține să nu întrebe:

- De ce ești supărată cu fratele tău?

- E într-o stare de proastă dispoziție de la cina voastră de aseară. Am încercat să-l întreb despre asta, dar a sărit la mine așa că tot ce știu e ce-am auzit prin oraș.

Bree se încruntă.

- Adică ce?

- Tu te-ai ridicat și ai plecat înainte chiar să vină mâncarea. E adevărat?

- Mă tem că da. Mă îndoiesc și eu că vrea să discute despre asta.

- Și azi? Ai vreo legătură cu pasa proastă în care era după prânz?

- Indirect, recunosc Bree și îi spuse despre presupunerea greșită a lui Jake că Will o invitase să li se alăture pentru o confruntare publică despre problemele lor.

- Ah, nu, spuse Connie, nereușind să-și înăbușe râsul. Pe cuvânt, într-una din zile o să vă ademenesc într-o

cameră, o să închid ușa și o să arunc cheia până când o să vă vină mintea la cap.

- E foarte posibil să ne omorâm unul pe altul mai întâi, observă Bree. Așa că nici să nu te gândești la asta.

- Asta înseamnă doar că va trebui să-mi perfecționez planul, spuse Connie chicotind în continuare. Ne vedem mâine.

Bree își dori să găsească observația aceea măcar pe jumătate amuzantă. Lucrul pe care și-l amintea cel mai bine despre Connie era că arareori renunța la o idee, odată ce îi intra în cap. Existau toate șansele ca ea și Jake să fie condamnați.

Jake aproape că refuzase oferta surorii lui de ruladă de carne și piure de cartofi pentru cină, dar trecuse mai mult de o săptămână de când mai petrecuse ceva timp cu nepoata lui. Voia că Jenny să știe că e prin preajmă dacă avea nevoie de el și se mai hotărâse să stea cu ochii pe ea și pe tânărul Casanova cu care încă se vedea. Din nefericire, avea o presimțire că masa din seara aceea avea să fie însoțită de o porție zdravănă de sfaturi nesolicitate. Nu-i scăpase licărirea hotărâtă din ochii surorii lui când îi transmisese invitația.

Amânase să se ducă la bucătărie atât cât era posibil, dar Jenny era evident nerăbdătoare să-l vadă plecat, pentru a rămâne singură cu Dillon.

- Cred că mă duc să văd ce mai face mama ta, spuse el în cele din urmă, ceea ce-i aduse o privire recunoscătoare din partea nepoatei lui. Se întoarse și îi aruncă băiatului o privire tăioasă. Rămâi la cină?

- Nu, domnule, mă așteaptă mama acasă, răspunse Dillon pe același ton politicos pe care îl folosea față de Jake încă de la incidentul în care fusese surprins împreună cu Jenny în biroul lui Jake.

- Vrei să te duc cu mașina? întrebă Jake.

- Nu, sunt cu mașina mamei. Mi-am luat carnetul săptămâna trecută. Mi se permite să conduc prin cartier,

spuse el mândru. Mă gândesc că într-una din zile o să-mi dea voie și mai departe, cât timp respect regulile.

- Bine gândit, comentă Jake, apoi îi lăasă singuri, hotărându-se să aibă grijă ca nepoata lui nici măcar să nu se apropie de mașina aceea.

Băiatul abia dacă se putea concentra pe temele de școală cu ea lângă el. Jake se înfioră gândindu-se la ce se putea întâmpla cu ea lângă el când el era la volanul unei mașini.

- Știai că Dillon are permis de conducere? o întrebă el pe Connie când o găsi aplecată peste cuptor controlând rulada.

- Am auzit, spuse ea închizând ușa cuptorului. Jenny n-a vorbit decât despre asta toată săptămâna trecută.

- I-ai interzis să meargă în mașină cu el, nu-i așa?

- Încă n-a trebuit, admise ea. Părinții lui i-au spus că n-are voie să ia pe cineva în mașină cu excepția unuia din ei. Dacă nesocotește regula, pierde accesul la mașină pe termen nelimitat.

- Crezi că va respecta regulile? Îmi imaginez că i-au spus și să-și țină mâinile acasă când e lângă fete, dar evident că pe asta a încălcat-o, spuse Jake sec. Trebuie să stai cu ochii pe ăștia doi, Connie. Vorbesc serios.

- Crede-mă că știu, se plânse Connie. După ce i-ai prins în birou, nu i-am pierdut din ochi pentru mult timp, cel puțin când știu că sunt împreună. Tu ai vorbit cu Jenny. Am vorbit și eu cu ea. Sper că am făcut-o să înțeleagă.

- Sau dacă n-am reușit, sper că l-am băgat în sperieți pe băiatul ăla, spuse el fioros.

Connie scoase o bere din frigider și i-o dădu.

- Trebuie să vorbesc cu tine despre altceva.

Jake înțepeni. Uite că începe. Avea să-i țină o predică despre Bree și acea scenă ridicolă pe care o cauzase trăgând concluzii pripite. Will îl încolțise în sfârșit în această după-amiază și îi explicase clar că venirea lui

Bree fusese o pură coincidență. Încă un lucru pe care trebuia probabil să-l îndrepte.

Acum își studia bănuitor sora.

- Aha? Ce crezi că ar trebui să discutăm?

- Mâine îmi iau o pauză, îl anunță ea. Doar vreo două ore la prânz.

- Bine, spuse el încet. Știi că nu-mi pasă de chestii de genul ăsta. De ce îmi spui? Dintr-odată se alarmă. Doar nu ești bolnavă sau așa ceva? Ai programare la doctor? Trebuie să vin cu tine?

Ea îl atinse pe mână.

- Potolește-te. N-am nimic. Fac doar un serviciu unei prietene.

El își îngustă privirea.

- Care prietenă? întrebă el bănuitor.

- Bree.

- Îi faci un serviciu lui Bree și pentru asta trebuie să-ți iei o pauză de la slujba ta în firma mea, spuse el cu un ton rece. Am înțeles corect?

- Ai înțeles din prima, spuse ea vesel. Și înainte să începi a tuna și a fulgera, amintește-ți că ai spus chiar acum două secunde că nu-ți pasă ce fac.

- Asta e altceva, mormăi el. Trebuia să știe că nu mi-ar plăcea. La fel și tu, de fapt.

- Hai să fiu clară în ce privește obiecția ta, spuse ea. Nu că-mi iau eu două ore libere te deranjează, ci faptul că o ajut pe Bree.

- Exact.

- Ai idee cât de exagerat de meschin sună asta?

Jake nu prea putea nega.

- Trădătoare, mormăi el.

Ea se uită la el șocată.

- M-ai acuzat cumva să sunt neloială?

- Da, spuse el sfidător.

- Asta înseamnă că tu și Bree vă certați din nou? Ar trebui să aleg de partea cui să fiu?

- Știi foarte bine că ne certăm. Mă tot întrebi de asta încă de când am fost la cină. Sunt sigur că ți-a povestit în detaliu totul.

Connie nu negă acuzația. În schimb, făcu pe nevinovată.

- Măcar pot avea un indiciu despre ce vă certați de data asta?

- Mereu e despre același lucru.

- Felul în care te-a părăsit, s-a purtat urât cu tine, bla, bla, bla, spuse ea.

El se încruntă.

- Acum îți bați joc de mine?

- Da, pentru că ești caraghios. Știu că te-a rănit. Tot orașul știe că te-a rănit. A fost acum șase ani, Jake. Treci peste asta. Încă o iubești. Încetează să mai scormonești trecutul și du-te după ce vrei, înainte s-o pierzi din nou.

- Tu crezi că vreau să-mi frângă inima din nou?

- Ești așa de sigur că asta se va întâmpla? Pentru că așa cum văd eu lucrurile, dacă nici măcar nu încerci, o să te trezești oricum nefericit și singur. Dacă ar fi după mine, mi-aș asuma riscul.

- Tu ești o romantică, spuse el acuzator. Chiar și după felul în care s-a purtat Sam cu tine, încă mai crezi în puterea dragostei.

- Da, recunosc ea. Și tu ești un cinic. Cum te ajută asta?

Chiar atunci intră Jenny în bucătărie și rămase în loc, uitându-se la ei cu o expresie șocată.

- De ce vă certați?

- Nu ne certăm, afirmă Jake.

- E doar o discuție, confirmă Connie.

- Păi mie mi s-a părut mai mult o ceartă. L-a speriat pe Dillon. N-are nevoie să fie implicat în drama voastră.

- Nu-i nici o dramă, spuse Connie. Doar că unchiul tău și cu mine avem păreri diferite. Se întâmplă mereu între frați.

- N-am de unde să știu, spuse Jenny furioasă, de vreme ce n-am nici un frate și nici nu cred că o să am vreodată.

Jake văzu expresia uluită de pe fața lui Connie chiar înainte ca ochii să i se umple de lacrimi. El știa, deși probabil că Jenny nu știa, cât de mult dorise sora lui să mai aibă copii. Asta stătuse la baza divorțului ei. Ea voia o familie mare. Sam fusese nefericit că rămăsese însărcinată cu Jenny Louise. Începuseră să se certe aproape din momentul în care îi spusese că aștepta un copil. El le părăsise nu mult după ce se născuse Jenny.

Connie ieși în fugă din cameră, palidă la față. Jenny se uită șocată după ea.

- Ce-am spus? întrebă ea arătând uluită și ușor vinovată.

- Știi cât de mult te adoră mama ta, nu-i așa? o întrebă el cu un ton blând, în ciuda faptului că era furios pe ea în acest moment.

- Da, cred.

- Și e o mamă grozavă.

Jenny dădu din cap.

- Atunci ar trebui de asemenea să înțelegi că poate și-ar fi dorit să aibă mai mulți copii. Doar că lucrurile nu s-au petrecut așa.

Nu avea de gând să spună mai multe. Deși i-ar fi zis cu mare plăcere nepoatei lui ce nemernic fusese tatăl ei, Connie refuzase să spună vreodată un cuvânt urât contra lui Sam. Voise că Jenny să creadă că absența tatălui din viața ei n-avea nimic de-a face cu ea. Se îndoia că Jenny crezuse asta, pentru că Sam arareori făcea mai mult decât să trimită cecurile la timp și să expedieze felicitarea de ziua ei, dar nu era treaba lui Jake s-o dezamăgească.

Acum Jenny arăta distrusă.

- Ah, Doamne, n-am vrut de loc s-o supăr. Doar că am izbucnit, știi.

El o luă de după umeri și o strânse.

- Știu. Poate că ai putea să-ți ceri iertare.

- Dar tu? Tu ai de gând să-ți ceri iertare? N-am putut auzi despre ce vă certați, dar tu păraai a fi destul de rău.

Jake oftă.

- Da, o să-mi cer scuze, spuse el. Câteodată să dai un exemplu bun era un adevărat chin.

- Nu pot crede că voi toate faceți asta pentru mine, spuse Georgia când se adunară la han. Masa arată absolut minunat.

Bree trimisese flori proaspete pentru masă și Jess folosisese cele mai bune pahare de cristal și vesela de porțelan din han. Pusese chiar și cartonașe cu margine aurită indicând locul fiecăreia din ele.

- Vreau tare mult să fac parte din familie pentru că știu cât de mult însemnați pentru Kevin, spuse Georgia. Vreau să vă pot cunoaște pe toate ca pe surori. A fost o binecuvântare că am reușit să stau puțin mai mult aici.

- Și noi vrem să te cunoaștem, spuse Bree. Știm cât de mult însemni pentru fratele nostru.

- Tare aș vrea să rămâne mai mult timp, se plânse Georgia. Poate că la sfârșitul misiunii noastre, o să ne stabilim undeva în apropiere. Știu că asta vrea Kevin. Doar despre asta vorbește.

- Pentru tine e în regulă? întrebă Abby. Familia ta e în Texas. Ești sigură că n-ai prefera mai degrabă să locuiești aproape de ei?

- Oriunde e Kevin înseamnă acasă pentru mine, răspunse Georgia cu ochii plini de entuziasm. Sper că știți că îl iubesc de nu mai pot. Faptul că l-am cunoscut e cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat vreodată.

- E cu adevărat special, spuse Jess, apoi rânji. Firește că s-ar putea să aibă și niște defecte miciute.

- Nici unul, spuse loială Georgia. Cel puțin, n-am descoperit nici unul până acum.

- Și voi, fetelor, n-o deziluzionați, le certă buni.

- Nici nu ne-ar trece prin cap, spuse Bree aruncându-i o privire de avertizare lui Jess.

- Știi ceva, când se termină misiunea și vă întoarceți în țară definitiv, vrem să vă organizăm o petrecere mare, spuse Abby. Cât timp mai trebuie să stați acolo? Misiunea ta se termină odată cu cea a lui Kevin?

- Misiunea mea - știati că e a doua? - se termină în șase luni, așa că sunt sigură că o să mă întorc aici pentru o vreme. Apoi, dacă SUA o să mai fie acolo, o să mă înscriu pentru încă un stagiu, spuse Georgia.

Buni arată șocată auzind asta. Și Bree se simți puțin amețită.

- Nu crezi că Kevin o să rămână acolo, așa-i? întrebă Bree cu inima cât un purice.

- Încă n-am vorbit despre asta, dar îmi imaginez că da, spuse Georgia senină. E nevoie de noi acolo.

Bree schimbă o privire cu surorile ei, apoi se întinse și o strânse de mână pe buni.

- Sunt sigură că veți cumpăni bine înainte de a lua o decizie definitivă, spuse Bree, hotărându-se să aibă o discuție între patru ochi cu fratele ei înainte de a pleca.

Nu că n-ar admira dăruirea față de meserie și țară, dar i se părea că să accepte încă un tur dacă nu era obligat ar fi o totală nebunie, în special când de abia își întemeiasse o familie. Dar pe de altă parte, poate că nu avea destulă încredere în el. Poate că o s-o facă să se răzgândească pe Georgia, o s-o convingă să se stabilească aici și să își trăiască viața ce îi aștepta.

În ciuda optimismului lui Bree că lucrurile se vor aranja, dezvăluirea Georgiei reușise să strice atmosfera prânzului. Deși toate încercau să rămână binedispuse, nu aveau nici o trageră de inimă. În cele din urmă, Abby se ridică.

- Buni, hai să vă duc pe tine și pe Georgia până acasă. Trebuie să mă duc să iau fetele.

Buni i se alătură pe loc.

- Cred că paharul ăla de șampanie mi s-a urcat la cap. Poate că ar trebui să mă întind puțin.

Georgia dădu ocol mesei să le îmbrățișeze pe Bree și pe Jess.

- Vă mulțumesc foarte mult. Mi-a plăcut mult să-mi petrec timpul cu voi toate.

- Ne-a părut bine că am făcut-o, spuse Bree, pe când Jess se încăpățână să rămână tăcută.

Imediat ce plecară, Jess se întoarse spre Bree.

- Îți vine să crezi? Vrea să rămână Kevin acolo!

- Kevin e adult. O să hotărască singur ce e mai bine pentru el, spuse Bree.

- Tu vrei să se înroleze din nou?

- Absolut deloc, rosti îndârjită Bree. Și am de gând să i-o și spun cu prima ocazie, dar cred că o să mă abțin până când pleacă Georgia mâine. Cu siguranță că nu vreau să declanșez ceva ce să-i supere pe vreunul din ei.

Jess dădu din cap cu o evidentă ușurare.

- Pentru o clipă, am crezut că și tu ți-ai pierdut mințile.

- Nu, spuse sumbru Bree, apoi așteptă până când sora ei o privi. Dar nu îl putem forța să ia o decizie așa cum am vrea noi, da?

- Poate că nu, dar putem să facem un mare război dacă arată măcar și cea mai mică intenție că s-ar înapoia în locul ăla după ce turul ăsta se termină, spuse aprig Jess. Zic să-l încolțim. Nu, să-l abordăm chiar din toate părțile. Mick o să fie de partea noastră. La fel și buni.

Bree ridică din sprânceană.

- Și știi exact ce o să facă Kevin dacă tăbărâm cu toții pe el.

Jess oftă.

- Exact contrariul a ceea ce vrem noi, recunosc eu.

- Atunci, hai să fim deștepți, propuse Bree. Eu o să vorbesc cu el separat, să văd ce gândește. După aceea, vom hotărî cum procedăm mai departe. Îi aruncă surorii ei o privire tristă. Poate că ne ambalăm degeaba.

- Cred că ai dreptate, spuse Jess cu o evidentă rețineră. Ți-am spus eu că însurătoarea lui Kevin cu femeia aceea a fost o idee proastă.

- El nu pare să fie de aceeași părere, spuse Bree. Hai să ținem minte asta.

- Când ea a spus că o să rămână acolo, îmi venea să țip, recunosc Jess. Pe cuvânt că mi-a trebuit toată voința de care eram capabilă să nu fac o scenă.

- Mă bucur că te-ai gândit mai bine, spuse sec Bree.

- Mda, păi mai bine nu m-aș fi gândit.

Bree o îmbrățișă.

- Mai bine stai departe de Georgia, da? De dragul armoniei de familie.

- Dar în seara asta e o cină mare în familie, ca de rămas-bun, protestă Jess. O să-l enerveze pe Kevin dacă n-o să vin.

- O să-l enerveze și mai mult dacă tu și Georgia o să vă luați la harță.

Jess rânji.

- Ai și tu dreptate.

- Te iubesc mult, puștoaico. Trebuie să mă întorc la magazin.

- Ia stai o clipă, porunci Jess. Ți-a spus Connie cum a reacționat Jake la vestea că o să-ți țină locul?

- N-am avut timp să discutăm asta. Am luat-o ca pe un semn bun că a apărut.

Ar fi un semn și mai bun dacă n-ar apărea Jake până la sfârșitul zilei s-o acuze că profită de sora lui sau să-i sugereze să stea naibii departe de angajații lui.

Mick știa că se întâmplă ceva cu fetele lui. La cină, Abby și Bree fuseseră și mai tăcute decât de obicei. Jess nici măcar nu apăruse și mama lui abia dacă îi adresase toată seara două vorbe Georgiei. Kevin era atât de absorbit de soția lui încât părea că nu își dăduse seama că ceva nu era în ordine, iar asta îl călca pe nervi pe Mick.

Când nu mai putu suporta nici măcar o clipă, reuși s-o prindă singură pe Bree.

- Ce s-a întâmplat la prânzul ăla la care ați fost toate în după-masa asta? Și nici măcar să nu încerci să-mi spui că totul a fost în ordine, pentru văd cu ochii mei ce se petrece. Voi toate abia dacă îi vorbiți Georgiei sau altcuiva, de fapt.

- Îmi pare rău, tată.

- Să nu-ți pară. Spune-mi doar ce se întâmplă.

- Georgia a menționat că plănuiește să se întoarcă în Irak pentru un alt stagiul dacă e nevoie de ea acolo și vrea să facă și Kevin același lucru.

Mick se uită fix la ea încercând să asimileze vestea. Kevin nu era militar de carieră așa cum era Georgia. Fusese un paramedic care se simțise obligat să se înroleze având în vedere războiul ce se ducea în Irak. Stagiul lui original de doi ani fusese deja prelungit. După părerea lui Mick, asta era suficient pentru a-și dovedi devotamentul față de țară.

- Kevin n-o să accepte ideea asta, spuse el cu siguranță. E un om independent. Și știi și tu cât de convingător poate fi. O s-o convingă pe Georgia că trebuie să se întoarcă acasă.

- Sper și eu, spuse Bree, dar își iubește soția. Dacă ea e hotărâtă să se întoarcă, e foarte probabil să se întoarcă și el. Cu siguranță că n-o să vrea ca Georgia să fie acolo singură.

- Atunci o să-l facem să se răzgândească, spuse Mick. Admir ce a făcut. A fost acolo salvând viețile compatrioților noștri, dar are o viață aici. Vreau să aibă ocazia să și-o trăiască aici. Vreau același lucru și pentru Georgia.

- Asta vrem cu toții. Cred că auzind cum Georgia vorbea despre planurile ei a necăjit-o tare mult pe buni, și Jess era atât de furioasă, încât am convins-o să nu mai vină aici în seara asta. Nu eram sigură de ce ar putea face.

Mick încuviință din cap.

- Ca să-ți spun adevărul, nu sunt sigur ce-o să fac nici eu atunci când o să mă duc înapoi acolo, așa încât cred că mai bine mă duc să mă plimb și să mai mă gândesc. La cât e de căpos fratele tău, nu vreau să spun ce nu trebuie și să-l fac să se încăpățâneze doar ca să-mi facă mie în ciudă.

- Total de acord. Și tată, spuse ea uitându-se în ochii lui, să nu faci caz de asta atâta vreme cât Georgia e încă aici, da? Nu știm sigur ce crede Kevin despre asta. Lasă-mă să vorbesc eu cu el după ce pleacă ea și să văd care sunt planurile *lui*.

Mick dădu din cap fără tragere de inimă.

- E o idee bună. Mă voi strădui să-mi țin părerile pentru mine până când o să știm mai multe. Se uită concentrat la fața lui. Asta e singurul lucru ce te apasă în seara asta?

- Ce vrei să spui?

- Am auzit că au fost niște scene cu Jake în ultima vreme. Una la Brady's și alta la pizzerie. Te simți bine?

Ea îi aruncă o privire tristă.

- Ce mai umblă vorba, ce să zic? Bârfa a mai spus și că eu am cauzat una din scene? Jake a fost răspunzător de cealaltă. Bănuiesc că asta ne face să fim chit.

- Dar e evident că nu te face fericită, observă Mick văzând tristețea din ochii ei.

Ea ridică din umeri.

- Și cum să mă poată face? Îl iubesc, tată.

Mick arată uluit auzind mărturisirea, ceea ce nu era de mirare având în vedere felul în care se purtau cei doi.

- Ești sigură? Întrebă el.

Bree dădu din cap cu hotărâre.

- Doar că am uitat pentru puțin timp, am făcut niște greșeli prostești și acum s-ar putea să fie prea târziu.

- Niciodată nu-i prea târziu, îi spuse Mick. Nu atâta vreme cât amândoi sunteți liberi. Uită-te doar la mama

ta și la mine. Poate că n-am depășit încă toate obstacolele, dar suntem pe aceeași lungime de undă și facem progrese. Mă face să sper. O luă de bărbie și îi făcu cu ochiul. Prinde curaj cu asta, da?

Bree simți cum durerea din piept cedează. Poate că Mick avea dreptate. Poate că, la urma urmei, nu era totul pierdut cu Jake.

capitolul 19

Jake ajunsese la capătul răbdărilor în ce o privea pe Bree. Îi apărea în fața ochilor oriunde se ducea. Trebuia să aibă de-a face cu ea din cauza magazinului. Se pare că trebuia să accepte că ea și cu sora lui deveniseră brusc iarăși cele mai bune prietene. Și era în mintea lui zi și noapte. Ceva trebuia să se schimbe.

Adunându-și curajul, luă mașina și se îndreptă spre Florăria de pe Corso la sfârșitul programului, sperând s-o prindă singură. În loc de asta, intră și o găsi pe Jenny în spatele tejghelei. Nu era nici urmă de Bree. Asta îl enervă și mai mult.

– Ce faci aici? întrebă el nervos.

Nepoata îi zâmbi larg.

– Muncesc aici, spuse ea emoționată. În fiecare zi după școală și fiecare a doua sâmbătă. Nu-i așa că e grozav? Bree e cea mai tare șefă din câte există. Ea și mama au fost prietene practic dintotdeauna, așa că să fiu aici nu e ca și cum aş munci. Se poartă cu mine de parcă aş fi din familie. Strâng bani să pot cumpăra o mașină, odată ce o să am permis normal.

– Nici să nu te gândești. N-o să ai mașină, o contrazise el. Abia dacă ai șaptesprezece ani. N-ai nevoie de mașină. Poți merge pe jos oriunde ai nevoie în orașul ăsta.

– Tu ai avut mașină când ai avut optsprezece ani. Mi-a spus buni.

– Eu am avut o slujbă pe timpul verii ce presupunea să merg cu mașina peste tot cu o mașină de tuns iarba

și tot felul de vechituri. Aveam nevoie de o camionetă. Dacă o să ai o slujbă ca asta, mai vorbim.

- Nu cred că mama o să fie atât de rea ca tine în privința asta, spuse ea încrezătoare.

Jake se încruntă la ea.

- Punem pariu? Chestia este că n-ai nevoie să strângi bani pentru mașină acum. Dacă ești cuminte și ai note mari, o să-ți cumpăr eu o mașină la timpul convenit, spuse el.

Orice ca s-o îndepărteze de Bree. Era un fir în plus ce îi lega unul de altul. Firele separate puteau fi fragile, dar împreună erau puternice. Și chiar atunci când era cel mai enervat pe ea, nu putea nega că ea era femeia pe care încă o iubea. Asta îl înfuria cel mai mult.

- Vreau să câștig bani pentru propria mea mașină, spuse Jenny cu un nivel de maturitate la care el n-avea nici o idee că ajunsese. Ar însemna mai mult dacă o voi face.

Deoarece nimic altceva nu funcționase - nici încercarea lui palidă de intimidare, nici măcar o șpagă pe față - el spuse:

- Mama ta știe că faci asta?

Puțin din strălucirea din ochii lui Jenny se stinse la tonul lui aspru.

- Firește că știe. Ea mi-a aranjat interviul cu Bree pentru că i-am spus că m-am gândit ce grozav ar fi să pot lucra aici.

„Firește că așa a făcut“, se gândi Jake. Era încă un lucru ca să i se bage sub piele.

- Unde-i Bree acum?

- S-a dus până la Sally's să ia vreo două cornuri. Ea și cu mine bem ceai în fiecare după-masă. Nu-i grozav? Chiar acum fierb ceaiul. Azi e Earl Grey. Vrei și tu? O să-mi împart cornul cu tine.

Ultimul lucru pe care îl dorea Jake era să stea la o suetă cu ceai și fosta lui prietenă, logodnică sau ce naiba o fi Bree.

- Zic pas, spuse el încordat. Doar spune-i că am trecut pe-aici.

- Ar trebui să aștepți. Se întoarce din clipă în clipă, spuse Jenny.

- N-am timp de așteptat.

Jenny îi aruncă o privire cu subînțeles.

- E adevărat, nu-i așa, ce mi-a spus mama?

- Habar n-am ce ți-a spus maică-ta.

- Că încă simți ceva pentru Bree, dar ești prea încăpățânat să recunoști. Îmi amintesc când erai nebun după ea, să știi. Te topeai ori de câte ori era în cameră. Încă faci tot așa, chiar și când nu-i prin preajmă și vorbești doar despre ea. Ți se vede în ochi.

Of, Doamne, ce ți-e și cu sora lui, se gândi el cu amărăciune.

- Nu-i treaba ta și la drept vorbind, nici a lui Connie.

- Dar e adevărat, spuse Jenny cu aplomb. Ți se citește pe față.

- Categorie nu simt încă ceva pentru Bree, insistă el. E enervantă. Mi-a făcut doar necazuri. Ne-a făcut pe amândoi în repetate ori subiectul bârfelor. Am venit aici să pun capăt situației ăsteia.

Jenny nu arăta nici pe departe convinsă de afirmația lui. De fapt, pe față îi apărură o expresie amuzată pe care de obicei o avea Connie când îi declara același chestii și ei.

- Transmite-i mesajul, da? spuse el întorcându-se către ușă, chiar la timp să se trezească față în față cu femeia în cauză.

Bree stătea afară cu punga cu cornuri în mână și o privire ce spunea totul. Era limpede că era la fel de fericită să-l găsească înăuntru precum era și el, care era gata să aibă o confruntare în fața nepoatei lui. El deschise ușa și se dădu într-o parte s-o lase să intre, cu mult prea conștient de dăra de parfum ușor și amețitor pe care o lăsase în urmă.

- Tocmai plecam, mormăi el, fără a se uita la ea.

- A venit să vorbească cu tine, îl contrazise Jenny. N-a spus despre ce e vorba.

- Afaceri, spuse el grăbit, dar poate să aștepte. Am întârziat la o altă întrevedere.

Bree îl privi sceptic.

- Dacă e vorba de afaceri și era atât de important încât să vii până aici, hai să discutăm acum. Ceaiul nostru poate să aștepte și sunt sigură că oricine ar fi următoarea persoană cu care te întâlnești, n-o să se supere să mai aștepte câteva minute.

Jake se gândi că dacă pleca acum, dovedea cu prisosință că de fapt venise pentru cu totul altceva. Inventă pe loc un subiect.

- E vorba despre costuri. Prețul benzinei a crescut și va trebui să începem să facturăm livrările. Sau poți veni tu la pepinieră să-ți iei personal comenzile.

Îi plăcea ideea asta. Foarte probabil că va fi acolo atunci când el era plecat să lucreze ceva, ceea ce reducea semnificativ numărul contactelor lor.

- Cât? întrebă Bree.

Pentru o clipă, uitându-se în ochii ei, pierdu șirul a ceea ce voia să spună.

- Ce?

- Prețul livrărilor. Cât o să facturezi?

Pentru că inventase majorarea pe loc, habar n-avea. Dacă inventa ceva exagerat doar pentru a o descuraja, ceilalți clienți ar putea afla și ar intra în panică.

- Zece dolari pentru clienții cu afaceri, spuse el în cele din urmă.

- Zece dolari? repetă ea cu ochii strălucind amuzați. Ai bătut tot drumul ăsta să-mi spui că ai de gând să adaugi zece dolari la factura pentru livrare?

- Da.

Ea îl privi cu o clară neîncredere, apoi dădu din cap.

- În regulă atunci. Mi se pare perfect rezonabil. Mă mir de ce n-ai făcut-o mai devreme.

- Păi, da, noi credem foarte mult în deservirea clienților. Am tot sperat să scadă prețul benzinei.

Ea puse punga cu cornuri pe tejghea și continuă să-l privească cu neîncredere.

- Nu cred deloc că ai venit aici să discuți despre un preț de livrare.

- Nici eu, se băgă Jenny. Cred că mai bine aș pleca să mă plimb. Se uită la Bree. Ești de acord?

Bree dădu din cap.

Jenny se aplecă și îl sărută pe obraz.

- Nu te pricepi de loc să minți, îi șopti la ureche înainte de a pleca.

Bree îl studie.

- Ce ți-a spus de ai căpătat expresia asta de vinovat?

- Că nu mă pricep deloc să mint, recunosc el, resemnat să aibă discuția pe care de la bun început venise de fapt s-o aibă. În câteva minute, s-ar putea să uite cu totul cât de furios era pe ea.

- Într-adevăr nu știi deloc să minți, fu de acord Bree. De fapt, ce faci aici?

Jack trecu pe lângă ea și se duse în camera din spate.

- Vii sau nu? spuse el nervos când ea nu-l urmă imediat.

- Putem vorbi și aici, spuse ea

Dintr-odată, vocea îi deveni mai scăzută, ca și cum se temea să fie singură cu el într-un spațiu înghesuit.

- Am putea, dar nu cred că ai risca să ne vadă tot orașul.

Ea merse pe sub arcadă în camera de serviciu, dar se ținu la distanță pe cât putu, punând între ei masa de lucru.

- Nu cred că văzând doi oameni care poartă o conversație, chiar noi doi fiind aceia, dă un motiv de bârfă.

Jake o privi drept în ochi.

- N-o să vorbim.

Asta o descumpăni definitiv. Ca să fim sinceri, și el era puțin descumpănit de turnura luată de evenimente.

- Atunci la ce te-ai gândit?

- Când am ajuns aici, aveam multe de spus, recunosc eu el. Acum vreau doar să fac asta.

Se mișcă încet și cu intenție spre ea. Spre lauda ei, Bree nu se clinti din loc.

Când fu îndeajuns de aproape, Jake urmări cu un degete conturul obrazului ei. O simți cum tremură la atingerea lui.

- Jake.

Era parțial un protest și parțial o rugămintă.

El strânse din buze.

- Da, Bree.

- Ce se întâmplă?

- Aș vrea naibii să știu și eu, răspunse el dur. Știu doar că lucrurile nu mai pot continua așa cum au fost. Sunt complet dat peste cap. Chiar am țipat la doamna Finch ieri când m-a chemat înapoi pentru a mia oară să verific una din prețioasele ei tufe de liliac.

- Ai țipat la doamna Finch? E ca și cum i-ai dat un picior unui biet cățeluș.

- Știu. M-am simțit groaznic. I-am plantat trei noi tufe de liliac să mă revanșez.

Bree ridică mâna ca și cum voia să-l atingă, apoi o lăsă pe lângă corp.

- Să fii sigur, Jake, îl imploră ea. Să nu faci... mă rog, orice ai avea de gând să faci acum, dacă nu ești gata să mergi mai departe. Chestia asta cu ba suntem, ba nu suntem împreună e prea grea.

- Nu pot gândi dincolo de clipa de față, spuse el sincer. Asta vreau acum. Te vreau din nou în brațele mele, în patul meu.

- Înapoi în viața ta? întrebă ea cercetându-i fața.

Jake aproape că spuse da pentru că știa că asta avea ea nevoie să audă.

- Cred că da, spuse el, știind că lăsa loc de îndoieli, loc suficient să sfârșească momentul acesta înainte chiar de a începe.

Spre regretul, dar nu și spre mirarea lui, ea se dădu-înapoi.

– Trebuie să pleci. Găsește o cale să mă ierți, Jake, sau în nici un caz nu putem să mai fim din nou împreună.

Jake nu era nici măcar sigur că era vorba despre iertare. Era vorba de teamă, genul acela de teamă paralizantă însoțită de siguranța că, dacă va relua legătura cu ea și ea va sfârși prin a-l părăsi din nou, s-ar putea să nu mai supraviețuiască. Refuză să-i împărtășească această vulnerabilitate.

Părea că ea trăsese singură concluzia din tăcerea lui.

– Jake, ai citit paginile din manuscris pe care ți le-am dat?

El scutură din cap. Le îndesase într-un sertar să nu le vadă, dar gândindu-se totuși la ele. Îi era teamă de ceea ce acele pagini ar putea dezvălui.

În ochii ei apăru o dezamăgire clară.

– Aș vrea să le fi citit.

– De ce? Sunt doar vorbe, Bree, spuse el minimalizând intenționat munca ei. N-o să repare nimic.

– Nu sunt *doar* vorbe, spuse ea înfierbântat. Sunt sentimente pure, dureroase în acele pagini. Sentimentele *mele*!

El bănuise așa ceva. De fapt, asta îl speriască mai mult ca orice. Pentru că, dacă citea acele cuvinte, dacă vedea perspectiva lui Bree despre ce se întâmplase între ei, s-ar putea să fie silit să renunțe la furia de care se agățase în toți acești ani.

Și apoi, ar rămâne complet fără nici o apărare.

Când Jake plecă, Bree încercă să-și revină, dar Jenny se întoarse înainte ca ea să-și fi putut ține în frâu emoțiile.

– Cât de nesimțit poate fi unchiul Jake, spuse Jenny după ce se uită bine la ochii ei roșii. Ce-a făcut? Speram să fi venit aici să îndrepte lucrurile. Îmi plăcea când erați împreună pentru că era aproape ca și cum făceai parte din familie.

Bree zâmbi auzind dorința adolescenței de a-i sări în ajutor, chiar împotriva unchiului ei.

- Tu încă ești familie pentru mine, îi spuse Bree. Oricum s-ar întâmpla între unchiul tău și mine, asta nu se va schimba.

- De ce nu puteți îndrepta lucrurile? E limpede că e încă nebun după tine.

- Avem încă niște probleme nerezolvate, îi spuse Bree.

Jenny arată nedumerită și pe bună dreptate.

- Dacă aveți probleme, nu se presupune că trebuie să stați și să discutați despre ele? Nu așa fac adulții? Când mă supăr cu mama, nu vrea să mă lase în pace până când nu discutăm despre problemă.

- În primul rând e mamă, spuse Bree. E sarcina ei să se asigure că voi două vă rezolvați problemele. În al doilea rând, Jake e bărbat. Ei nu vor să discute despre nimic. Vor doar să se rezolve de la sine.

- Dar el e cel care a venit aici să discute, protestă Jenny.

- A crezut că a venit aici să discutăm. După aia, i-au venit alte idei.

Jenny făcu ochii mari.

- Adică, s-a dat la tine?

Bree roși, dorindu-și să fi fost mai discretă.

- N-am spus asta.

- Dar asta s-a întâmplat, nu-i așa? Se luminează la față. Bravo, unchiule Jake! izbucni ea, apoi păru vinovată. Nu te-ai supărat de asta, nu-i așa? Vreau să zic, n-a fost total scârbos sau așa ceva, nu-i așa? Voi doi obișnuiți să vă sărutați tot timpul. V-am văzut.

- Nu cred că e potrivit ca eu să discut despre viața mea personală cu un angajat, spuse Bree, zâmbind ca să-și mai îndulcească vorbele. Chiar și cu cineva care e ca familia mea.

- Dar e unchiul meu. Aș putea fi de ajutor.

- Ceva îmi spune că primește deja mai multe sfaturi nesolicitate decât are nevoie. E mai bine dacă nu aduci vorba despre asta.

Așezându-se pe un scaun de la tejghea, rupse o bucată din cornul ei cu ciocolată și îl îndesă în gură, cu o expresie gânditoare.

- Dragostea e într-adevăr complicată, nu-i așa?

- Nici nu-ți închipui tu, răspunse Bree.

- Crezi că trebuie să te culci cu un tip doar ca să-i demonstrezi că-l iubești? Întrebă Jenny, aproape făcând-o pe Bree să-și verse pe ea ceaiul fierbinte.

- Absolut nu, spuse ea pe loc. Dacă un bărbat, de fapt un băiat îți spune așa ceva, asta înseamnă că nu se gândește de loc la tine. Îi pasă doar de scopul lui.

- E cam același lucru cu ce au spus unchiul Jake și mama.

Bree fu ușurată că Jenny dusesse discuția cu cei doi adulți care erau importanți pentru ea. Nu prea era persoana potrivită să dea sfaturi unei adolescente. Cu toate astea, de vreme ce subiectul fusese adus în discuție, se simți obligată să întrebe:

- Prietenul tău te presează să te culci cu el?

Jenny ezită, apoi încuviință din cap.

- Doar puțin. Înțeleg de ce vrea. Adică și eu vreau, într-un fel, dar nu sunt nici pe departe pregătită. Dacă rămân însărcinată? Nimic nu-i sută la sută eficient. Ne-au învățat asta la școală. Dacă aș avea un copil, asta mi-ar da peste cap tot restul vieții. Am planuri, știi?

- Știu, spuse Bree încet, gândindu-se cum o sarcină neplanificată aproape că-i deturnase viața.

Ironie, într-un fel, pierderea copilului lăsase urme groaznice. Pierduse relația cu Jake din cauza felului în care procedase. I se ivise șansa la cariera visurilor ei, dar chiar și în timpul celor mai frumoase clipe, i se păruse întinată.

- Te simți bine? întrebă Jenny studiind-o îngrijorată. Am spus ceva ce nu trebuia? Fac asta mereu. Mama spune că mă ia gura pe dinainte.

Bree o strânse de mână.

- N-ai spus nimic greșit. De fapt, ce ai spus a fost foarte înțelept. Să te culci cu cineva când nu ești pregătită pentru toate posibilele complicații este chiar o idee proastă.

Jenny oftă.

- Știu.

- Ești sigură că te poți descurca cu felul în care băiatul ăsta te presează? Poate că ar fi mai bine să nu vă mai vedeți un timp.

- M-am gândit și eu la asta, recunosc adolescenta. Chiar am încercat să-i spun ce cred, dar el a spus că mă iubește cu adevărat.

- Astea sunt cuvinte puternice, spuse Bree, alegându-și cu grijă cuvintele. Poate că e prea tânăr să-și poată da seama ce înseamnă cu adevărat, sau ce ar trebui să însemne, în orice caz.

Când zâmbi, Jenny afișă o conștientizare foarte matură.

- Mi-am dat seama că se joacă cu mine. Nu trebuie să-ți faci griji. Nici mama, nici unchiul Jake. Știu ce-i poate pielea lui Dillon. Mă descurc eu cu el.

Celebrele cuvinte de final, se temu Bree. Poate că asta era o discuție privată ce nu putea fi redată lui Connie sau lui Jake, dar se simțea obligată față de ei și chiar față de Jenny să se asigure că vor veghea cu ochi de vultur asupra celor doi.

Era aproape ora șapte după-amiază când Jake intră la Sally's să ia un burger. Când parcase, luminile de la magazinul lui Bree erau deja stinse, ceea ce îl mai liniști. Își închipui că n-avea nici o șansă să dea peste ea pentru a doua oară în aceeași zi. Întâlnirea de mai devreme fusese și așa destul de derutantă.

Din nefericire, sentimentul lui de siguranță se dovedi a fi fals. O zări la nici două secunde după ce intră în cafenea, stând singură într-un separeu din spate, cu o carte deschisă pe masă lângă salata mâncată pe jumătate. Se uita în gol, cu mintea evident la alte lucruri.

Pentru că nu-l văzuse încă, avea două posibilități. Putea pleca înainte ca ea să știe că e acolo sau putea să i se alăture. Să stea în alt separeu și mai târziu să pretindă că n-o văzuse nu era o variantă. Fără îndoială că Sally i-ar fi semnalat prezența ei chiar înainte de a se așeza.

Încă enervat pe sine pentru felul în care îi permittea să se insinueze în mintea lui, se întări pentru încă o rundă și merse la separeul ei. Se așeză în față, ciocnindu-și genunchii de ai ei, înainte chiar ca ea să-și fi ridicat privirea. Spre surpriza lui, ea se însenină la față.

- Care-i treaba? întrebă el. Aproape că arăți bucuroasă că mă vezi. După această după-amiază, nu mă așteptam la reacția asta.

- Da, mă rog, n-o lua prea personal. Vreau doar să-ți vorbesc despre Jenny. Ea și cu mine am avut o discuție destul de serioasă după ce ai plecat.

La asta, el înțepeni.

- Despre mine?

- Nu, despre ea și Dillon.

Asta îl enervă și mai tare pe Jake.

- Așa?

Trebui să aștepte până când Sally îi aduse obișnuitul lui pahar cu ceai, apoi îi luă comanda pentru un cotlet de porc, piure de cartofi și o salată, înainte ca Bree să îi dea un răspuns.

- N-o să dezvălui nimic specific, îi spuse ea, dar cred că tu și Connie trebuie să stați și mai atent cu ochii pe prietenul ei.

Jake înțelese imediat la ce făcea ea aluzie. Rupse hârtia de pe paiul lui și îl împinse atât de tare în pahar încât plasticul se îndoi.

- E despre sex, nu-i așa? La naiba, știam eu că băiatul ăsta e pus pe rele! O să-i interzic să-l mai vadă, punct.

Bree se uită la el amuzată.

- Și s-o împingi direct în brațele lui? Ce chestie deșteaptă.

El oftă din greu și se lăsă în spate, uitând de ceai și de paiul deformat.

- Bănuiesc că ai o idee mai bună.

- De fapt, am.

- N-ai vrea s-o împărtășești?

- Să petreceți cu ei cât de mult timp puteți, tu și Connie. Nu spun să stați împreună în aceeași casă. Mă gândeam să sugerez să mergeți cu toții la un meci de fotbal sau chiar la un concert, dacă știți că e unul care le place amândurora. O să creadă că sunteți tari că îi întrebați și n-o să-i pierdeți din ochi. Sufocați-i cu atenția.

- Jenny o să urască asta.

Bree scutură din cap.

- Nu cred. Poate că o să bombăne, dar ca să-ți spun adevărul, cred că va fi recunoscătoare pentru sprijin, atâta vreme cât veți fi discreți. Se uită în ochii lui. Crezi că o să vă descurcați?

- Eu? Discret? Nu este de fapt un oximoron? Haide, Bree. Nu-s bun la genul ăsta de chestii.

- Connie este, îi aminti ea.

- Dar nu se poate descurca singură. De obicei mă descurc mai bine când e vorba să mă înțeleg cu Jenny decât ea. Cred că e o treabă mamă-fiică.

Chiar pe când vorbea, își aminti relația destul de pașnică pe care Bree o avusese cu Megan cu ani în urmă, dar ea era mai mică decât era Jenny acum când Megan plecase. Și nici nu fusese vreodată deosebit de rebelă. Dar Abby și Megan, pe de altă parte, trecuseră prin perioade de criză, ceea ce făcea cu atât mai

surprinzător faptul că Abby fusese prima care o iertase pe Megan și îi permisesese să se întoarcă în viața ei după divorț.

- Deci, vrei să te descurci singur cu asta? spuse Bree.

- Atât cât pot, încuviință el. Sam nu-i de nici un ajutor. El și fata lui aproape că n-au nici un contact. Eu sunt cea mai apropiată figură paternă pe care o are zi de zi. Îmi iau această responsabilitate foarte în serios.

Bree dădu din cap.

- Mă gândeam eu că o să zici asta. Scotoci în poșetă și scoase o tăietură de ziar cu un viitor concert în Washington, D.C., apoi îl dădu. Ce-ai zice să comand bilete și îi putem lua acolo. Știu că lui Jenny îi place trupa asta pentru că a vorbit de concert toată săptămâna.

Jake dădu deoparte farfuria cu mâncare pe care Sally abia i-o pusese în față. Abia dacă se uită la reclama pentru concert. Era prea uimit de cuvintele lui Bree.

- Noi? Adică tu și cu mine?

- De ce nu? Ar putea fi distractiv. Și ar fi mai puțin intimidant dacă am fi amândoi acolo. Ar semăna mai puțin a supraveghere.

- Și tu crezi că ar putea fi păcăliți de asta?

- Probabil că nu, dar Jenny o să fie recunoscătoare, ca să nu mai spun de cât de încântată o să fie să ne vadă pe amândoi împreună pentru o seară. Înțeleg că e un soi de minipețitoare în devenire. Deja s-a oferit să pună o vorbă bună la tine în favoarea mea.

Jake gemu.

- E mâna lui Connie. Dumnezeu știe cu ce povești i-a împuiat capul fetei ăleia.

- Pot să-ți fac un rezumat dacă vrei, îl necăji ea. În plus, se pare că, pe vremuri, ne-a văzut sărutându-ne de mai multe ori.

El ridică o mână.

- Scutește-mă, te rog.

- Bine, dar ce crezi despre concert? Să comand bilete mâine?

- Tu chiar vrei să ieși cu nepoata mea și cu băiatul pe care tare aș vrea să-l bat măr?

- Sigur. O s-o consider o misiune de caritate.

El se opri, cu cuțitul pregătit să taie carnea.

- Vrei să-l protejezi pe derbedeul ăla? întrebă el neîncrezător.

- Nu, dar vreau să te împiedic să-ți strici relația cu nepoata ta și să sfârșești la zdup în același timp.

Treaba asta avea sens.

- Ia biletele, spuse el în cele din urmă. Protecția lui Jenny era mai importantă decât să-și țină la adăpost liniștea sufletească în ce privește relația lui cu Bree. Să-mi spui mâine cât costă. O să-ți dau banii.

- Nu-i nevoie, spuse ea. La urma urmei, a fost ideea mea. Ar trebui să fie tratația mea.

- Să-mi spui cât costă, insistă el.

- Bine, dacă asta te face fericit.

Fericirea nu avea nimic de-a face cu asta. Era de dragul lui Jenny, își spuse el. Era obligat s-o facă.

Aparent, interpretând greșit expresia lui drept nefericire, mai degrabă decât resemnare - poate cu o nuanță de nerăbdare pe care n-ar fi trebuit s-o simtă - ea îl bătut pe mână.

- O să fie nedureros, pe cuvânt.

El renunță la mâncare. Discuția reușise mai mult sau mai puțin să-i taie pofta de mâncare. Se lăsă pe spate în separeu și o studie cu curiozitate pe Bree.

- Acum câteva ore nu voiai să mă mai vezi decât dacă m-aș fi hotărât să las în urmă trecutul. Ce s-a schimbat?

Ea își retrase mâna cu o expresie serioasă.

- Asta nu-i despre noi, Jake. Vreau să fie clar.

- Tu și cu mine împreună pentru o seară, spuse el. Cum să nu fie despre noi?

- Pentru că așa spun eu.

Deși nu-i înțelegea logica, fu destul de înțelept să-și păstreze gândul pentru el. Ea nu arăta de parcă era dispusă

să se certe pe tema asta. În schimb, doar scutură din cap minunându-se de întorsăturile vieții.

- Cine ar fi crezut? spuse el. Noi doi la o întâlnire dublă cu nepoata mea.

- Noi n-o să fim la o întâlnire, îi aduse ea aminte. Noi doar supraveghem, ai uitat?

- Ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba, răspunse el savurând felul în care obrazii i se acoperiseră de pete roz.

- Nu-i o întâlnire, repetă ea.

- Mă rog, cum vrei tu, spuse el cooperant.

Putea ea să-i spună cum voia. La sfârșitul serii poate că o să încerce totuși să îi mai facă avansuri la fel ca în magazin în după-amiaza asta, la care ea aproape că cedase. Avea el așa o presimțire că seara, la lumina lunii, în umbra verandei, nu s-ar mai grăbi să se împotrivească.

capitolul 20

Megan nu mai primise vești de la Mick de când fusese în Chesapeake Shores cu două săptămâni în urmă, cu ocazia venirii lui Kevin. Dacă socotise bine, Kevin ar trebui să plece înapoi în Irak cât de curând, dacă nu plecase deja. Deși știa că probabil Mick își petrecea fiecare clipă liberă cu fiul lor, liniștea o deranja. Începuse să aștepte discuțiile lor nocturne când vorbeau despre copiii lor și despre ce li se mai întâmplase în viața de zi cu zi. Era exact de ce se temuse. Mick trecuse deja la genul de comportare neatentă și nepăsătoare ce o alungase cu cincisprezece ani în urmă.

La biroul era copleșită de lucrări, ceea ce ar fi trebuit să fie o ușurare, dar în schimb o făcea să tânjească după cineva cu care să împartă frustrările zilnice. În ultima vreme nu mai auzise nimic nici de la Abby, pe care odinioară se bazase că-i putea spune orice. Acum că Abby era prinsă cu propria viață cu Trace și cu fetele, Megan simțea că nu putea apela la ea așa de des cum o făcuse.

Ironie, singurătatea care o făcuse să fugă din Chesapeake Shores spre atmosfera aglomerată și electrizantă din New York părea că o urmărise chiar până în mijlocul marelui oraș.

Când îi sună telefonul pe când mânca seara târziu – un pahar de vin și o omletă, culmea – îl luă nerăbdătoare, recunoscătoare pentru întrerupere.

– Unde ai fost toată seara? mormăi Mick ca și cum ea ar fi trebuit să aștepte lângă telefon până când el ar fi catadicsit să sune.

– Am ieșit, răspunse ea, pe același ton țâfnos.

Lasă-l să creadă ce vrea.

– O să ajung acolo în zece minute, spuse el șocând-o.

– Zece minute? Unde ești?

– În acel restaurant ce pretindeai că e favoritul tău, răspunse el. Am tot așteptat să vii. Când n-ai venit, am început să sun.

Megan fu uluită.

– De când ești în restaurant?

– Am ajuns aici cam pe la șase. Mi s-a spus că de obicei treci pe acolo în jur de șapte cel mai târziu. Cred că au început să le pară rău de mine. Iată-mă cu flori și șampanie și nimeni n-a apărut la petrecerea mea surpriză.

– Ah, Mick, spuse ea și mânia i se topi. Habar n-am avut.

– Asta era toată schema. Am vrut să-ți fac o surpriză.

– Ei bine, dacă asta te consolează, mi-ai făcut. Ne vedem în zece minute.

Asta îi dădea timp de abia să strângă masa jalnică și să-și dea cu puțin ruj.

– Două minute, o corectă el. Am luat-o din loc de când ai răspuns la telefon.

– Ah, vai de mine, spuse ea închizând telefonul chiar fără a-și lua la revedere.

Abia dacă aruncase omleta la gunoi și își împropăstase machiajul, când sună portarul.

- Soțul dumneavoastră e aici, doamnă O'Brien, spuse Don pe o voce în mod justificat confuză.

- Nu mai e soțul meu, spuse ea cu emfază. Dar poți să-l trimiți sus.

Își închipuise că dacă nu corecta impresia pe care Mick încerca să i-o dea bărbatului, Mick ar fi încercat tot felul de familiarități. De vreme ce Don avea cam șaptezeci de ani și avea doisprezece nepoți, lui, la fel ca și prietenilor ei de la restaurant îi plăcea să țină socoteala vieții ei sociale. Găsea îngrijorător faptul că nu prea mergea la întâlniri.

- O femeie frumoasă ca tine ar trebui să aibă un bărbat care să-i facă curte, spunea el de fiecare dată când intra singură într-o sâmbătă seara.

Apariția lui Mick l-ar liniști și în clipa următoare s-ar trezi cu Mick în apartamentul ei când nu s-ar fi așteptat.

Așteptă lângă ușă când Mick ieși din lift, aducând cu el mireasma de toamnă din New York - aer proaspăt și castane coapte. Îi întinse un buchet de crizanteme de un galben puternic, apoi o cuprinse într-un sărut intens și prelung ce deveni aprins, deși pielea lui era rece de la plimbarea alertă prin seara răcoroasă de noiembrie.

- Ar fi trebuit să-mi spui că vii, îl certă ea când își recăpătă suflul.

- Credeam că-ți plac surprizele.

- Îmi plac, dar așa cum ai aflat, pot să nu reușească. El se uită intens în ochii ei.

- Ai ieșit cu alt bărbat în seara asta, Meggie?

Deși reușise să-și păstreze un ton liniștit, în voce se simțea o evidentă notă de gelozie.

- Da, spuse ea plătându-i fulgerul scurt al posesivității ce îi întunecă ochii. Cu toate astea, pentru că nu voia să-i dea o impresie greșită, cel puțin nu pentru mult timp, având în vedere greșeala care jucase un rol în terminarea căsătoriei lor, explică: Eu și șeful meu ne pregătim pentru următoarea expoziție de la galerie.

- Erai la birou, spuse el cu o vădită ușurare. O studie cu un licăr răutăcios în priviri. În cazul ăsta, ia spune-mi, acum încercai să mă faci gelos?

Ea rânji.

- Doar încercam să văd dacă pot, recunosc eu. A fost destul de satisfăcător să văd că pot.

Îi luă haina și i-o puse în dulap, apoi îl privi cum desface sticla de șampanie cu mâini sigure.

- Pahare? întrebă el.

- Le aduc eu.

Găsi două pahare de vin în bufet ce trebuiau să fie bune. Pentru că oprise cu câțiva ani în urmă plățile pensiei alimentare ale lui Mick, bugetul ei îi permitea rar o șampanie, așa că n-avea cupe speciale.

Mick turnă licoarea, apoi își ridică paharul spre al ei.

- Pentru ce bem? întrebă ea.

- Pentru ca băiatul nostru să se întoarcă cu bine acasă, spuse el pe loc.

Ea sorbi din șampanie cu ochii înlăcrimați.

- A plecat deja din nou în Irak?

Deși știuse că timpul trecea, sperase că nu va pleca fără să-și ia bun rămas.

Mick dădu din cap cu ochii tulburi.

- Trebuie să recunosc, mă tem pentru el.

Megan fu luată în brațe și rămase acolo.

- Și mie.

- Te-a sunat? întrebă Mick, trăgând-o pe canapea, apoi așezându-se lângă ea. I-am spus să te sune.

Ea scutură din cap.

- Nu, n-am vorbit cu el din weekendul când am fost la voi. I-am lăsat chiar și mesaje pentru el la Nell și la Bree, dar nu m-a sunat.

Mick arătă consternat.

- Îmi pare rău. Am crezut că s-ar putea ca voi doi să fi făcut ceva progrese în a vă apropia în acel weekend.

- Aș fi vrut eu. După ce m-a întâmpinat la început cu uimire, a avut mare grijă să nu rămână singur cu mine.

- Păi da, se petreceau multe atunci, spuse Mick.
Ea îi atinse obrazul.

- Nu trebuie să-i iei apărarea.

- Tu ești mama lui. Cel puțin meriți respectul lui.

- Sunt sigură că din perspectiva lui, n-am prea fost mamă, nu la sfârșit.

- Data viitoare o să fie mai bine, promise Mick. Când se va întoarce acasă definitiv.

- Ai idee când va fi asta?

Mick scutură din cap, având dintr-odată privirea pierdută.

- Ce este? îl întrebă ea. Arăți supărat.

- Sunt.

- Spune-mi de ce.

El ezită, apoi spuse aprins:

- Dacă o să fie după Georgia, vor rămâne acolo. Îi admir dăruirea, chiar așa, dar îmi vreau băiatul acasă.

Megan încercă să-și ascundă propria teamă.

- Nu pune totul în cărca Georgiei, îl avertiză ea. Kevin va lua hotărârea corectă pentru el când va fi timpul. Trebuie să avem încredere în el.

- Știi pe vreun bărbat căruia îi sclipesc ochii după o femeie și care să gândească limpede? ripostă Mick.

- Kevin va gândi, spuse ea cu siguranță. Dintre toți copiii noștri, el era cel mai cu picioarele pe pământ, chiar mai prudent și rațional decât Abby în anumite feluri. Cântărea tot.

- Și nu crezi că această căsătorie grăbită dovedește că nu mai e așa? întrebă Mick nesigur.

- Sper ca această căsătorie îl va face chiar și mai prudent și mai prevăzător, spuse ea încercând pună o notă de convingere în voce, nu doar de dragul lui Mick, ci și pentru binele ei. Cum ar putea suporta dacă i se întâmpla ceva fiului ei și nu apucase să se împace cu el?

Mick părea că ghicise ce-i trecea prin cap pentru că o îmbrățișă mai cu putere.

- N-am venit aici să te supăr.

Ea îl privi în ochi.

- De ce ai venit?

- Pentru asta, murmură el coborându-și buzele peste ale ei. Amândoi își cam pierduseră răsuflarea când în final sărutul se sfârși. Și dacă ajungem la o sută de ani, Meggie, nu cred că o să mă pot sătura de tine.

Meggie își dori să fie adevărat. Își dorea sincer. Pentru că, oricât de înspăimântător ar fi fost, reversul era destul de adevărat pentru ea.

Tot ce Bree putea spune despre concert era că fusese zgomotos. Jake arăta de fapt puțin uimit de sunetul care practic săltase acoperișul sălii de baschet ce servise drept loc de desfășurare pentru trupă.

Pe de altă parte, Jenny arăta atât de emoționată de parcă i se făcuse cadou un cățeluș și o decapotabilă în dimineața de Crăciun.

- A fost cea mai tare chestie pe care am făcut-o în întreaga mea viață, spuse ea pe când mergeau spre mașină. E primul meu concert live. Mulțumesc, Bree.

Jake se încruntă la ea, prefăcându-se enervat.

- Hei, eu am fost cel care a cumpărat biletele.

- Da, dar știu că a fost ideea lui Bree, îi spuse Jenny. Tu nu te-ai gândi niciodată la așa ceva fantastic, în special dacă ar avea loc într-o seară din timpul săptămânii.

- Hei, recunoaște și ceva din meritele unchiului tău, spuse Bree. Ultimul concert pe care l-am văzut a fost acum zece ani și era o trupă de garaj din vecini. În seara asta și-a extins limitele.

- Păi, a fost chiar tare că m-ați invitat și pe mine, spuse Dillon. Ai mei n-ar merge în veci la așa ceva. Trăiesc, cum ar fi, așa, în Evul Mediu. Au intrat într-o buclă temporală pe când mai cânta Garth Brooks¹.

La asta, Jake clipi.

¹ Cântăreț american de muzică country (n.tr.)

- Garth Brooks a cântat în Evul Mediu? îi spuse el lui Bree în șoaptă, pe când îi ținea portiera mașinii.

- Din punct de vedere muzical pentru un adolescent, se pare că așa e.

- Suntem bătrâni?

Bree îl luă de braț.

- Da, Jake. Suntem bătrâni.

- Păi nici măcar n-avem treizeci de ani. Asta nu-i vârstă de bătrâni.

- Nu când o trăiești, dar pentru un copil? Mă tem că da.

- Dumnezeuule mare!

- Putem să ne oprim pentru ceva de mâncare? zise Jenny pe un ton rugător.

- Am mâncat înainte să venim, îi aminti Jake. Și voi ați mai mâncat și în timpul concertului.

- Adolescenți, îi aminti Bree. Îți aduci aminte cum eram noi la vârsta lor? Tu, cel puțin, erai ca un sac fără fund.

Jake chicoti.

- M-ai atins. În regulă, o să ne oprim. Burgeri? Mâncare mexicană? Ce?

- Clătite, spuse dintr-odată Jenny. Până ajungem unde se fac clătitele, o să fie după miezul nopții, chiar înainte de ieșirea din autostradă spre casă. O să fie aproape ca și cum am fi stat în oraș toată noaptea.

- Haide, asta-i o imagine pe care o vreau întipărită în minte, mormăi Jake. Tare, spuse: Bine, atunci, mergem la clătite.

Bree întinse mâna și i-o strânse.

- Ești un unchi bun.

- Aș prefera să fiu considerat drept un tip bun pentru o întâlnire.

Ea îi aruncă o privire obraznică.

- Atunci, trebuie să invit pe cineva în oraș, așa-i?

Jake râse.

- Încă îți faci iluzii că asta n-a fost o întâlnire, scumpo?

- Poți să-i spui cum vrei, zise ea. Eu sunt aici doar însoțitor.

El se uită în ochii ei.

- Doar dacă ar fi adevărat.

- Nu e însoțirea la care te gândești tu, Jake. Când am fost noi doi împreună. Există o singură cale de a mă avea ca în trecut și tu știi care e aceea.

- Trebuie să citesc prima sută de pagini din manuscrisul tău, spuse el cu un aer resemnat.

- Ai zis că aveai de gând, îi aminti ea. Și acum eu vreau să începi. Doar dacă, evident, ți-e teamă cumva să-l citești.

- De ce mi-ar fi teamă să citesc? întrebă el apărându-se.

- Pentru că ai afla că în fiecare poveste există două versiuni.

- Două versiuni la ce poveste? se băgă Jenny din spate, dovedind că trăsesese cu urechea tot timpul.

Probabil că într-un fel era mai bine decât alte lucruri pe care ea și Dillon ar fi putut să le facă în spate, dar Bree tot tresări.

- Nimic, spuse Jake încordat.

- Ai scris o carte, Bree? insistă Jenny.

- Am început să scriu una, recunosc Bree.

- Pot s-o citesc?

- Nu, spuse pe loc Bree.

Jake fu de aceeași părere.

- De ce nu? E despre voi doi?

- E un roman, spuse Bree.

- Cu toate astea, tot ar putea să fie despre voi doi, spuse Jenny. Te rog, lasă-mă să mă uit la el. Odată ce va fi publicat, toată lumea o să-l citească. Vreau să fiu eu prima, sau una din primele, oricum.

- Nu sunt sigură că va fi publicat vreodată, spuse Bree atrăgând o privire tăioasă din partea lui Jake. Să ajungi să fii publicat e dificil.

- Dar ai avut piese puse în scenă, așa că scrii bine, argumentă Jenny, nelăsându-se păgubașă. Pariez că dacă îl trimiți unei edituri, o să-l accepte.

- Poate că nici n-o să-l trimit, recunosc Bree.

De data asta, când Jake se uită la ea, avea o privire neîncrezătoare.

- De ce nu? întrebă el.

- Tocmai mă gândeam că e prea aproape de adevăr. Cred că a trebuit să pun totul pe hârtie doar pentru mine, spuse ea. Și pentru tine.

Jenny dădu să spună ceva, dar Dillon se părea că o înghiontise, pentru că ea scoase un pufnet indignat, apoi îl întrebă:

- Asta pentru ce-a fost?

- Pentru că e limpede că Bree nu vrea ca nimeni altcineva să citească ce a scris. Las-o baltă. Unele lucruri sunt prea personale pentru a fi împărtășite, înțelegi tu? Tu arăți tuturor cântecele pe care le compui?

Jenny scoase un icnet de neîndoielnică disperare.

- Nimeni n-ar trebui să știe de asta.

Dillon o privi calm.

- Exact ce vreau să spun. Acum, stai în banca ta și lasă-i în pace pe unchiul tău și pe Bree.

- Stai așa, spuse Jake. Ai scris cântece, Jenny? Mama ta știe?

- Nimeni n-a știut până când gură-spartă ăsta n-a bătut toba, mormăi ea.

- Dillon, ai auzit vreun cântec? insistă Jake.

- E bună, omule. Mult mai bună decât porcăria pe care am auzit-o în seara asta.

Fața lui Jenny se făcu roșie de plăcere, chiar dacă îl înghionti.

- Ei, haide. Ești părtinitor. Nu-s nici pe departe așa de bună ca tipii ăștia. Țștia-s profesioniști.

- Doar pentru că o mână de nebuni ca noi au plătit să-i vadă nu-i face talentați, insistă Dillon. Ai ascultat vreodată textele alea? Jumătate din ele n-au nici o noimă.

Îmi pare bine că ne-am dus, și așa mai departe, dar serios, tipii ăia n-ar recunoaște un cântec adevărat nici dacă le-ar sparge timpanele.

- Câtă dreptate ai, spuse Jake într-un rar moment de unitate cu Dillon. Și tu vrei să spui că versurile lui Jenny se leagă?

- Sunt super, confirmă Dillon.

Jake și Bree schimbă o privire.

- Cine ar fi crezut? spuse el în șoaptă.

Bree rânji, văzându-i expresia.

- E uimitor ce descoperi când doar stai și îți petreci timpul cu cineva, nu-i așa?

Jake îi aruncă o privire piezișă.

- N-am încercat eu să-ți spun exact asta de o vreme încoace? Tu ești cea care a închis ușa aia.

Bree nu se pierdu cu firea auzindu-i ironia ostentativă.

- Iar tu ai cheia cu care s-o deschizi, ripostă ea. Unde ai ascuns-o, Jake? Sau ai stricat-o?

- Știu exact unde e manuscrisul.

- Păi atunci mingea e în terenul tău, nu-i așa? Se uită afară. Și am ajuns la locul ăla cu clătite. Ce convenabil. Putem termina discuția din seara asta.

- Nu fi așa de sigură, spuse Jake intrând la locul de parcare din fața restaurantului puternic luminat. Așteptă până când nepoata lui și Dillon ieșiră din spațiu înainte de a adăuga: Mai sunt vreo două ore până când ajungem acasă și ne băgăm în paturile noastre separate, Bree. Cine știe unde ne va duce drumul conversației noastre?

- Nu unde te gândești tu, replică ea aprins.

Jake doar rânji.

- Vom vedea.

Bree se încruntă ieșind din mașină și trânti portiera. Dacă trebuia, va întoarce foaia și se va asigura ca Jenny să joace rolul de însoțitor al ei pentru tot restul serii. Dacă era un lucru pe care îl știa cu certitudine, acesta era că Jake nu va pomeni un singur lucru despre trecut

în fața nepoatei lui. Dacă Jenny afla că o lăsase pe Bree însărcinată cu șase ani în urmă, ce fel de exemplu ar fi dat pentru nepoata lui cea ușor de impresionat?

Mulțumită că avea un plan, aproape că ajunsese la ușa restaurantului când Jake o luă de cot.

– Nici măcar să nu te gândești să încerci să mă manipulezi să te duc acasă înaintea lui Jenny. N-o să meargă.

Bree se uită în ochii lui hotărâți și oftă. Trebuia să găsească altceva. Se întrebă dacă ar fi sunat-o disperată pe Jess și ar fi rugat-o să vină s-o salveze ar însemna că era cam prea disperată să evite a rămâne singură cu Jake. Probabil că da.

Asta nu însemna că n-ar încerca dacă n-o să-i placă felul în care vor evolua lucrurile după micul dejun cu clătite de după miezul nopții.

Jake își închipui că o băgase în sperieți pe Bree, dar când fu vorba să acționeze, nu putu merge până la capăt încercând s-o chestioneze în toiul nopții. În primul rând că era prea obosit și ea era prea precaută. Va trebui s-o lase pentru altă dată când amândoi vor fi în formă.

Îl lăsă pe Dillon, apoi pe Jenny, înainte de a merge spre casa lui Bree.

– Noapte bună, spuse ea deschizând deja ușa mașinii și pregătindu-se să grăbească pasul spre casă. Mulțumesc pentru seara asta grozavă.

Jake știa ce punea ea la cale, dar asta nu-l împiedică să coboare din mașină și s-o însoțească până lângă casă. Oricât de sigur era Chesapeake Shores și oricât de bine luminată era veranda din față a casei O'Brien, era prea bine educat să riște. În afară de asta, mai exista încă șansa să poată fura măcar un sărut mulțumitor ce-l va ține treaz tot restul nopții.

La ușa din față, Bree se uită bănuitoare la el.

– Vrei să intri pentru o cafea? întrebă ea fără prea mare entuziasm.

Era doar o invitație făcută automat de fetele bine crescute.

- Nu, mulțam.

- Atunci, noapte bună. A fost o seară minunată. Jenny e grozavă și mi-a plăcut de Dillon mai mult decât m-am așteptat.

- Nu-l lăsa pe puști să te păcălească. E șmecher.

- E un adolescent mânat de hormoni. Toți sunt șmecheri.

Jake îi atinse obrazul.

- Și eu sunt la fel, mânat de hormoni, adică, nu șmecher. Se opri, apoi recunoscă: Vreau să te sărut, Bree.

El auzi cum i se tăie răsuflarea.

- Ce te împiedică? Îngăimă ea.

- Există între noi atâtea semnale confuze că nu vreau să înrăutățesc situația.

- Poate că n-o să fie mai rău. Poate că o să ajute să se limpezească lucrurile.

- Vezi ce vreau să spun, zise el exasperat. Tu îmi spui în termeni categorici că nu mă pot atinge de tine până când nu urmez toate regulile alea - să citesc manuscrisul, să te iert, să discutăm lucruri, ceva de genul. Acum vrei să te sărut. Are vreun sens pentru tine?

Spre șocul lui, ea îl luă de după gât.

- Poate că am obosit vrând ca totul să aibă un sens. Poate că mi s-a urcat la cap siropul de afine. Sau poate că doar vreau asta.

Jake se dădu înapoi.

- Vezi tu, „poate“ astea mă îngrijorează. O mulțime de bărbați și-au luat palme pentru că au acționat bazați pe *poate*.

Ea râse.

- Înțeleg dilema. Ce-ai zice atunci de asta?

Își lipi gura de a lui, îndepărtându-i presupunerile.

Jake așteptă o secundă înainte de a ceda senzației. Asta - el și Bree împreună avusese odinioară o importanță mai mare decât orice altceva în viața lui. Văzuse

viitorul lor atât de limpede – el având odată propria firmă de amenajări peisagistice, ea scriind într-o cameră intimă pe care el o construise pentru ea, copiii lor roșcovani jucându-se pe un leagăn în curtea din spate. În visul lui, nu se săturau niciodată să fie apropiați ca acum.

Cu mâna pe obrazul ei, se uită intens în ochii ei și crezu că vede măcar unele din aceleași amintiri. Desigur nu putuse greși chiar în întregime pe atunci. Desigur că și ea voise ce dorise și el, fusese măcar puțin chinuită de regrete pentru că renunțase la tot și plecase la Chicago.

O luă în brațe și se duse spre un balansoar unde se așeză cu ea în poală. Era o pură tortură, dar aici, în văzul lui Mick și Nell dacă se întâmpla să coboare, n-ar putea fi tentat să ducă lucrurile prea departe. Continuă să guste afinele de pe buzele ei, amintindu-și cum îi simțea pielea, dar prudența îi ținea comportarea în frâu. Cu siguranță că Bree nu făcea nici un efort în sensul acesta.

De fapt, sărutările ei erau lacome, mâinile ei așa de agile încât într-un rar moment de gândire rațională, trebui să i le țină laolaltă.

– Destul, femeie păcătoasă. Mai e și lume prin jur, să știi.

– N-ar mai fi dacă am fi la tine acasă.

El o studie curios.

– Vorbești serios? întrebă el neputând să-și ascundă o notă de speranță din voce.

– Am spus-o, nu-i așa?

– Da, dar în trecutul apropiat ai mai spus și foarte clar că nu e o întâlnire și că nu vom fi din nou împreună decât dacă o să fac o sumedenie de chestii de care acum nu-mi mai pot aminti când tu mă muști așa de gât.

Ea râse.

– Te fac să te exciți, Jake?

- Știi foarte bine că da. Și mai știm amândoi că problemele noastre n-au avut niciodată nimic de-a face cu atracția care exista între noi.

În cele din urmă, ea deveni serioasă, dar nu se ridică din poala lui așa cum el se aștepta s-o facă.

- Tare aș vrea să nu fie așa de complicat, spuse ea gânditoare.

- Și eu. Dar hai să privim adevărul în față, Bree, amândoi avem dreptate să simțim puțină teamă. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să te duc acasă la mine și să te țin acolo în pat pentru o săptămână întreagă.

- Doar o săptămână?

Fu rîndul lui să chicotească.

- Nu-mi supraestima rezistența, spuse el. Ideea e că dacă vom fi din nou împreună, va trebui să fie în regulă pentru amândoi. Trebuie să ne fie limpede ce vrea fiecare din noi și să fim gata să facem sacrificiile necesare pentru a fi împreună.

La asta, ea se încruntă.

- Sună de parcă am putea prevedea viitorul.

- Nu, firește că nu. Nimeni nu poate să facă așa ceva. Dar tu știi ce vrei. Eu am fost întotdeauna clar în ce mă privește. Eu te vreau pe tine. Vreau să avem o familie. Pot să văd cum stăm amândoi unul lângă altul pe veranda casei când o să avem optzeci de ani, încă iubindu-ne nebunește.

- Și eu pot vedea asta, insistă ea, confirmându-i ideea de mai devreme că fuseseră pe aceeași lungime de undă, cel puțin pentru un scurt moment.

- Dar restul? Cum îți vezi cariera încadrându-se în această imagine? Ultima dată n-am făcut față situației și uite ce s-a întâmplat.

- Acum am magazinul, spuse ea. Asta-i cariera mea.

- Dacă aș crede că asta te-ar ține ocupată, te-aș cere chiar în clipa asta, spuse el uitându-se în ochii ei. Văzu

umbre acolo ce-i spusera că se amăgea pe ea însăși. Îți lipsește scrisul.

- Dar chiar *scriu*, spuse ea. E romanul.

- Pe care nici măcar nu vrei să-l trimiți. Un scriitor are nevoie să fie citit, declară el, apoi adăugă accentuat: Sau să își vadă piesele puse în scenă. Nu-i de ajuns doar să le așterni pe hârtie. Nu asta obișnuiai să-mi spui? Era principalul argument pentru a pleca la Chicago, nu doar să înveți de la cineva cu pregătirea lui Marty, ci și să ai ocazia să îți vezi piesele puse în scenă.

- Și am făcut asta acum.

- Trei piese și ai terminat pentru toată viața? Tu nu ești ca Jess. Tu rămâi lângă lucruri. Îi aruncă o privire muștrătoare. Cu siguranță că nu am avut niciodată despre tine impresia că ai fi cineva care se sperie și pleacă după câteva cronici proaste.

Atunci ea se retrase și se așeză lângă el pe balansoar, lăsând între ei atât spațiu cât era posibil pe ceva de lățimea unei banchete de două persoane.

- Le-ai văzut? întrebă ea pe un ton indiferent.

El dădu din cap.

- Și știi care a fost reacția mea?

- Care?

- Am spus și ce dacă? Următoarea va fi mai bună, pentru că Bree învață din greșelile ei mai bine decât oricare persoană pe care o cunosc. Dacă sunt probleme, o să le regleze.

- Dar acea piesă era cea mai bună pe care o scrisesem vreodată, protestă ea. Chiar credeam asta, cel puțin până când am citit acele cronici ale unor critici care au evaluat dramaturgi mai buni decât mine. Și dacă nu era destul de bună, de ce să tot încerc?

El o privi neîncrezător.

- De ce să tot încerci? Pentru că scrii piese! Asta faci. Și dacă crezi cu adevărat că piesa aia ce a fost desființată era bună, arunci se pare că altceva n-a mers bine.

Expresia ei deveni gânditoare.

- Mama a dat vina pe regizor.

- Presupun că era Marty.

Ea dădu din cap.

- E posibil să aibă dreptate?

- La vremea aceea, n-aș fi spus niciodată așa ceva, dar acum că sunt la o oarecare distanță și pot privi înapoi obiectiv, poate. A fost chemat să regizeze în ultima clipă. A mai regizat și înainte, dar nici una din piesele mele. Exista o diferență în felul în care se ocupa de actori și de text.

- Explică, spuse Jake.

Bree ezită.

- Ceilalți regizori nu erau așa de lipsiți de tact, cred că ai zice. Făcea schimbări în text care nu erau necesare, îl făceau să fie mai evident și mai puțin subtil. A făcut același lucru și cu actorii, făcând interpretarea aproape melodramatică, mai degrabă decât să se bazeze pe cuvinte pentru a spune povestea. Astea au fost exact lucrurile subliniate de critici. Ei n-aveau cum să știe că nu scrisesem așa.

- Crezi că Marty a făcut toate astea în mod intenționat? întrebă Jake. Poate că era gelos pe succesul pieselor tale, pe atenția care ți s-a acordat.

- Nu se poate. N-ar face așa ceva, îl contrazise ea. Poate că e o mulțime de lucruri, dar n-a fost meschin, nu în felul ăsta.

- Ești așa de sigură? insistă Jake. Bărbații pot avea un orgoliu foarte sensibil, și tot ce am citit despre indivizii artistici sugerează că orgoliul lor e imprevizibil.

Bree scutură din cap.

- Nu cred deloc asta. Mai curând, aș zice că nu era în elementul lui. Nu e la fel de bun la regie cum e ca dramaturg. Acolo rezidă talentul lui real.

- În regulă, atunci, dacă poți înțelege că foarte probabil greșeala n-a fost a ta, oricare ar fi fost intențiile sau

abilitățile lui Marty, de ce nu începi să scrii la noua ta piesă? Întrebă Jake știind că risca totul forțând nota.

Ea îl privi confuză, poate chiar cu o oarecare uimire.

- Deci ce sugerezi tu să fac? Vrei să mă întorc la Chicago?

- Din cauza mea, absolut deloc, spuse el prompt. Spre binele tău, poate că ar trebui. Sau dacă nu în Chicago, mai există și alte teatre regionale de succes. Un gând brusc i se ivi în minte. Sau ai putea deschide unul chiar aici, în Chesapeake Shores. Ți l-ar putea construi tatăl tău. I-ar plăcea asta.

Cu cât vorbea mai mult despre asta, cu atât era mai convins că ar putea funcționa pentru ea, pentru amândoi.

- Gândește-te doar, Bree. Sunt sigur că există o rezervă uriașă de talente între Washington și Baltimore. Uită-te la toate filmele și show-urile TV ce se toarnă în zonă. Invită regizori sau angajează unul să conducă locul. Orice e necesar. Nu mă prea pricep eu la asta, dar tu știi cum se face.

Ea se uită la el ca și cum i-ar fi propus să intre în campania pentru alegerile prezidențiale.

- N-aș putea face așa ceva, obiectă ea.

- De ce nu?

- Nu poți vorbi serios. Pentru că nu știu cum să încep și cum să conduc un teatru. N-am genul ăsta de experiență.

- Serios? N-ai învățat nici măcar un singur lucru în Chicago? N-ai acumulat experiență în afaceri ocupându-te de magazin?

- Nu-i același lucru.

El ridică din umeri.

- Ai putea avea dreptate, recunosc eu, apoi adăugă: Dar și eu aș putea avea și eu spun că ai ce-ți trebuie ca să faci orice îți pui în minte.

Privirea ei deveni visătoare.

- Propriul meu teatru regional? Cât de uimitor ar putea fi?

- Foarte, aş zice eu. Haide, Bree. Vino cu o viziune pe termen lung. Începe mic, dacă te face să te simţi mai bine. Foloseşte sala de la şcoală dacă nu vrei să construieşti un teatru chiar acum. Fă câteva lucruri în fiecare vară când oraşul e plin şi o să ai un public accesibil avid de puţină cultură. Vezi cum merge. O să ai nevoie de ajutor la magazin, mai mult decât îi poate da Jenny, sau dacă teatrul va avea succes, vinde magazinul şi concentrează-te pe asta. Fă orice vrei să faci.

- Aş putea angaja pe cineva să conducă magazinul, cred. Nu sunt pregătită să renunţ complet la el. De fapt, îmi place mult.

- Atunci fă tot posibilul să echilibrezi cele două lucruri, spuse el.

Nu era nici o îndoială că în ochi i se citea o emoţie când ea se uită la el.

- Mulţumesc.

- Pentru ce?

- Că ai încredere în mine.

- Întotdeauna, spuse el fără să ezite. Reţine totuşi că această sugestie nu a fost în întregime altruistă. În ciuda felului în care m-am purtat din când în când, îmi place că eşti aici. Dacă ai de gând să rămâi, trebuie să fii fericită, şi oricât nu mi-ar plăcea s-o spun, nu cred că florile o vor face, nu pe termen lung. Adu-ţi aminte, eram lângă tine când te-a prins febra scrisului. Te-am văzut atât de adâncită în munca ta, încât nici nu mai observai dacă era cineva în jur. Şi ţi-am auzit emoţia din voce când vorbeai despre ce aveai în lucru.

Se pare că vorbele lui atinseră o coardă, pentru că în loc să răspundă, ea sări în sus.

- Mă întreb dacă tata nu s-a culcat încă.

- La trei noaptea? spuse Jake sec.

- Ah, Doamne, aşa de târziu e? Dimineată o să umblăm amândoi ca nişte zombi.

- Cred că ăsta e semnalul meu de plecare, spuse el, mergând împreună cu ea până la ușa din față. Se aplecă și îi fură un ultim sărut. Somn ușor.

Ea rânji la el.

- Mă îndoiesc că o să pun geană pe geană.

- Atunci poate că ar trebui să trec să te iau și să te duc la magazin. Probabil că n-o să poți conduce.

- O să merg pe jos, spuse ea.

- Atunci o să trec pe la tine înainte să deschizi, cu cafea și cornuri. Mai putem discuta despre asta.

- Ar fi bine, murmură ea neatentă, deja închizând ușa.

Jake rămase uitându-se după ea, întrebându-se dacă tocmai îi oferise motivul de care avea nevoie pentru a rămâne în Chesapeake Shores sau pretextul de care avea nevoie pentru a umple fiecare colț al vieții ei cu muncă, nelăsând nici un pic de loc pentru el.

capitolul 21

Pentru prima dată de săptămâni bune, Bree se trezi simțindu-se ca pe vremuri - femeia care avusese un vis și plecase în urmărirea lui cu tot ce avea. Avea energie, era emoționată și încrezătoare, toate emoțiile care îi lipsiseră din păcate de când venise acasă în situația pe care o crezuse a fi o înfrângere amară. Acum că fusese atât de mult încurajată de familia ei, va fi capabilă să privească mai obiectiv la ceea ce se întâmplase de fapt în Chicago.

- Arăți teribil de voioasă în dimineața asta, spuse bunică, pe când Bree își turna o ceașcă de cafea. Nu-i rău pentru o femeie care n-a ajuns acasă decât la miezul nopții. Meritul pentru asta îi aparține lui Jake?

Mick intră în bucătărie exact la timp pentru a auzi remarca bunicii.

- Merit pentru ce?

- Buni se întreba dacă Jake e răspunzător pentru buna mea dispoziție, spuse ea plâcându-i ușoara îmbujorare ce apăruse pe obrajii tatălui ei.

Întotdeauna evitase mare parte din discuțiile despre viața ei personală, ca și cum s-ar fi temut că ar fi aflat ceva ce nu voia să știe. Lăsase predicile și sfaturile despre relații în seama bunicii.

- Asta nu-i o informație pe care trebuie s-o aud, fetițo, spuse el demonstrându-i că avea dreptate și apoi îi luă ceașca de cafea din față.

Se așază la masă și sorbi încet și prelung.

- Ei bine, o să vă bucurați să aflați că nu e la ce vă gândiți nici unul din voi, deși e meritul lui Jake, le spuse ea, turnându-și o altă ceașcă de cafea și așezându-se la masă. Îi puse la curent cu ideea lui Jake de a deschide un teatru regional al ei, apoi se lăsă pe spate, așteptând. Ei, ce ziceți? E complet nebunie sau e fezabil?

Ochii bunicii se luminau pe loc de emoție.

- Un teatru e exact ce trebuie acestui oraș. Categorie ne lipsește cultura aici. Oricât de mult se străduiesc profesorii, producțiile de liceu cu siguranță că nu se încadrează. Și îmi imaginez că vizitatorilor de weekend și turiștilor le-ar plăcea să aibă ceva mai mult de făcut decât să meargă la festivalurile noastre sau să mănânce și să facă cumpărături.

Mick nu ezită nici el.

- Știu locul perfect pentru asta pe Shore Road, spuse el, cu o expresie gânditoare.

- Unde? întrebă nerăbdătoare Bree.

- E acolo un mic parc puțin folosit. Am putea menține dotările locului de joacă din fața plajei și am putea construi un teatru comunitar în spatele terenului. E loc suficient și pentru parcare acolo.

- Dar, tată, acolo e proprietatea orașului. Nimeni n-o să fie de acord să cedeze spațiul parcului, cu atât mai puțin eu.

- Așa cum am spus, e puțin folosit pentru că plaja e chiar peste drum. Într-una din zilele astea, un idiot din consiliu o să bage de seamă și o să propună vânzarea întregului lot pentru a mai construi locuințe.

- Desigur că nimeni nu va aproba așa ceva, spuse Bree șocată de idee.

- Țărmul e o zonă rezidențială de prima mână, îi aminti Mick. Și chiar dacă planul general de urbanism al orașului ar interzice un astfel de lucru, asta se poate modifica dacă convine la suficienți oameni cu vederi înguste. Scutură din cap. Propunerea asta elimină această opțiune.

- Chiar crezi că orașul ar accepta? întrebă Bree.

- În caz că ai uitat, bătrânul tău mai are un cuvânt de spus pe aici, declară Mick. În afară de asta, așa cum am spus, dacă clădim un teatru comunitar pe care îl poate folosi toată lumea, nu numai compania ta de teatru, cred că oamenii ar fi încântați de asta.

Scoase un carnețel din buzunar și începu să ia notițe.

- Cât de mare ar trebui să fie teatrul ăsta al tău?

Bree nu fu surprinsă că tatăl ei trecuse direct la aspectele practice.

- Poate cel mult trei sute de locuri. Categorie mai mic decât teatrul din Chicago. Ceva intim. Dacă are succes, piesele se vor juca mai mult timp.

- Și ești de acord să fie folosit de comunitate când nu-l folosești tu?

- Absolut. Cu siguranță că nu vom putea monta o producție în fiecare săptămână a anului. Poate că nici în fiecare lună. Scena trebuie folosită. Ar fi bine totuși dacă am putea avea două birouri permanente acolo, poate chiar o sală mai mică de repetiții.

Mick o privi pe deasupra ochelarilor.

- Ești serioasă cu asta? N-o să mă duc la primărie cu ceva despre care o să te răzgândești mâine.

Ea încuviință încet din cap.

- Cred că sunt. Cel puțin vreau să explorez posibilitățile. Îi aruncă o privire severă. Ceea ce înseamnă că probabil n-ar trebui încă să începi să sapi pentru fundație, în regulă? Noi toți trebuie să studiem asta, inclusiv orașul. Oamenii trebuie să-și poată spune cuvântul despre terenul acela. Poate că eu sunt singura căreia i-ar plăcea să aibă un teatru comunitar în Chesapeake Shores.

- De acord, spuse Mick. Hai să explorăm posibilitățile, să concepem un buget de construcție. Tu cercetează costurile pentru tot restul - un manager, un regizor permanent, orice. Apoi, o să vorbim din nou. Își îngustă privirea. O să văd dacă pot convinge orașul să dea niște bani pentru construcție în plus față de donarea terenului. Tu mai ai ceva bani rămași din fondul tău pentru a investi aici?

- Ceva, nu mult, admise ea. Dar florăria are deja profit așa că aş putea să fac un împrumut garantând cu ea.

Buni îi aruncă o privire lungă.

- Știi ce aş vrea să văd în primul rând pe noua scenă? Piesa care te-a expeditat așa de rapid acasă.

Bree ezită.

- Nu știi, buni. Poate că ar trebui să începem cu un lucru sigur.

- Nu, ar trebui să începi așa cum intenționezi să continui, oferind piese noi scrise de autori talentați.

- Doar că de data asta, să ai un regizor care știe ce naiba face, adăugă Mick.

Bree se uită fix la el, surprinsă de comentariul vehement din partea tatălui ei. Nici măcar nu venise la Chicago pentru piesa aceea.

- Ai vorbit cu mama despre asta, nu-i așa?

- Bineînțeles că da, răspunse Mick. Am vorbit despre toți copiii. Alaltăseară am vorbit despre Kevin care pleacă înapoi în Irak și despre Georgia care are de gând să mai facă încă o misiune acolo. Cât despre tine, am fost foarte îngrijorați că o să-i permiți omului ăluia din

Chicago să te împiedice să faci ceea ce îți era menit să faci. Și dacă Jake Collins a fost cel care te-a făcut să vezi cât de greșit era asta, atunci îi sunt dator.

Bree dădu solemn din cap.

- Cred că și eu.

- Ai întârziat, mormăi Jake coborând din camionetă și intrând în magazin după Bree.

- Vești mari în casa O'Brien în dimineața asta, îi spusese ea cu un zâmbet larg. Se pare că o să deschid o companie teatrală.

Jake se opri în loc, uluit de vestea că ideea lui de la miezul nopții prinsese, chiar și mai uluit realizând că acesta ar putea fi răspunsul la rugile lui, ceva ce să o țină pe Bree aici.

- Serios? Ești sigură de asta?

- Încep să cred că da. Sunt foarte speriată, dar buni a zis că e o idee strălucită și tata face deja schițe și proiecții de costuri și plănuiește o strategie să obțină o parcelă mare de teren de la oraș. Că veni vorba, spune că îți e dator.

- Pentru ce?

- Pentru că mi-ai redat încrederea în mine și că m-ai îndreptat pe calea cea bună.

- Am făcut eu toate astea? Trebuie că sunt bun, spuse el râzând. Cine ar fi crezut că aș putea fi atât de săritor și intuitiv?

Bree se uită spre pungă.

- Ai cafea acolo?

El dădu din cap.

- Și cornuri. Azi, cu ciocolată.

- Aah, câtă decadență! Dă-le încoace.

Jake îi dădu punga, apoi scoase capacul căniei lui de cafea și sorbi prelung. Avea nevoie de toată cafeina pe care o putea primi să rămână treaz în dimineața asta, nu doar pentru lucru, ci și să țină pasul

cu Bree. Schimbările din viața ei păreau că au loc într-un ritm amețitor.

- Așa, și ce se întâmplă după aceea? o întrebă el.

- O să dau o mulțime de telefoane, o să încerc să înțeleg ce costuri inițiale și de funcționare implică asta. Tata o să vorbească cu primarul despre un teren pe Shore Road și poate chiar de un parteneriat în construcție. Apoi o să calculeze costurile de construcție. Să sperăm că după ce vom fi făcut toate astea, nici unul din noi n-o să aibă un atac de cord când o să tragem linia.

- Am și eu niște bani, se oferi Jake. Aș investi în ceva sigur.

- Nu, spuse ea atât de repede încât el o simți ca pe o lovitură.

- De ce nu? Vreau.

- N-aș putea să-ți pun banii în pericol. M-aș simți îngrozitor dacă asta ar eșua și i-ai pierde.

- O să vorbim din nou când o să ai toate cifrele, insistă el încăpățânat. Vreau să fac parte din toate astea, Bree. Ce e important pentru tine e și pentru mine. Asta se întâmplă cu oamenii care se iubesc.

Ea rămase nemișcată o clipă, aparent asimilându-i cuvintele. Apoi dădu încet din cap.

- În regulă, cel puțin o să vorbim despre asta.

- Ai toate contactele de care ai nevoie să obții informația asta?

- Cred că da. Am cunoscut câțiva directori de teatre regionale din toată țară. O să-i sun. Și bineînțeles, e și managerul din Chicago.

Lui i se strânse inima.

- O să-l cauți pe Marty?

- Nu. El n-a condus teatrul. A fost regizor la câteva producții și dramaturgul rezident. O să vorbesc cu Rebecca. Ea conducea compania.

Jake încercă să nu reacționeze exagerat.

- Crezi că o să-i spună lui Marty?

Bree ridică din umeri.

- Și ce dacă îi spune? El a ieșit din viața mea, Jake. L-am spus asta foarte clar. Cu siguranță că n-o să-l invit în calitate de regizor aici, iar până când n-o să avem un succes uriaș nici măcar nu s-ar gândi să aibă una din piesele lui montate pe mica noastră scenă din văgăuna asta.

Jake nu era convins. Pe de o parte știa cum funcționează mintea unui bărbat. Pe de altă parte, nu-și putea imagina ca vreun bărbat s-o uite pe Bree fără a mai face o încercare.

- Un telefon acolo l-ar putea convinge că deschizi din nou o ușă, o avertiză el.

- Dar nu-l caut pe el, spuse ea, evident enervată de refuzul lui de a o crede.

- N-are importanță, spuse el cu încăpățănare. Poate că nu-l cunosc așa de bine, dar cunosc bărbații. O să te trezești cu el în pragul ușii dacă suni acolo, chiar dacă o suni pe Rebecca.

- Ei bine, cred că greșești, dar o să-i zic în mod special să nu spună nimic.

Jake știa că probabil exagerase, dar n-avea încredere în bărbatul acela. Cu toate astea, știa că pentru Bree avea sens să apeleze la o persoană pe care probabil o cunoștea așa cum o cunoștea pe Rebecca, pentru a obține informații. Ridică mâinile.

- În regulă, fă cum crezi tu de cuviință.

- Așa și intenționez.

- Tocmai am făcu praf toată bunăvoința pe care am câștigat-o venind cu ideea asta?

Ea rânji la el.

- Nu toată, spuse ea sărutându-l.

- Ai gust de ciocolată, murmură el, oftând nu doar de satisfacție, ci și de ușurare că cearta nu scăpase de sub control. O să mă gândesc la asta tot restul zilei.

- Și eu, spuse ea încet. Acum, du-te la treabă. Probabil că ai un milion de lucruri de făcut azi. Eu știu că am.

Jake nu prea voia să plece.

- Hai să luăm prânzul împreună, sugeră el.

- Nu pot pleca, răspunse ea cu o evidentă dezamăgire. În afară de asta, cum rămâne cu Will și Mack?

- Ei nu sunt așa de frumoși ca tine și nu sărută nici pe jumătate așa de bine.

Bree îi aruncă o privire ciudată.

- Și tu cum de știi asta?

- Din bârfe, firește, spuse el râzând. Nimic nu-i sfânt în orașul ăsta.

Încă nu se putea convinge să plece, nu fără a face un fel de plan s-o vadă din nou. Avea așa o presimțire că erau foarte aproape de a fi totul ca la început.

- Atunci, ce-ai zice de cină? Ceva rapid și ușor la mine acasă?

La asta, ochii ei străluciră.

- Asta pot face.

- La șapte e bine?

- O să fiu acolo.

- Știi unde locuiesc acum?

- Firește că da. Mi-a spus Connie. Jenny mi-a arătat. Sunt surprinsă că nimeni nu mi-a lăsat o hartă la ușă.

- Cred că au lăsat asta în seama mea, spuse el.

- Nu neapărat. Știi ce încep să cred?

- Ce?

- Că mi-a fost sortit să-mi găsesc drumul înapoi la tine.

Jake rămase înlemnit. Voia să creadă că ea avea dreptate, avea nevoie să creadă, pentru că și cea mai mică posibilitate ca ea să greșească îl speria de moarte, în special acum când păreau că sunt așa de aproape de a recăpăta totul.

Rebecca Moore lucrase în cadrul companiei Lake Shores Playhouse încă de la înființare, cu douăzeci de ani în urmă. Ea și soțul ei fuseseră printre cei cinci fondatori. Avea duzini de sfaturi folositoare pentru Bree când în cele din urmă luară legătura în acea după-amiază devreme.

- O să-ți trimit pe fax câteva bugete din ultimii doi ani, imediat după ce terminăm convorbirea. Sunt informații publice datorită finanțării primite din partea orașului și a statului, așa că nu e o problemă să ți le împărtășesc.

- Mulțumesc așa de mult! Ai fost de un mare ajutor, îi spuse Bree. Îți sunt foarte recunoscătoare. Încă nu știu dacă o să iasă ceva din asta, dar sunt încântată.

- Credeam că ai deschis o florărie. Asta a spus Marty tuturor. A spus că n-ai în tine ceea ce trebuie pentru a face față criticilor.

- Oricât de enervant e să auzi că el a spus așa ceva, probabil că are dreptate, recunoscui Bree. Dar nu mai e cazul. Mi-am tăbăcit pielea și am multe lucruri în perspectivă.

- Inclusiv faptul că Marty nu-i băiatul cel bun așa cum credeai, sper.

Bree râse trist.

- Da, și asta. Să nu-i spui despre convorbirea asta, da? Ultimul lucru de care am nevoie e să mă sune și să înceapă să-mi bage în cap un milion de semințe ale îndoielii.

- De la mine n-o să audă nimic, o asigură Rebecca. Singura ocazie cu care comunicăm este atunci când trebuie. Nu mi-a plăcut felul în care s-a purtat cu tine. Dacă n-ar fi fost valoros aici în mare parte din timp, i-aș fi presat pe ceilalți parteneri să-l trimită să-și facă bagajele.

- Nu-mi vine să cred că am fost așa de oarbă în cel privește, îi spuse Bree.

- Adorarea eroului, concluzionează ea. Se întâmplă și celor mai buni dintre noi la un moment dat. Mai devreme sau mai târziu totuși, descoperim acele picioare de lut¹. Hopa, aud că se apropie Forța Întunecată, așa încât mai

¹ Expresia „picioare de lut” se folosește de obicei cu referire la o slăbiciune sau lipsă de caracter în special la persoane importante și își are originea în Biblie. (n.tr.)

bine să terminăm. O să-ți trimit pe fax materialul imediat ce pleacă.

Bree chicoti auzind porecla pe care i-o dăduse lui Marty. Se întrebă dacă și ceilalți îi spusesea mereu așa și nu doar în prezența ei. Forța Întunecată i se potrivea. Acum putea vedea, odată ce nu mai avea ochelari de cal.

- Mulțumesc încă o dată, Rebecca. Mai vorbim.

Când închise telefonul, văzu doi clienți în magazin. Fusesse așa de prinsă în convorbirea telefonică și planurile ei, încât nici măcar nu-i văzuse când intraseră.

- Pot să vă ajut? întrebă ea adresându-se amândurora.

Pentru următoarele două ore, pe când luă comenzi și apoi făcu aranjamente pentru livrare, așteptă ca faxul să înceapă să arunce pagini de hârtie, dar acesta rămase într-o tăcere încăpățânată. Se făcuse aproape șase când în fine, sună și mașină se porni. Pe prima pagină, Rebecca mângălise:

O avertizare doar, dar cred că Marty a auzit sfârșitul discuției și a dedus totul. Am așteptat până acum să-ți trimit asta prin fax pentru că a tot dat târcoale pe aici. Sună-mă pe mobil dacă mai ai nevoie de ceva.

Rebecca

Bree se cutremură, văzând avertizarea. Spera doar că, în caz că Marty știa de discuția Rebeccăi cu ea, n-avea importanță pentru el. În caz contrar, dacă o suna sau dacă apărea pe aici, ar dovedi că Jake avusese dreptate să fie îngrijorat. Și, cinstit vorbind n-avea nevoie de posibila bătaie de cap ce ar rezulta de pe urma oricăruia din ei.

Jake plecă de la Bree spre prima însărcinare a zilei. Din cauză că era istovit sau doar pentru că stelele erau aliniate greșit, tot ce făcea mergea mai greu decât se așteptase. Proprietăreasa casei se răzgândise în legătură

cu așezarea plantelor și a tufișurilor. Pământul era plin de pietre și cioturi ale vechilor tufișuri. Își petrecu aproape toată ziua încercând să-și revină suficient cât să poată trece la plantare. Trebuia să vină și a doua zi pentru a termina treaba, ceea ce îi dădea peste cap planul pentru toată săptămâna.

Pe când ajunse la pepinieră, era murdar și nu avea nici un chef să răspundă tirului de întrebări ale lui Connie. Nici nu avea timp de asta, pentru că Bree venea acasă la el într-o oră și se aștepta să găsească mâncarea pe masă.

În ciuda privirii de avertizare pe care o aruncă în direcția surorii lui, ea merse după el în birou.

- Două, Jake? Mi-ai adus fata acasă la ora două noaptea când dimineată avea școală?

- Am mai avut discuția asta chiar înainte să vorbesc cu Jenny despre concert, îi aminti el. Știai că o să ajungem noaptea târziu.

- Miezul nopții înseamnă târziu în timpul săptămânii. Am spus că o să fac o excepție pentru că mergea cu unchiul ei responsabil.

- Concertul nu s-a terminat până aproape de unsprezece, spuse el răbdător. Drumul până acasă dura aproape două ore.

- Și totuși, ai găsit timp să te oprești pentru micul dejun, spuse ea. Ce-a fost în capul tău?

- În capul meu era că ei și lui Dillon le era foame. Mai era și că erau destul de tineri să își revină după o noapte târzie, în special de vreme ce erau cu doi adulți responsabili.

- Vrei să știi cum mi-am petrecut eu seara? Mi-am petrecut-o la telefon cu părinții lui Dillon care erau îngroziți pentru că el nu ajunsese încă acasă.

- N-am nici o idee de ce. Am avut aceeași discuție cu ei înainte de plecare. Știau că o să venim târziu.

- Încă o dată, există târziu și mai există târziu-pentru-că-ah-Doamne-băiatul-meu-a-suferit-un-accident.

În sfârșit, el își dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. Chiar fusese înspăimântată. Îi înfruntă indignarea și o îmbrățișă.

- Ar fi trebuit să te sun, spuse el. Dar de ce nu m-ai sunat tu?

- Ba te-am sunat de vreun milion de ori.

El tresări.

- L-am închis înainte de concert. Probabil că am uitat să-l deschid. Îmi pare așa de rău.

Ea îi dădu un pumn în braț.

- Așa și trebuie. Și trebuie să îi suni pe părinții lui Dillon și să-ți ceri scuze. Amenință că n-o să-l mai lase niciodată să se vadă cu Jenny.

Jake o privi rânjind.

- Și asta ar fi groaznic pentru că...?

- Pentru că nepoata ta te-ar urî. Și pentru că ar pleca pe furiș să se vadă cu el.

- În regulă, o să mă pun bine cu familia Johnson. Mai e ceva?

Mai calmă acum, ea se cățăără pe marginea biroului.

- Povestește-mi despre seara ta cu Bree. Cum a mers?

- A fost interesant. Căută un cuvânt mai potrivit.

Neașteptat.

Ea îl privi intrigată.

- Serios? Cum așa?

- N-am acum timp să intru în detalii. Vine la mine la cină în mai puțin de o oră. Trebuie să fac duș și să mai fac niște cumpărături.

- O să cumpăr eu ce-ți trebuie și o să le las la tine dacă stai două secunde să-mi spui de ce a fost așa de interesantă seara.

- Cred că o să deschidă un teatru regional aici, spuse el, apoi o sărută pe frunte și îi puse două bancnote de douăzeci de dolari în mână. Fripturi, vin și ceva cu ciocolată pentru desert, da? Și trebuie să ajungi acasă la mine și să dispari înainte să ajungă ea acolo la ora șapte.

- Dar vreau mai multe amănunte, strigă ea după el.

- Măine, promise el.

Se pare că promisiunea lui nu fusese suficientă pentru Connie, întrucât pe când își făcuse duș și se îmbrăcase, o găsi în bucătărie împreună cu Bree, prinse într-o discuție intimă despre întâlnirea care nu era o întâlnire. Tăcură în clipa în care Bree îl zări.

- Îi dezvălui toate secretele noastre soră-mii? întrebă el.

Bree îi aruncă o privire insolentă.

- N-avem nici un secret, cel puțin nici unul picant.

- Cu atât mai rău, comentă el și desfăcu o bere. Se rezemă de bufet și îi aruncă lui Connie o privire plină de semnificație. Nu trebuie să fii undeva?

Ea rânji.

- Bree m-a rugat să rămân.

Jake se încruntă.

- Chiar așa? Întâlni privirea vinovată a lui Bree. Mă întreb de ce. Poate s-a răzgândit?

- S-a răzgândit, de ce? întrebă Connie apoi icni: Ah, bine. Vai, mulțam de invitație, Bree, dar ar trebui să ajung acasă. Probabil că Jenny mă așteaptă la cină.

Jake îi aruncă o privire satisfăcută.

- O seară plăcută. O să sun la familia Johnson în câteva momente.

- Mulțumesc, spuse Connie, sărutând-o pe obraz pe Bree și făcându-i conspirativ cu ochiul lui Jake.

Imediat ce ușa bucătăriei se închise, Bree se uită la el.

- Din întâmplare, nu m-ai invitat aici cu un motiv ascuns, nu-i așa?

Jake o privi fără să clipească.

- Ba da.

Ea îi întoarse privirea, apoi dădu încet din cap.

- În cazul ăsta, ai face mai bine să mă hrănești mai întâi.

„Ia te uită“, își spusese Jake. Planurile lui pentru seara asta erau pe drumul cel bun.

Din clipa în care Jake aproape că o aruncase afară pe ușă pe sora lui, simțurile lui Bree fuseseră într-o stare de maximă nerăbdare. Îl ajută să pună mâncarea pe masă, ca să nu spună că stătea degeaba. Curăță câțiva cartofi și îi puse în microunde, făcu o salată și puse masa, în vreme ce Jake era afară, pregătind fripturile pe grătar. Când intră din nou, se așezară față în față. El turnă vinul, apoi se uită drept la ea.

– Te superi dacă închin un pahar pentru noi? întrebă el.

Neputând să-și ia ochii de la privirea lui intensă, ea doar scutură din cap.

– Pentru orice ne rezervă viitorul, spusese el, apoi își atinse paharul de al ei.

– Pentru viitor, murmură ea, întrebându-se de ce dintr-odată arăta așa de promițător după săptămâni – nu, luni – de incertitudine.

Reușiră să discute vrute și nevrute în timp ce mâncară, preț de cam cincisprezece minute, dar apoi Jake își dădu deoparte farfuria.

– Numai la mâncare nu-mi stă capul, recunosc el față de ea.

Bree încuviință.

– Și eu am ceva probleme să mă concentrez pe mâncare.

Cu ochii sclipind, el o avertiză:

– Dacă ne ridicăm de la masă, știi ce o să se întâmple, nu-i așa, Bree? Mai ai încă timp să-mi spui nu.

– N-am de gând să spun nu, zise ea, dându-și scaunul înapoi și ridicându-se demonstrativ.

Se pare că asta fu de ajuns pentru el. Jake ocoli masa într-o clipă. Mâinile lui aspre de muncă, mâinile unui adevărat bărbat, îi încadraseră fața cu atâta tandrețe că îi veni să plângă.

- Te iubesc, spuse el solemn. Te-am iubit și o să te iubesc întotdeauna.

- La fel și eu, spuse ea tremurând de dorință. Dacă nu mă săruți curând, cred că o să mă lase picioarele.

El zâmbi larg.

- Și nu vrem asta, nu-i așa? spuse el pe când o luă în brațe și o strânse la piept. Cred că va trebui să ne abținem de la sărutat până când o să ajungem în dormitor. Altfel, o să trebuiască să sparg toate vasele astea când le dau jos de pe masă să fac loc pentru noi.

- Grăbește-te, șopti ea cu mâna pe obrazul lui.

Deși își făcuse duș și se spălase pe cap, mai avea încă o urmă ușoară de barbă pe obraji. Ei îi plăcea cum se simțea când îl atinse. Jake era unul din acei bărbați care arătau chiar și mai sexy la sfârșitul zilei decât arunci când era proaspăt ras de dimineață. Ea adora aceste trăsături masculine... obrazii, mâinile, părul închis de pe pieptul bronzat.

Era așa de absorbită de toate aceste senzații familiare și totuși excitant de noi pe care el i le trezea, încât abia dacă observă ceva la casă sau la camera lui atunci când o duse prin hol și o lăsă jos pe patul matrimonial, cu lenjeria proaspăt spălată mirosind încă a soare.

- Tu atârni cearceafurile astea afară, nu-i așa? întrebă ea, surprinsă și încântată.

- E un chin, dar miros într-adevăr mai bine, recunoscu el. Așa făcea mama întotdeauna. În ochi îi apărură sclipire de râs. Chiar avem de gând să discutăm despre tehnicile mele de spălat cearceafuri?

- Doar până când vii tu cu o alternativă cu mult mai fascinantă, spuse ea.

- Ce-ai zice să nu mai vorbim deloc? sugeră el, coborându-și gura s-o acopere pe a ei.

Asta fu pe placul lui Bree. Se pierdu în sărut, în mângâierile magice care îi făceau pielea să ardă, în valul ce se ridica în ea spre apogeu.

Jake făcea dragoste la fel cum făcea totul, cu o totală concentrare și siguranță. Ea uitase cât de prețuită se simțise întotdeauna cu el, ca și cum era ceva uimitor la fiecare centimetru al corpului ei, ca și cum el nu se sătura niciodată să-i afle toate secretele.

Cu toată graba de a ajunge în dormitor, el părea mai mult decât dornic să nu se grăbească acum, zăbovind la un sărut, savurându-i gustul pielii, provocând-o până când ea fu gata să-l roage să înceteze, apoi să-l roage să continue.

Își aminti cu o claritate deplină de ce fusese atât de sigură că ei erau meniți unul altuia. Era asta; perfecțiunea intimității lor, felul în care Jake îi dădea totul, felul în care se extazia de răspunsul ei. Se înălțară împreună.

Chiar când ultimele valuri de fiori ale orgasmului se stinseră, Bree dori mai mult. Voia momente ca acesta iar și iar, destul să-i umple toată viața.

Dar când se uită prin cameră și văzu primele capitole ale cărții ei aruncate pe comodă, aproape ascunse de un maldăr de lenjerie, se întrebă dacă puteau avea totul fără a aborda cu adevărat trecutul. Și acel manuscris pe jumătate îngropat îi spuse că Jake încă nu îl înfruntase deloc.

capitolul 22

Jake văzu expresia dintr-odată mohorâtă de pe fața lui Bree și ducându-se cu privirea înspre locul unde se uita ea să vadă ce o cauzase, zări manuscrisul aproape imediat, chiar când ea se îndepărtă de el și își trase cearceaful mai aproape.

- Nu l-ai citit, așa-i? întrebă ea cu un ton acuzator.

După toată exaltarea pe care o împărtășiseră, era ca și cum cineva aruncase apă înghețată asupra lui.

- Nu, recunosc el.

Îl scosese din sertarul unde îl ascunsese, dar nu fusese în stare să se convingă să citească nici măcar un cuvânt.

- De ce? Tu ești cel care a zis de la bun început că voiai și ți-am spus în repetate rânduri cât de important este pentru mine.

- Ți-am spus că voiam, înainte de a-mi da seama că tu analizai trecutul, spuse el nervos. Eu l-am trăit. N-am nevoie să citesc despre el.

- Atunci ar fi trebuit să fi avut curajul să mi-o spui în față.

Jake oftă.

- Da, ar fi trebuit, dar tu și cu mine n-am prea fost pe aceeași lungime de undă de când ai venit înapoi.

- Unde naiba eram acum câteva minute?

- Acolo unde probabil că ar fi trebuit să fim cu săptămâni în urmă, recunosc el. Poate că atunci totul ar fi avut mai mult sens.

- Sexul nu rezolvă absolut nimic, știi asta, rosti ea exasperată.

- Nu, dar îți arată clar pentru ce merită să lupți, nu crezi?

- Presupun. Se uită direct în ochii lui. Jake, înțeleg că ideea de a citi manuscrisul te deranjează, dar îți spun că e important. Tu n-ai trăit ce s-a întâmplat din punctul meu de vedere. Nu-ți pasă, măcar puțin, de sentimentele mele?

- Sigur că îmi pasă. Mi-a păsat și atunci, dar tu nu erai dispusă să-ți împărtășești sentimentele cu mine. Le-ai înăbușit, m-ai dat la o parte și ai plecat.

Auzind acuzația, ea tresări, dar nu o tăgădui.

- E adevărat, recunosc eu ea. Te-ai oprit doar o clipă să te gândești că poate pentru mine era prea dureros să înfrunt toate astea? Că singurul mod în care puteam să fac față era să închid totul în mine și să fug?

Jake ezită. Emoția din ochii ei era destul de sinceră încât să nu poată decât s-o creadă și totuși... și totuși,

ea plecase. Asta era ceva peste care nu era sigur că putea trece vreodată. Ar fi trebuit să facă față împreună pierderii lor. Ce spunea despre relația lor faptul că ea nu putuse să stea lângă el în această înfruntare? Plecase singură, un obicei pe care se pare că-l perfecționase din copilărie. Îl făcuse să se simtă de parcă nu conta deloc pentru ea, ca și cum ea n-avea încredere în el să n-o judece pentru că se simțise ușurată, laolaltă cu celelalte sentimente.

Ea întinse mâna și îi atinse mușchii încordați de pe braț.

- Te rog, Jake. Citește. Fă-o acum. Trebuie să înțelegi cum a fost pentru mine. Nu văd cum putem depăși asta dacă tu nu înțelegi.

- Cu nici cinci minute în urmă depășeam tot, al naibii de bine.

- Asta n-a fost niciodată o problemă, îi aminti ea scurt.

El o privi enervat.

- N-ai de gând să renunți, nu-i așa?

Bree îi susținu privirea.

- Nu. Nu atunci când cred că viitorul nostru depinde de asta.

- În regulă, bine, spuse el în silă. Traversă camera și apucă cele aproximativ sută de pagini pe care i le dăduse ea. Asta e tot, sau ai mai scris între timp?

- Mai e, dar asta e cea mai relevantă parte. Ține minte, chiar dacă e ficțiune, sentimentele sunt reale. Sunt ale mele.

El aprinse veioza și își trase cearceaful până la talie, apoi începu să citească. Povestea începea destul de simplu, atrăgându-l, făcând personajele - străini, absolut deloc el și Bree - să prindă viață. Ea avusese întotdeauna talent la asta, și el o admirase. Diferențele dintre ei și aceste personaje despre care scria ea îi permisese să continue, de fapt îl atrăgeau și îi trezeau interesul.

Lângă el, Bree abia dacă se mișca, dar el putu să audă cum din când în când își ținea răsuflarea, ca și cum anticipa unde ajunsese el cu cititul și îi aștepta reacția. El încerca să-și țină expresia feței neutră, concentrându-se pe cuvintele de pe pagină.

Peste cam o oră, când se apropiase de final, voise să se oprească. Chiar și prin aceste personaje imaginare, ea îl făcea să simtă iarăși tot și nu voia să se ducă într-acolo. Și totuși, ea avea dreptate. El trebuia s-o facă. Ei trebuiau s-o facă. Continuă să citească:

Cea mai rea parte a acelei zile îngrozitoare era să se uite în ochii lui Jeremy și să vadă intensitatea durerii lui. Cum să pot îndura asta când pentru mine există acest sentiment de libertate știind că aş putea să-mi trăiesc viața așa cum mi-am imaginat-o? Pentru mine, copilul nu păruse niciodată real, chiar dacă crescuse în mine. Cred că în mod deliberat mi-am închis sentimentele, pentru că dacă le înfruntam, dacă mi-aș fi permis să simt ceva pentru copilul nostru, aş fi fost prinsă pentru totdeauna într-o viață – nu una pe care n-o voiam, pentru că o voiam –, dar o viață pentru care nu eram pregătită.

Și totuși, durerea neprefăcută zugrăvită pe fața lui Jeremy m-a făcut să sufăr pentru el, pentru ce pierduse. Am simțit de parcă laș fi dezamăgit pe el, laș fi dezamăgit pe copilul nostru.

Așadar am plecat, am fugit către viața pe care am crezut că o voiam, de care am crezut că aveam nevoie, doar ca să descopăr că răspunsurile pentru mine nu erau acolo. Erau acasă la bărbatul care mă iubea necondiționat, la copilul care nu avusese nici măcar șansa de a trăi. Am pierdut mai mult decât mi-am dat seama în acea zi îngrozitoare. A trebuit să mă maturizez pentru a descoperi asta. A trebuit să mă las pradă sentimentelor de durere ale unei mame când își pierde copilul.

Și când am făcut asta, în cele din urmă, am plâns pentru ceea ce ar fi putut fi – ce ar fi trebuit să fie.

Jake citi ultima pagină a acelui capitol de început, simțind că îl înțepă ochii. Bree îl silise să vadă că ei îl luase pur și simplu mai mult timp să înfrunte ce se întâmplase, mai mult să simtă ce simțise el. Asta n-o făcea pe ea să fi greșit și pe el să aibă dreptate. Pur și simplu, așa stăteau lucrurile. Cum s-o judece pentru asta? Cum s-o poată urî pentru că rezolvase problemele în singurul fel în care știuse? Chiar voise să sufere și ea la fel ca el? De fapt, poate că ea suferise mai mult pe termen lung pentru că petrecuse ani ajungând la acel punct, ani în care se luptase cu vinovăția, laolaltă cu toate celelalte.

Când putu să-și controleze vocea, se uită la ea.

– N-ar fi trebuit să te judec.

Ea scutură din cap.

– Aveai tot dreptul. Ar fi trebuit să facem față împreună. Tu voiai. Ai încercat, dar eu te-am respins, nu doar după pierderea sarcinii, dar chiar și înainte, din momentul în care am știut că eram însărcinată. Eram atât de furioasă pe tine, chiar dacă știam că amândoi eram răspunzători. Am dat vina pe tine că ai stricat totul.

– Și eu m-am învinovățit, recunosc el pentru prima dată. Știam cât de mult voiai să pleci de aici, cât de mult însemna stagiul acela din Chicago. Cu toate astea, când am aflat despre bebeluș, tot ce am putut să-mi spun a fost că vă trebui să rămâi aici cu mine, că viața pe care o voiam împreună cu tine avea să se realizeze. Am fost egoist. Am recunoscut asta, dar am crezut că o să fie o viață bună, Bree. Trebuie să știi asta.

– Știu, și poate că ar fi fost perfectă, Jake, dar nu înțelegi? Acum e mult mai bine. Ai realizat atât de mult. Ai o afacere înfloritoare, o afacere pe care o iubești. Cine știe dacă asta s-ar fi întâmplat dacă ai fi avut responsabilitatea unei soții și a unui copil. Și acum, eu sunt

cu tine pentru că vreau să fiu. Sunt în această relație sută la sută, fără regrete, fără întrebări despre ce ar fi putut fi.

Pentru că el voia cu disperare s-o creadă, întinse mâna după ea și o luă din nou în brațe. Apoi, cu ea cuibărită lângă inima lui, adormiră în sfârșit.

Megan își făcu bagajul vineri dimineață și luă un taxi până la aeroport. Se decisese că era timpul să-i facă măcar o dată și ea o surpriză lui Mick. Expoziția de la galerie unde lucra se deschisese și avusese cronici uimitoare. Presiunea se disipase, și ea putu în cele din urmă să-și permită timp liber pentru a face călătoria la Chesapeake Shores.

Se întrebă ce ar crede Mick despre faptul că întorsese lucrurile în favoarea ei. Era puțin agitată, în special știind cum surpriza lui fusese aproape stricată, dar hotărî că merită riscul. Simțea că ea și Mick se vor împăca mai bine pe termen lung dacă viețile lor vor întâmpina niște suișuri și coborâșuri neașteptate. Mick avea nevoie de neprevăzut. Și, deși ei îi plăcea mai mult rutina, putea vedea cum neprevăzutul ținea totul în priză.

Când ajunse acasă, doar Nell veni în întâmpinarea ei. Ochii ei erau afectuoși venindu-i în întâmpinare, așa cum fuseseră mereu înainte ca Megan să-l părăsească pe fiul ei.

– Intră, intră, o zori Nell. Mick știe că vii? N-a spus nimic.

Megan scutură din cap.

– M-am hotărât să-i fac o surpriză. E pe aici?

– E în oraș, deși numai Dumnezeu știe pe unde. A spus ceva că o să se oprească să-l vadă pe primar, apoi se duce la magazinul lui Bree. Probabil că o să ia prânzul undeva pe traseu.

– Să mă duc să-l caut? se întrebă Megan cu voce tare. Sau să-l aștept aici?

- Hai, stai aici măcar cât să bem un ceai împreună, propuse Nell, întinzând deja mâna după ceștile de ceai care îi plăceau. Am stat mult prea puțin de vorbă de când tot apari și dispari de aici.

Megan ascultă cu atenție cuvintele fostei sale soacre. Nu exista nimic ostil în remarcile ei, dar simți o rezervă, poate chiar o nuanță de dezaprobare.

- Mi-ar plăcea să stau la ceai cu tine, spuse Megan cu sinceritate.

Chiar dacă Nell avea intenții ascunse, era important ca ele să aibă din nou acea relație relaxată pe care o avuseseră pe vremuri.

- Bree a adus acasă aseară niște cornuri cu afine. Vrei și tu unul?

- N-ar trebui, protestă Mergând, apoi zâmbi larg. Dar vreau.

Nell râse.

- Greu de rezistat, nu-i așa? E bine că Bree nu le aduce acasă în fiecare zi.

- Ce mai face?

- Grozav, din câte știu, îi spuse Nell. N-a venit acasă aseară, ceea ce îmi spune că e din nou împreună cu Jake.

Megan nu se putu hotărî ce să simtă în legătură cu asta. Nu fusese aici când relația luase sfârșit, nu prea știa cine din ei doi era vinovat.

- E de bine? o întrebă ea pe Nell.

- De data asta, cred că da. Înainte, erau prea tineri. Jake s-a îndrăgostit de ea în primii ani de liceu și încă de la început a știut că vrea să aibă un viitor alături de ea. Bree avea propriile visuri. A trăit viața pe care trebuia s-o trăiască. Acum cred că e pregătită pentru ceea ce Jake îi poate oferi și el e pregătit s-o sprijine în orice demers care s-o facă fericită.

- Ce crezi că îi poate oferi el?

- Dragostea unui om bun, firește. Jake e cât se poate de serios. Îi făcu cu ochiul lui Megan. Și e și arătos.

Megan râse.

- Da, așa este. După o clipă, deveni serioasă. Te invidiez, Nell. Ți-am spus vreodată asta?

- Doamne, Dumnezeu, nu. De ce?

- Pentru că ai fost aici. Am pierdut atâtea lucruri. Greșeala mea, știu, dar există atâtea lacune în timp, lucruri din viața copiilor mei despre care nu știu nimic. Simt de parcă încep de la zero cu fiecare din ei. Toți au crescut pe când nu mă uitam. Adulții care au devenit... Ridică din umeri. Cea mai mare parte din asta e opera ta.

- Prostii! Și tu i-ai influențat. Cu excepția lui Jess, ai petrecut mult timp cu ei în anii copilăriei. Ironic totuși, Jess seamănă cel mai mult cu tine. E fără astâmpăr. Nu vorbesc doar despre deficitul de atenție. Încă nu se simte bine în pielea ei. Ah, îi place hanul ăla al ei, dar dincolo de asta, nu sunt sigură că are vreo idee despre ce vrea.

- Eu am știut întotdeauna ce am vrut, ripostă Megan. L-am vrut pe Mick. Am vrut să am familia mea.

- Și cu toate astea, ai plecat pentru că ai vrut mai mult.

- Nu, am plecat pentru că l-am pierdut pe Mick, practic vorbind. N-am văzut cum am fi putut reveni la ce am avut odinioară.

- Să petreci timp în compania altui bărbat, oricât de nevinovat ar fi fost, n-a fost cel mai bun mod de a-l recâștiga, spuse Nell pe un ton muștrător.

Megan tresări la această lovitură directă.

- Fără îndoială. A fost a doua cea mai mare greșeală a vieții mele.

- Care a fost cea mai mare? întrebă Nell cu o expresie curioasă.

- Să-i părăsesc pe Mick și pe copii. Eram așa de sigură că Mick o să vină după mine. Văzu expresia sceptică a lui Nell. Știu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că mândria nu l-ar fi lăsat s-o facă. În orice caz, când asta nu s-a întâmplat, am crezut că cel puțin aveam copiii

cu mine în New York. Ar fi trebuit să lupt mai tare pentru asta, dar Kevin era atât de furios și dezamăgit, Connor voia doar să fie aici cu prietenii lui, și fetele – mă rog, îl adorau pe Mick. N-am văzut cum le-aș fi putut smulge de lângă el și din viața lor de aici. Am încercat să vin aici mai des pentru vizite de weekend, dar ai văzut cu ochii tăi cum au decurs. Ori mă ignorau, ori își exprimau supărarea în alte feluri. Orice făceam – chiar și ce nu făceam – era greșit. Crede-mă, am ajuns să regret totul.

Nell o studie.

– Cred că da. Cu toate astea, ei îți acordă o a doua șansă, chiar și Mick. De data asta să n-o irosești.

Megan zâmbi la auzul acestei avertizări serioase.

– N-am de gând, spuse ea, apoi adăugă: Dar Mick trebuie să-și îndeplinească și el partea lui.

– În fine, înțelege și el asta, o asigură Nell, apoi o bătu pe mână. Mă bucur că am putut discuta, Megan. Îmi era dor să stau aici la masa asta cu tine, exact așa.

– Și mie mi-era dor, răspunse ea fără ezitare. N-ai fost niciodată doar soacra mea, știi asta. Ai fost prietena mea.

Nell arătă mulțumită de comentariu.

– Ei bine, atunci ca prietenă a ta, îți sugerez să te duci să-i dai de urmă fiului meu. Eu aș începe la magazinul lui Bree. Țștia doi au planuri mari. Asigură-te că îți spun totul.

Megan fu intrigată.

– Nu vrei să-mi dai nici măcar un pont?

Nell scutură din cap.

– Nu-i treaba mea să-ți spun. Hai, du-te, Megan. O să-ți duc eu sus valiza.

– Pot eu.

Maxilarul lui Nell se strânse cu încăpățănare.

– La fel de bine pot și eu.

– În regulă, atunci, am luat-o din loc. Ne vedem mai târziu.

Ajunsesese aproape la ușa, când Nell o strigă:

- Această vizită-surpriză a ta, Megan...

- Da?

- E un lucru bun. Și Mick o să fie de aceeași părere.

- Sper să ai dreptate, spuse ea.

Bănuia că o să afle cât de curând.

Mick avusese o discuție preliminară deschisă cu Bobby Clark, încercând să obțină sprijinul primarului pentru proiectul teatrului comunitar. La început, Bobby nu prea agrease ideea, așa încât Mick vorbi cu unii dintre susținătorii politici ai lui Bobby, care îi împărtășiră acestuia opiniile lor mai receptive. În acea dimineață, Bobby acceptase, arătându-și disponibilitatea de a prezenta ideea în fața consiliului municipal la următoarea ședință pentru o discuție preliminară.

- Cu alte cuvinte, l-ai înghesuit până a acceptat, trase concluzia Bree după ce tatăl ei îi descrise întâlnirea.

- Am obținut rezultate, ripostă Mick.

Fiica lui îi aruncă o privire exasperată.

- N-ar fi fost mai bine să-l fi convins pe Bobby să fie de acord cu tine?

- Rezultatul final e cel ce contează, argumentă Mick. O să ne sprijine.

- Dar fără prea mult entuziasm, bănuiesc eu.

- Tu te ocupi de probleme în felul tău, eu în felul meu, spuse el, enervat că ea nu era mai mulțumită de ce realizase el.

Bobby Clark ar fi putut fi un obstacol major dacă Mick n-ar fi chemat în ajutor artileria grea, oamenii care furnizau cea mai mare parte din sprijinul lui Bobby în campaniile electorale.

El avea de gând să-i spună lui Bree că era naivă, când se deschise ușa și intră Megan.

- Meggie! spuse el, uitând de discuția cu Bree. N-am știut că vii azi.

Ea zâmbi radios văzându-i reacția.

- Asta era toată ideea. Te bucuri că mă vezi?

- Firește că da, spuse el, sărutând-o apăsător pe buze.

Fură întrerupți de o tuse, departe de a fi subtilă, din partea lui Bree.

- Scuze, loc public, în prezența fiicei, îi certă ea, deși ochii îi zâmbeau. N-aș vrea deloc să vă sugerez ca voi doi să vă luați o cameră.

Mick păstră mâna mică a lui Megan într-a lui și o trase lângă el.

- Ai cinci minute să pălăvrăgești cu fata noastră, îi spuse el. După asta, tu și cu mine plecăm de aici.

- Să mergem unde? se interesă Megan cu o privire provocatoare.

- Personal, îmi place ideea lui Bree cu camera, dar mă gândesc că ai fi mai fericită dacă am merge să luăm prânzul și apoi să ne plimbăm pe plajă. Azi e o minunată zi de toamnă. Nu vor mai fi multe, odată ce se apropie Ziua Recunoștinței. Se uită la ea încruntându-se. Ai un pulover cu tine? Posibil să fie vânt pe plajă.

Ochii lui Megan sclipiră nerăbdători.

- Am venit de la New York, unde azi-dimineață erau cam patru grade, așa că firește că am pulover. Iar prânzul și o plimbare sună excelent, dacă ai timp. Nell spunea că ai fost plecat să-ți exerciți influența prin jur și să faci una și alta. N-a spus ce.

- O las pe Bree să te pună la curent, spuse Mick. Deși dacă începe prin a-ți spune că am procedat greșit, va trebui să intervin cu versiunea mea.

- Păi da, așa ai făcut, ripostă Bree.

- A mers la intimidare, ghici Megan.

- Hei, ia nu începeți voi două să vă aliați împotriva mea, protestă Mick, deși savura toată conversația.

Era destul de sigur că nimic n-ar putea strica dispoziția pe care sosirea neașteptată a lui Megan i-o crease.

Bree o informă pe mama ei despre planurile lor. Când termină, Megan aplaudă.

- Asta-i fantastic! Sunt așa de bucuroasă pentru tine. Scumpo, asta e absolut perfect. Știu că o să ai cea mai bună companie teatrală din țară cât de curând.

- Hai să nu devenim excesiv de ambițioși, o temperă Bree. O să fiu mulțumită dacă o să putem rămâne interesați din punct de vedere artistic și o să funcționăm fără datorii.

- O să reușești, spuse Megan. Instinctele tale sunt de o mie de ori mai bune decât ale tipului ăluia.

- Marty nu răspundea de toate deciziile artistice în Chicago, spuse Bree.

- Nu, dar a fost răspunzător de secătuirea întregii creativități din cel mai bun dramaturg din câți au avut, spuse Megan cu patos.

Bree își dădu ochii peste cap.

- Ei, *iată* cea mai crasă lipsă de obiectivitate din câte mi-a fost dat să aud.

- Acestea fiind zise, cred că ar trebui să ieșim, spuse Mick, în ideea că se irosise deja prea mult timp pe tema asta.

Dacă Megan insista sau dacă el intervenea, era posibil ca Bree să înceapă să-l apere pe Marty și ar fi ajuns să se certe.

Bree ocoli teigheaua s-o îmbrățișeze pe mama ei.

- Ce bine îmi pare că ești aici! Ne vedem acasă mai târziu?

- Doar dacă tatăl tău nu mă dă afară, spuse Megan.

- Nici o șansă să se întâmple așa ceva, spuse Mick luându-i din nou mâna.

Îi plăcea cum o simțea în mâna lui, îi plăcea să știe că avea din nou cel puțin un mic drept asupra ei.

Într-una din zilele astea, o să aibă tot ce avuseseră odinioară. Pentru prima dată în viața lui, nu simțea nevoia să grăbească lucrurile. Descoperise că uneori așteptarea era ea însăși o răsplată.

Cu trei săptămâni înainte de Ziua Recunoștinței, Bree și cu Jake intraseră într-o rutină ce li se părea firească amândurora. Ea începuse chiar să creadă că de data asta vor reuși. El începuse să aibă din nou încredere în ea și ea era aproape sigură că el o iertase.

Și era sută la sută sigură că era îndrăgostită de el, că de data asta când el îi va oferi un viitor, va accepta fără nici o reținere.

Ceea ce o făcu să simtă o adevărată lovitură sub centură când își ridică privirea de la prânzul pe care îl lua cu Jake la han și îl zări pe Marty traversând sala de mese. Când nu apăruse imediat după discuția cu Rebecca, fusese foarte sigură că așa ceva nu se va întâmpla. Niciodată. Cât de tipic lui s-o amăgească, dându-i un fals sentiment de mulțumire de sine.

Când traversă încăperea, întoarse multe capete. Era un bărbat remarcabil, cu părul dat pe spate expunându-i forma de V a liniei părului, pomeții bine conturați și un aer superior. Era îmbrăcat în jeanși – nu decolorați și tociți ca ai lui Jake, ci jeanși de firmă, cu o dungă bine călcată. Cămașa crem era un mix elegant de mătase, și bănuia că puloverul pe care îl purta peste ea era din cașmir.

Ca întotdeauna, cumva reușea să arata complet stăpân pe situație îndreptându-se spre masa lor, apoi trase un scaun și se așeză fără a aștepta o invitație. În fața ei, Jake se încordă. Bree nu se putu gândi la altceva decât să facă prezentările pentru a doua oară în viață și să se roage ca acest moment stânjenitor să treacă.

– Jake Collins, Marty Demming. V-ați cunoscut și înainte, firește, când Marty și cu mine am lucrat împreună în Chicago.

Marty ridică din sprânceană, ceea ce spunea multe. Jake văzu și își încheștă pumnul.

– A fost ceva mai mult decât atât, dacă e să fim cu totul sinceri, spuse Marty ignorând deliberat tensiunea.

Deși tonul lui era jovial, nu era nici o îndoială că încerca să-și revendice proprietatea.

– De ce ai venit aici? întrebă Bree, pierzându-și răbdarea și nevrând să fie politicoasă nici măcar o secundă în plus.

Dacă venise să-i distrugă viața pentru a doua oară, nu intenționa să-i dea această ocazie.

– Teatrul vrea să pună în scenă ultima ta piesa, cea pe care ai terminat-o chiar înainte de a pleca, spuse el, luând-o prin surprindere. Vrem să te întorci acolo pentru repetiții. Săptămâna viitoare, pe cât posibil.

Ea îl privi uluită. Aceasta era o abordare la care nu se așteptase. Deși propunerea ar fi putut fi tentantă în alte împrejurări, acum nu era nici pe departe interesată să se întoarcă acolo.

– Nu e posibil, spuse ea hotărât.

– Atunci peste două săptămâni, sugerează Marty, făcându-se că nu înțelege. Deși e cam la limită dacă vrem să avem piesa montată până la mijlocul lui ianuarie. Vezi ce sacrificii vrem să facem ca să te întorci?

– Nu mă întorc, spuse Bree.

– Ba bine că nu, se opuse Marty, cu o încredere neabătută. Locul tău e în Chicago. Am auzit totul despre planurile tale să deschizi un mic teatru aici, dar de ce să-ți risipești talentul într-un loc ca ăsta când ai putea avea succes într-un oraș mare? Ești destinată unor mari realizări, Bree. Ai avut câteva eșecuri, desigur, dar ești talentată. Locul tău e unde poți să valorifici cât mai mult acest talent.

Acesta era Marty de care își amintea Bree din primele ei zile în Chicago – subtil, fermecător, spunând exact lucrurile potrivite pentru a o convinge că era cea mai bună scriitoare pe care o îndrumase vreodată. Acum descoperi că nu credea nici un cuvânt pe care îl rostea. Așadar, învățase din greșeli, își spuse ea uimită.

Chiar pe când se felicita pentru că era mai puțin credulă, simțea și că Jake devenea din ce în ce mai încordat.

Avea un presentiment că va ieși urât și nu avea nici o idee cum să dezamorseze situația.

În timp ce se gândea ce ar putea face, Jake se uită de la ea la Marty și înapoi, după care se ridică:

- Evident că aveți multe de discutat. Vă las în pace, spuse el tensionat.

Bree sări.

- Jake! protestă ea pe când el se îndepărta, dar el nici măcar nu se uită înapoi.

Ar fi plecat după el, dar Marty o apucă de încheietura mâinii.

- Lasă-l să plece. Asta e important. Nu toată lumea primește o a doua șansă după genul de dezastru ce s-a dovedit a fi ultima producție.

Ea se întoarce și se încruntă, auzindu-i cuvintele. Cum de nu observase că mergea la intimidare și cât de crud putea fi chiar pe când pretindea că e cel mai mare susținător al ei?

- Ai dreptate, spuse ea. Nu toată lumea primește a doua șansă care contează. De asta, plec de aici chiar acum. Să nu vii după mine.

Și apoi o luă la fugă, rugându-se să-l poată găsi pe Jake înainte de a fi prea târziu. Știa exact cum îi funcționa mintea, cât de fragilă era încă legătura lor regăsită. Dacă nu-l vedea chiar atunci să-l asigure că de data asta va fi altfel, că Chicago n-o atrăgea, el va întoarce spatele spre ce avuseseră. N-o va face pentru a o pedepsi, ci pentru a-și proteja inima de la încă o dezamăgire amară.

capitolul 23

Jake se întrebă ce-i spusese Bree lui Marty după ce îi lăsase singuri. Deși refuzul ofertei lui Marty fusese destul de clar, Jake văzuse fulgerul iute de încântare din ochii ei auzind că urma să aibă o altă piesă pusă în scenă în Chicago. De data asta, n-avea nici o intenție să-i stea în cale, dacă asta era ce voia ea. Și deși poate că nu era

gata să recunoască – chiar și față de ea însăși –, Bree asta voia. Licărul acela din ochii ei era grăitor.

Pentru că nu voia să discute cu ea, nu era pregătit să audă cum ar încerca să-l convingă că întoarcerea în Chicago ar fi doar temporară, își închise mobilul. Știind că asta ar fi adus-o exact acasă la el, alese să nu se ducă într-acolo. În schimb, merse la Brady's, unde îi găsi pe Will și pe Mack deja așezați la bar, cu expresii morocănoase pe față.

– Pe cuvânt, dacă nu suntem noi niște amărăți, spuse Jake așezându-se lângă ei și comandând o bere. Ce v-a făcut să fiți așa de prost dispuși?

– Femeile, spuse scurt Will. Și pe tine?

– O femeie, răspunse Jake apoi adăugă: Și un alt bărbat.

Asta îi făcu să devină atenți.

– Bree se vede cu altcineva? întrebă neîncrezător Mack. Nu cred.

– E cu el chiar în momentul ăsta, confirmă Jake, terminând prima bere și cerând a doua.

Will care în mod evident depășise limita lui de două beri, clipi ca bufnița.

– Stai așa. Nu s-a întâlnit cu tine în seara asta?

– Ba da. Și după aia, vechiul ei prieten din Chicago a hotărât să-i facă o vizită neanunțată. A aterizat la masa noastră, s-a așezat acolo de parcă ar fi fost invitat și a început s-o vrăjească.

– S-o vrăjească? întrebă Will șocat. În fața ta?

– Da.

Mack arătă uluit.

– În regulă, asta-i de-a dreptul stupid, dar cum de i-ai lăsat singuri? Ce-a fost în capul tău?

– Mi s-a părut cel mai înțelept lucru, spuse Jake, deși reacția lui Mack îi sădise un sâmbure de îndoială.

– Înțelept în ce univers? întrebă Will. Ai lăsat câmp liber concurenței, amice. În nici un fel nu-i înțelept.

– De acord, spuse Mack.

- El o vrea înapoi în Chicago.

- Chiar a spus el asta?

- Da. A folosit și o momeală foarte puternică. Vrea să producă o altă piesă de-a ei. Pentru Bree, asta e ca și cum îi dai bomboane unui țânc. N-o să fie în stare să reziste.

- Asta-i tare de tot, recunosc Will supărat. Ar fi greu de rezistat pentru orice femeie, în special pentru una care e așa de devotată scrisului, cum știu că era Bree.

- Exact și părerea mea, răspunse Jake. Și ca să știi, lăsând la o parte florăria, Bree este încă devotată scrisului. N-aveam de gând să stau acolo și ș-o văd cum e atrasă din nou în plasa ticălosului ăluia. Poate că nu vrea să se întoarcă la el, dar n-o să refuze o șansă de a avea pusă în scenă o piesă de-a ei într-un prestigios teatru regional. Cum să poată? Până și eu - un țărănoi, în opinia lui Marty - pot vedea că asta ar fi o sinucidere profesională.

- Ia stai așa o clipă, spuse Mack. Ea a spus da?

Jake scutură din cap.

- Nu, l-a refuzat, dar pentru mine era clar că nu voia asta. Spunea doar ce credea ea că aș vrea eu să aud.

Will clătină din cap cu tristețe.

- Amice, trecutul tău spune că nu ești prea priceput în a-i citi gândurile lui Bree. Poate că ar trebui să-i acorzi prezumpția de nevinovăție.

- Nu pot, spuse Jake. E prea riscant.

- Cum adică riscant? întrebă Mack.

Jake nu voia să răspundă, nu voia să-și expună punctul vulnerabil aici, nici măcar în fața celor doi cei mai buni prieteni ai lui.

- Îi e frică să i se frângă din nou inima, spuse Will, dând din cap atotștiutor. Nu-l condamna. Își ciocni sticla de bere de cea a lui Jake. Ești într-un mare bucluc.

- *Mare bucluc?* șopti Jake spre Mack. Cu voce tare, întrebă: De câtă vreme exact stați voi aici înecându-vă amarul?

- Nu sunt sigur, spuse Will. Cât e ceasul?

- Trecut de zece, îi spuse Jake.

- De la șase, murmură Will. Asta... ăăă... ce înseamnă?

- Patru ore și mult prea multe beri, trase concluzia Jake. Hai să sunăm pe cineva să ne ducă pe toți acasă.

- N-avem pe nimeni să sunăm, spuse Will arătând încă și mai trist.

- Susie? sugeră Jake lui Mack.

- La naiba, nu, spuse Mack aprins. De ce crezi că sunt aici? Femeia aia e imposibilă.

- Înțeleg, spuse Jake, deși nu înțelegea.

Nu prea înțelegea. Se presupunea că erau doar prieteni, dar evident ceva se schimbase într-un mod dramatic, cel puțin pentru Mack. Jake încercase să-l avertizeze că era implicat în relația asta mai mult decât recunoscuse, dar Mack tratase cu ușurință relația lui cu o altă imprevizibilă femeie O'Brien.

- O so sun pe Connie, le spuse el. O să vină.

O sună de pe telefonul lui Will pentru că nu voia să riște să-l deschidă pe al lui și să vadă o grămadă de mesaje de la Bree... sau nici un mesaj. În ambele cazuri ar fi fost deprimant.

Când sora lui răspunse și îi auzi vocea, spuse:

- Unde ești? Bree tot sună aici din cinci în cinci minute, căutându-te.

- Nu sunt acolo, spuse Jake, spunând ce era deja evident.

- Păi, nu zău așa! Știu asta și, judecând după vocea ta, ești undeva să te îmbeți. Te superi să-mi spui de ce? Credeam că tu și Bree aveți întâlnire în seara asta.

- De fapt, mă supăr să-mi discut viața personală, rosti el mândru de sine că luase atitudine în fața interogatoriului ei. Lasă întrebările și vino să mă iei. Nici unul din noi nu putem conduce.

- Nici unul din care noi?

- Sunt cu Mack și cu Will. Ei au luat-o mai devreme.

- Și tu te-ai gândit la mine, mormăi ea. Măi să fie, ce noroc a dat peste mine.

- Vii să ne iei sau nu?

Ea scoase un oftat exagerat.

- Unde sunteți?

- La Brady's.

- Vin în zece minute, spuse ea. Și să fiți în față când ajung acolo, altfel plec fără voi.

- Ești cea mai bună, surioară.

- Chiar așa sunt. Am de gând să-ți aduc aminte de asta mâine, când o să discutăm mărirea salariului meu.

- Mărire? mormăi el. Ce mărire?

Dar vorbea în gol pentru că sora lui închisese deja.

- Trebuie să ieșim, le spus el lui Mack și lui Will. Cred că-i un pic cu capsă pusă că am sunat-o.

- Tipic, spuse Mack. E femeie, nu-i așa? Nici una din ele n-are un dram de logică.

Cu siguranță că Jake nu-l putea contrazice.

Bree nu dădu de Jake. În cele din urmă, îi găsi camioneta lângă țarm, la Brady's, dar când intră nu văzu nici urmă de el. Lou Herrera, vechiul barman de la Brady's, îi spuse că plecase împreună cu Mack și Will. Îi mai spuse că avea impresia că-și înecaseră amarul în pahar. Atunci, ea renunță și plecă acasă. Dacă Jake băuse doar câteva beri, atunci nu te mai puteai înțelege cu el.

De dimineață, încercase să-l sune pe mobil încă de la ora șapte. La opt începu să sune la pepinieră. La nouă, răspunse Connie.

- Unde e fratele tău? întrebă ea fără alte introduceri. A apărut deja?

- E la treabă, spuse Connie.

- Fără mobil?

Connie ezită, apoi spuse:

- Poate că nu l-a deschis.

- În regulă, ce știi? întrebă Bree. E ceva în vocea ta. L-ai văzut de când am vorbit noi ultima data aseară?

- A sunat, recunoscui Connie. El, Mack și Will au avut nevoie să-i ducă cineva acasă de la Brady's.

- Mda, am înțeles că s-a întâmplat ceva de genul ăsta când i-am găsit camioneta la Brady's și nici urmă de el înăuntru. Slavă Domnului, au încă atâta minte să nu conducă.

- După mine, cam la atât s-a limitat mintea lor, spuse Connie dezgustată. Asta nu-i stă în fire fratelui meu.

- Știu, fu de acord Bree. Lui îi place să dețină controlul. Mai bea câte o bere din când în când, poate și un pahar de vin, dar niciodată nu se îmbată.

- Păi s-a îmbătat aseară, spuse Connie. Deși ca să fim cinstiți, Will și cu Mack erau și mai praf. Habar n-am ce necazuri își înecau ei, dar mi-am dat seama că aseară ceva s-a întâmplat între tine și fratele meu.

Bree nu văzu nici un sens să nege. Seara se transformase într-un dezastru și în salonul localului fuseseră destui localnici încât să se ducă vorba.

- În toiul cinei a apărut Marty, mărturisi ea.

- Vai de mine, spuse Connie. Nu-i de mirare că Jake a intrat în vrie.

- Sincer, eu nu înțeleg, îi spuse Bree. Desigur, eu și Marty avem un trecut, de fapt, unul destul de complicat, dar Jake stătea chiar acolo când i-am spus lui Marty că nu mă interesa să mă întorc în Chicago. Jake m-a auzit cum refuz oferta de a pune în scenă una din piesele mele. Credea că mint?

- Pentru că n-am fost de față, nu pot spune sigur, dar poate că s-a gândit că n-ai vrut să spui în fața lui cât de mult îți doreai asta, sugeră Connie.

- Dar nu vreau, protestă Bree. Ah, am fost tentată pentru cam o jumătate de secundă, dar asta a fost tot. Apoi, mi-am adus aminte cât de manipulator e Marty, cum merge la intimidare, odată ce obține ce vrea. Nu mai vreau asta niciodată în viața mea.

- Păi, spune-i lui Jake și spune-o întruna până când o să te creadă.

- I-aș spune, dacă l-aș găsi, spuse Bree nemulțumită. Știi că l-am căutat. Am început să te sun aseară la două secunde după ce a plecat de la han.

Connie tăcu.

- Haide, o rugă Bree. Ajută-mă. Spune-mi unde e.

- O ajută pe Jess la han, spuse ea în cele din urmă.

- Ce? Cum?

- În perioada asta din an face afaceri bune lucrând la decorațiuni exterioare de sărbători. Jess l-a angajat să pregătească hanul pentru Crăciun. Mă surprinde că ea n-a spus nimic.

- De fapt, n-am mai văzut-o de vreo săptămână, spuse Bree. Am avut o nuntă săptămâna trecută și acum sunt ocupată până peste cap cu ornamente pentru Ziua Recunoștinței.

- Mergi acolo? Întrebă Connie. E singurul mod de a-l face să vorbească, față în față. Altfel, o să continue să te evite. Având în vedere ce tocmai mi-ai spus, probabil că e convins că face ceea ce trebuie.

- Și m-a acuzat *pe mine* că sunt lașă, mormăi Bree exasperată.

- Ce?

- N-are importanță. O să fie acolo toată ziua?

- Probabil.

- Atunci, imediat ce Jenny vine aici după școală, o să mă duc acolo.

- Aș putea veni eu acum, spuse Connie. Pe aici nu-i multă activitate. N-o să mi se ducă lipsa. Vreau ca de data asta ce aveți voi împreună să funcționeze. O să fac orice-mi stă în putință să văd că nu-și pune singur piedică.

- Ești sigură?

- Absolut.

- Mulțumesc, Connie. Îți sunt foarte recunoscătoare.

- Dă-mi câteva minute să spun cuiva că plec și sunt imediat la tine.

Bree reuși să alcătuiască un mic buchet de însănătoșire grabnică pentru un client care tocmai intrase și încă un aranjament pentru Ziua Recunoștinței pe când Connie ajunse la magazin.

- Pleacă, spuse Connie. Rămân eu aici pe baricadă. Dacă cineva vrea un aranjament, altul decât cel pe care-l ai în mână, o să-i spun că specialista o să se ocupe de asta mai târziu.

Bree dădu din cap.

- Îmi convine.

La urma urmei, era cu totul posibil ca Jake să refuze să petreacă chiar și o singură clipă discutând ceva cu ea, caz în care întreaga deplasare ar dura o jumătate de oră cel mult, inclusiv drumul.

Când Bree ajunse la han, îl văzu imediat pe Jake în vârful unei scări foarte înalte, întinzând luminițe de-a lungul streșinilor. Pe când traversa peluza, îi veni în întâmpinare Jess.

- Arăți groaznic, îi spuse sora ei.

- Vai, dar mulțam, răspunse iritată Bree. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

- Se petrece ceva cu tine și Jake? Te-am pomenit mai devreme și aproape că era să mă ia la bătaie.

- Am avut o mică neînțelegere. De asta sunt aici, să o lămurim înainte să se facă din țânțar, armăsar.

- Oare n-are nimic de-a face cu faptul că Martin Demming stă aici, nu-i așa? se interesă Jess uitându-se la ea cu subînțeleș.

- Marty stă aici?

- Ah, da, confirmă Jess. N-am făcut eu însămi rezervarea, că l-aș fi refuzat. Mă gândeam să-i pun un șarpe în pat, dar cred că unui inspector sanitar nu i-ar plăcea așa ceva.

- Sunt sigură că nu, fu de acord Bree, deși cu siguranță că îi împărtășea sentimentele. Jake și Marty s-au întâlnit în dimineața asta?

Jess se uită peste umăr.

- Vrei să spui în afară de acum?

- Hai, te rog nu-mi spune că vine înapoi, zise Bree.

- Îmi pare rău, surioară. Poate că ar trebui să-l iei de aici. Să stea cățarat pe scara aia e suficient de nesigur fără a-i mai stârni și furia lui Jake. Nu vreau să plătesc spitalizarea nici unuia din ei dacă se decide să-i sară în cârcă fostului tău prieten de la înălțimea aia.

Bree aruncă o privire ezitantă în direcția lui Marty, văzu hotărârea de pe fața lui apoi își ridică privirea spre Jake care rămăsese complet nemișcat. Se putea oare să devină și mai complicat?

Scrâșnind din dinți, se întoarse spre Jess.

- O să mă ocup de Marty, dar orice ai face, nu-l lăsa pe Jake să plece de aici până când nu stăm de vorbă. Vorbesc serios. Nu-mi pasă dacă trebuie să-l legi cu sârmele luminițelor de Crăciun.

Jess rânji.

- O idee interesantă. Puțin perversă, dar îmi place.

- Asta nu-i de loc amuzant, îi spuse Bree, întorcându-se să-l rețină pe Marty.

- Nu cumva e prietenul tău acolo sus, pe scară? Întrebă Marty uitându-se de sus. Te rog, spune-mi că nu ai intenții serioase cu cineva care face... Ezită. Mă rog, orice-o face el.

- Deține o firmă de amenajări peisagistice plină de succes, spuse ea încordată. De ce mai ești aici?

- Să te conving să îți reconsideri decizia, firește. O luă de braț și o conduse spre ușa din față a hanului. O să luăm un ceai și câteva din brișele fabuloase ale surorii tale și o să discutăm din nou oferta mea. Sunt sigur că te pot convinge că locul tău e în Chicago.

Bree se opri în loc și rămase ferm pe poziție. Nu va cădea pradă farmecului lui Marty pentru a doua oară

în viață. Și nici nu va intra să discute cu bărbatul ăsta la un ceai și briose.

- Marty, n-ai putea să mă convingi să mă răzgândesc nici dacă mi-ai oferi soarele, luna și stelele, spuse ea direct. N-o să mai lucrez pentru tine niciodată.

- Cu mine, o corectă el. Vei lucra cu mine, nu pentru mine.

- Vezi să nu, ripostă ea. Egoul tău nu-ți permite să lucrezi cu cineva. Tu trebuie să fii șeful.

- Am mai multă experiență, spuse el. Pe vremuri, apreciai asta. De fapt, te agățai de fiecare cuvânt al meu.

- Și după aia, mi-a venit mintea la cap, îi spuse Bree. Marty, nu orice cuvânt ieșit din gura ta e de aur, la urma urmei. Aș fi vrut să-mi fi dat seama de asta mai devreme. Poate că atunci nu ți-aș fi permis să scapi basma curată după ce ai decapitat ultima mea piesă - știi tu, cea care a fost sfâșiată de critici.

El arătă efectiv uluit, auzind acuzația.

- Crezi că eșecul e din vina mea?

Bree se opri o clipă, pretinzând că se gândește, apoi dădu din cap.

- Da, cred că da.

- Nu crezi că ești incredibil de nerecunoscătoare?

- O să-ți fiu recunoscătoare pe veci pentru ocazia pe care mi-ai dat-o și pentru că m-ai ajutat cu scrisul. Mi-ai fost un adevărat îndrumător și am învățat multe.

- Atunci de ce te-ai întors împotriva mea? întrebă el, arătând sincer uluit.

Ea se gândi.

- Pentru că tu te-ai întors împotriva mea, spuse ea în cele din urmă.

- M-am întors eu împotriva ta? Tocmai ți-am oferit încă o ocazie unică să te întorci și să lucrezi cu mine.

- Da și chiar apreciez asta, dar amândoi știm că nu va trece mult până când tu o să începi să critici tot ce fac, subminându-mă. Nici măcar nu cred că e ceva deliberat. Așa ești tu. O critică constructivă e una, dar

tu discreditezi tot ce fac, până când încep să-mi pun la îndoială fiecare cuvânt pe care-l aștern pe hârtie. Și sunt mult prea sensibilă la comentariile tale. N-o să te las să-mi subminezi din nou încrederea. De fapt, sunt un dramaturg destul de bun. Chiar și criticii au spus asta.

- La început, îi aminti el pe un ton tăios.

Chiar și când încerca s-o ademenească să se întoarcă, nu se putea opri să n-o umilească. Dacă nu și-ar fi dat seama ce fel de om era, ar fi rănit-o. Dar așa, asta dovedea că luase hotărârea corectă.

- Marty, hai să terminăm toate astea. Hotărârea mea e luată.

El arată șocat de fermitatea ei.

- Bine. Dacă vrei să rămâi aici, la naiba-n praznic, n-ai decât. N-o să lucrezi niciodată cu mine sau cu oricine altcineva dintre cei pe care-i cunosc. O să am eu grijă de asta.

Bree știa că amenințarea ar fi trebuit s-o înspăimânte. Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi putut fi așa, dar acum avea propriile planuri. Poate că deschiderea unui teatru aici nu era la fel de elevat cum ar fi să lucreze la unul cunoscut din Chicago, dar venea împreună cu avantaje.

Se uită înspre peluză și zări unul din acestea - bărbatul care momentan stătea pe acoperișul hanului lui Jess. Expresia sumbră a lui Jake îi spuse că era încă furios din pricina serii trecute și nici un pic mai bucuros de scena la care tocmai fusese martor, chiar dacă fusese mult prea departe pentru a putea auzi ce se discutase. Aparent, nu conta că ea îi spusese lui Marty s-o ia din loc, pentru a doua oară în două zile. Chiar dacă Jake ar fi auzit cuvintele spuse de ea de la acea distanță, era îndoielnic că le-ar fi și crezut. Cu siguranță că seara trecută nu crezuse.

Și spre marele ei regret, n-avea nici o idee ce fel de gest dramatic ar fi fost necesar pentru a-l convinge.

Zile întregi după acea scenă dintre Bree și Marty de la han, Jake nu putu să-și scoată din cap vocea lui Bree. Deși ea încercase să vorbească încet, se pare că uitase cât de bine să auzeau vocile lângă golf. Auzise tot ce îi spusese acelui nenorocit.

Ar fi trebuit să-l liniștească, dar nu era cazul. Da, ea rostise toate cuvintele potrivite pentru a expedia din Chesapeake Shores orice bărbat cu cea mai mică urmă de mândrie, dar până la urmă o să se răzgândească.

Și Marty trebuie că simțise asta. Încă nu plecase din oraș. Se părea că avea de gând să rămână acolo de Ziua Recunoștinței, poate chiar și de Crăciun dacă de asta ar fi fost nevoie s-o convingă pe Bree să plece cu el. Evident, credea că ultimul ei refuz nu era nimic altceva decât un obstacol minor.

Jake putea vedea rezultatul inevitabil a ceea ce se întâmplase și știa că nu mai putea suporta s-o piardă din nou pe Bree. Se străduise din greu s-o evite, să-și păstreze inima întreagă. Însă, în mod ironic, îl durea ca naiba.

Nimeni altcineva nu putea să priceapă de ce nu profita de ocazia de a o avea din nou lângă el. Nu putuse scăpa de privirile critice ale lui Connie. Nu-i scăpaseră nici dese observații mormăite despre cum se comporta ca un prost. Până și Will și Mack, nu tocmai cei mai sensibili bărbați de pe pământ, păreau să creadă că își pierde timpul, când ar fi putut lupta pentru femeia pe care evident că o dorea.

- Nu poți lăsa terenul liber la dispoziția ticălosului ăluia fandosit, îi spuse scârbit Mack.

- Dar dacă asta e ce vrea Bree...

- Cred că glumești, spuse Will. Bree nu-l vrea. Doar că n-a scris asta pe cerul de deasupra golfului, dar el e prea tâmpit să priceapă mesajul. Se pare că la fel ești și tu. Mă dezamăgești, prietene.

Jake nu se putea convinge să-i creadă pe nici unul din ei. Marty venise aici după Bree și nu dădea vreun

semn că pleacă, chiar după remarcile ei jignitoare. Și din câte vedea el, ea nu făcuse nimic să-l facă să plece. Era încă instalat la han și își petrecea fiecare minut liber la florărie, încercând s-o convingă pe Bree să se întoarcă în Chicago. Într-una din zilele astea, Jake era foarte sigur că ea va spune da, fie și numai pentru a-l face pe om să tacă și să nu mai îi sperie clienții.

Connie îi spusese că jumătate din oraș vorbea despre cât de fermecător, chipeș și sofisticat era el, dar restul – foarte probabil cei mai loiali lui Jake – îi descriau prezența ca fiind enervantă. Unii nu mai intrau în magazin decât când știau că Marty nu era prezent. Se părea că Jenny îi mărturisise mamei ei că orașul se împărțise în două. Nepoata lui făcuse și ea alegerea. Nu vorbea cu el, cel puțin nu de când îi spusese că nu era zdravăn dacă renunța la Bree atunci când ea avea cel mai mult nevoie de el.

Cu activitatea la pepinieră în obișnuita acalmie de toamnă târzie, chiar și cu treaba secundară a decorațiilor de sărbători ce începea să se anime, Jake avea mult prea mult timp liber pentru a se gândi cum totul se dusesse de răpă, practic peste noapte. De fapt, de mai multe ori, pur și simplu rămăsese acasă într-o stare depresivă.

Îi trebuiră câteva zile să înțeleagă că sora lui născocea tot soiul de urgențe de ultimă oră ce îi solicitau prezența pentru livrarea de flori la magazinul lui Bree, la sfârșitul zilei. Doar când Bree îl sună personal într-una din rarele absențe ale lui Marty, înțelesese schema.

– N-am comandat eu astea, îi spuse Bree uitându-se la cele trei cutii de trandafiri galbeni cu tulpină lungă ce întâmplător, erau florile ei preferate.

– Dar Connie a spus... începu el, apoi roși. Și cum e cu toate celelalte comenzi urgente din săptămâna asta? Tu le-ai comandat?

Ea scutură din cap.

- Erau lucruri pe care le comandasem, dar din greșeală, au fost uitate din livrarea originală. Cel puțin așa mi-a spus Connie.

- Din greșeală pe naiba, mormăi Jake. O s-o omor pe soră-mea.

Privirea lui Bree se luminează.

- E băgăcioasă, trase ea concluzia.

- Se pare că da. Îmi pare rău.

- Mie nu. Cel puțin, te-a împiedicat să mă eviți cu totul. Se uită aprins la el. N-a fost prea rău, așa-i? Să mă vezi, adică.

Nu era rău deloc, cel puțin când Marty nu stătea acolo încruntându-se pe toată durata vizitei. Jake voia să fie aici, cu Bree. Fusesse doar prea încăpățânat și tare de cap să recunoască. Sora lui știa asta și îl împinsese în direcția în care el voia să meargă, exact așa cum făcea când erau copii și el era prea speriat să se dea în leagăn cât putea de sus. Luase inițiativa pentru ca el să se poată înălța, să își poată depăși temerile. Îi fusese recunoscător pentru asta când avea patru sau cinci ani. Acum era puțin deranjat.

Chiar și când era cel mai prost dispus, își dădea seama că ar fi trebuit să caute să obțină de unul singur ce voia. Poate că era timpul să aibă puțină încredere în cuvintele lui Bree. Îi tot spunea de o vreme că el cel pe care îl dorea. Cu siguranță că putea să aibă un dram de încredere și să-i dea ocazia să dovedească faptul că spunea adevărul.

- Ai planuri pentru cină? întrebă el impulsiv. Poți să scapi de umbra ta?

Ea se încruntă când auzi referirea la Marty.

- Fac ce vreau.

- Atunci, cină la Brady's? Doar noi doi?

Bree păstră același ton relaxat ca și al lui.

- O cină e perfect.

- Vin să te iau de acasă într-o oră. E bine?

Ea dădu din cap.

Jake se simți dintr-odată la fel de stânjenit cum fusese prima dată când o invitasese să iasă cu el în primii ani de liceu. Simțea că ceva din întâlnirea aceea era la fel de măreț și le va schimba viața.

- În regulă, pe mai târziu, spuse el, retrăgându-se spre ușă.

În grabă, aproape că doborî o coloană cu un aranjament complicat de Crăciun ce era așezat în vârf.

- Vino-ți în fire, mormăi el intrând în camionetă. Asta e Bree. E aici, nu în Chicago. Asta trebuie să însemne ceva. Și o știi dintotdeauna, o iubești cam tot de atunci. Adu-ți aminte de asta.

Evident că asta era toată chestia. Relația lor fusese ca un montagne russe și acum se aflau în vârful celei mai abrupte pante. N-avea nici o idee ce pericol s-ar putea ivi de după prima cotitură. Traseul ar putea fi lin... sau ar putea să plonjeze drept în jos.

capitolul 24

Când Jake și Bree ajunseră la Brady's, Kelly îi condu-se la o masă lângă fereastră, unde luminile ce fuseseră instalate în exteriorul restaurantului luceau pe suprafața agitată a apei golfului. Înăuntru, restaurantul era deja împodobit de Crăciun, deși peste două zile era Ziua Recunoștinței. Luminile fuseseră micșorate, lumânări și mici buchete sărbătorești de ilice și plante veșnic verzi de la Florăria de pe Corso decorau fiecare masă și un copac strălucind de luminițe colorate ocupa holul de la intrare. Bree nu-și putea aduce aminte să fi arătat mai romantic.

Bree se mai întrebă și de ce majoritatea celorlalte mese erau libere. Singura masă ocupată în afară de a lor se afla în capătul opus al încăperii.

- Știu că e aproape decembrie, dar afacerea merge așa prost în fiecare seară? o întrebă ea pe Kelly cu îngrijorare.

Între comenzile de Ziua Recunoștinței și cele de Crăciun, afacerile mergeau încă bine la florărie. Oamenii dădeau deja comenzi pentru aranjamentele de Crăciun și pomișori cu ornamente de decorat masa pentru cei care nu mai voiau să aștepte sau nu puteau face rost de pomi mari. Trei din aceștia urmau să fie livrați luni la căminul de bătrâni din apropiere. Primise efectiv telefoane din partea câtorva din vizitatorii de weekend ai orașului cu comenzi pentru aranjamente sărbătorești pentru casele lor din oraș. Era greu de imaginat că Brady's nu era și el rezervat complet pentru sezonul de sărbători.

Kelly aruncă o privire vinovată către Jake, care ridică din umeri.

- De fapt, în seara asta am închis pentru o petrecere privată, recunosc în cele din urmă Kelly.

- Vai de mine, atunci poate că ar trebui să mergem în altă parte, spuse Bree.

Kelly se întoarse din nou spre Jake cu o privire plină de înțeles ce îi trezi bănuieli lui Bree.

- Știi ceva despre asta? îl întreabă Bree.

- De fapt, știu, recunosc Jake. Am rezervat tot localul. Voiam să fiu sigur că nu vom fi întrerupți de nimeni.

Ea se uită neîncrezătoare la el.

- Ai rezervat tot restaurantul să-l împiedici pe Marty să intre?

El dădu din cap.

- A părut a fi înțelept, având în vedere antecedentele lui de a nu ști când nu e dorit.

Kelly zâmbi larg spre el.

- Mie mi s-a părut romantic. Arată spre perechea din colțul îndepărtat. Ei au fost singurii oameni pe care nu i-am putut contacta după ce ai sunat tu în după-amiaza asta. Pentru că nu sunt din oraș, m-am gândit că ar fi în regulă. Au făcut rezervarea cu mult timp în urmă. Nu mi-ar fi plăcut deloc să-i dezamănesc.

- Nu-i nici o problemă, o asigură Jake. Dar doar atât, da? Nu mai intră nimeni?

- Nu atât timp cât sunt eu aici, îl asigură Kelly. Acum că sunteți aici, o să pun semnul de „Închis pentru o petrecere privată” pe ușă și o să aduc vinul pe care l-ai comandat.

După ce se așează pe scaun, Bree se uită la Jake.

- Ești chiar plin de surprize în seara asta, nu-i așa?

- Sper că da, spuse el.

- Toate astea înseamnă că în sfârșit crezi că în nici un caz Marty nu mă poate convinge să mă întorc în Chicago?

- Încerc.

Bree nu știa ce ar mai putea face să-l convingă.

- Jake, am făcut tot ce-am putut ca să-i spun - și ție, la drept vorbind - că nu există nici o posibilitate să mă întorc acolo.

- Și cu toate astea, el e încă în oraș, spuse Jake.

- E încăpățânat, asta-i sigur. Ar trebui să știi câte ceva despre asta.

- Ce știu eu e că ar fi plecat, dacă ar fi crezut că vorbești serios. Evident că primește vreun semnal că te-ar putea convinge.

- Am făcut totul în afară de a-l duce eu însămi la aeroport, insistă ea.

- Păi atunci, du-l la aeroport, spuse el. Sau o s-o fac eu.

Arăta puțin prea dornic pentru liniștea ei. Nu avea încredere că puterea lui de convingere ar presupune diplomatie, mai degrabă decât forță.

- Până la urmă, o să plece. Nu-i prost, ci doar insistent.

- Ai mai vorbit cu prietena ta Rebecca în ultima vreme?

Ea îl privi absentă.

- Nu, de ce?

- Mi-a trecut prin cap ideea că poate e într-adevăr presat să te aducă înapoi. Poate că în joc e cariera lui dacă nu mergi acolo. Asta e ceva ce n-ar recunoaște niciodată față de tine, nu-i așa?

Bree nu fu chiar șocată de idee. Avea un fel de logică aiurită. Totuși, după părerea ei, motivele lui Marty pentru a rămâne aici nu contau de loc. Luase hotărârea. Doar că nu părea că îl poate convinge pe Jake de asta.

- Jake, nu prea cred că asta contează foarte mult. Nu mă întorc și cu asta, basta, declară ea din nou.

El nu renunță.

- Ba contează pentru că nu va accepta refuzul tău dacă are ceva de câștigat convingându-te să te răzgândești. Îi aruncă o privire gânditoare. Sau s-ar putea ca asta să fie despre cu totul altceva.

- Cum ar fi?

- Tu, răspunse el nervos, ca și cum ar fi trebuit să fie evident. Poate fi foarte simplu că el te vrea înapoi în viața lui pe plan personal.

Bree scutură din cap.

- După toate câte i-am spus, sunt sigură că sunt ultima persoană cu care vrea să aibă o relație. Crede-mă, mi-am manifestat disprețul foarte clar.

Jake o studie.

- Ești sigură că asta simți? Din câte îmi amintesc, nu-ți dăruiești inima foarte ușor. Poate că ai încă sentimente pe care nici măcar nu le-ai recunoscut față de tine însăși. Poate că ți-a plăcut să-l ai aici, urmărindu-te peste tot și acordându-ți acea deplină atenție. Îmi imaginez că ar putea fi o experiență destul de amețitoare să știi că cineva cu poziția lui e atât de hotărât să te atragă înapoi în Chicago.

Complet exasperată de refuzul lui Jake de a accepta că totul se terminase între ea și Marty, Bree se aplecă peste masă și se uită direct în ochii lui.

- Spun asta pentru absolut ultima dată, Jake. Nu intenționez să mă apăr din nou în ce-l privește pe Marty.

Între mine și el nu mai există nimic, s-a terminat, s-a sfârșit, gata. Nu avem nici o relație profesională. Nu avem nici o relație personală. Faptul că încă ne împiedicăm de el pe aici mă enervează la fel cum se pare că și pe tine.

În sfârșit, Jake se lăsă pe spate și dădu din cap. Își relaxă doar ușor umerii încordați.

- E bine de știut.

Ea se încruntă, văzând că reacția lui era încă prudentă.

- Nu e ca și cum n-aș fi spus același lucru sau o variație a lui de o mie de ori și înainte. Tot încerc să-ți spun asta de când a venit în oraș.

- Știu, recunosc el. Încă încerc să te cred. Prezența lui neîntreruptă nu mă ajută s-o fac.

Ea se uită la el cu o enervare crescândă.

- Ce ar trebui să fac, Jake? Ce te poate convinge ca tu ești bărbatul pe care îl vreau și aici e locul unde vreau să fiu?

Atunci el oftă, arătând nefericit.

- Tare aș vrea să știu.

- N-ai încredere în mine sau în Marty?

El nu se grăbi cu răspunsul, ci se gândi la întrebarea ei, înainte de a răspunde.

- În nici unul, dacă e să fiu complet sincer. Nu am încredere în mine că nu voi face aceeași greșeală pe care am făcut-o ultima dată.

- Care greșeală? Că m-ai iubit? Că ai crezut în mine? În noi?

El scutură din cap.

- Că nu te-am lăsat să pleci când știam că asta trebuia să faci. De data asta, vreau să fie bine. Atunci, poate că vom avea o șansă.

Dacă Bree n-ar fi văzut sentimentele conflictuale ce îi întunecaseră ochii, probabil că ar fi țipat de nervi. Dar așa, știa ca n-are nici o șansă decât să-l lase pe Jake să-și înțeleagă aceste sentimente de unul singur și să se roage

ca în cele din urmă să ajungă la aceeași concluzie ca ea – că erau făcuți unul pentru altul.

Între timp totuși, poate că dacă se aflau în aceeași încăpere de Ziua Recunoștinței i-ar permite lui Jake să vadă cu ochii lui ce părere proastă avea ea despre Marty. Gândul de a-l invita pe Marty acasă la familia ei o făcu să se înfioare. Va trebui să folosească o mare putere de convingere pentru a-l determina în special pe tatăl ei să se poarte bine, dar nu vedea nici o altă alternativă. Trebuia să încerce ceva disperat, pentru că era limpede, doar prin rostirea cuvintelor nu-l putea convinge deloc pe Jake.

Mick, Megan și Nell stăteau la masa din bucătărie sâmbătă dimineață târziu după Ziua Recunoștinței, vorbind așa cum obișnuiau după ce se adunaseră cu toții de sărbători. Așa făceau întotdeauna pentru a pune lucrurile cap la cap cu ce se întâmplase în viețile copiilor, pentru că nici unul din ei nu avusese vreodată o imagine de ansamblu.

Mick le mai turnă încă o ceașcă de ceai când în cele din urmă ajunseră la Bree.

– Bine, ce se petrece cu ea și Jake? întrebă Mick. O dată ies împreună. În clipa următoare, ea ori se tot învâрте pe aici, ori respinge încă un avans din partea lui Marty. Mi-a stat curcanul în gât cu omul ăla la masă.

– Păi nu prea putea să nu-l invite să petreacă sărbătorile aici, spuse Megan. Lui Bree îi e imposibil să fie de-a dreptul necioplită cu cineva, și el nu știe pe nimeni altcineva în oraș. În afară de asta, cred că avea încă un motiv ascuns. Chiar a recunoscut asta față de mine.

– Și care ar fi acela? întrebă Mick sceptic.

– Să-i demonstreze lui Jake că el e cel la care ține, intuitiv Nell.

– Exact, confirmă Megan.

- Asta-i o prostie! declară Mick. Jake a intrat, s-a uitat la el și a plecat imediat. Nici măcar nu-l pot condamna pentru asta, așa încât ce anume a realizat Bree în afară de a provoca indigestie tuturor celorlalți?

Până atunci, Nell tăcuse, dar îi aruncă o privire muștrătoare.

- Cred că noi toți știm cine e în inima ei, dar ea și Jake trebuie să ajungă la concluzia asta pe cont propriu. Nu au nevoie ca noi să ne amestecăm.

- Sunt de acord, spuse Megan, uitându-se fix la Mick.

- Bine, bine, n-o să mă amestec, dar nu pot să promit că într-una din zilele astea n-o să mă duc la han să-i trag un șut în fund tipului ăluia. O caută cu lumânarea, rămânând aici.

- Poate că tu și Megan ar trebui mai bine să vă ocupați de propria voastră relație, decât să vă amestecați în cea a fiicei voastre, sugerează Nell. Se ridică și adăugă: Și asta-i tot ce intenționez să spun despre *subiect*.

Ca să dovedească intenția, își luă ceaiul și plecă.

- Are dreptate, spuse Megan după ce Nell plecase. Câteodată îmi fac griji că dăm naștere unor speranțe despre noi doi. Poate că n-ar trebui să mai petrecem atât timp împreună când încă n-am hotărât nimic.

Mick se încruntă.

- Ce propui, să renunțăm?

- Nu, nu spun deloc asta, zise ea grăbit. Doar că am venit aici de câteva ori în ultimele luni. Ne purtăm mai mult sau mai puțin de parcă aș face din nou parte din familie.

- Tu faci parte din familie, spuse Mick apăsător. Divorțul n-a schimbat asta.

- Haide, Mick, îl muștră ea. Știi despre ce vorbesc. Într-una din zilele astea, copiii noștri vor presupune că vom fi din nou împreună.

- Și ce-i rău în asta?

- Nu-i ceva sigur.

La asta, el se supără.

- Spui toate astea și e ca un joc pentru tine?

Acum, ea se îmbujoră toată la față. Dovada stinghere-
lii o prindea de minune, își spuse el.

- Știi foarte bine că nu e cazul, spuse ea, pufnind scurt de indignare. Spun doar că n-am discutat despre viitor. N-avem nici un plan. Plutim în derivă, luând lucrurile pas cu pas, și așa trebuie să fie. Spun doar că poate ar fi bine să plutim discret. Am putea continua să ne vedem în New York, dacă asta e ce vrei, dar nu aici unde toți și-ar putea face speranțe prea mari.

Mick își pierdu răbdarea.

- Meggie, ești ridicolă. Doar nu vorbim despre copii mici. Sunt adulți. Știu cum stă treaba. Nu ne grăbim, să fim siguri că o facem bine. Sunt convins că ei se pot bucura de asta.

- Intelectual vorbind, sunt sigură că ai dreptate, spuse ea. Dar din punct de vedere emoțional, asta-i altă poveste.

El o studie intens.

- Ești sigură că nu ești tu cea care nutrește speranțe prea mari? Poate toată nebunia asta n-are absolut nimic de-a face cu copiii noștri.

Megan clipi auzind ideea, apoi oftă din greu.

- Ai putea avea dreptate. Poate că mi-e frică. Sunt eu vinovată? Credeam că mariajul nostru va dura toată viața. N-a fost cazul. De ce să cred că de data asta vom fi împreună pentru totdeauna?

- Pentru că amândoi ne-am maturizat, spuse imediat Mick. Știu ce ți-am făcut pentru că am lipsit atât de mult. Accept chiar și partea mea de vină pentru că te-ai îndreptat spre un alt bărbat, chiar dacă a fost ceva nevinovat. Și cred că ai înțeles că ai ales o cale greșită pentru a-mi atrage atenția. Nu vom mai face vreodată greșeli ca astea. Cel puțin eu unul, nu.

- Nici eu, rosti ea încet.

- Atunci există toate șansele ca de data asta să fie bine.

- Asta vrei tu cu adevărat, Mick? Vrei s-o luăm de la capăt?

El se uită la ea uluit.

- Credeam că asta facem, o luăm de la capăt, încercăm să vedem ce iese, oricum vrei să-i spui. Te grăbești dintr-odată chiar așa de tare să te măriți?

Megan se uită la el.

- Poate că da, recunosc eu ea, luându-l pe nepregătite și tăindu-i răsuflarea. Vreau asta înapoi, Mick. Tu, copii, dimineți ca asta, totul. Câteodată mă sperie cât de tare vreau.

Mick voia același lucru, luptase pentru asta toate aceste luni, dar spre surprinderea lui, era mai puțin dispus să profite imediat. Pentru el va dura să aibă încredere în ce aveau, să se revanșeze pentru felul în care o dezamăgise. Poate că ea credea că făcuse deja amândouă lucrurile, dar nu era cazul.

Se întinse peste masă și îi luă mâna într-a lui. Era încă la fel de moale și de catifelată, așa cum fusese prima dată când o ținuse de mână.

- Toate lucrurile acelea, spuse el, uitându-se în ochii lui. Și eu le vreau.

- Atunci de ce să așteptăm?

- Vreau să fii sută la sută convinsă că m-am schimbat, începu el, dar ea nu-l lăsa să termine.

- Nu-i asta, spuse ea obosită, retrăgându-și mâna. Încă n-ai încredere în mine, nu-i așa, Mick? Nu poți uita că atunci când am fost dezamăgită de relația noastră, m-am îndreptat către alt bărbat. Chiar și dacă n-am trădat jurămintele, n-am avut niciodată o aventură cu el, nu poți trece peste faptul că de câteva ori m-am bucurat de compania lui.

- E o realitate cu care trebuie să mă împac, recunosc eu. Am iertat, dar n-am uitat.

La asta ea se făcu palidă.

- Ce te face să crezi că vei putea uita vreodată?

- Pentru că te iubesc. Asta nu-i despre tine demonstrându-mi mie ceva. Este despre mine demonstrându-ți că nu vei avea niciodată vreun motiv să ai nevoie de un alt bărbat în viața ta, că voi fi aici pentru tine. Crede-mă, vreau mai mult decât orice să las trecutul în urmă. Singurul fel în care știu să ajung în acel punct este să-i acordăm timpul necesar.

- Și dacă n-avem destul, Mick? întrebă ea cu ochii înlăcrimați.

El ocoli masa și o luă în brațe.

- Ah, Meggie, o să avem. De asta sunt sigur.

Ea își îngropă fața la pieptul lui și lăsă să-i curgă lacrimile. Cămașa lui Mick era udă, când în cele din urmă ea se îndepărtă.

- Te iubesc, Mick O'Brien.

- Și eu te iubesc, fata mea dragă.

Să-i ajute Dumnezeu pe amândoi să creadă că doar dragostea va fi de ajuns.

Ziua Recunoștinței cu familia O'Brien fusese un coșmar pe unde scurte. Jake intrase doar ca să-l descopere pe Marty deja instalat confortabil în living, plictisind pe toată lumea cu povești ale tuturor succeselor sale teatrale. Ignorând privirile compătimitoare din partea lui Mick, Connor și Trace, Jake își continuă drumul direct spre bucătărie, unde o găsi pe Bree cu mama și bunica ei, cu Abby și Jess.

- De ce e aici? întrebasese în șoaptă după ce o trăsesese pe Bree într-o parte. Tu l-ai invitat?

- N-am putut să-l las de unul singur la han, spuse ea.

- De fapt, ai fi putut, ripostă el. Distracție plăcută de Ziua Recunoștinței. Cred că o să iau masa cu Connie și Jenny până la urmă.

- Jake, nu pleca, îl rugă ea, arătând ciudat de agitată. Haide! Sărbătoarea asta e despre generozitate și împărtășire.

- Ei bine, poți să-mi spui că sunt egoist, dar n-am de gând să stau la aceeași masă cu omul care a făcut totul pentru a-ți zdrobi încrederea de sine și care încă te vrea înapoi. O sărută apăsător pe buze. Te sun mai târziu.

Dar nu sunase. După ce îndurase o cină dificilă la sora lui acasă, unde tensiunea era la cote înalte chiar înainte de sosirea lui, din cauză că ea nu-i permisesese lui Jenny să meargă la Dillon la cina de Ziua Recunoștinței, nu avea nici un chef de o altă discuție fără sens cu Bree despre prezența neîntreruptă a lui Marty în viețile lor. Încă nu putea crede că ea se așteptase ca amândoi să stea la masă și să mănânce împreună.

Știa că Bree era supărată pe el, dar n-avea nici o intenție să-și ceară iertare pentru că voia ca omul acela să plece din Chesapeake Shores. În cele din urmă îi trecu prin minte că un mod de a pune capăt situației era să îl înfrunte singur pe Marty și să afle exact ce spera el să câștige rămânând acolo. Poate că nu se pricepea să înțeleagă femeile, dar avusese întotdeauna o idee destul de bună când un bărbat încerca să-i arunce praf în ochi.

Pentru că Jess îl chemase să-i spună că unele luminițe strălucitoare de Crăciun de pe streșini se stinseseră, se gândi că va profita de ocazie să aibă o mică discuție cu intrusul. Îl găsi în fața șemineului din salonul hanului, cu trupul său deșirat întins într-o poziție relaxată ce sugera că se instalase confortabil la han. O carte groasă cu coperte din piele pe care o ținea în poală completa imaginea.

- Te simți ca la tine acasă, văd eu, spuse Jake, aplecându-se deasupra lui.

Marty se uită la el clipind, prefăcându-se că nu-l cunoaște.

- Te pot ajuta cu ceva?

- Hai, las-o baltă, Demming. Nu-ți permit să mă intimidezi. Știi foarte bine cine sunt și ce fac aici.

Ochii lui Marty sclipiră cu o bruscă nerăbdare. Se ridică elegant, cu o provocare în ochi.

- Ah, până la urmă ne reglăm conturile? O luptă pentru inima fetei? Un deznodământ perfect pentru actul trei.

Jake ignoră referința teatrală.

- Fără bătaie, spuse el. Doar o să lămurim niște lucruri.

- Serios? spuse Marty vădit amuzat. Ce desuet!

- Haide, încetează cu purtarea asta, spuse Jake iritat. Ce ar trebui să te convingă să pleci din oraș? Bree a făcut tot ce putea pentru a spune clar că nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine sau cu compania teatrală din Chicago. De ce n-ai priceput aluzia? E momentul s-o iei din loc.

- Nu prea cred. Se pare că uiți că eu am fost cel care a făcut ca visurile ei să fie posibile. A avut o ocazie după care mulți alți dramaturgi tânjesc. Îi pot da din nou această ocazie. Va fi faimoasă. Tu ce-i poți oferi?

- O șansă să își poată lua singură deciziile, să își realizeze visurile chiar aici. O șansă să-și întemeieze o familie. Nu cred că faima e atât de importantă pentru Bree. Ceea ce contează pentru ea e scrisul.

- Asta dovedește cât de puțin înțelegi despre mintea creativă, spuse el ironic. Firește cuvintele contează, dar reacția publicului e cea care ne face să mergem mai departe, aplauzele la care râvnim.

- Bree o să aibă publicul ei aici. Lucrările ei vor fi aplaudate.

- De către cine? Doar de câțiva oameni simpli care au drept termen de comparație niște musicaluri de liceu?

Jake se uită la el, uimit de totala sa lipsă de sensibilitate.

- Ea știe cât de mult desconsideri lumea ei, familia și prietenii ei? Ai habar că tatăl ei, care a construit orașul ăsta, este un arhitect renumit în toată lumea, că mama ei lucrează într-o galerie de artă prestigioasă din New

York, că sora ei și-a făcut un nume pe Wall Street? În fiecare săptămână orașul ăsta se umple de avocați, medici, politicieni și alți oameni din Baltimore și Washington cărora le place pacea și solitudinea de aici. Poate că definiția ta despre sofisticare e diferită de a mea, dar cred că va avea o sofisticată audiență foarte favorabilă chiar aici.

Jake se uită cu asprime la celălalt bărbat.

– Pleacă acasă, Demming. Bree nu te vrea aici. Nimeni nu te vrea.

Cuvintele lui părură că nu-i zdruncină câtuși de puțin încrederea celui alt. De fapt, se apropie de Jake pentru a se face înțeleș.

– Dacă ești atât de sigur de asta, de ce ești aici? E din cauză că știi că eu și Bree începem să ne reapropiem unul de celălalt, că după un timp, o s-o am din nou în patul meu?

Jake ajunsese la capătul răbdării. În ciuda promisiunii de a păstra discuția la un nivel civilizat, presupunerea bărbatului că ar putea-o seduce pe Bree îl făcu pe Jake să vadă roșu în fața ochilor. Înainte de a se putea gândi la consecințe, îl smuci și îl pocni, trântindu-l înapoi pe scaun. De data asta, poziția lui nu mai arăta atât de studiată.

– Poți să-ți iei gândul de la a o seduce pe Bree, pentru că nu se va întâmpla niciodată, îi spuse Jake aprins.

Dar pentru că Marty reușise să planteze o sămânță perfidă a îndoielii în mintea lui, se întoarse în loc și se îndepărtă. Ultimul lucru pe care îl auzi ieșind fu râsul batjocoritor al lui Marty.

Jake nu putu să-și scoată din minte cuvintele lui Marty sau imaginea lui din nou în pat cu Bree. Poate că era la mijloc doar aroganța celui alt bărbat, dar fusese de ajuns să-l umple de îndoială. O s-o piardă din nou. Nu era complet idiot. Se putea aștepta la așa ceva.

Pentru că nu credea că poate suporta să fie acasă singur, cufundat în gânduri, se duse la pepinieră și intră în seră să verifice crăciunițele pe care le cultivase pentru sezonul de sărbători. De fapt, avusese ideea nebună că ar putea s-o ceară pe Bree de soție în dimineața de Crăciun. Chiar și mai nebunesc, fusese sigur că va spune da. În schimb, probabil că nici nu va mai fi aici peste câteva săptămâni.

Plin de mânie, frustrare și dezgust de sine pentru prostia lui, luă unul din ghivece și îl azvârli în seră. Pământ, frunze și plastic umplură podeaua. Mai luă un ghiveci, dar o atingere ușoară îl făcu să ofteze și să-l lase jos. Presupuse că era Connie, dar când se întoarse, o văzu pe Bree că îl privește.

- Nu te pot lăsa să mai omori încă o crăciuniță. O să strice sărbătorile. Mă bazez pe vânzarea lor ca să fac o grămadă de bani.

El își vârî mâinile în buzunare pentru a evita să le întindă spre ea.

- Mi-am închipuit că de acum ești deja plecată.

Ea îl privi neîncrezătoare.

- De ce Dumnezeu ai crede așa ceva?

- Am avut o discuție lămuritoare cu Marty. E foarte sigur că o să pleci înapoi în Chicago cu el. Prestația lui a fost destul de convingătoare.

- Se pare că și a ta. Umblă vorba că poți trage pumni pe cinste când ești scos din sărite. Părea amuzată, dar deveni dintr-odată serioasă. Nu că aș fi de acord cu violența pentru a pune capăt unei dispute.

- Am notat, spuse el. Dar o meritase.

- Ah, sunt sigură de asta. Îl studie intens. O să-ți spun pentru ultima oară, Jake. Nu plec nicăieri cu Marty. Nu te mă părăsesc încă o dată și cu siguranță nu pentru unul de teapa lui Martin Demming.

- Dar piesa ta?

- O s-o pună în scenă fără mine sau n-o s-o pună deloc, spuse ea ridicând din umeri.

- Haide, Bree. Să ai încă o piesă pusă în scenă într-un oraș important e o mare realizare.

- Da, așa este, fu ea de acord. Și a fost incitant, dar cred că va fi și mai incitant să pun bazele propriului meu teatru chiar aici și să-mi întemeiez o viață cu tine. Dacă vrei, mă poți ține la distanță, îți poți instala toate scuturile alea de protecție, dar nu plec, Jake. Nu pot. Tot ceea ce vreau și tot de ce am nevoie e aici. Tu ești tot ce îmi doresc sau am nevoie.

Jake voia cu disperare s-o creadă, voia să creadă că de data asta el era pe primul loc.

- De ce? întrebă el.

- Pentru că te iubesc, prostule. Întotdeauna te-am iubit.

- Ai mai plecat, îi aminti el.

- Aveam doar nevoie să fiu sută la sută sigură de cine sunt. Și a trebuit să plec la Chicago pentru a afla.

Îl cuprinse ușurarea, dar știa că mai era ceva despre care trebuiau să hotărască, dacă voiau ca relația să funcționeze.

- Nu-ți pot cere să renunți la visul tău. Dacă e în Chicago sau New York, putem reuși.

- N-ai cerut. Eu am luat decizia de a rămâne, cu săptămâni în urmă. Ți-am spus asta. Acum îți spun că tu ești visul meu. Tot restul, e ceea ce fac. Teatrul, piesele mele, magazinul - dacă oricare din toate astea contează îndeajuns, voi găsi un mijloc de a le integra în viața mea cu tine. Niciodată n-o să mai pun munca pe locul întâi în defavoarea ta.

El o studie intens, simțind nevoia să fie sigur, dar în vocea ei nu exista nici măcar un dram de ezitare, și în ochi nici un dram de îndoială.

- Te iubesc, spuse ea, ca și cum el ar fi trebuit s-o mai audă o dată.

Jake trase adânc aer în piept și își asumă ultimul și cel mai mare risc cu putință. Se gândi că acum era la fel de bine ca și în dimineața de Crăciun.

- Atunci mai am o singură întrebare.

- Care e?

- Vrei să te măriți cu mine?

Pe fața ei apăru un zâmbet și ea îl îmbrățișă.

- Știi ceva, pentru un bărbat care e destul de deștept pentru ca eu să-l iubesc, la faza asta nu ți-a mers deloc mintea. Nu credeam că o să mă ceri vreodată.

- Pentru multă vreme, nici eu n-am fost sigur că o s-o fac. Acum nu pot înțelege de ce am pierdut atât timp.

Și apoi, buzele lor se întâlniră și singura clipă ce conta era aici și acum.

SERIA „CHESAPEAKE SHORES“

Când ultimele sale două producții teatrale sunt eșecuri îngrozitoare și relația cu mentorul ei capricios se destramă, scriitoarea Bree O'Brien părăsește Chicago și teatrul unde sperase să-și facă un nume și se întoarce acasă. Deschiderea Florăriei de pe Corso promite să-i aducă o nouă provocare și un alt fel de împlinire.

Dar nu totul este pașnic și liniștit în Chesapeake Shores, având în vedere că Bree se află pe picior de război nu doar cu înstrăinata ei mamă, ci și cu fostul iubit. Jake Collins are o mulțime de motive să vrea ca Bree să nu mai facă parte din viața lui, dar nici unul nu este la fel de puternic ca unicul motiv pentru care își dorește ca ea să rămână: nu a reușit nici o clipă să o dea uitării.

Și poate că Jake ar izbuti să treacă peste rănille trecutului dacă ar ști cu siguranță că Bree nu va pleca din nou din Chesapeake Shores – dar oare așa se va întâmpla? Însă singura modalitate de a afla asta este să își asume riscul de a o iubi necondiționat, încă o dată, pe femeia care odinioară i-a frânt inima.

„O lectură surprinzător de plăcută, ce îi va face pe cititori fani convinși ai seriei care a debutat spectaculos cu *Golful visurilor*.“

Publishers Weekly

Sherryl Woods este autoarea a peste 100 de romane de dragoste și mystery, foarte apreciate de cititori și critici. Seria „Chesapeake Shores“ a fost ecranizată într-un serial de televiziune, aflat deja la al patrulea sezon.

Tradiție din 1989

www.lira.ro

ISBN 978-606-33-4336-0

9 786063 134336 0